

The flower
was not
in the air
but they
were
always with

Mục Lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)

- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)
- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)

- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)
- [Chương 88](#)
- [Chương 89](#)
- [Chương 90](#)
- [Chương 91](#)
- [Chương 92](#)
- [Chương 93](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95](#)
- [Chương 96](#)
- [Chương 97](#)
- [Chương 98](#)
- [Chương 99](#)
- [Chương 100](#)
- [Chương 101](#)
- [Chương 102](#)
- [Chương 103](#)
- [Chương 104](#)
- [Chương 105](#)

SỐNG NHƯ TIỂU CƯỜNG

Tác giả: BUKLA

Đánh máy: dawn, meo_con_0181, wannabe

Tạo ebook: TranHueLuong

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

CHƯƠNG 1

Thế gian này đầy ắp những lời nói dối, có người nói rằng nói dối để sống tốt hơn, nhưng với tôi, nói dối là để sống.

Bố mẹ tôi là những “nhà kinh doanh”, và tôi cũng là “một nhà kinh doanh thiên tài”, từ lúc 5 tuổi tôi đã biết giúp bố mẹ làm ăn.

Lần đầu tiên tôi đi làm là một ngày đông giá lạnh, tuyết rơi đầy trời, mẹ dắt tay tôi đứng bên đường cái, từng dòng xe cộ chạy qua, có một chiếc xe chạy không nhanh lắm, rất hợp cho việc làm ăn của chúng tôi khi xe gần đến nơi, mẹ tôi chạy ra lòng đường lao thẳng vào chiếc xe, sau một tiếng thét lớn, bà nằm vật ra trên lòng đường không động đậy. Chủ xe là một người to béo, tuy lúc đó mới năm tuổi nhưng tôi còn nhớ rất rõ dáng vẻ căng thẳng vội vàng của người đàn ông này khi ra khỏi xe, ông ta lo lắng đi từng bước về phía chúng tôi. Lúc này tôi bắt đầu vào vai, tôi ôm chặt lấy mẹ và khóc toáng lên.

Trên nền đất phủ đầy tuyết trắng, một người phụ nữ nằm bất động, thêm vào đó là tiếng khóc đứt ruột đứt gan của một đứa trẻ đáng thương khiến người đàn ông mập mạp ấy mất hết ý chí, tôi thấy ông ta đang run, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông trong bộ dạng sợ hãi đến vậy, ông ta quỳ xuống bên cạnh, hốt hoảng nhìn hai mẹ con tôi. Sau lần đó, mẹ nói: “Tiểu Cường, con không làm một ngôi sao nhí xuất sắc thì quả là đáng tiếc.” Thực ra không chỉ tôi diễn xuất tôi mà mẹ tôi cũng là một diễn viên có hạng, bộ dạng của bà làm người ta phải lo lắng, bà thật biết cách kéo tôi vào vở kịch này.

Mẹ khẽ nhúc nhích rồi chậm chậm mở mắt ra, ông lái xe mừng rồi rít: “Chị không sao chứ, không sao là tốt rồi, không sao là may lắm rồi.” Sau đó mẹ tôi nôn đầy máu, tất nhiên không phải làm máu thật, đó là thứ thuốc nước chú Bảy đưa cho.

Người chú mà tôi quý nhất chính là chú Bảy, những câu chuyện của chú không bao giờ kết thúc, chú là một diễn viên dám nhận những vai diễn quan trọng trong rất nhiều vở kịch, tuy vậy con đường sự nghiệp của chú không bằng phẳng cho lắm, mỗi lần vở diễn sắp kết thúc, vai chú diễn sẽ bị bắn chết bởi một viên đạn, nếu trong kịch cổ trang thì bị người ta chọc thủng bụng bằng một nhát dao hoặc một cây thương dài. Do đó, đạo cụ diễn của chú nhiều lắm, và thứ thuốc nước mà chú cho mẹ tôi là một trong số đó.

Thấy mẹ tôi học máu, ông lái xe lại càng cuống hơn.

Mẹ nhìn tôi, đột nhiên rơi nước mắt (bà khóc thật, không phải lúc đó bà dùng thuốc nước, đó là do tài năng diễn xuất): “Tiểu Cường, mẹ không qua được rồi, con phải ngoan, nghe lời bố.”

Ông lái xe lo quá, cứ xoa xoa hai tay: “Chị à, tôi xin lỗi chị và gia đình.” Ông ta khóc, trông còn thương tâm hơn cả chúng tôi, tiếng khóc cũng to hơn, đúng là người có sức khỏe thì khoang phổi cũng lớn thật.

“Nếu chị có mệnh hệ gì, tôi hứa sẽ thay chị nuôi cháu thành người.”

Mẹ tôi thều thào: “Không cần đâu, xem ra tôi phải vào viện khám, chi bằng anh cứ cho tôi ít tiền.”

Ông béo lại nói: “Thế sao được chứ, tôi không thể mặc kệ mẹ góa con côi nhà chị ngoài đường thế này, làm vậy tôi cũng chẳng phải con người.”

Cuối cùng, lái xe đưa chúng tôi năm mươi đồng và đi, ông này cũng không yên tâm nên quay lại xin địa chỉ của chúng tôi và nói sau này sẽ đến thăm.

Địa chỉ đương nhiên là giả, mẹ bảo làm cái nghề kinh doanh này chỉ gặp một lần thôi, không tiếp khách quay lại.

Mảng kinh doanh của bố mẹ tôi vô cùng phong phú, có khi mẹ tôi trang điểm rất đẹp và cùng bố tôi đi làm việc “giăng bày đàn ông”, những lúc đấy mẹ chẳng bao giờ cho tôi đi theo, bà bảo trẻ con nhìn thấy những thứ ấy không hay.

Thực ra việc họ làm tôi đều biết cả, mẹ tôi thường cùng dì Quế Hoa đứng bên đường để kiếm khách, việc đóng đưa là của dì Quế Hoa, còn mẹ tôi chỉ cần dẫn khách vào phòng, sau đó bố tôi và các chú khác sẽ xông vào, về điểm này thì dì Quế Hoa vô cùng khâm phục mẹ tôi, mỗi lần như thế thu nhập gấp mấy chục lần so với công việc của dì mà không mất sức.

Những lúc không bận công chuyện làm ăn, mẹ tôi thường cùng các dì ngồi đánh mạt chược. Tôi quanh quẩn phục vụ rót trà cho họ, lúc đi qua chỗ mẹ, tôi ra ám hiệu để mẹ biết họ thiếu quân nào, và chiến thắng với mẹ thật dễ dàng.

Khi tôi đến tuổi đi học, mẹ tôi cũng cho tôi đến trường, thực ra lũ trẻ con trong thị trấn Tam Thủy chúng tôi phần lớn không đi học, học ở trường không thú vị bằng học nghệ thuật móc túi. Mẹ nói với tôi công việc làm ăn của chúng ta phải dựa vào cái đầu, học hành làm cho đầu óc linh hoạt, có thể

tính chuyện làm ăn lớn, con không giống như Tứ Mao và mấy đứa nhỏ kia.

Bố mẹ Tứ Mao chỉ làm một “trò” duy nhất, ngày nào họ cũng đợi bên đường chờ khi có xe chở khách du lịch nào chạy qua là mẹ Tứ Mao ngồi ở giữa đường, ưỡn cái bụng làm ra vẻ đau quần quai như sắp sinh em bé. Mẹ tôi không làm vậy, mỗi lần thổ huyết bà đều nhìn tôi bằng dáng vẻ triu mến nhất khiến người khác cảm thấy hết sức đau lòng. Mẹ Tứ Mao diễn xuất rất tẻ, giỏi lắm chỉ biết lăn lộn, nhưng cũng chỉ cần có thế, hầu hết các xe đều dừng lại, ngay lập tức bố Tứ Mao và các anh em xông lên dõ trò xin đều khách.

Có ngày thu nhập của họ rất cao, đến mẹ tôi nhìn còn phải phát ghen, và những lúc như thế bà thường than thở: Xã hội ngày nay giá trị của chất xám bị đảo lộn nghiêm trọng quá....

Tuy thế bà vẫn cho tôi đi học, thành tích học tập của tôi cũng không đến nỗi nào nhưng giáo viên chẳng ai quý tôi, họ chỉ thích những đứa trẻ ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ, bố mẹ luôn đến nhà thầy cô chơi vào mỗi dịp lễ tết.

Sau khi tan học, có thời gian tôi lại đi giúp mẹ trong việc làm ăn, hai mẹ con phối hợp ngày càng ăn ý, nhưng cũng có một lần bị phát hiện, đó là trường hợp ngoài dự tính vì hôm đó mẹ tôi bị cảm cúm. Lẽ ra đối phương đã tin, nhưng sau đó mẹ tôi bị một trận ho dữ dội đến nỗi ho cả túi nilon đựng thuốc nước vốn dĩ được giấu kín trong miệng.

Người lái xe này cũng là một anh béo, tôi phát hiện ra rằng những người lái xe đều béo, lý do có lẽ vì thời gian ngồi trên xe nhiều và lười vận động.

Anh ta lôi cổ mẹ tôi ra ngoài và nói sẽ đưa mẹ đến sở cảnh sát, mẹ tôi khóc như mưa, tôi vừa khóc vừa chạy theo. Tôi nhớ đến cuốn sách về những kẻ tiểu nhân hôm trước viết về việc Bao Công xử vụ Trần Thế Mỹ thế là tôi ôm lấy chân anh béo mà khóc, nói là bố tôi đã bỏ hai mẹ con rồi, ông ấy có vợ bé, còn có cả thằng con trai bé nữa, hai mẹ con tôi đã hai ngày nay đã ăn uống gì đâu, lúc đầu tôi định nói là năm ngày nhưng suy xét đến tính sát thực nên tôi đổi là hai ngày.

Anh chàng béo cuối cùng đã không dẫn mẹ tôi đến trụ sở cảnh sát, trước khi bỏ đi, anh ta đưa cho chúng tôi 20 đồng và còn nói nếu gặp người đàn ông nhẵn tâm như bố tôi, anh ta sẽ đánh cho chết luôn.

Thật ra bố tôi là người đàn ông rất thật thà, nếu đi trên phố mà ông lơ nhìn kỹ mấy cô gái đẹp thế nào cũng bị mẹ tôi vả vào miệng, ông chỉ tranh thủ lúc mẹ tôi không có ở đó để nhìn trộm thôi. Bố tôi không nỡ bỏ hai mẹ con vì tôi

và mẹ đều rất được việc.

Năm ấy tôi tám tuổi

CHƯƠNG 2

Công việc rất nhiều nhưng nhà tôi không giàu có, bởi bố mẹ tôi hay kén cá chọn canh, những người già nua tàn tật không phải đối tượng của họ, về cơ bản những người này chẳng có chút màu mè gì để kiếm chác. Nền kinh tế địa phương nghèo nàn cũng là một lý do, khi những lái xe qua đây, chúng tôi phải tốn không biết bao nhiêu nước bọt mới móc được chút tiền từ túi họ.

Có lúc xe đâm người, họ không thèm dừng lại mà vẫn nhấn tâm phi xe qua, nếu không phải mẹ tôi cao số thì đã bỏ nghề từ lâu rồi.

Mẹ tôi khi ấy vừa nhảy lên vừa chửi bới ầm ĩ ở phía sau: “Đồ trời đánh, đâm phải người ta cũng không biết dừng xe lại xem thế nào à?”

Nhà Tứ Mao còn tệ hại hơn nhà tôi, hầu như các xe chẳng bao giờ thèm đỗ lại, nhưng cũng phải thôi, 10 năm nay ngày nào cũng diễn đi diễn lại 1 trò, họ đã quá quen rồi, đến như chúng tôi xem thôi cũng đã phát chán rồi.

Sau này có “cao nhân” mách nước bảo mẹ Tứ Mao phải ăn mặc gợi cảm một chút, nhưng mẹ Tứ Mao sau khi sinh thêm đứa nữa lại phát phì ra, mặc quần áo càng thiếu vải càng không chấp nhận nổi. Năm lớp 10 tôi bị đuổi học vì tôi đánh giáo viên trong trường. Về nhà tôi cũng bị bố nện cho một trận, ông còn mắng tôi: “Đồ mất nết, không lo học hành tử tế, mà có muốn đánh thầy giáo thì cũng phải đợi tốt nghiệp xong chứ. Chỉ còn hai năm nữa mà cũng không đợi nổi, ngu lắm con ạ.”

Mẹ dẫn tôi đến trường tìm thầy giáo, bà cúi mặt ngồi trước mặt thầy, như một người phụ nữ nhún nhục và chịu đựng, bà ngồi trước mặt thầy giáo và bắt đầu vai diễn đầy chuyên nghiệp của mình.

Mẹ tôi hỏi: “Thưa thầy, lẽ nào không thể rộng lòng một chút được sao?”

Thầy giáo trả lời: “Không được, việc này nhà trường đã báo cáo lên sở giáo dục rồi.”

Mẹ tôi năn nỉ hồi lâu cuối cùng cũng nhận ra đã hết cách.

Bà lại hỏi: “Vậy có thể cấp cho cháu nó một tờ giấy chứng nhận tốt nghiệp được không ạ?”

Thầy giáo hết cả kiên nhẫn tỏ ra bức bối: “Vừa khai giảng được có mấy

ngày, con trai chị đã đánh thầy giáo, giờ lại còn đòi giấy chứng nhận nữa à? Tôi khuyên chị về giáo dục lại nó cẩn thận, nếu không chẳng mấy mà trở thành kẻ cặn bã của xã hội.”

Mẹ tôi biết xin xỏ cũng vô ích, bà đứng phắt dậy, vung tay tát bốp vào mặt thầy giáo: “Con ông mới là cặn bã của xã hội!”

Cũng vào năm đó, do tình hình làm ăn trong huyện ngày càng khó khăn, bố tôi phải một mình kiếm sống ở lãnh địa mới, ông thường xuyên gửi đồ về cho hai mẹ con tôi. Mỗi lần có người về lại thấy bố tôi ở những nơi khác nhau nên chúng tôi cũng không biết nhiều về tình hình của bố.

Tôi không còn đi học nữa và bắt đầu lang thang khắp thị trấn, tuy vậy tôi không phải là kẻ vô công rồi nghề, dù thế nào chẳng nữa, tôi cũng có 9 năm cộng mấy ngày ngồi trên ghế nhà trường, cũng là phân tử tri thức, những người không biết chữ thường đến nhờ tôi viết thư mà toàn viết không công, chỉ có chú Ba là tốt bụng, mỗi lần nhờ tôi xong đều cho tôi mấy thứ đồ rất hay. Chú ấy cần viết rất nhiều thư, mỗi bức đều cực ngắn, đại loại thế này: “Ông chủ Lý, nếu trong 3 ngày mà ông không đem 30 ngàn tới thì con ông sẽ mất mạng.” Hoặc là: “Cô Mai, 10 ngàn mua lại bức ảnh đó là rất rẻ, nếu tôi bán nó cho giới báo chí thì chắc tôi còn kiếm được hơn đấy.”

Chú Sáu cũng hay nhờ tôi viết thư, nhưng chú toàn mang đến 1 quyển sổ hát, bên trong dán đầy những lời bài hát cắt trên báo, chú ấy cắt từ đồng báo phế liệu cô Ba mua về, cô Ba mỗi lần xót của đều nói với chú: “Một chữ bẻ đôi không biết, cắt mấy thứ ấy làm gì cơ chứ!”

Chú Sáu mang quyển vở đến bảo tôi đọc, nghe đến câu nào tâm đắc, chú lại nói với tôi: “Chính câu này đây, hay lắm, chép lại cho chú”, thế là tôi lại chép ra: “Nếu có kiếp sau, chúng ta dù chết cũng sẽ luôn ở bên nhau.” Chú Sáu đem máy tờ giấy này của tôi cho một giáo viên trường dân lập tên là Thúy Hoa.

Năm tôi 19 tuổi thì họ kết hôn, không phải hoàn toàn do công của mấy tờ giấy tôi viết mà nghe nói chú Sáu và thím Hoa vào một đêm thanh vắng đã làm cái chuyện “ăn cơm trước kẻng”. Một lần nữa chân lý làm thật hơn nói suông đã được chứng minh rõ ràng.

Có lúc tôi cũng mắc phải sai lầm, năm ấy tôi viết cho chính mình một bức thư tình vào một đêm trăng không sao, rồi đem thả vào cửa sổ nàng Tú nhà cô Tư, mãi chẳng thấy nàng hồi âm, gặp tôi vẫn như không có chuyện gì.

Mỗi tình đầu của tôi thất bại như vậy đấy, sau này tôi đã tìm ra nguyên nhân, thường thì thư tôi viết hộ toàn thư nặc danh nên bức thư của chính mình tôi cũng quên không ký tên.

Khi tôi viết thư, mẹ thường ngồi bên nhìn một cách đầy tự hào, có lúc bà nói: “Tiểu Cường nhà ta rất có dáng của một vị giáo sư, có trình độ thể này mai sau có thể vào thành phố làm ăn được.”

Giấc mơ đầu tiên hồi bé của tôi là được làm một thầy giáo mẫu mực, năm lớp hai tôi bị thầy giáo phạt đứng ngoài sân vận động vì nói chuyện với đứa bạn cùng bạn, khi ấy tôi đã thề sau này lớn lên nhất định phải trở thành thầy giáo, mà phải trở thành giáo viên chủ nhiệm lớp con trai thầy giáo tôi, khi ấy tôi sẽ có cơ hội đuổi con thầy ra khỏi lớp.

Mẹ nấu cho tôi món mì trứng vào dịp sinh nhật tôi tròn 20 tuổi, món này làm đơn giản với một túi mì ống mua ở cửa hàng trong thị trấn, hai quả trứng cùng với dầu hào và hành hoa, những lần trước mẹ chỉ cho tôi một quả trứng nhưng lần này lại là hai quả.

Đến chiều, chú Năm tặng tôi món quà, đó là một cái hộp nhỏ được gói bằng giấy màu, tôi háo hức mở quà, bên trong là một chiếc điện thoại di động. Tôi mới chỉ được nhìn di động trên phim ảnh, giờ đã có một cái của riêng mình, màu hồng xinh xắn, bên trên có dán hình một con mèo, vỏ điện thoại hơi cũ, có lẽ đã dùng qua rồi.

Tôi nhìn chú Năm với chút ngờ vực, chú hơi ngượng ngùng nói: “Hôm qua khi vào thành phố có một cửa hàng mới khai trương, người đông như trẩy hội, tao móc trộm được của một cô gái đấy.”

Hóa ra là vậy, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng là một chiếc điện thoại di động, tôi vào phòng, nằm trên giường và rút điện thoại ra chơi. Tôi nghe đi nghe lại những bản nhạc chuông vui tai, càng nghe càng mê tít, bỗng chuông điện thoại kêu làm tôi giật bắn cả mình, tôi thử nhận điện thoại xem thế nào, phía đầu dây bên kia là giọng của một đứa con gái nhẹ nhàng: “Alô”, thấy có người nghe máy, giọng cô ta có vẻ như hơi lo lắng.

Cô ấy hỏi tôi: “Xin hỏi anh là ai vậy? Đây là điện thoại của tôi.”

Tôi trả lời: “Vậy à, tôi mua nó ở cửa hàng điện thoại bên đường.”

Tôi nghe tiếng thở dài thườn thượt phía bên kia, cô ấy nói: “Anh có thể trả lại cho tôi được không, đây là món quà mà bố tôi mua tặng, nó rất quan

trọng đối với tôi ...”

Quà của bố tặng đúng là rất quan trọng. Nếu tôi làm mất món quà của mẹ tặng, tôi cũng sẽ rất lo lắng và buồn, vì thế tôi nghĩ ngay đến việc bán nó, một vật vừa có giá trị vừa là vật kỷ niệm, nếu đưa ra giá quá thấp chẳng khác nào hạ thấp tình cảm tốt đẹp giữa hai bố con cô ấy, do đó tôi quyết định nâng cao giá bán chiếc điện thoại.

CHƯƠNG 3

Tôi trả lời: “Cũng được thôi, nhưng tôi đã mua nó với giá 500 đồng đấy.”

Tôi bắt đầu gợi ý: “Tôi không thể trả không cho cô được, cô phải chuộc lại.” Lúc đầu tôi định đưa ra giá 1000 tệ nhưng nhìn cái điện thoại cũng cũ rồi nên chắc cao nhất cũng chỉ đáng giá 500 tệ.

“Vậy tôi trả cho anh 500 tệ anh sẽ trả lại điện thoại cho tôi chứ?” Cô ấy nói.

Tôi lại nói: “Nhưng hiện tại tôi không ở trong thành phố, tôi ở thị trấn Tam Thủy, nếu bạn muốn lấy lại máy thì tôi phải đến đưa cho bạn, vậy còn tiền phí đi đường thì ...”

Cô ta nói luôn: “Tôi sẽ trả.”

“Thế 800 được không?” tôi bắt đầu thăm dò cô ta, cái di động cũ này bán với giá 800 cũng đáng lắm chứ.

“Được!” cô ấy chẳng suy nghĩ gì đồng ý ngay.

Tôi ân hận quá, biết cô ta chấp nhận đề nghị của tôi dễ dàng đến vậy tôi đã đòi cao hơn một chút.

Mẹ tôi đã từng nói: “Làm người không được nhân đạo quá”, tiếc là tôi lại quên lời mẹ dạy, thật đáng hổ thẹn.

Tôi tìm mẹ thương lượng về việc tôi vào thành phố. Ngày bé tôi đã vào đó, nghỉ hè phải vừa học vừa làm. Tôi đi dạo trên phố cùng cô Năm và bố cô, nên thấy người nào thật thà là chúng tôi lao đến, cô Năm nói: “Anh ơi (chị ơi), chúng tôi vào thành phố tiêu đến đồng xu cuối cùng rồi, đứa trẻ này đã mấy ngày phải nhịn đói, xin anh chị làm ơn làm phúc.”

Tôi chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn họ một cách rụt rè, mồm méo xẹo, làm như sắp khóc, chỉ dùng ánh mắt và vài động tác đơn giản là tôi đã thể hiện một cách hoàn hảo nội tâm của một đứa trẻ đã trải qua bao đau thương. Khi tôi làm mọi người rung động bằng ánh mắt đầy thương cảm ấy, thường thì họ chẳng suy nghĩ thêm giây nào nữa mà móc tiền trong túi ra mà giúi vào tay tôi, có người còn cho tôi đồ đặc của họ hoặc cái gì đó, và còn thêm thắt vào đó chút nước mắt thương hại nữa chứ.

Tôi chỉ nhớ có một lần duy nhất tôi thất bại đó là khi gặp một người phụ nữ bị cận rất nặng, do không đeo kính nên phải nhìn gần mới thấy và vì thế diễn xuất của tôi bị bại lộ.

Trong thị trấn có nhiều trẻ con lắm nhưng bố cô và cô Năm thích đem theo tôi nhất, vì trình độ diễn xuất của tôi kiếm được số tiền gấp vào lần những đứa trẻ khác, nhưng mỗi lần trở về thị trấn, họ lại lột sạch tiền của tôi và đưa lại cho bố mẹ tôi một ít.

Tiền thật lạ, để lâu trong người sẽ nảy sinh tình cảm với nó, chính tôi không cam lòng đưa hết toàn bộ số tiền kiếm được cho bố con cô Năm, lần nào tôi cũng giấu một ít vào trong quần áo lót, cô Năm và bố cô chẳng bao giờ biết được điều đó.

Lần nào về nhà bố con cô Năm cũng khen tôi nức nở: “diễn rất có sức truyền cảm”, hay “đã đạt đến trình độ không cần diễn đạt bằng lời”, thế là mẹ tôi mãn nguyện lắm, vừa xoa tay bà vừa khiêm tốn nói “đâu có, đâu có”, có lúc bà lại tru mỏ lên mà rằng: “Tôi đã nói rồi mà.”

Tôi bảo với mẹ: “Con định vào thành phố một chuyến mẹ ạ.”

Mẹ hơi bất ngờ: “Vào thành phố làm gì vậy?”

Tôi bảo với bà việc tôi định vào thành phố bán lại chiếc điện thoại cho chủ nhân cũ của nó.

Mẹ nói: “Con đúng là người có lương tâm, chỉ nhận được có chút tiền vậy mà đã đem trả lại, thời buổi hỗn loạn này, sống trong giang hồ kỳ nhất là lòng khoan dung!”

Rồi mẹ lại thở dài: “Thật ra mẹ cũng giống con, hay nghĩ cho người khác quá, thôi con cứ yên tâm vào thành phố đi, đôi lúc làm chút việc thiện cũng được, nhưng giờ trong thành phố đang là thời gian hoạt động của bọn tội phạm hình sự nên môi trường không được an toàn, con phải hết sức cẩn trọng.”

Tôi trả lời mẹ: “Con biết rồi, con định lần này ở lại thành phố một thời gian để đi chơi, tiện thể đi thăm Tứ Mao luôn mẹ ạ.”

Ngành cướp bóc cạnh tranh hết sức quyết liệt, nên lợi nhuận ngày càng nhỏ mà nguy hiểm không ngừng tăng, năm ngoái Tứ Mao cùng mấy chiến hữu vào thành phố hy vọng tìm được công việc gì đó có ý nghĩa một chút. Lần

rước chú Năm về cũng mang theo thư của Tứ Mao, trong thư nó mời chúng tôi khi nào có cơ hội vào thành phố chơi.

Chú Năm nói cuộc sống của Tứ Mao và các anh em rất ổn, dạo này làm văn bằng, giấy chungd nhận giả, do nhu cầu của thị trường lớn nên công việc làm ăn rất phát đạt.

Số tôi đúng là may mắn vì vừa hay chú Hai, chú Sáu và chú Chín vào thành phố có công chuyện nên cho tôi đi cùng luôn. Tôi đem theo mấy bộ quần áo rồi ngồi lên xe các chú nhằm hướng thành phố thẳng tiến.

Trên xe có mùi hơi khó chịu vì các chú để rất nhiều thùng sơn, hàng ngày họ bằng mấy thùng sơn đó mà mưu sinh.

Nhưng đừng nghĩ họ là thợ sơn, những ông chú của Tiểu Cường này sao có thể làm mấy việc đơn giản và kém hấp dẫn thế được.

Chú Hai là một “nhà thư pháp”, tuy chú chỉ mới học hết lớp 3 và biết chữ không quá 300 từ, vậy mà chú lại là nhà thư pháp hàng đầu đấy. Chú điều luyện nhất 8 chữ bởi 8 chữ này chú viết thường xuyên. Mọi người đã đọc truyện ông lão bán dầu chưa? Thường xuyên luyện tập một thứ như nhau sẽ dễ dàng đạt đến trình độ điều luyện.

Chú Hai tôi viết chữ bằng một phong cách độc đáo, chú không dùng bút mà dùng chổi, như vậy chữ mới có khí thế.

Hình như tôi vẫn chưa nói cho mọi người 8 chữ đó là gì nhỉ, đó là: “Vẫn, không, trả, tiền, giết, sạch, cả, nhà.”

Chú Sáu là một “họa sỹ”, sở trường của chú ấy là vẽ tranh thủy mặc, sau khi chú Hai đã viết chữ lên tường, chú Sáu sẽ vẩy lên nền đất hoặc cửa nhà những bức tranh thủy mặc bằng sơn đỏ.

“Thư pháp” của chú Hai và “tranh” của chú Sáu được thị trấn Tam Thủy chúng tôi phong là “luơng tuyệt thư họa”.

Chú Chín còn đáng nể hơn, chú ấy là một kỹ sư chuyên ngành đốt nổ, nếu những lời cảnh cáo của chú Hai và chú Sáu không có tác dụng, chú Chín sẽ khóa cửa nhà đối tượng lại, chú Sáu phụ trách đổ xăng còn chú Chín phụ trách châm lửa.

CHƯƠNG 4

Đường từ Tam Thủy vào thành phố rất gồ ghề, đến năm nay con đường này đã được sửa bảy lần rồi, sáu lần trước đều do bố cô Tư đảm nhiệm, nhưng đến lần thứ sáu, ông ấy không cẩn thận thế nào lại dùng nhầm xi măng, ba tháng liền đường không bị hỏng, lãnh đạo cơ quan quản lý đường bộ mấy tháng nay không có công ăn việc làm, do vậy mà lần thứ bảy bỏ thầu bố cô Tư không còn cơ hội tham gia nữa.

Chúng tôi đến thành phố sau hai tiếng lắc lư trên xe, các chú thả tôi ở gần nhà Tứ Mao rồi đi công chuyện luôn.

Tôi cầm theo địa chỉ của Tứ Mai và lần mò tìm đường, Tứ Mao sống ở một nơi rất hẻo lánh, tôi tìm mãi mới ra, đó là một ngôi nhà nhỏ cũ nát ba tầng, tôi nhớ chú Năm từng kể rằng cuộc sống của Tứ Mao rất khá, sao giờ lại ở một nơi tồi tàn thế được nhỉ? Lẽ nào cậu ấy đi tu? Sống một cuộc đời thanh đạm sao?

“Tứ Mao! Tứ Mao!” tôi đứng dưới sân gọi với lên.

Bỗng trên tầng có ai đổ ào một chậu nước xuống, may tôi tránh kịp, một bà với cái mặt to béo ló ra và quát lên: “đứa nào âm ỉ lên thế? Làm mất giấc ngủ trưa của bà.”

Trời đất, đã bốn giờ chiều rồi mà vẫn còn ngủ trưa, chẳng trách mặt già chết tiệt ấy to béo đến vậy.

“Mặt béo kia gào cái gì đấy?” Đứa như tôi mà phải chịu bỏ qua sao, tôi cãi nhau tay đôi với mặt béo luôn.

“Thằng nhãi ranh ở đâu ra mà dám gọi ta là mặt béo hả?”, bà ta tiếp đòn về phía tôi bằng một chậu nước nữa.

Tôi bắt đầu nhặt đá phản công. Ném đá là sở trường của tôi, ngày bé tôi thường nấp ở bên ngoài cầu tiêu bên sườn dốc rồi lấy đá ném vào trong, mỗi lần tôi chỉ ném một hòn đá, nhằm đúng lúc họ đang sung sướng nhất, đang cao trào nhất mà ném, ném trúng mông họ là tuyệt nhất, còn nếu bị trượt một chút mà trúng vào trong hố, một số thứ sẽ bắn lên và hiệu quả cũng không tồi, rất nhiều người vì thế mà bị táo bón, có người còn vừa ngồi trong nhà tiêu vừa che ô.

Đá từ tay tôi bay ra tới tấp, vừa nhanh vừa chuẩn. Mụ béo bị ném đến nỗi không chịu nổi phải chui vào nhà trốn không dám thò đầu ra, mụ cũng chửi lấy chửi để nhưng lại là mấy câu chửi cũ mèm, nào là “thằng chết tiệt”, “thằng con hoang”.

Trình độ chửi bới của mụ cũng chỉ bằng trình độ của tôi hồi sáu tuổi. Thím Bảy của tôi được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất chửi bới ở Tam Thủy, thím đã từng chửi đến độ làm mấy bà xuất huyết não, có lúc thím còn “giáo dục” mấy ông lái xe không chịu móc tiền ra hoặc cho ít quá đến nỗi mấy ông không dám ngẩng mặt lên.

Hôm nay tôi không muốn đấu khẩu với mụ béo vì tuy trình độ tôi có hơn mụ vài lần nhưng giọng tôi không được tốt bằng, hơn nữa mụ lại có vị trí thuận lợi, mụ đứng trên cao, thính giả sẽ đông hơn và nghe rõ hơn.

Từ nhỏ thím Bảy đã dạy tôi, chửi là một môn nghệ thuật đòi hỏi kỹ năng cao chứ không thể chửi bừa, bài chửi của thím có 7 bước mà mọi người gọi là: “Thím Bảy – nghệ thuật bảy bước nghiên cứu tổng hợp kỹ năng chửi”, trong “Sách quý Tam Thủy” có ghi lại chi tiết 7 điều này, tôi giới thiệu qua cho mọi người cùng biết.

Một là: Phải có tính sát thực. Đối phương sợ cái gì thì mình phải chửi cái đó, dùng bí mật đời tư để chửi, mà mấy thứ bí mật đó có thể thu hoạch từ mấy bà ngồi lê đôi mách trong thị trấn. Bạn còn có thể đem bí mật đời tư của cô Ba kể cho cô Năm nghe và cô Năm thế nào cũng tiết lộ cho bạn bí mật của cô Sáu, sau đó lại đem bí mật của cô Sáu buôn với cô Ba thế là lại thu được bí mật của cô Năm.

Hai là: Phải có sức hấp dẫn. Chuyện bắt gà trộm chó là chuyện chẳng mấy ai để ý trong thị trấn này, phía lựa chọn được đề tài thật bóng bẩy, có thể khiến khán giả qua đường mới dừng lại thưởng thức; biểu diễn yêu cầu phải có sức truyền cảm; miêu tả sinh động như thể mắt thấy tai nghe, nói đến đoạn mấu chốt của vấn đề phải nhấn mạnh và ngắt quãng; làm như chuyện đó thật thối tha làm bạn không dám mở miệng ra kể tiếp. Mọi người có hỏi thế nào bạn cũng không nói, trí tưởng tượng của con người vốn rất phong phú, hôm sau trong thị trấn sẽ xuất hiện hàng chục câu chuyện được tái bản với nội dung dâm loạn và tồi tệ ngoài sức tưởng tượng của bạn.

Ba là: phải biết thêu dệt câu chuyện. Nếu bạn không có chuyện hấp dẫn nào để kể về đối phương thì lúc ấy bạn phải sáng tác ra một câu chuyện, và một nguyên tắc quan trọng khi sáng tác là bạn không được hoàn toàn bịa đặt, ba

câu nói phét phải thêm một câu nói thật. Ví dụ cô Chín hôm ấy vào thị trấn mua son phấn thì bạn nói: “Hôm đó cô Chín vào thị trấn gặp được người tình tặng cho son phấn”. Thế nào cũng có người xác nhận rõ ràng hôm đó cô Chín có vào thị trấn, cũng lại có người làm chứng cô ta mang về rất nhiều son phấn, bạn có không ít người làm chứng về thời gian và địa điểm, nên mọi người chắc chắn sẽ tin chuyện cô Chín gặp bồ, chuyện đi mua son phấn chỉ là lấy cớ thôi.

Bốn là: Vừa cương vừa nhu. Bạn tiết lộ chuyện của cô ta, cô ta ắt sẽ tìm cách báo thù, nếu tiếp tục cãi vã với cô ta thì sẽ rơi vào tình thế đọ giọng nói, chỉ bằng bạn tạm giải lao ít phút xem cô ta gào thét, bạn làm cho người xem thấy rằng bạn không hề muốn kể ra bí mật đó, chỉ là bạn bị cô ta ép quá, bạn hãy thể hiện một thái độ cao thượng nhắc nhở mọi người: Ai bị người khác nói trúng tim đen thường mất bình tĩnh, mong mọi người hãy rộng lượng với cô ấy.

Năm là: Phải biết nguyên rửa. Nếu cô ta mà không điên tiết lên thì coi như kế hoạch của bạn bị sụp đổ, bạn phải biết kết hợp việc nguyên rửa sao cho lượng âm thanh đủ lớn để chỉ mình cô ta nghe thấy mà người khác không nghe thấy, có thể họ mới không nghĩ bạn độc ác. Nội dung nguyên rửa tùy vào đối tượng, nam thanh niên thì rửa kém cỏi về mặt đó, con gái trẻ trung rửa gặp yêu râu xanh, phụ nữ trung niên rửa chồng nuôi bồ nhí. Không được nhầm lẫn các đối tượng này vì nếu chửi mấy bà trung niên gặp yêu râu xanh thì chẳng có tác dụng gì, có khi bà ấy còn vui vì chuyện đó cũng nên.

Sáu là: Xúi giục quần chúng. Dù có là cao thủ cũng không đối phó kịp với một lượng khán giả hùng hậu mỗi năm miệng mười, cho nên khi thấy mình yếu thế hơn thì phải biết lợi dụng sức mạnh quần chúng để cùng tấn công, quy trình thực hiện cụ thể như sau: Nếu cô Ba từng ăn trộm một con gà của hàng xóm là một trong những khán giả có mặt ở đây, mà cô Chín không biết chuyện này thì bạn phải kéo câu chuyện sang chủ đề trộm cắp để cô Chín chửi, sau đó lại nói với cô Ba rằng cô Chính đang mượn gió bẻ măng nhằm vào cô Ba, vậy là bạn có thêm nhiều trợ thủ.

Bảy là: Vận dụng linh hoạt, tùy cơ ứng biến. Điểm này khó thực hiện nhất, bạn phải biết kết hợp và xâu chuỗi sáu nguyên tắc trên, thêm sự hiểu biết và kinh nghiệm tích lũy được, bạn mới có thể đạt đến trình độ cao nhất, đó là bí quyết ngầm hiểu chứ không cần diễn đạt bằng lời.

Cuốn “Sách quý Tam Thủy” mà tôi đã nói đến là quyển sách ghi lại tinh hoa của mọi ngành nghề, tôi cũng là một trong những thành viên của ban biên

tập.

Ngoài cuốn “Thím Bảy – nghệ thuật bảy bước nghiên cứu tổng hợp kỹ năng chữ” mà tôi vừa giới thiệu còn nhiều những ghi chép khác. Lấy ví dụ như:

“Làm thế nào để nàng yêu – Thời khắc dễ mềm lòng nhất của phụ nữ”, tác giả: chú Tám, nghề nghiệp: bám váy vợ.

“Tâm lý học thư tín”, tác giả: cô Năm và bố cô Năm, nghề nghiệp: lừa đảo.

“Đánh giá tài sản tổng tiền và tính toán mức độ nguy hiểm”, tác giả: chú Ba, nghề nghiệp: bắt cóc tổng tiền.

“Nghệ thuật đôi phó với cảnh sát”, tác giả: dì Quế Hoa, nghề nghiệp: gái bán hoa.

“Bút pháp viết thư nặc danh và thư dọa dẫm”, tác giả: chú Hai, chú Sáu, chú Chín, nghề nghiệp: đòi nợ.

Những kinh nghiệm này tôi không giới thiệu chi tiết với mọi người nữa, lý luận suông không thể một lần hấp thụ quá nhiều được.

CHƯƠNG 5

Tôi vẫn ném một cách nhiệt tình, một cái đầu vừa ló ra khỏi cửa sổ liền hứng chịu ngay một viên đá của tôi, hắt kêu “Oái” ngay một tiếng, hóa ra là Tứ Mao.

Tôi dừng tay gọi với lên: “Tứ Mao!”

Tứ Mao nhận ra tôi vội chạy xuống cầu thang, rồi hỏi: “Tiểu Cường, cậu đến đây bằng cách nào đây? Mình nhớ cậu quá!”

Tôi kể lại cuộc hành trình cho Tứ Mao nghe.

Rồi tôi nói: “Lần này mình đến mục đích chính là thăm các cậu, nhân tiện kiếm chút tiền mặt.”

Tứ Mao cảm động khoác vai tôi nói: “Tiểu Cường, mình biết mấy lời cậu nói là giả tạo nhưng vẫn thấy cảm động. Tuy không khóc nhưng hãy tin là trong tim mình những giọt nước mắt đang rơi.” Nghe xem lời cậu ta nói còn giả tạo hơn tôi nhiều.

Tứ Mao dẫn tôi lên gác, hành lang vừa bẩn thỉu vừa ngồn ngàng, góc cầu thang chất đầy rác rưởi.

Tôi nghi ngờ hỏi lại Tứ Mao: “Mình nhớ là cô Năm kể cuộc sống của cậu ổn lắm mà, sao lại ở cái nơi ổ chuột này?”

Tứ Mao thở dài đánh thượt: “đúng là mấy ai học được chữ ngờ”.

Đang leo lên cầu thang tôi gặp ngay mục béo ban nãy hai tay chống nạnh đứng giữa lối đi, thân hình phì nộn của mục chắn cả cái lối đi bé tẹo. Mục ta nhìn tôi với vẻ rất tức tối, những tảng thịt núng nính trên cái mặt béo múp cứ như lồi ra thêm, Tứ Mao vừa nhìn thấy mục đã co rúm như chuột nhắt thấy mèo làm tôi vô cùng ngạc nhiên, bởi ở thị trấn chúng tôi Tứ Mao trước nay vẫn được coi là kẻ không biết sợ trời đất là gì.

“Tứ Mao, bạn mày hả?” mục béo hỏi Tứ Mao rồi nhìn tôi dò xét, xong mục nhướn miệng cười, đưa tay định vuốt má tôi nói: “Thằng nhỏ nhìn dễ thương quá!”

Tôi lùi ngay lại tránh bàn tay to béo của mục.

Tứ Mao trả lời: “Chị Trần, đây là bạn cùng quê của em”, nói rồi cậu ấy kéo tôi tuột vào phòng.

Bà chị Trần kia không vuốt má tôi được một cái nên có vẻ không hài lòng, mụ đứng ngoài cửa nói toáng lên: “Tứ Mao, cho mày thêm 5 ngày nữa, nếu vẫn không trả tiền thì ...!” mụ ta chân chừ rồi bỏ đi.

“Ai đây?”, tôi hỏi Tứ Mao, bà chị Trần mà Tứ Mao sợ kia có lẽ là chủ nợ của cậu ấy.

“Chị ta là chủ nhà, mấy tháng nay tớ chưa trả tiền thuê nhà rồi.” Tứ Mao đáp.

Thảo nào mà cậu ấy lại tỏ ra sợ sệt đến thế.

Tôi liếc qua căn phòng tồi tàn, phòng chật chội chỉ đặt một cái giường và một cái bàn, vài thứ đồ dùng ném lung tung khắp nhà. Tôi lại liếc qua Tứ Mao, trông cậu gầy và đen so với trước, trên người là chiếc áo may ô thùng lỗ chỗ.

“Tứ Mao, nhìn cậu dạo này cũng thời trang nhỉ, còn học đòi ăn mặc gọi cảm nữa chứ?” Tôi chọc Tứ Mao.

Cậu ấy cười méo mó, chẳng đáp lời tôi.

Tôi lại hỏi: “Phòng này thuê bao nhiêu một tháng?”

Tứ Mao nói: “Hai trăm tệ”.

Tôi nói: “Gì mà đắt thế, phòng thì tồi tàn mà cũng 200 tệ à?”

Tứ Mao trả lời: “Thế vẫn còn rẻ chán, chẳng qua ở đây phòng cũ nát quá lại gần nhà xác nên mới rẻ.”

Tôi hỏi: “Dạo này cậu sống thế nào?”, hỏi thế chứ nhìn cậu ta cũng đủ biết.

Tứ Mao thở dài đáp: “Thời gian trước mình cùng mấy đứa làm văn bằng, chứng nhận giả, nhưng mình ít chữ nên không được làm bên kỹ thuật, chỉ toàn dán tờ rơi quảng cáo ngoài phố. Ba tháng trước, sở công an ra cáo thị cấm dán quảng cáo ngoài phố, họ còn thuê một lực lượng lớn đi bóc quảng cáo bọn tớ dán, có lúc còn giả làm khách hàng để tóm cổ tụi tớ, làm ăn thất bát quá nên chỉ còn cách tạm dừng.”

“Thế giờ cậu sống bằng gì?” Tôi hỏi.

Tứ Mao trả lời: “Tớ vừa tòm được một công việc mới, bật tắt nhạc trong rạp chiếu phim, nhưng mới làm được nửa tháng mà lương thì cuối tháng mới được lĩnh.”

Nghĩ đến cậu bạn đã nợ mấy tháng tiền nhà tôi tính đợi bán xong điện thoại sẽ trả nợ cho cậu ấy.

Tứ Mao lại thở dài than với tôi: “Giờ mình bắt đầu hối hận vì không chịu học hành như cậu, mẹ cậu đúng là sáng suốt thật!”

Ha ha, tôi lại thêm một lần tự hào về mẹ.

chương 6

Tôi bắt xe buýt đến quảng trường trên đường Đại Sơn. Tối qua, tôi đã hẹn với chủ nhân của chiếc điện thoại. Tôi lắc lắc cái cổ, tối qua nằm chèn chúc với Tứ Mao trên cái giường chật chội chẳng thoải mái chút nào nên ngủ không được ngon lắm, Tứ Mao thì ngáy như sấm rền, đến nỗi từng lớp bụi trên trần nhà lần lượt rơi xuống. Thêm vào đó là những tiếng lạch cạch làm tôi lo lắng, chẳng biết nửa đêm từ mấy lỗ hổng trên trần nhà có rơi xuống một con chuột nhắt hay con rắn không.

Tứ Mao ngay từ khi mười mấy tuổi đã ngáy rất siêu đẳng, hồi còn bé có lần bố mẹ tôi đi công tác xa nên gửi tôi qua bên nhà Tứ Mao. Tôi, Tứ Mao và bố cậu ấy ngủ trong một căn phòng, họ có trình độ kéo gối ngang ngửa nhau đến nỗi vừa đặt lưng cái là phải ngủ ngay chứ nếu một người đã ngủ rồi thì người kia đừng hòng ngủ nổi. Thế mà sáng ra, họ vẫn cần nhả tiếng ngáy của người kia làm mất giấc ngủ của mình.

Bố Tứ Mao nói: “Tứ Mao, mày mới tí tuổi đầu mà đã ngáy kinh như vậy coi sao được, học tập Tiểu Cường kia kìa, ngủ phải im lặng thế mới gọi là ngủ chứ.”

Tôi chẳng biết khi ngủ mình có ngáy không nhưng tôi biết là những người thức trắng đêm thì không bao giờ ngáy cả.

Tôi dựa vào cửa xe ngủ gật, xe không đông lắm, chỉ có vài người phải đứng. Lại qua một bến nữa, tôi ngó lên bảng lịch trình, cũng còn khá nhiều bến nữa mới đến.

Xe dừng lại, một ông già tóc hoa râm bước lên và run rẩy tiến vào trong xe, hành khách ai nấy ngồi bất động như núi Thái Sơn, có vài người thấy ngần ngại bèn quay ra ngoài cửa sổ.

Dáng dấp ông cụ rất giống ông Tôn ở thôn Đông Đầu, mỗi lần tôi đi qua nhà ông đều được ông cho quà bánh. Lúc này ông lão đang dần tiến về phía tôi, tôi đứng dậy nhìn về phía ông lão để ông biết rằng tôi sẽ nhường chỗ, ông ta nhìn tôi đầy ngờ vực và không ngồi.

Tôi đành ngồi xuống ghế và quan sát ông lão tiếp tục run rẩy bước về phía cuối xe, ông già này thật kỳ quặc. Sắp đến cuối xe lại có một gã thanh niên đứng lên nhường chỗ, lần này ông lão ngồi thật.

Tôi ngồi trên ghế nhìn vào cái quần vừa bẩn vừa rách của mình, và chợt hiểu hóa ra ông già chê tôi bẩn thỉu!

Tôi mặc cái quần này đã mấy năm rồi, năm ấy chúng tôi gặp nạn, người thành phố đã quyên góp rất nhiều quần áo tặng dân thị trấn, lúc quần áo đưa về đến thị trấn, mấy ông cán bộ thị trấn đem quần áo tốt chia cho họ hàng, bạn bè, còn quần áo rách nát của họ lại được đem đi phân phát cho dân. Mẹ tôi mồm miệng vốn khéo léo lại có mối quan hệ tốt với mấy ông cán bộ, nên cái quần được phân này là cái quần thải ra của cậu ruột Chủ tịch thị trấn nhưng vẫn còn rất mới, tuổi đời mới chỉ có sáu năm.

Tôi âm ức lắm nhưng đúng lúc này còi xe buýt báo hiệu đã đến quảng trường Đại Sơn.

Tôi vội xuống xe, lúc đi qua ông già khi nãy trong đầu tôi lại nảy ra mấy trò đùa tai ác. Thế là tôi hít một miệng đờm, nhổ “toẹt” ra cạnh chân ông già, ông ta giật bắn mình vội rút chân lại, đám đờm vàng lầy nhầy ngay cạnh chân ông, tôi nở một nụ cười quái ác, thực ra ông ta không rút chân lại thì tôi cũng không nhổ trúng. Kỹ thuật khạc đờm tôi đã luyện nhiều, hồi nhỏ tôi và bọn Tứ Mao toàn trốn trên nóc nhà Ủy ban thị trấn và nhổ nước bọt xuống người đi đường. Cán bộ cấp cao nhất dính chương nước bọt của tôi là một ông cán bộ tỉnh về địa phương điều tra. Nhổ nước bọt không khó nhưng nhổ có kỹ thuật thì không dễ, phải biết kết hợp hài hòa sức gió và độ đậm đặc của nước bọt. Hôm đó, trên xe buýt cũng phải chú ý đến quán tính, tôi nhổ ở vị trí cách chân ông ta là 3,8cm, ông lão nhìn tôi đầy vẻ sợ sệt, tôi chẳng nhìn lại nữa mà vênh mặt bước xuống xe trước những ánh mắt oán trách.

Tôi đến quảng trường, ngồi đợi bên đài phun nước, ngắm dòng người ăn mặc sang trọng đi qua đi lại.

Chuông điện thoại reo, tôi chợt nghe thấy có tiếng gọi mình.

“Chào anh!”, âm thanh không phải phát ra từ điện thoại mà ngay sau lưng tôi, tôi ngoái lại, thì ra là một cô bé đáng gây gò.

Cô gái không cao, mặt trái xoan xương xương, tóc dài chấm vai, da trắng bủng, vừa nhìn đã biết là kiểu con gái thành thị, trông cũng tầm tầm nhưng không hấp dẫn, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước tôi vẫn hơi thất vọng.

Cô ta có thân hình gầy guộc, mà ở thị trấn tôi kiểu người ấy là mất điểm nhất, vì được liệt vào loại sinh đẻ kém. Quê tôi con gái xuất giá được nhận lễ của nhà trai theo trọng lượng cơ thể, một tháng trước khi lấy chồng phải ăn

tổng ăn táng để kiếm thêm chút lễ cho bố mẹ.

“Anh đợi lâu rồi phải không?” cô ta thở thẽ hỏi.

“Cũng vừa đến thôi” Tôi trả lời.

Tôi đưa cái điện thoại cho cô ta: “Điện thoại của cô đây.”

Tôi không hề lo lắng cô ta sẽ không trả tiền vì dựa vào trình độ của mình tôi biết cô ta có muốn cũng không lừa được tôi.

Cô ta cảm ơn, nhận lại điện thoại, vội rút trong túi xách ra một xấp tiền, không đếm lại, xem ra đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tôi nhận tiền, vừa chạm vào là biết ngay tiền thật, cô Tám thường mua tiền giả ở nơi khác về tiêu, kỹ thuật nhận biết tiền giả của tôi cũng là học từ mấy chuyên gia tiền giả ở thị trấn.

Lúc cầm tiền tôi tiện thể vuốt tay cô ta một cái, tuy chỉ là một bàn tay khô gầy, cảm giác kém xa so với cầm tay em Hoa nhà cô Tám, nhưng kể ra đây cũng là một cơ hội không tồi để trải nghiệm cuộc sống.

Cô ta sợ quá vội rút tay lại, mặt mày hốt hoảng khiến tôi hả hê.

Tôi nhìn cô gái, tuy vẫn đang sợ nhưng rõ ràng tôi thấy quen lắm, lẽ nào đã gặp ở đâu?

“Cô đến thị trấn Tam Thủy bao giờ chưa?” Tôi thăm dò.

“Chưa.” Cô gái trả lời tôi.

Cô ta hơi ngại ngừng khi tiếp lời: “Tôi chưa bao giờ ra khỏi thành phố.”

chương 7

Tôi cầm tiền, quay lại chỗ Tứ Mao, hình ảnh cô gái cứ quanh quẩn trong đầu tôi, tại sao lại có cảm giác quen thuộc nhỉ? Tôi cũng không rõ tôi đã gặp cô ta bao giờ chưa, những người bị tôi lừa không đếm hết được nên không nhớ ra cũng là lẽ thường tình. Thôi, bỏ qua chả nghĩ nữa.

Tôi đứng dưới nhà Tứ Mao đã nghe thấy tiếng gào thét của mụ béo.

Lên đến phòng Tứ Mao gặp ngay mụ đang đứng chắn cửa phòng.

Mụ nói: “Tao đã bảo mày rồi, không trả tiền nhà thì biến đi chỗ khác”.

Tứ Mao đáng thương cứ lắp ba lắp bắp: “Hôm qua chị đã hạn cho em thêm năm ngày nữa mà.”

Mụ tiếp luôn: “Hôm qua là hôm qua, giờ mày không trả tiền thì năm ngày nữa cũng vậy thôi, cho mày thêm thời gian cũng bằng thừa.”

Tôi sấn đến trước mặt mụ, nhìn thấy tôi, những khối thịt đang đánh lại trên mặt chị ta lập tức giãn ra.

“Tên là Tiểu Cường hả em? Về rồi đấy à?” Chị ta chống tay lên bậu cửa thành tư thế hình chữ S rồi cứ thế nhìn tôi, cửa nhà phòng Tứ Mao vốn đã không chắc chắn gì, giờ tôi lại càng thấy lo hơn.

Mụ nhìn tôi đầy vẻ dẹt dẹt, tiếc là nghiệp dư quá.

Dì Quế Hoa đã từng nói, phương pháp chuẩn xác là tạo một góc 15 độ giữa người và bậu cửa, sau đó tạo dáng liễu mềm vịn gió, ánh mắt chứa đựng vẻ thuần khiết và ưu sầu, vài sợi tóc trước mắt lất phất bay, nếu chúng không động đậy thì dùng miệng thổi.

Khi anh ta chăm chú nhìn bạn, hãy để miệng nhoẻn cười (nếu kết hợp với má lúm đồng tiền thì hiệu quả càng cao), tiếp đến mắt lim dim khép hờ, bắt đầu đóng đưa.

Đợi anh ta tiến gần hơn một bước thì tỏ ra ngượng ngùng e lệ rồi kéo anh ta vào phòng.

Nếu xung quanh không có người có thể bỏ qua bước này, lập tức ngã vào lòng anh ta.

Người càng mảnh mai tạo dáng này càng cuốn hút, chứ cứ như mụ béo này cả người toàn những thịt là thịt thì chẳng thể nhìn nổi.

Tôi hỏi mụ: “Tứ Mao nợ chị bao nhiêu?”

“Bốn tháng tiền thuê phòng, tổng cộng là tám trăm tệ.” Mụ đáp.

Tôi lôi trong túi tám trăm vừa kiếm được đưa cho mụ.

Chị ta đếm tiền rồi bỏ đi với vẻ không được mãn nguyện lắm.

Tứ Mao rất cảm kích, cậu ta nhìn tôi nhưng không nói gì bởi Tứ Mao cũng hiểu rằng có những điều nhiều khi không cần thiết phải nói ra.

Tôi nói: “Giờ công việc chính đang bị đình đốn, đành phải tìm một việc phụ để làm. Cậu có báo không?”

Tứ Mao gom nhặt khắp phòng được rất nhiều báo cũ.

Cậu ta nói: “Báo này mình trộm từ phòng thu phát về đây.”

Tôi lật bừa đồng báo, có rất nhiều quảng cáo tìm nhân viên, nhưng báo toàn bị xé mất một nửa, chỗ mất đều là thông tin tuyển dụng.

Tôi hỏi Tứ Mao: “Sao mấy tờ báo này còn mỗi nửa thế?”

Cậu ta ngại ngần đáp: “Mình dùng đi vệ sinh.”

Trong đồng báo tôi còn tìm thấy nửa quyển tiểu thuyết có tên Nụ hôn đầu thất lạc trên xe buýt của tôi, giở trang đầu thấy tên tác giả Bukla, quyển sách cũng bị mất đi nhiều trang.

Tôi ngạc nhiên hỏi cậu ta: “Nửa quyển kia cũng bị cậu đi vệ sinh rồi hả?”

Tứ Mao trả lời tôi: “Ừ.”

Tôi bực mình đứng phắt dậy nói: “Tứ Mao, cậu đã dùng sách của Bukla để làm giấy vệ sinh ư?”

Tứ Mao đỏ mặt đáp: “Ừ, có lẽ là vậy, mà cũng có thể mình dùng để kê chân bàn.”

Tôi thở dài nói với cậu ta: “Cậu không biết là mực in sách chứa hàm lượng

chì rất cao à, dùng làm giấy vệ sinh rất dễ bị viêm nhiễm, trĩ, thậm chí còn dẫn đến ung thư đấy! Nếu nó theo đường máu lên não còn gây ra tổn thương về não nữa, sao cậu dám dùng nó đi vệ sinh chứ?”

Tứ Mao nói: “Nghiêm trọng thế cơ à, vậy lần sau chỉ còn cách lấy báo một mặt về dùng thôi?”

chương 8

Tôi tìm trên báo công việc thích hợp với mình, vừa đọc vừa cười vì mấy ông cùng nghề với tôi cũng đăng quảng cáo, tuy cũng nghề nói phét với nhau nhưng cũng phân thành các trường phái, chúng tôi là phái điền viên, thường công tác ở vùng xa xôi, còn ở thành thị xa hoa họ mạnh hơn chúng tôi về thực lực, thành viên có cả quan chức cao cấp, ông chủ lớn và kỹ sư tài năng...

Trên báo đăng những công ty thương mại tuyển người mẫu bán hàng trực tiếp, gián tiếp, nhân viên nam nữ quán bar, không hỏi tôi cũng biết nói cho hay vậy thôi chứ cũng chẳng tử tế gì. Cũng có không ít nơi lương cao, đòi hỏi thấp nhưng lúc đến phỏng vấn bạn phải đóng đủ thứ phí, nào là phí tin tức, phí tư vấn, phí hòa mạng nhân tài, phí trang phục... Sau đó, họ lặn mất tăm mất tích luôn.

Tôi tìm trong đó vài công việc phù hợp với điều kiện của mình, hỏi đường Tứ Mao rồi bắt đầu xuất phát.

Công ty đầu tiên tôi ngắm là công ty TNHH Phú Thông Trung Quốc, tôi đứng trước cửa công ty, một cánh cổng sắt hoen rỉ rách nát, công ty rất nhỏ nhưng xem ra rất có chí hướng, ít nhất họ cũng lấy hai chữ “Trung Quốc” để đặt tên công ty.

Đây chắc chắn không phải công ty kinh doanh ngành nghề cùng lĩnh vực với tôi, nếu là công ty ma thì lúc nào cũng trang hoàng phòng khách thật sang trọng, đẹp đẽ rồi ngồi đợi cá cắn câu.

Tôi gõ cửa bước vào, một phụ nữ trang điểm lòe loẹt ngồi trong phòng, vừa cắn hạt hướng dương vừa đọc sách bói toán. Tôi tiến đến và hỏi: “Chị làm ơn cho hỏi ở đây đang tuyển nhân viên phải không ạ?”

Tôi ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc toả ra, trộn lẫn với một thứ mùi rất kỳ quặc, tôi thấy quen quen, có một lần lãnh đạo tỉnh về thị trấn tham quan thành quả áp dụng khoa học kỹ thuật vào nông nghiệp, trại nuôi lợn nhà anh Trương Đại Minh được chọn làm điểm khảo sát, anh ta đến cửa hàng tạp hóa thị trấn mua rất nhiều nước hoa về xịt khắp trại, chính là cái mùi đặc biệt này.

Chị ta ngẩng lên nhìn tôi, đưa cho tôi một tờ mẫu đơn đăng ký và nói: “Điền lí lịch bản thân vào.”

Tôi nhìn tờ khai, nội dung không nhiều, toàn chữ tôi đọc được, tôi hăm vào và nộp lại.

Chị ta xem lí lịch của tôi rồi đọc: “Trương Tiểu Cường, 20 tuổi”.

Đột nhiên chị ta dừng lại, hết sức ngạc nhiên hỏi: “Trình độ văn hóa tốt nghiệp phổ thông cơ sở?”

Tôi trả lời: “Vâng ạ.”

Chị ta nói: “Chúng tôi cần người đã tốt nghiệp đại học.”

Chết ngất mất, họ đâu có nói yêu cầu trình độ đại học. Mà một công việc giao hàng thì đòi hỏi trình độ đại học làm gì cơ chứ?

Khi tôi ra đến cửa chị ta còn nói với theo: “Giờ tốt nghiệp đại học ra thất nghiệp nhiều hơn chó chạy rong ngoài đường, tốt nghiệp cấp II như cậu đừng nghĩ đến chuyện tìm việc làm gì nữa.”

Suốt một buổi chiều tôi bị từ chối hết lần này đến lần khác, tôi ngồi ngoài sảnh công ty cuối cùng mà tôi bị họ đuổi ra, ngẩn nhìn dòng người qua lại, xem ra sống ở thành phố cũng không đơn giản gì, có một cô bé đi qua ném đồng xu một nhân dân tệ xuống chân tôi, nhìn tôi đầy thương hại, đồng xu lăn ra xa chỗ tôi một chút, cô bé đá đồng xu lại phía tôi, tôi nhìn đồng xu một cách say sưa. Cô bé nhìn tôi đầy nghi hoặc, tôi nhặt đồng tiền lên nhìn cô bé cười, cô bé rất hài lòng và chạy đi.

Có người thích làm điều thiện thì tôi phải cho họ được thoả mãn, đây chính là sự tôn trọng người khác.

Tôi về phòng trọ của Tứ Mao, thấy hơi mệt nhưng không thấy nản.

Mẹ đã nói: “Con người luôn gặp rất nhiều thất bại và trắc trở, phải nhớ dù thế nào cũng không được lùi bước, lừa người ta bị phát hiện cả trăm lần cũng không sao, nhưng chỉ cần lần thứ 101 thành công là được, làm việc gì cũng không được cố chấp, nếu không lừa được một người, đừng cố để lừa tiếp người đó, hãy chuyển sang một đối tượng khác.”

Tứ Mao hỏi tôi: “Không tìm được việc gì phù hợp à?”

Tôi cười buồn trả lời: “Ừ!”

Tứ Mao nói: “Mình cũng mất bao công sức mới tìm được việc, nhưng mình nghĩ cậu nên đánh bóng bản thân lên một chút, như vậy có lẽ dễ tìm việc hơn.”

“Đánh bóng thế nào?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

Tứ Mao đáp: “Đầu tiên phải mua một bộ cánh diện, sau đó làm một tấm bằng đại học.”

Tôi hơi ái ngại hỏi cậu ta: “Quần áo mình có thể mua, một tấm bằng có trình độ cao có thể nhờ bạn cậu làm hộ, nhưng có bằng cấp rồi mà trình độ mới hết cấp hai, làm sao có thể giả làm sinh viên tốt nghiệp đại học được?”

Tứ Mao trả lời: “Cái đó thì cậu yên tâm đi, cậu thông minh thế lại hiểu biết nhiều, bây giờ tui sinh viên đại học ngoài việc đánh bài và rượu chè ra thì chỉ có tán gái thôi chứ học hành gì đâu, trình độ của cậu có thể không bằng bọn học sinh cấp ba, nhưng vẫn có thể bằng bọn có bằng đại học đấy.”

chương 9

Từ một cái chợ nhỏ trong thành phố, tôi đã có được một bộ cánh sang trọng. Tứ Mao ngạc nhiên ngấm ngấm, cậu ta sờ vào bộ quần áo của tôi, miệng không ngớt xuýt xoa khen ngợi: “Đúng là hàng cao cấp có khác, mà này, cậu mặc comple trông đẹp trai ghê!”. Cậu ta hỏi tôi: “Bộ cánh bao nhiêu?”, tôi nói: “ba mươi tệ.”

Tứ Mao lại xuýt xoa: “Đúng là tiền nào của nấy!”

Kỳ thực, người bán hàng ra giá ba trăm tệ nhưng tôi trả xuống còn ba mươi tệ.

Cô Năm và mấy người đã từng buôn thuốc giả trong thành phố thường treo đầu dê bán thịt chó, cao bò thì bảo là cao hổ. Những kinh nghiệm mặc cả họ tích lũy được khá phong phú, mặc cả thực chất không khó, chủ yếu cần to gan, mạnh mẽ, mặt dày. Một quy trình mặc cả hoàn thiện nhất gồm các bước sau:

Bước một: Nhìn một cách coi thường. Bạn phải là một kẻ đứng trên, nếu họ thấp hơn bạn thì hãy nhìn họ bằng ánh mắt của kẻ bầy tôi, nếu họ cao hơn bạn thì bạn nhìn món hàng của họ một cách coi thường. Nếu người bán hàng là một đứa trẻ con thì bạn không cần áp dụng bước thứ nhất này.

Bước hai: Nhìn hàng hóa một cách đau lòng. Để cho họ biết rằng, bạn đang cầm một mớ rác và đang giúp họ xử lý chúng, đó chẳng qua là hành động hi sinh của một người cao thượng cống hiến cho sự nghiệp bảo vệ môi trường. Họ còn mặt mũi nào mà tính tiền bạn.

Bước ba: Nhìn một cách chân thành. Tuy đồ của họ chẳng ra gì nhưng bạn vẫn quyết định mua, hãy để họ thấy được trong ánh mắt bạn một tấm lòng cao cả, trước khi nhìn họ hãy dụi lại mắt thật kỹ, nếu để họ thấy dĩ mắt bạn coi như bước này thất bại.

Bước bốn: Nhìn một cách xúc động. Một số thứ tưởng là đồ bỏ đi nhưng nếu nó ở trong tay của người biết sử dụng thì nó vẫn có thể tạo ra giá trị bất ngờ. Giờ đây, bạn có thể thực hiện một hành động cao cả là tái sinh rác để bảo vệ môi trường, và hành động đầu tiên là hãy bán nó cho tôi bằng một cái giá thật rẻ.

Bước năm: Nhìn một cách vô hồn. Những gì cần làm bạn thể hiện cả rồi, giờ

chỉ còn chờ đợi. Mặt trời lúc nào cũng xuất hiện rất lặng lẽ, bạn hãy dõi theo nó, chờ đợi và chờ đợi. Sự chờ đợi của bạn sẽ phá vỡ bầu không gian tĩnh lặng và xuyên chiếu những tia nắng.

Sau đó bạn nói: “Ba mươi tệ nhé?” họ sẽ rất xúc động mà rằng: “Tất nhiên là được rồi, cảm ơn bạn nhiều!”.

Ánh mắt Tứ Mao lại xoáy vào cái cà vạt tôi đang đeo, “chiếc cà vạt màu đỏ thắm và bộ cánh mới của cậu là một sự kết hợp hoàn hảo, cậu thật biết phối màu đấy Tiểu Cường ạ.”

Tôi khiêm tốn nói: “Cậu quá khen rồi!”

Đúng là gu thẩm mỹ của tôi rất ổn, nhưng lần này thật sự là chó ngáp phải ruồi.

Lúc mua bộ cánh này, bà chủ cửa hàng đang mãi chăm mắt vào xem bộ phim “Siêu Nữ” trên tivi nên tôi tiện tay kéo trộm cái cà vạt gần mình nhất, thật ra chiếc áo hoa màu tím hợp với màu bộ cánh của tôi nhất nhưng tôi không có đủ thời gian để trộm nó.

Tứ Mao lôi từ gầm giường ra một cái hộp giấy, tôi bèn hỏi: “Gì vậy?”.

Cậu ta trả lời: “Đĩa”, tôi mở hộp giấy ra, bên trong toàn là đĩa, không hỏi cũng biết toàn là đĩa lậu.

Tôi tò mò hỏi: “Cái này dùng để làm gì thế?”

Tứ Mao tí mắt đáp: “Cái này mình chuẩn bị cho cậu, giờ công việc chẳng dễ gì tìm được chi bằng đi bán đĩa, mình nghe anh em làm nghề này nói cũng dễ kiếm tiền, nhưng cũng dễ bị tóm cổ lắm, cậu phải cẩn thận đấy, chỗ đĩa này mình lấy chịu trước đấy.”

Tứ Mao lật lật chỗ đĩa trong hộp rồi giới thiệu với tôi: “Bên trái là phim chiến tranh viễn tưởng, bên phải là phim tình cảm, bên dưới là phim sex...”.

Cái gì cơ? Phim sex cơ à? Lúc tôi còn rất nhỏ mẹ bảo tôi: “Rượu chè, cờ bạc, hại người, lừa đảo, cái bầy đều xuất phát từ gái gú, chữ sắc trên đầu treo một lưỡi dao đấy con ạ!”. Có lúc tôi cũng nghĩ không phải mẹ nói với tôi mà đang ngầm ám chỉ để bố tôi biết.

Nghe lời dạy của mẹ tôi cũng tránh tiếp xúc với mấy thứ nhạy cảm đó.

Tôi lật đồng đĩa bên dưới và nhìn với ánh mắt đầy phê phán.

Tuy nhiên, mấy cái đĩa này bề ngoài xem ra chẳng có gì là bắt mắt cả, tôi lấy lại tinh thần.

Tứ Mao dặn: “Mai đến bán ở khu bán đồ điện tử xem, bán xong qua công ty mình chơi, cái rạp chiếu phim ở đầu phố nhé. Đợt này ở đó đang tổ chức đại hội ở chính quyền địa phương nên công việc cũng nhàn”.

Tôi nhìn đồng đĩa và tính nếu làm ăn được thì mình làm cái công việc lành mạnh này kể cũng không tồi.

chương 10

Tôi ôm hộp đĩa vào khu chợ điện tử mới, làm ăn buôn bán là phải biết quan sát khách hàng, nếu gặp vị nào cứ nhìn mình chằm chằm rồi lượn qua lượn lại đầy tâm trạng thì lập tức phải ân cần hỏi ngay: “Mua đĩa sex phải không?”.

Họ sẽ nhìn bạn hết sức ngạc nhiên rồi làm ra vẻ bạn vừa xỉ nhục họ, sau đó sẽ hỏi lại đầy khinh bỉ: “Bao nhiêu một đĩa?”. Bạn báo giá xong đừng quên tiện thể nói với họ: “Anh là nghệ sĩ phải không ạ? Nhìn anh là em biết ngay, anh mua đĩa này chắc chắn là để nghiên cứu sâu hơn về con người trên phương diện nghệ thuật chứ không phải như mục đích mua đĩa của những người dung tục khác.” Khách chỉ còn biết há hốc mồm, tròn xoe mắt mà nhìn bạn, ngạc nhiên vì thằng nhãi bán đĩa lậu mà có con mắt nhìn người tinh tường ghê. Bạn cũng đừng vì mấy câu khen ngợi đó mà ngủ quên trong chiến thắng, phải tranh thủ giới thiệu thêm nhiều đĩa có giá trị nghệ thuật và giá trị nghiên cứu sâu sắc khác nữa.

Khách trả tiền xong đừng quên nói với theo để anh ta giới thiệu bạn bè đến mua đĩa về nghiên cứu. Cũng đừng quên vẫy tay chào khách thật lịch thiệp, đợi khách khuất bóng ở góc đường thì hãy khạc miếng dờm đã giữ trong cổ họng nãy giờ ra.

Tôi lượn mấy vòng trên phố và bán được khá nhiều đĩa, tự thấy sung sướng khi nghĩ đến vẻ mặt của Tứ Mao sẽ vui thế nào khi biết tôi bán được nhiều đĩa như thế.

Bỗng tôi nghe thấy có tiếng còi, thấy các đồng nghiệp của tôi cuống cuống thu dọn đĩa mặt mũi đầy lo lắng, tiếng còi vẫn réo lên, họ ôm đĩa chạy tán loạn, một thím lúc chạy qua phía tôi gào lên: “Không chạy nhanh đi, cảnh sát đến kia kìa!”.

Cảnh sát ập đến bằng tốc độ tên lửa. Có câu không nên dòn người ta đến bước đường cùng có nghĩa là kẻ nào còn sức chống cự, có vũ khí trong tay thì không nên dòn đến cùng nhưng nếu gặp những kẻ tay không thanh sắt không có sức chiến đấu thì có thể rượt đuổi.

Tôi chạy đằng trước cảnh sát, phở đông người quá tôi bèn quẹo vào ngõ nhỏ, trên phố rất nhiều người đang chạy, tôi tin là các chú không chú ý đến tôi. Lại chạy vòng vào thêm mấy cái ngõ ngách nữa thì trước mặt hiện ra một cái ngõ cụt bần thủ. Tôi ngoái cổ lại nhìn không thấy ai đuổi theo cả, tôi thở

phào đứng trong ngõ thò cổ ra ngó, chẳng thấy bóng dáng chú cảnh sát nào.

Bị họ cản quét cho một trận là mất đường làm ăn, tôi ôm cái hộp đĩa định đi đến chỗ Tứ Mao, vừa ra đến đầu ngõ, bỗng cánh cửa sổ một nhà trên gác hai mở toang ra, tiếp đó là một chai rượu bay vèo vào chân tôi, tí nữa thì trúng ngay phải đầu.

Tôi thót tim, chẳng hiểu người đâu mà ý thức kém thế chứ, ném rác lung tung.

Vừa mở mồm định cho một bài thì tôi thấy từ trên cửa sổ thò ra một cái đầu đàn ông, chúc xuống dưới, tiếp đó là giọng chanh chua của một người phụ nữ vang lên: “Anh nói đi, anh và con hồ li tinh ấy có quan hệ thế nào?” Tôi thấy chị ta đang túm cổ áo anh kia xuống.

Anh kia phân bua: “Tôi với cô ta chỉ là quan hệ bạn bè xã giao thôi.”

Nếu tôi mà đang ở trên đó tôi sẽ rí tai cô kia rằng: “Sự thật là họ lăng nhăng với nhau lâu rồi, chị đang bị lừa đây, loại đàn ông dối trá đây chị mà không làm âm lên thì anh ta không sợ đâu”. Tiếp đó tôi lại rí tai anh chồng: “Loại đàn bà hung ác ấy anh còn cần gì chị ta nữa chứ, nếu anh là đàn ông thì anh hãy vùng dậy cho chị ta vài cái bạt tai đi!”.

Thật tiếc tôi lại đang đứng bên dưới, tâm trạng tôi như lửa đốt.

Cũng may là họ không làm tôi thất vọng, tôi nghe thấy tiếng cãi cọ dữ dội trên tầng hai cộng với tiếng ném đồ đạc, họ càng đánh càng tiến sâu vào trong nhà! Tôi cũng lùi dần ra phía sau rồi tìm một chỗ cao kiễng chân lên, ở đó có thể nhìn rõ hơn một chút.

Bà vợ ra một đòn chí mạng về phía ông chồng, một đòn phải nói là trời giáng, nhìn như sắp táng vào người ông chồng đến nơi rồi nhưng rất tiếc ông ta đã né được.

Ông này bóp cổ bà vợ, động tác như thể thần trảo cướp mệnh bấy lâu vắng bóng giang hồ, tiếc là cũng chưa được kịch tính cho lắm, giá mà có màn móc mắt chắc hẳn hiệu quả hơn nhiều.

Khán giả càng lúc càng đông, tuy vậy kỹ thuật tấn công của hai vị trên lầu không được chuyên nghiệp nên làm người xem thất vọng hết lần này đến lần khác. Mỗi cú đánh trượt lại đi kèm một loạt tiếng thở dài thất vọng của khán giả.

Lẽ ra họ nên học mẹ tôi khoản này mới đúng, ở nhà mẹ tôi đánh bố tôi chưa bao giờ xuất hai chiêu mà không trúng phát nào, thật ra cũng có vô khối lần đánh trượt nhưng những đòn đó chỉ là lấy đà thôi vì cú tiếp theo mới gọi là kinh khủng.

Cuối cùng, bà vợ cũng tát được vào mặt ông chồng đánh bốp một cái, một tiếng kêu chí tử vang lên.

Có người nói: “Đòn này nếu đánh cao hơn một chút đúng vào mang tai thì còn đã hơn nhiều.”

Quá tuyệt, lời nhận xét thật là chuyên nghiệp, tôi tò mò ngẩng lên tìm chủ nhân, hóa ra là một cảnh sát.

Và tôi phát hiện ra xung quanh vị trí lí tưởng tôi chọn đứng đã có rất đông người.

chương 11

Tôi sợ quá vội ôm cái hộp lẫn trốn đám cảnh sát, đúng lúc này thì hai nhân vật đang âm ỉ trên tầng bổng dung im bật, khiến những người cảnh sát chuyển hướng sang tôi.

“Này, thằng oắt con, đứng lại, mày đang làm gì đây?” Một tên cảnh sát mặt non choẹt nhìn tôi chăm chăm.

“Tôi đi giao hàng.” Tôi trả lời tỉnh bơ, trong lúc nói dối điều cốt yếu là phải giữ được thái độ điềm tĩnh. Tôi đang cười thầm sung sướng, đối phó với tên cảnh sát trẻ này thật đơn giản, chuyện nhỏ như cái móng chân.

Tôi ôm cái hộp giấy đang định đi thì đáy cái hộp phản chủ tự nhiên bật ra, cả đồng đĩa rơi tung toé trên mặt đất. Xung quanh toàn cảnh sát nam mà đĩa thì đa số là đĩa sex nên họ tập trung hết vào đồng đĩa vương vãi trên mặt đất.

Tên cảnh sát trẻ tóm lấy tôi, những chú cảnh sát đứng cạnh đều rất phấn chấn, vậy là ngày mai trong báo cáo của đội cảnh sát lại có thêm một dòng tin nữa, “cuộc chiến chống văn hóa phẩm đồi trụy đã gặt hái được thắng lợi bước đầu, hiện đã bắt được một tên.”

“Tiểu Lưu! Tiểu Lưu!” Tôi nghe thấy giọng 1 cảnh sát trung tuổi gọi một người trong số họ, xem ra ông này là sếp của bọn họ.

“Có tôi.” một giọng nữ trong trẻo cất lên.

Một nữ cảnh sát bước lại, cô có mái tóc ngắn, khuôn mặt thanh tú, làn da mịn màng, tôi nghĩ cô này mà cười chắc phải xinh lắm, cô ta lại dùng thái độ lạnh tanh nhìn tôi.

“Tiểu Lưu, giải cậu ta về đồn.” Ông cảnh sát trung niên ra lệnh.

“Tuân lệnh!” Nữ cảnh sát đáp.

“Đừng quên mang theo tang vật.” Vị cảnh sát trung niên nhắc nhở.

Tôi nhớ chú Sáu từng dặn tôi rằng đối phó với cảnh sát không có gì khó cả, trong nghề cảnh sát có một quy luật: “Đánh rồi không thể rút tay, chửi rồi không thể rút lời”, chỉ cần ép được họ ra đòn là ổn.

Nhưng chiêu của chú Sáu không áp dụng trong hoàn cảnh này được, chú Sáu

bảo phải để họ đánh người nơi công cộng nhưng ở cái ngõ cụt không người này thì kẻ lỡ tay, lỡ miệng là tôi chứ không phải họ.

Tôi nhặt những cái đĩa vương vãi lên, những cảnh sát khác tiếp tục đi làm nhiệm vụ, đi thu hoạch thêm những chiến công lừng lẫy hơn nên chỉ còn lại tôi và nữ cảnh sát Tiểu Lưu.

Tôi ôm hộp đĩa đi trước, vị cảnh sát này đi ngay sau lưng tôi, lúc này tôi có hai phương án, một là co giò bỏ chạy, nhưng tay đang ôm hộp đĩa thế này tôi sẽ không thể chạy nhanh vì sợ không chừng cái hộp lại bực đấy lần nữa, thế nên tôi chọn cho mình phương án hai.

Tôi bắt đầu khóc thút thít, sau đó những giọt nước mắt rơi lộp bộp xuống, khóc chẳng có gì khó cả, mẹ tôi vẫn bảo: “Cứ nghĩ về một việc gì đó thật đau lòng, thật bị thương là khóc được ngay.”

Lúc chín tuổi tôi đã gặp phải một bi kịch hết sức thương tâm, hôm ấy sinh nhật tôi, bố vào tiệm bánh nướng trong thị trấn mua cho tôi một cái bánh nướng rất ngon, lúc tôi đang cầm trong tay vừa ăn vừa lấy làm tự hào lắm thì con chó ác ôn từ đâu nhảy xổ vào rồi cướp lấy cái bánh của tôi. Từ đó đến nay mỗi lần nghĩ đến chuyện này tôi vẫn thấy xót xa lắm.

Tôi khóc ngày càng to, nữ cảnh sát bắt đầu thấy ngạc nhiên bèn hỏi: “Cậu sao thế?”. Nước mắt tôi tuôn như suối, chị ta dừng bước, tôi bắt đầu mở to âm lượng giống như vặn nút âm thanh ở cái đài.

Chị ta tiếp tục hỏi tôi: “Có vấn đề gì vậy?”

Tôi không trả lời, cứ khóc văng lên, bắt đầu có khán giả vây quanh, tôi nghe có một bà than thở: “Cảnh sát bây giờ càng ngày càng bạo ngược, nhìn thẳng nhỏ tội nghiệp quá!”.

Lúc đầu chị ta vờ như không để ý gì, nếu tôi là chị ta tôi sẽ đến vỗ vai bà nọ mà rằng: “Bà còn ngây thơ lắm.”

“Chị ơi!” Tôi gọi chị ta.

Tôi đắn đo mãi mới chọn được cách xưng hô này, phụ nữ là chúa đề ý mấy chuyện xưng hô, nếu như gọi chị ta là đồng chí cảnh sát thì mang nhiều ý nghĩa trách nhiệm và trích thượng quá cho nên khó đề cập chuyện tình cảm. Nếu gọi là em thì coi thường chị ta quá, vì vừa mới gặp lần đầu.

Tôi vừa thút thít vừa phân bua: “Chị ơi em sai rồi, chị tha cho em lần này đi!”.

“Biết sai thì lần sau không được tái phạm nữa đấy.” Chị ta bắt đầu trấn tĩnh lại nhưng tôi biết tổng chị ta đang bị lung lay.

“Lát nữa về sở cảnh sát tôi ghi chép lại sự việc rồi thả cậu ra chứ không nhốt đâu.” Chị ta giải thích.

Cùng chị ta về sở cảnh sát ư? Thế tài sản của tôi làm sao mà giữ lại được?

Người xem càng ngày càng đông nên tôi nhân tiện vừa khóc vừa kể cho mọi người nghe một câu chuyện.

chương 12

Có một cậu bé cuộc đời rất đáng thương, từ nhỏ đã bị bố mẹ bỏ rơi, ngày ngày xin ăn ngoài phố, có khi chẳng xin được gì, cậu đành bới trong thùng rác những thứ người ta ăn thừa để ăn cho qua bữa....

Một hôm, cậu tìm được một khúc xương con chó ăn thừa để lại, cậu cứ nghĩ con chó đã vứt đi rồi nên mới nhặt lấy, cậu đâu ngờ đó là miếng sườn xào còn có thể ăn được, kết quả là bị con chó cắn xé thương tích đầy mình. Cậu bé đó chính là tôi.

Đêm đến tôi nằm co quắp ở góc phố, sờ lên bả vai bị chó cắn, chỗ ấy hầy còn rất đau, khi trở mình, chẳng may động vào chỗ bị thương, đau đến chảy nước mắt. Tôi ngược nhìn ánh điện đường, những con côn trùng đang múa lượn, tuyết rơi, những đêm thế này thường có tuyết, bởi vì tôi sẽ giống cô bé bán diêm, sẽ chết đi trong đêm tuyết lạnh, vào lúc tôi cảm nhận được mình đang dần ra đi thì tôi nhìn thấy một khuôn mặt phúc hậu, một bàn tay ấm áp đỡ lấy mình.

Tôi được dì đưa về nhà, bà làm nghề nhặt rác kiếm sống, chúng tôi tuy rất nghèo nhưng thật hạnh phúc. Tôi ngày càng khôn lớn trưởng thành, những ngày khổ cực của dì cháu tôi sắp kết thúc, tôi sắp đền đáp được công ơn dì. Tiếc thay dì tôi...

Tôi liếc mắt nhìn trộm xung quanh, mọi người đều đang rất hồi hộp, không ai dám cất lời.

Tôi dừng lại một chút, cố làm nước mắt tuôn ra và lại tiếp tục câu chuyện: “Tiếc thay dì tôi lâm bệnh nặng, phải dùng đến rất nhiều tiền, tôi chẳng còn cách nào khác đành đi bán đĩa, chỗ đĩa này tôi lấy mà chưa trả tiền, nếu chị giữ lại thì dì em...”.

Tôi gào khóc đến thê thảm, câu chuyện này năm nay tôi đã kể mười sáu lần, mỗi lần đều có tiến bộ hơn, sức hấp dẫn ngày càng tăng, nước mắt là vũ khí có hiệu quả lớn nhất.

Cũng tầm này năm ngoái, dì tôi mua về hai quả lê. Quả nhỏ cho tôi còn quá to cho thằng Tiểu Hồ con dì, nếu dì mà biết tôi đã thêu dệt nên câu chuyện và khóc dì như thế này chắc dì sẽ ân hận lắm vì đã bỏ công quan tâm đến tôi như vậy.

Tôi nhận ra mình đang lạc giữa một biển nước mắt, ôi, quen rồi, lần nào chả thế.

“Đáng thương quá, thật đáng thương!”. Một bà nói và chìa cho tôi mười tệ.

“Chị ơi chị tha cho em đi!” Tôi khẩn cầu chị cảnh sát.

“Đúng đây, đúng đây!” Khán giả đang ủng hộ tôi.

Nữ cảnh sát bắt đầu do dự, chắc chắn là bị ảnh hưởng bởi câu chuyện của tôi.

Tôi ngoác mồm, nhếch nhếch cái mép, và rên rỉ: “Dì ơi! Dì ơi!...”

Xem ra chị ta đang do dự lắm, không biết phải làm sao, tôi đành chuyển sang một cao trào mới.

Đang định bắt đầu thì chị ta ngăn tôi lại, rồi nói: “Đủ rồi, đừng khóc nữa, cầm cái hộp đĩa rồi đi đi!”.

Tôi chưa kịp phát huy hết tài năng nên hơi thất vọng, khán giả lũ lượt bỏ đi, tôi thì vẫn ở lại, vì tôi vẫn muốn nói thêm vài lời.

Thấy tôi vẫn chưa đi, chị ta ngạc nhiên hỏi: “Sao vẫn đứng đây?”.

Tôi nói: “Chị thật là xinh đẹp, giống như chị họ em, làm cho các anh trong thị trấn mỗi lần nhìn thấy chị ấy là không bước nổi”.

Được tôi khen chị ta ngại ngùng đỏ bừng cả mặt.

Mẹ vẫn nói với tôi, lúc cần nói dối thì hãy nói dối nhưng không cần thiết thì hãy nói thật, vì thế lần này là tôi nói thật.

Chị họ tôi được làm mối hơn 80 lần, trong đó 40 lần đôi phương khiếp đảm mà chạy mất, hơn 40 lần khác đúng là họ không bước nổi, nhưng là do sợ quá.

Cuối cùng, chị tôi cũng có nơi có chốn, chị lấy một nhà khảo cổ học, anh ấy rất thích cái cảm giác Q.

Anh rể đối xử với tôi rất tốt, hàng đêm anh ấy đi làm công tác khai quật mộ, kiếm được đồ gì bán được anh ấy lại mua cho tôi rất nhiều thứ.

Tôi nói với chị cảnh sát: “Chị ơi em đi đây!” Tôi cúi gập người chào chị.

Làm người phải biết phép lịch sự, tôi đi rồi chị ấy vẫn đứng trân trân nhìn theo, tôi nghĩ chắc chị đang thầm cầu chúc cho thằng bé bất hạnh mà có ý chí kiên cường này.

Tôi rẽ qua góc phố, bây giờ có thể yên tâm mà cười hỉ hả rồi, bỗng có người chặn tôi lại, tôi vội vàng cất ngay nụ cười đang trực rạo rỡ của mình, bộ mặt sầu bi lại bao phủ lấy tôi.

Tôi quan sát kỹ người này, đó là một người đàn ông thô kệch, khi này tôi kể chuyện anh ta cũng đứng trong số khán giả.

Anh ta nhìn tôi đầy vẻ cảm thông, vồ vồ vai tôi nói: “Người anh em đừng quá đau buồn, dì của cậu sẽ nhanh khỏi thôi, chúng tôi sẽ ủng hộ cậu.”

Tôi cúi đầu lí nhí: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều!”.

Anh ta rút trong túi ra mấy tờ tiền, tôi nhắm đếm để đến hơn ba trăm tệ.

Trời đất, lẽ nào anh ta không chỉ định ủng hộ tôi về mặt tinh thần? lại còn cho tôi tiền, mà là hơn ba trăm tệ ư?

Trước kia ở thị trấn tôi cũng đã lừa khá nhiều khách qua đường, lần nhiều nhất cũng chỉ được mười lăm tệ, đúng là thành phố lớn có khác, biết thế này tôi đã vào thành phố từ lâu rồi.

Anh ta dúm tiền vào tay tôi, tôi xúc động nhìn quý nhân.

Anh ta nói: “Anh quyết định mua thật nhiều đĩa cho em để em có thêm cơ hội kiếm tiền.”

chương 13

Tôi ôm hộp đĩa vừa đi vừa vui ngây ngất, trong chốc lát bán được hơn ba trăm tệ tiền đĩa, tôi đã kiếm được mấy chục tệ tiền lãi (lấy đĩa trả tiền sau thường chỉ được lãi ít). Vẫn còn sớm, tôi định qua rạp chiếu phim chỗ Tứ Mao xem thế nào...

, Tứ Mao nói đó là rạp Kim Thành, ở đầu đường chỗ tôi bán đĩa, nhưng lúc này tôi chạy vào không biết bao nhiêu góc ngách nên giờ chả biết định hướng thế nào. Tôi vừa đi vừa tìm, đến đầu đường thứ hai, tôi thấy một cái dáng quen quen, một đứa con gái đang đứng bên đường vẻ như chờ đợi cái gì đó. Tôi tiến lên trước nhìn cô ta, thì ra là cô gái mất điện thoại hôm trước, tôi do dự không biết nên chuồn luôn hay chào hỏi nhau một câu.

Bỗng cô ta quay lại, hơi ngạc nhiên vì hôm nay tôi đóng bộ khác hôm trước quá, cô ấy nhận ra tôi và mỉm cười, cảm giác thân quen lại dồn về trong tôi.

“Chào anh!” Cô ta chủ động mở lời rồi cười với tôi.

“Chào cô!” Tôi đáp, cô gái này tôi gặp lần thứ hai, chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy gần gũi đến thế. “Bạn có việc đi qua đây à?” Cô ta hỏi.

“Tôi đến giao hàng.” Vừa nói tôi vừa dùng tay đỡ lấy đáy hộp, nhớ đĩa lại rơi ra.

“Vậ à, mình ở đây chờ một người.” Cô ta nói với tôi.

“Cô tên gì nhỉ?” Tự nhiên tôi lại muốn hỏi chứ thực ra tôi cũng không cần thiết phải hỏi làm gì, trong biển người mênh mông đâu phải lúc nào cũng có duyên gặp mặt.

“Mình tên là Lâm Tiểu Hân, “Hân” trong “Hân hân hướng vinh”. Cô gái nhiệt thành đáp lại tôi.

Tinh tinh thì tôi biết, nhưng từ “Vinh” trong “Tinh tinh tượng vinh” tôi chẳng hiểu là cái gì?

Một người đàn ông chừng 50 tuổi từ tòa nhà bên đường đi ra, đầu hơi hói, quần áo hàng hiệu, nghề của chúng tôi nhìn là biết ngay người có tiền hay không có tiền. Ông ta đến bên Tiểu Hân, người đàn ông nhìn tôi với vẻ kỳ quái, có lẽ đang ngạc nhiên sao Tiểu Hân lại kết bạn với tôi.

“Tiểu Hân, đi thôi chứ?” Ông ta hỏi Tiểu Hân. “Vâng ạ!” Tiểu Hân đáp.

Tiểu Hân cười với tôi, vẫy vẫy tay tạm biệt rồi quay về phía người đàn ông, lúc ngoảnh đầu cô để lộ ra một vết màu đỏ ở cổ, có lẽ là một cái bớt sau mái tóc bay phất phơ trong gió.

Tôi càng chắc chắn là mình chưa bao giờ gặp cô ấy vì những cái bớt thể này rất hiếm khi gặp, nếu gặp chắc chắn tôi đã có ấn tượng, nhưng sao trong tôi cứ dồn lên một cảm giác thân quen?

Cô ấy nắm tay người đàn ông đi về phía chiếc xe con bên đường, chiếc xe xem ra rất sang trọng, nhưng tôi chẳng biết của hãng nào. Họ rất thân mật nhưng đó là tình cảm giữa người lớn và trẻ con chứ không phải thứ tình cảm khác.

Con bác Trần ở thị trấn tôi cũng đi làm vợ lẽ cho một người giàu có trong thành phố, từ thời Trung Quốc cổ đại đã sớm có khái niệm vợ lẽ rồi. Thời xưa người ta gọi vợ cả là phu nhân, gọi vợ bé là “Như phu nhân”, ngày nay chế độ một vợ một chồng thì vợ lẽ cũng chẳng được như vợ bé ngày xưa, vì thế vợ lẽ gọi chuẩn xác nhất là: “Phong tặng danh hiệu xuất thân Như phu nhân”.

Con gái bác Trần tuy giàu có nhưng vẫn nhớ về quê hương, có lần chị ấy cùng chồng lái xe con về thị trấn, mang theo rất nhiều đồ, gặp trẻ con trong xóm thì đưa nào cũng được cho kẹo, bác Trần mát mặt lắm.

Chị ấy hồi bé đánh nhau với bọn con trai bằng tuổi chưa chịu thua bao giờ, thế mà lúc đi cùng người đàn ông kia về thị trấn trông cứ như có kẻ nào khác nhập vào xác chị ấy vậy, thân hình cứ lắc lư suốt, hễ ông kia nói câu gì chị ấy lại nở nụ cười khiến cho hoa lá cũng phải ngả nghiêng, cái cổ chị cũng chuyển động theo, khi ông ta tỏ ra thân mật với chị thì chị lại lim dim đôi mắt nhìn ông ta.

Tôi nhìn theo Lâm Tiểu Hân và người đàn ông lên xe, tôi có một cảm giác thích thú đặc biệt với Tiểu Hân, không phải vì cô ấy là người tôi lừa được nhiều tiền nhất mà vì rất ít người đối xử với tôi bình thường như Tiểu Hân.

Rẽ thêm một con phố nữa cuối cùng tôi đã nhìn thấy rạp Kim Thành, tôi không hỏi đường nên lòng vòng mãi, những lúc lừa người ta tôi không có thói quen hỏi đường những người xung quanh, thường thì họ cũng chẳng muốn dây dưa với chúng tôi.

Không phải chỉ mắt mọc trên đầu con chó mới gọi là mắt chó.

Tôi nhớ Tứ Mao bảo phòng thu âm ở tầng ba, nên tôi lên thẳng đó tìm, phòng thu âm mở cửa, tôi ngó vào thấy Tứ Mao đang ngồi một mình xử lý thiết bị.

Tứ Mao từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường âm nhạc, ngày đó ông nội cậu đeo kính râm giả mù ngồi bên đường kéo đàn nhị xin tiền, Tứ Mao cứ quần lấy ông tạo nên bầu không khí thê lương của cảnh ông già cháu cộc, sở thích đó Tứ Mao vẫn duy trì cho đến ngày nay quả không đơn giản chút nào!

chương 14

Tôi đến bên Tứ Mao gọi: “Tứ Mao!”. Tứ Mao quay lại thấy tôi liền hỏi: “Tiểu Cường, sao dọn hàng sớm vậy?”. Tôi tóm tắt lại mọi chuyện xảy ra buổi sáng cho Tứ Mao nghe.

Tứ Mao cười đáp: “Chuyện thường ngày là như vậy, coi như số cậu may gặp cảnh sát tay nghề còn non chứ gặp mấy tay cảnh sát lão luyện họ chẳng để cậu thoát đâu.”

Tôi cũng chỉ là tùy cơ ứng biến thôi, chứ gặp kiểu cảnh sát khác tôi lại có phương án đối phó khác. Nghề của chúng tôi, quan trọng là phải làm kẻ bị lừa cùng cộng hưởng với mình, tất nhiên cũng cần chú ý tới sự ủng hộ của khán giả.

Tứ Mao nói: “Hôm nay nhàn lắm, đang họp mà, họ còn họp đi họp lại cả ngày, mình có thể nghỉ được rồi.”

Đây là hội nghị lớn à? Tôi tò mò ngó vào xem, trong phòng thu âm của Tứ Mao có một cái cửa sổ kính từ đó có thể theo dõi tình hình hội nghị, một đám người đông đúc, trên bục là một người đàn ông giọng sang sảng đang đọc một bài phát biểu viết sẵn trong tờ giấy.

Ông ta say sưa đọc những gì viết trong tờ giấy, sau mỗi đoạn lại ngắt một chút, đó là lúc ngắt nghỉ để mọi người vỗ tay, tiếng vỗ tay rất nhiệt liệt và còn kéo dài rất lâu, do đó mà đợt vỗ tay thứ nhất đã đánh thức cả những đại biểu hàng ghế sau đang gà gật, làm họ vừa vỗ tay theo đợt thứ hai vừa lấy làm ảm ức.

Tôi đứng xem một lúc thấy nhột nhèo quá, vì nội dung chẳng khác gì những hội nghị trước đã phát trên tivi, chẳng có gì mới mẻ cả, tuy lúc thì phần uất, lúc bi ai, lúc lại mừng vui, giá trị nghệ thuật hẳn rất cao nhưng xem đi xem lại thì cũng thành cũ rích.

Tứ Mao bảo tôi: “Tiểu Cường, mình ra ngoài một chút, cậu đứng đây coi hộ mình, nếu có ai vào hỏi cứ bảo mình đi vệ sinh.”

Tôi trả lời: “Ừ, cậu cứ đi đi, nhưng nhanh lên nhé, nhớ có việc gì mình lại không biết xử lý thế nào đâu.”

Tứ Mao đáp: “Yên tâm đi, chẳng có chuyện gì đâu.”

Cậu ta chỉ cái máy tính ở bàn bảo tôi: “Nếu chán thì ngồi chơi máy vi tính nhé.”

Khoản máy tính này tôi cũng rành, nghề tay trái của chú Bảy là mở một quán Net chui, thỉnh thoảng tôi cũng giúp chú trông quán vào buổi đêm nên trình độ vi tính của tôi tiến bộ rất nhanh, về sau tôi còn dạy bọn trẻ con chơi trò chơi qua mạng nữa.

Tứ Mao đi rồi, tôi ngồi vào cái máy vi tính, trong đó chẳng cái một cái gì hay ho cả, tôi chợt nảy ra một ý, ngó quanh chẳng thấy ai, tôi đóng cửa lại, lôi từ trong hộp giấy của mình ra một cái đĩa và nhét vào ổ đĩa.

Chà, hình ảnh của đĩa thật là... Tôi dán mắt vào xem.

Thật ra không chỉ đơn giản là tôi muốn xem đĩa mà tôi muốn chuẩn bị học ngoại ngữ, để đến năm 2008 có thể đến Bắc Kinh làm ăn một chút với người nước ngoài, học ngoại ngữ quan trọng nhất là phải có môi trường.

Tôi nghe thấy trong đĩa những âm thanh rất lạ và tôi chả hiểu gì cả, nhưng nó cũng làm tăng thêm niềm đam mê học ngoại ngữ của tôi.

Bỗng màn hình đen ngòm lại, đúng vào lúc gay cần lại gặp phải sự cố gì thế không biết? Tôi vỗ vỗ mấy phát vào cái máy tính, vẫn không động tĩnh gì, tôi rút ra cắm lại đồng dây rợ lằng nhằng phía sau một hồi, màn hình cuối cùng đã sáng lên, xem ra tôi đúng thật là thiên tài

chương 15

Lúc tôi đang xem say mê nhất, Tứ Mao từ đâu phóng như bay vào phòng, rút vội rút vàng một dây nguồn trên máy ra, Tứ Mao mắt tròn tròn nhìn tôi, mặt cậu trắng bệch, hỏi chị họ tôi vẫn chưa lấy chồng, có lần chị ấy trêu Tứ Mao: “Tứ Mao, sau này em lớn mình cưới nhau nhé!” Lúc đó trông mặt cậu ta cũng kinh sợ như bây giờ.

Tôi cười hỏi: “Cậu sao thế?” Tứ Mao nói: “Cậu mở âm thanh của máy tính vào hội trường rồi.”

Tôi sợ quá, ngó vội xuống thấy cả hội trường đang tập trung cao độ, cả những đại biểu khi nãy ngủ gà ngủ gật cũng đã tỉnh táo rồi, mọi người đang tìm hiểu nguồn gốc của thứ âm thanh ấy, tôi và Tứ Mao nhìn nhau không nói nên lời, giờ không biết phải làm thế nào.

Hai thằng bị ông Giám đốc rạp chiếu phim đuổi cổ ra, nhìn cái mặt ông ta vô cùng đáng sợ, nếu lúc này mà ông ta đang ở ngoài phố thế nào cũng bị tóm gọn bởi mấy ông đạo diễn đang tìm nhân vật chính cho phim khủng bố, chắc chắn sẽ nhanh chóng nổi như cồn.

Tuy bị ông giám đốc hắt cẳng nhưng Tứ Mao vẫn rất bình tĩnh, ông ta, thường ngày ông ta quát tháo nhân viên trông oai phong lẫm liệt là thế, vậy mà khi nãy bị một vị đại biểu trẻ măng cho một bài giáo huấn khiến ông ta không ngẩng mặt lên nổi.

“Giám đốc, cháu...” Tứ Mao định giải thích với ông ta.

Nghe Tứ Mao nói, ông này hàng ngày làm việc cẩn thận lắm, suốt ngày đề ý bọn Tứ Mao: “Tứ Mao, sao lại cứ hay phát ngôn bừa bãi thế hả?”, “Tứ Mao, chỗ cậu đầy mạng nhện đấy, vẫn còn không quét đi à?”, “Tứ Mao! đừng có mạnh tay thế, nhớ hồng cái nút chỉnh âm thanh thì làm thế nào? Cái đó đắt lắm đấy!”.

Vậy mà hôm nay phong cách của ông có sự thay đổi lớn, không khác gì một con sói bị thương, ông ta hét lên với Tứ Mao: “Cút!”.

Tứ Mao bị văng đầy nước bọt vào mặt, cậu lấy tay lau rồi đi ra cùng tôi.

Tứ Mao cúi gầm mặt đi phía trước, trong lòng tôi cũng khó chịu bứt rứt lắm, đây là công việc lương thiện đầu tiên của cậu ấy, lần đầu tiên Tứ Mao quyết

tâm thay đổi nghề nghiệp, giờ vì tôi mà cậu ấy thất bại.

“Tứ Mao...” Tôi gọi, định nói một câu xin lỗi nhưng thực lòng chẳng biết phải nói sao dù tôi biết có nói thế nào thì cậu ấy cũng tha thứ cho tôi.

Tứ Mao quay lại nói với tôi: “Cái ông giám đốc này suốt ngày chỉ biết bắt nhân viên làm tăng ca, mắc lỗi thì ông ta chửi bới, nhưng hề làm được việc thì lúc báo cáo lên cấp trên ông ta lập tức tranh công, công việc này mất cũng không thấy tiếc.

Thực ra những môi trường làm việc cho người thấp cổ bé họng chỗ nào chẳng thế, tôi biết Tứ Mao nói thế cốt để tôi thấy đỡ áy náy hơn mà thôi.

Vừa về đến cửa nhà đã gặp ngay chị Trần, nhìn thấy Tứ Mao chị ta nói: “này Tứ Mao, đừng quên mấy hôm nữa là đến ngày nộp tiền nhà đấy”.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Không phải vừa nộp tiền mấy hôm trước rồi sao?”, chị ta nói: “Đây là tiền thuê nhà mấy tháng trước, còn tháng này cũng sắp đến ngày nộp tiền rồi còn gì, tháng này cũng đừng có mà nợ đấy.”

Về đến phòng, tôi nằm dài trên giường nói với Tứ Mao: “Tứ Mao, đợt này bán đĩa có lẽ cũng không dễ dàng gì, hôm nay gặp được chị cảnh sát ngục mới thoát thân được, mai bọn mình ra phố kiếm việc khác thôi, phải kiếm đủ tiền trả tiền thuê phòng trước đã.”

Hai thằng hì hục chuẩn bị cho công việc mới mất cả một đêm sau đó cùng vào phố.

Tôi chọn một nhánh đường phụ nhưng đông người, những con đường thế này không có nhiều cảnh sát lắm.

Tứ Mao quỳ bên đường, trên người đeo một cái bảng tôi viết hôm qua.

“Tôi Lâm Đại Tân, 30 tuổi, người thị trấn Thanh Hương, hôm nay ngày 20 tháng 08, tôi đưa con gái vào thành phố chơi sơ ý lạc mất cháu. Con gái tôi 5 tuổi, cao khoảng 1m, mặt xương, mắt to hai mí, dưới dái tai có một nốt ruồi, khi thất lạc cháu cột tóc bím, mặc áo cộc màu xanh lá cây, quần màu lam nhạt, dép màu trắng. Gia đình chúng tôi hết sức lo lắng cho cháu, ai biết cháu ở đâu xin báo cho chúng tôi, chúng tôi xin cảm ơn và hậu tạ. Hôm nay tôi vào thành phố tìm con mà không gặp, trên người không còn một xu, xin những người hảo tâm qua đường làm ơn làm phúc cho tôi chút tiền đi đường, tôi xin đội ơn!”.

Tôi qua Tứ Mao cũng phản đối: “Sao cậu lại để mình diễn vai một ông bố, lại còn 30 tuổi nữa chứ, mình mới 21 tuổi đầu!”. Tôi giải thích: “Đây là do cậu rất chín chắn, diễn vai từ 20 đến 35 tuổi đều phù hợp.”

Nghề diễn của Tứ Mao sáng sủa hơn tôi, cậu ta có thể nhập thành công một vai 35 tuổi vì ưu thế thân hình của cậu, cậu ấy cũng có thể diễn tốt một vai chàng trai 20, tất nhiên là kiểu người đã trải qua phong trần. Chứ tôi thì không thể, mặt tôi non choẹt, nhiều lúc đó lại là nhược điểm lớn.

Tôi đã phải vắt óc suy xét mãi mới viết được cái bảng này.

Cái nghề lừa đảo này điểm mấu chốt là không được để lộ một vết tích nào, không thể để họ thấy được ý định của mình. Đầu tiên là phải tạo nên một hoàn cảnh thật, làm cho mọi người tin rằng bạn chính là một ông bố đang hết sức lo lắng vì lạc mất con, sau đó vô tình nói ra ý đồ của bạn. Như thế mới làm cho người ta cảm thấy tuy không giúp được bạn tìm con thì cũng có thể quyên góp cho bạn chút tiền.

chương 16

Trước mặt Tứ Mao trải một tấm vải trắng, bên trên đặt một cái bát vỡ, chính ra cũng không nhất thiết phải là cái bát vỡ nhưng ở phòng Tứ Mao chẳng có nổi một cái bát lành.

Đầu tóc Tứ Mao để rối, đây là kết quả của việc tôi vừa vò loạn cả đầu cậu ta lên, đầu Tứ Mao đã nhiều ngày nay không gội nên xoa một lúc tay tôi đã đầy dầu và gàu bắn tung tóe. Tôi lau tay vào áo cậu ta, quần áo nhếch nhác chút cũng tốt, nó thể hiện sự lo lắng sốt ruột của ông bố tìm con đến cả quần áo cũng không kịp thay, tôi lau tay xong thấy hiệu quả vẫn thế vì quần áo cậu ta đã bê bết sẵn rồi, tôi làm thế này cũng chỉ là thêm tí mắm tí muối thôi.

Mặt Tứ Mao hơi bần là vì sáng nay tôi không cho cậu ấy rửa mặt, hàng ngày thật ra cậu ta cũng chả rửa. Hai mắt quầng thâm ấy là kết quả của việc, tối qua tôi ép cậu ta ngủ ít để hôm nay diễn được tự nhiên hơn, nhưng tôi thì phải ngủ nhiều một chút.

Tay cậu ta đặt trên đùi, không xòe tay ra xin tiền như ăn mày, như thế đúng là lừa đảo, thân phận của chúng tôi hôm nay là đi tìm người thân, tuy sa cơ lỡ vận nhưng vẫn phải có lòng tự trọng.

Tôi nhìn Tứ Mao một cách mãn nguyện, như thể một nghệ sĩ đang ngắm tác phẩm nghệ thuật của mình vậy. Tứ Mao diễn rất tốt những cảm xúc hỗn độn, vừa sốt ruột, vừa lo lắng, vừa sợ sệt. Tôi động viên tinh thần Tứ Mao: “Không còn nghi ngờ gì nữa, cậu đúng là kẻ lừa đảo thành công nhất thiên hạ.”

Tôi đứng bên kia đường, đi đi lại lại gần chỗ Tứ Mao, mỗi lần có người đi qua chỗ Tứ Mao tôi lại tiến đến nhìn cậu ấy với ánh mắt tràn đầy sự cảm thông, lắc đầu thương cảm mà rằng: “Trời, đáng thương quá!”. Sau đó ném một tệ vào cái bát.

Con người nhiều khi cần có sự dẫn dắt, mấy ông chủ doanh nghiệp ở thị trấn tôi, mỗi tháng rút từ hầu bao ra 50 tệ phát cho mấy công nhân làm việc quên mình, sau đó hô hào mọi người nêu gương học tập, cùng thi đua tăng giờ làm, dĩ nhiên là lương thì không tăng rồi.

Tuy vậy hôm nay không phải một ngày thành công, người qua người lại rất nhiều nhưng đa số chẳng thèm để ý đến chúng tôi, hầu như tôi toàn nói với không khí, tôi lại nhìn Tứ Mao và cảm thấy có gì còn bất ổn ở đây, nhưng cụ

thể ở điểm nào thì tôi chưa nhận ra.

Hai thằng làm việc vất vả hồi lâu kiếm được 8 tệ 5 hào, thật ra trong đó có một tệ là của người qua đường vô ý làm rơi, đồng xu lăn ngay cạnh bát của Tứ Mao, người này định nhặt nhưng lại sợ bẩn, không nhặt cũng không cam lòng, cuối cùng đành tiếc rẻ mà bỏ đi.

Tôi cứ chạy qua chạy lại một phờ, cuối cùng tôi ngồi cạnh Tứ Mao trầm ngâm. Tôi bàn bạc với Tứ Mao: “Này cậu, sao thu nhập lại ít ỏi thế này nhỉ? Hay mọi người giờ đã hết lòng nhân ái rồi chẳng?”.

Tứ Mao nói: “Mình nghĩ không phải mọi người đã hết lòng nhân ái đâu, mà mình viết nội dung cũ kỹ quá chẳng có gì sáng tạo cả, cũng không nắm bắt được tâm lý mọi người hiện nay. Viết cần phải có sức lôi cuốn hơn, nghe nói bây giờ mấy chuyện tiểu thuyết trên mạng không viết về tình dục thì chẳng ma nào đọc, mình cũng nên thay đổi phong cách đi, viết cái gì đó đang được người ta quan tâm được không? chỉ khi người ta chịu đọc thì người ta mới hiểu được cậu muốn gì!”.

Tôi nhìn Tứ Mao một cách ngưỡng mộ: “Chà chà, cậu khá lắm, hiểu vấn đề thật thấu đáo.”

Xem ra hôm nay mình không thành công rồi, đành để mai thay đổi cách làm mới vậy.

Tôi đứng lên đi ngó nghiêng xung quanh, bỗng thấy phía trước có một người đang quỳ ở đó, hóa ra chúng tôi cũng có đồng nghiệp.

Tôi không thể giấu được sự bất bình, kẻ nào đây không biết, dám đứng sau lưng mà cướp miếng cơm manh áo của người khác, thảo nào mà công việc làm ăn của tôi lại thất thu đến thế, hóa ra bị hấn cướp mất phân nửa số khách. Lòng nhân ái của con người ta là có hạn chứ đâu có thể đem ra phân phát hết lần này đến lần khác được, cái kiểu này của hấn quả còn gớm hơn Q trong mặt chược.

Tôi xắn tay áo, chuẩn bị xông lên tính sổ với hấn.

Tứ Mao trấn tĩnh tôi: “Tiểu Cường, cậu đừng nên kích động quá, chúng ta là lính mới trên cái đất này, cậu phải cẩn thận nhỡ họ có cả một băng đảng đứng sau, cậu đánh hấn có khi lại mang họa vào thân đấy.”

Tôi nói: “Mình đâu có định đánh nhau gì chứ!” Tứ Mao mặt nghệt ra hỏi:

“Thế cậu định đi...”.

Tôi trả lời cậu ta: “Mình chỉ định đến nói chuyện một cách nghiêm túc thôi.”

Tôi tiến đến, hóa ra là một đứa con gái, bộ dạng hóa trang rất giống Tứ Mao, cũng đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc, mặt nhăn nhó đau khổ cũng hệt Tứ Mao, đúng là đồng nghiệp có khác!

Tôi ngó vào cái bát trước mặt nó, thấy tiền nhiều hơn bọn tôi thật. Chẳng lẽ sự phân biệt về giới lại rõ ràng đến vậy sao?

Tôi nhìn cái biển, nội dung đại loại là không cơm ăn áo mặc, một mình vào thành phố, yêu phải một tên khốn, sau đó bị hấn đá, lại bị hấn móc sạch tiền, hiện không có tiền về nhà, thỉnh cầu sự giúp đỡ của mọi người.

Tôi thực sự choáng váng, đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn, thảo nào chúng tôi chả kiếm được đồng nào, một tờ giấy bé xíu của cô ta đã thể hiện được bao nhiêu khó khăn, tình tiết lại li kỳ hấp dẫn, mở ra cho khán giả một không gian tưởng tượng phong phú, yêu phải một tên khốn, không cần hỏi ai cũng biết là bị...

chương 17

Tôi ngồi chồm hổm ngay trước mặt nó, rõ ràng nó nhìn thấy tôi nhưng vẫn quỳ như bức tượng, bình tĩnh là tổ chất cơ bản của một kẻ lừa đảo, dù sao nó cũng đã đạt đến một trình độ tương đối.

Có người đi qua, thả một đồng xu vào bát của nó, nó vẫn quỳ bất động, đến lông mày cũng không nhướn lên chút nào.

Hóa ra là thế! Suýt chút nữa là tôi đã thốt ra lời, lúc trước tôi cảm thấy Tứ Mao có gì đó chưa ổn nhưng mãi chẳng nghĩ ra, cuối cùng thì tôi cũng phát hiện ra, tất cả những phần khác cậu ta đều thể hiện rất hoàn hảo, nhưng mỗi khi người ta rút tiền từ túi ra, cậu ta xúc động đến nỗi hai mắt sáng quắc lên, nếu người ta thả tiền vào bát thì cậu ta hân hoan ra mặt, chẳng có vẻ gì là đang đau khổ.

Xem ra việc quan sát và học hỏi rất có lợi cho việc tìm ra được khuyết điểm của mình, thảo nào mà cơ hội du học nước ngoài theo diện nhà nước cử đi mọi người lại tranh cướp nhau kịch liệt đến thế, hóa ra nguyên do là ở cái ưu điểm này.

Tôi đứng dậy, dựa vào gốc cây bên cạnh, hai mắt không rời nó.

Có một bác gái đi qua, đứng đọc rất chăm chú cái biển của nó, nhìn nó với vẻ hết sức thông cảm, bác thở dài rồi rút trong túi ra một tệ, đang chuẩn bị thả vào bát thì tôi bỗng lên tiếng: “Ái chà chà!” Bác gái giật bắn mình, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cứ thủng thẳng nói một mình: “Giờ bọn lừa đảo thêu dệt nên mấy chuyện lừa đảo trình độ ngày càng tinh vi, có thể dựng thành phim được rồi.”

Bác gái bắt đầu nghi ngờ, nhìn tôi hỏi: “Không thể nào?”.

Tôi nói: “Tại sao lại không thể chứ, biết người biết mặt mấy ai biết lòng.”

Cuối cùng bác gái đã bỏ đi mà không để một tệ lại.

Nó vẫn không nhúc nhích, kiên cường quá, tự đáy lòng tôi thấy khâm phục nó, nếu có người chọc gậy bánh xe thế này tôi và Tứ Mao đã vận cổ hần rồi, tất nhiên là chúng tôi cũng có cái lợi thế lấy số đông bắt nạt số ít.

Tính hiếu thắng trong tôi trỗi dậy, trong lòng nghĩ: “Xem cô em kiên định được đến mức nào.”

Tôi đuổi một chú chó tiền khác, nó vẫn quỳ như tượng.

Tôi lại đuổi một con nhóc đi, nó vẫn bất động.

Tôi đuổi tiếp một thím, nó tiếp tục không nhúc nhích.

Tôi thất bại, đành ngồi bệt xuống đất mà quan sát nó, lúc này tính hiếu kỳ của tôi đã mạnh hơn tính hiếu thắng.

Khuôn mặt nó phẳng phất một nỗi buồn, không phải, đúng hơn là sự bi thương, vài sợi tóc của nó phất phơ trên khuôn mặt, có lúc che lấp cả gò má, nó cúi gục đầu, đôi mắt lúc nào cũng sụp xuống, xung quanh xảy ra sự kiện gì nó cũng chẳng hề hay biết, đây là cái mà tôi thấy khâm phục nhất.

Gió nổi lên, lá vàng nhẹ bay như múa lượn, những chiếc lá rơi bay lên mái tóc nó, nó co rúm người lại trông càng hiu quạnh đáng thương.

Tim tôi rung động, lẽ nào nó chọn cái cây này làm bối cảnh cũng là có nguyên nhân sao? Để tạo nên một khung cảnh hữu tình chăng? Lẽ nào một con bé vắt mũi chưa sạch như nó lại là một cao thủ mai danh ẩn tích?

Tôi không kìm được lòng, tôi thấy lo lắng cho tiền đồ của mình quá, trình độ của các đồng nghiệp được nâng cao nhanh hơn cả giá nhà đất, liệu còn con đường sống cho tôi không?

Khoé miệng nó nhúc nhích, một nỗi đau khổ hiện ra trên khuôn mặt nó, đầu nó hơi lắc lư, cảm giác như nước mắt đang chực tuôn ra.

Một năm nọ, Chủ tịch thị trấn đến nhà tôi phát gạo cứu đói, lúc ấy, mẹ tôi bằng chính cái cảm xúc này đã làm xiêu lòng ông Chủ tịch, hình ảnh mẹ lúc ấy được một phóng viên chụp lại, sau đó đăng trên tờ nhật báo lớn nhất của tỉnh với tiêu đề: “Tấm lòng của Chủ tịch thị trấn sưởi ấm lòng người”, ông Chủ tịch vui đến nỗi lấy luôn chỗ gạo lẽ ra phát cho nhà cô Sáu phát hết cho nhà tôi.

Lúc mẹ tôi biết mình được lên báo bà chẳng vui tẹo nào, vì bức ảnh sẽ ảnh hưởng đến công việc làm ăn sau này, nhưng sau thấy mọi người trong thị trấn bàn tán quá nhiều, mẹ tôi lại thấy đắc ý lắm, sau này cứ nói chuyện gì là bà phải lái bằng được câu chuyện sang cái chủ đề bức ảnh rồi mới chịu kết

thúc. Tất nhiên không phải là bà muốn kết thúc, mà hể bà nói đến chủ đề này là mọi người lần đi như chạch.

Tôi ngó quanh, chẳng có ma nào, không phải nó định khóc cho tôi xem đấy chứ? Chẳng lẽ nó đã đạt đến trình độ nhập vai ngay cả lúc đời thường?

Tứ Mao thấy tôi đi lâu quá bèn bỏ cả đồ nghề chạy đi tìm tôi, vừa nhìn thấy con bé cậu ta “A!” lên một tiếng. Tôi giật mình, hay là Tứ Mao quen nó?

Tứ Mao gọi đứa con gái: “Tiểu Thuý, Tiểu Thuý!”

Cái đứa tên Tiểu Thuý này vẫn cứ như không nghe thấy gì, vẫn quỳ như tượng ở đó.

Tứ Mao thấy thế chạy lại lay lay nó, nó ngẩng lên, thấy Tứ Mao, con bé hơi bất ngờ

Tứ Mao hỏi: “Tiểu Thuý! Sao em lại ở đây?”

Con bé vuốt mái tóc lòa xòa che kín mặt sang một bên, tôi thấy tai nó bịt kín bằng bông gòn, tôi choáng hẳn, thảo nào tôi chọc phá nó suốt buổi mà nó chẳng phản ứng gì.

chương 18

Thắc mắc của tôi đã được giải đáp, nhưng nói thật tôi vẫn rất phục nó, một diễn viên có thể nhập mình vào vai diễn đau khổ quả không đơn giản chút nào.

Tiểu Thuý nhìn Tứ Mao cười: “Tứ Mao, anh cũng ở đây à?”

Tôi nhìn Tứ Mao dò xét: “Cô này là ai vậy?”

Tứ Mao hơi ngượng ngùng trả lời tôi: “Một người bạn.”

Tôi nhìn bộ dạng của Tứ Mao, không nhịn được cười, hồi Tứ Mao 14 tuổi cũng thích con gái thím Bảy, mỗi lần gặp nó trông cậu ta cũng y như thế này.

Tôi lại hỏi Tứ Mao: “Lẽ nào là hồng nhan tri kỷ của cậu?”

Tứ Mao ngây ra, cậu ta phủ nhận ngay lập tức: “Đâu có, đâu có, không phải thế đâu.” Nhưng nhìn là biết ngay trong lòng cậu ta đang sung sướng lắm.

Bộ dạng này làm sao có thể trở thành một kẻ lừa đảo thành công chứ? Tôi lại bắt đầu lo lắng cho tiền đồ của Tứ Mao.

Tứ Mao giới thiệu tôi với Tiểu Thuý: “Đây là Tiểu Cường, huynh đệ của anh.”

Tôi cung kính nhìn Tiểu Thuý, khiêm tốn thỉnh giáo cô bé: “Tiểu Thuý, khi này em diễn thật xuất thần!”

Tiểu Thuý khiêm tốn nói: “Có gì đâu anh.” Thái độ khiêm tốn đúng là rất hợp gu với Tứ Mao.

Tiểu Thuý lôi cái bông tai ra, còn có cả dây nối nữa, hóa ra không phải bông tai, mà là tai nghe.

Tiểu Thuý lôi cái MP3 trong túi ra tắt đi.

Tôi tò mò hỏi Tiểu Thuý: “Em đang nghe gì thế?”

Khuôn mặt của Tiểu Thuý lại lộ vẻ bi thương, cô bé trả lời tôi: “Băng thu lời của chủ nhiệm Hà trong hội nghị báo cáo thành tích.”

Trời đất, hóa ra là thế! Thảo nào khi nãy trông cô bé thật buồn thảm. Thị trấn tôi cũng có lần tổ chức mời Chủ nhiệm Hà về nói chuyện để học tập kinh nghiệm. Báo cáo thành tích ảnh hưởng rất nhiều đến cảm nghĩ của mọi người, ai nấy đều thấy không thể hấp thụ nổi, tới hôm đó sau khi nghe thuyết giảng xong, đồng chí Chủ tịch thị trấn đem tiền cứu trợ khó khăn kinh tế mua một chai Mao Đài uống sạch trong phiên muộn, sau đó đồng chí đứng ngay cạnh Ủy ban thị trấn khóc lóc, còn nói sau này nhất định phải học hỏi đồng chí Chủ nhiệm Hà, phải làm nhiều hơn nữa những việc tốt, việc thiết thực cho quần chúng.

Tiếc là những lời nói ra trong lúc say không phải lúc nào cũng là những lời chân thật, nó có thể là những lời hàm hồ.

Tôi ghé tai hỏi Tứ Mao về lai lịch Tiểu Thuý, hóa ra Tứ Mao và Tiểu Thuý quen nhau hồi đi dán quảng cáo lên tường, sau đó bị công an làm chặt quá, mọi người không thể tiếp tục nghề đó nữa, từ đấy cũng không gặp lại nhau.

Chào mừng sự kiện gặp lại cố nhân chúng tôi rủ nhau đi ăn mừng một trận ra trò. Nhưng từ sáng đến giờ hai thằng mới thu hoạch được 8 đồng rưỡi, nếu có ăn cơm hộp 3 đồng một suất cũng vẫn thiếu 5 hào.

Sắp đến giờ ăn tối rồi mà cả ba vẫn đang thất thủ ngoài đường.

Lúc này tôi chỉ mong sao Tứ Mao đột nhiên nói với tôi: “Tiểu Cường, thật ra mình vẫn giấu một ít quỹ đen, mình quyết định mang ra dùng vào tình huống quan trọng này!” Đáng tiếc là Tứ Mao chưa lấy vợ nên chưa có môi trường để đào tạo thói quen này.

Chúng tôi đi ngang qua một nhà hàng khá lớn, Tiểu Thuý nói rất to với chúng tôi: “Các anh xem cô dâu kia trông xinh không kia!”

Tôi nhìn thấy một đôi tân lang tân nương đứng trước cửa nhà hàng, nói thật lòng tôi chẳng thấy cô dâu xinh tẹo nào, chỉ thấy mặt trát đầy phấn, tóc vuốt đầy keo. Con gái mỗi lần nhìn thấy cô dâu đều hay tò mò soi xét thế đấy.

Trong đầu tôi bắt đầu hình thành ý tưởng, trước kia tôi, cô Năm và bố cô vào thành phố làm ăn mỗi khi gặp tiệc cưới cũng thường hòa vào mà đánh chén, người vừa đông vừa lộn xộn, hầu như không thể biết chúng tôi là ai, nếu có người hỏi chúng tôi lập tức hỏi lại anh ta trước, nếu anh ta là họ hàng phía nhà gái chúng tôi sẽ nói mình là họ hàng nhà trai, ngược lại nếu anh ta là người thân của nhà trai chúng tôi sẽ trở thành người thân của nhà gái.

Hôm nay đúng là gặp được cơ hội tốt đây! Tôi nói với Tứ Mao và Tiểu Thuý: “Chúng ta vào làm một bữa đi!” Cả hai gật như bồ củi.

Ba chúng tôi tiến lên phía trước, cặp uyên ương đang bận rộn chào hỏi khách khứa, chú rể là một anh chàng hơi phốp pháp, trông dáng của một người trung hậu, khi tận mắt nhìn thấy cô dâu ba đứa hoảng hồn, ban nãy nhìn từ xa không thấy được tướng mạo cô ta, bây giờ nhìn gần mới thấy, mắt ti hí, răng vổ, mũi cà chua, tuy mặt đã được nguy trang bởi lớp phấn dày nhưng vẫn nhìn thấy tàn nhang chi chít khắp mặt.

Trước nay tôi vẫn nghĩ chị họ tôi xấu nhất, nhưng đến hôm nay tôi cũng đã tìm được một người so tài với chị. Tôi nghĩ khi chị ta đi lấy chồng, người nhà chắc chắn phải khóc lóc một trận đã đời vì mừng vui, giống như bách hóa thì trấn đại hạ giá bán tổng bán tháo đồng hàng kém chất lượng.

Thấy chúng tôi đi đến, chú rể tiến lên bắt tay chúng tôi, tôi bắt tay đầy thành ý với chú rể, xúc động đến nỗi còn lắc lắc mấy cái, tôi chân thành nói: “Người anh em, anh vất vả quá, anh thật dũng cảm. Vợ chồng anh khi tiếp xúc...chắc là phải tắt đèn.”

chương 19

Chúng tôi hùng dũng tiến vào nhà hàng, lúc vào cửa còn được mời chụp ảnh với cô dâu chú rể, tôi thật lòng không muốn chụp, cái nghề của chúng tôi là tập trung vào việc, không để bị phân tán tư tưởng bởi chuyện tình cảm. Khổ nỗi Tiểu Thuý lại cứ nhiệt tình chụp ảnh, chụp xong còn xán lấy ảnh thợ ảnh lèo nhèo đòi gửi cho một bức khi có ảnh.

Nhà hàng trông rất hoành tráng, sảnh rộng có rất nhiều người trong đám cưới, nhưng chẳng thấy ai đến hướng dẫn chúng tôi, chỉ có một thanh niên chỉ đường qua loa, may mà phòng bày tiệc cưới cũng dễ tìm, chúng tôi tìm một chỗ ngồi trong góc khuất nhất, như thế cô dâu chú rể có đến bàn này chúc rượu thì cũng đã lằng lằng rồi. Tôi ngó nghiêng xung quanh, thấy mấy người này chẳng lịch sự chút nào, chưa đợi cô dâu chú rể đến đã chén rồi.

Cái bàn chúng tôi ngồi cũng không đông người lắm, món ăn rất hấp dẫn, tôi và Tứ Mao thích nhất món chân giò ninh, trông béo ngậy, chỉ cần cắn một miếng là miệng ngập trong mỡ, tết năm nào mẹ cũng mua một cái chân giò béo nhất cho tôi ăn.

Chúng tôi nhiệt tình thưởng thức, nhưng không hiểu sao hôn lễ mãi vẫn chưa bắt đầu, chúng tôi cũng không để ý được mọi thứ vì nhiệm vụ của chúng tôi đến đây không phải để dự lễ thành hôn. Chúng tôi liên tục nâng cốc chúc mừng cùng với những người xung quanh, cũng may chẳng có ai hỏi đến lai lịch của mấy đứa.

Bỗng tôi nghe thấy có người nói một câu, “người thân đến cảm ơn”, tôi ngây ra, phong tục ở đây sao lạ thế nhỉ? Chưa bắt đầu hôn lễ đã chúc rượu rồi. Tôi lập tức dừng đĩa, cô dâu chú rể đến chúc rượu rồi, ăn của người ta thì cũng phải lịch sự với người ta là điều nên làm.

Tôi đứng lên quay lại, nhưng không phải đôi uyên ương khi nãy, một phụ nữ tầm năm mươi xuất hiện, tôi giật mình, ở thị trấn tôi khi tổ chức tiệc cưới cô dâu chú rể đến chúc rượu trước rồi mới đến bố mẹ chúc rượu, xem ra phong tục của thành phố quả có nhiều khác biệt.

Người phụ nữ mắt đỏ hoe, nếu bà là mẹ cô dâu, chắc khóc vì niềm vui xuất kho được hàng tồn; nếu bà là mẹ chú rể, chắc hẳn khóc vì lo lắng cho chất lượng đời cháu chắt đây.

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười quyến rũ, bắt tay người phụ nữ một cách

thăm đượm tình cảm và nói với bà: “Chúc mừng! Xin chân thành chúc mừng!”.

Tôi nhận ra không khí xung quanh có vẻ khác thường, mọi người bỗng đổ dồn sự chú ý về phía chúng tôi cứ như trong phim ý. Tôi liếc mắt nhìn mọi người cùng bàn, tất cả đều kinh ngạc há hốc miệng nhìn tôi.

Tôi nhìn kỹ lại cánh tay của bác mình vừa bắt tay, thấy một miếng vải đen quấn quanh tay áo, lẽ nào tôi vào nhầm phòng, đi ăn tiệc tang chứ không phải tiệc cưới?

Tuy tôi cũng có khá nhiều kinh nghiệm đi ăn tiệc kiểu thế này, nhưng thường tôi kém trong khoản phân biệt tiệc cưới với tiệc tang, sự khác biệt là ở phần mở đầu chứ không phải ở phần ăn uống, khách đến dự đám tang nào nhiệt chẳng kém gì đến ăn cưới.

Người phụ nữ đứng ngay ra, tôi nghĩ hôm nay tôi là người duy nhất chúc mừng bà ta.

Tôi thu vội vù cười tươi tắn lại, đẩy lên khuôn mặt một vẻ bi thương, tôi nói với bà: “Bác ạ, mình phải sớm để đau thương qua đi, người chết sang thế giới bên kia là đã được siêu thoát, ấy cũng là sự vui!”.

Tôi không dám nói gì nhiều vì không biết người chết là đối tượng như thế nào, mà tôi không thể phạm sai lầm thêm lần nữa.

Người phụ nữ khóc thê thảm: “Anh trai cháu ở nơi tuổi vàng chắc sẽ rất an lòng.”

Không khí nặng nề xung quanh cuối cùng đã được phá tan, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Tôi đánh mắt về phía Tứ Mao, ý bảo cậu ta nhìn tôi mà học tập, đây là nước cờ cao tay trong nghệ thuật tùy cơ ứng biến.

Tôi chửi thầm: “Anh trai bà chết thì có!” dù gì thì cuối cùng tôi cũng đã biết được người chết là một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi.

Nhìn người phụ nữ khóc trông thật đáng thương, nỗi cảm thông trong tôi lại trỗi dậy, ăn của người ta từng ấy món, ít nhất cũng phải cho người ta được vài câu an ủi suông chứ.

Tôi an ủi: “Anh cháu tốt với mọi người là thế, người tốt nhất định sẽ gặp được may mắn!”

Mọi người lại lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía tôi, tôi ngửi thấy trong bầu không khí là một mùi rất quen thuộc, tôi hít hít, mùi cực kỳ quen thuộc, tết năm nào ở thị trấn tôi cũng có cái mùi này, chính là mùi thuốc nổ.

Phía sau người phụ nữ còn có cả một đội quân thanh niên thân hình lực lưỡng, vẻ mặt dữ tợn, trên người họ còn xăm trổ đầy hình kỳ quái. Trời ơi, lẽ nào tôi đã làm điều gì đó rất tồi tệ

chương 20

Tôi, Tứ Mao và Tiểu Thuý bị người ta đuổi ra khỏi nhà hàng, Tứ Mao có vẻ hơi ngượng một chút, tuy mới được nửa bữa nhưng tôi đã rất no rồi, thậm chí còn hơi tức bụng, tôi nghĩ Tiểu Thuý cũng thế, nhưng xem ra Tứ Mao vẫn còn đói.

“Tứ Mao!” tôi gọi, Tứ Mao quay lại.

Tôi giải thích với cậu ta: “Thật ra đây chỉ là nhầm lẫn nhỏ thôi mà, mình cũng không ngờ phạm nhân bị tử hình mà người nhà lại làm mấy chục mâm cỗ thế này.”

Tình hình ban nãy thật nguy hiểm, lúc có mấy anh hùng hảo hán xông lên định cho chúng tôi một trận, người phụ nữ kia đã ngăn lại, bà ta nói: “Hôm nay là tang lễ của con trai ta, lần sau mà để ta nhìn thấy chúng mày thế nào ta cũng đem nướng.”

Tứ Mao thở dài, lúc bị đuổi ra cậu ta đang gặm cái móng giò thứ tư, thật đau xót khi miếng ăn trong miệng còn bị giật ra.

Tiểu Thuý sống ở phía Đông thành phố, tôi nói với con bé: “Tiểu Thuý, khả năng diễn xuất của em khá tốt, từ nay anh em mình cùng kết hợp làm ăn nhé!”

Tiểu Thuý đáp: “Vâng ạ, em thấy một mình thân cô thế cô làm ăn cũng khó!”

Tôi thấy rất vui, đây đúng là sự kết hợp hoàn hảo! gọi là “độc biến bất như chúng biến” (một người lừa không bằng số đông cùng làm).

Nghề của bọn tôi cũng giống nhiều ngành nghề khác, đòi hỏi làm việc tập thể, đội ngũ càng lớn mạnh càng tốt, diễn viên càng đông càng lợi thế, tiếng tăm cũng lừng lẫy hơn, ngày nay hầu hết mọi người đều giỏi làm ăn buôn bán, cho nên cứ nói dối đến nghìn lần thì lúc đó giả cũng sẽ thành thật.

Tôi và Tứ Mao trở về khu trọ, tôi nằm dài trên giường, chẳng biết Tứ Mao chạy đâu, gió thổi tung mấy tờ giấy dán chỗ cửa kính vỡ bay loạn xạ.

Tôi đang nghĩ không biết có phải thằng khỉ ăn chưa no nên lại ra ngoài đi kiếm cái gì đó ăn rồi không. Hy vọng hán có chút lương tâm, lát nữa cũng

mang về cho tôi ít đồ ăn, miễn không phải món phao câu gà khoái khẩu của cậu ta là được.

Khá lâu sau, Tứ Mao từ ngoài bước vào, mặt mày rạng rỡ, xem ra cái dáng vẻ này là ăn uống rất no say rồi đây, tôi dò xét, hy vọng cậu ta đang giấu trong người cái đùi gà hay một món gì đó.

Kết quả là cậu ta lôi ra mấy trang giấy, tôi tò mò nhòm qua xem.

Tứ Mao nói với tôi: “Mình nhờ mấy người bạn cũ làm hộ cậu mấy cái bằng rồi đây này, cậu xem đi.”

Tứ Mao đưa qua mấy tấm bằng cho tôi xem, tôi lật xem đúng là có mấy tấm liền, có bằng của Đại học Bắc Kinh, bằng của Thanh Hoa, còn có bằng của nhiều trường đại học nổi tiếng khác, mà ngành học nào cũng có một tấm.

Tứ Mao nói: “Mấy tờ giấy này giờ rẻ như bèo, mình cứ nhiều cho cậu, ngày trước bọn mình bán mười mấy tệ một cái đấy”.

“Mười mấy tệ?” Tôi ngạc nhiên, “Lợi nhuận cao đến thế cơ à?”.

Tứ Mao đáp: “Gì mà đã gọi là lợi nhuận cao chứ? Có người còn bán loại bằng cấp này mấy chục nghìn tệ một cái, thế mà người ta vẫn tranh nhau mua, người mua móc tiền túi ra mà vẫn thấy mình thật may mắn, sung sướng như đang ở trên thiên đường vậy”.

Tôi tiếp tục hào hứng lật đồng bằng của mình, bỗng nhìn thấy cả chứng chỉ tiếng Anh cấp 4.

Tôi khen Tứ Mao: “Cậu thật chu đáo quá, cái này cậu cũng làm hộ mình.”

Tứ Mao hãnh diện đáp: “Nói gì đến cấp 4, chứng chỉ cấp 6 mình cũng làm luôn cho cậu rồi đấy thôi.”

“Thật không?” Tôi xúc động lật tiếp, bên dưới đúng là có cái chứng chỉ tiếng Anh cấp 6, tôi biết mấy thứ này rất có ích, nghe nói có cái chứng chỉ này là tương đương trình độ tiếng Anh của một thạc sĩ.

Con gái dì Quế Hoa cùng mấy chị em nó ra nước ngoài làm ăn mấy năm, trình độ tiếng Anh cũng được cải thiện rất khá, về nước cũng thi được cấp 6, giờ tiền boia cao hơn rất nhiều. Họ còn tổ chức trình diễn hàng trên mạng, và có rất nhiều đàn ông tranh nhau tham gia đăng ký.

Tôi cầm đồng bằng cấp, trong lòng phần khởi nghĩ đến ngày mai cầm chúng đi thi tuyển công việc mới, hoặc tôi có thể bước vào một thế giới mới, hoặc mở ra cho công việc lừa đảo của tôi một chân trời mới.

chương 21

Tôi cầm đồng bằng cấp đó đi khắp nơi trong thành phố tìm việc, tuy vậy cơ hội tìm việc ít hơn rất nhiều so với tôi tưởng, tôi vẫn lần lượt bị từ chối...

Có lúc tôi cùng cạnh tranh một công việc với rất nhiều sinh viên bằng cấp đại học nghiêm chỉnh, mấy công việc phổ thông đó tôi có thể đảm nhận tốt, tôi chả hiểu họ đọc lắm sách như vậy có tác dụng gì, hay cũng chỉ bị từ chối như tôi mà thôi? Khác nhau ở chỗ, sự thất vọng của tôi ít hơn nhiều so với họ, vì tôi chưa phải bỏ ra cái gì cả, không như bọn họ đầu tư quá lớn. Có lúc tôi lại thấy thông cảm với họ, chẳng xin được việc tử tế, tôi vẫn còn công việc làm ăn của mình, nhưng với họ đây lại là con đường duy nhất.

Hứng thú tìm việc của tôi càng ngày càng tuột dốc không phanh, có lúc tôi nghĩ mình đang lãng phí thời gian quá, tôi nên toàn tâm toàn ý vào công việc làm ăn truyền thống thì hơn, thế nên tôi lại bắt đầu hợp tác với Tiểu Thuý và Tứ Mao làm việc, thời gian rảnh mới đi tìm việc.

Quan hệ giữa Tứ Mao và Tiểu Thuý ngày càng trở nên gần gũi, trước kia Tứ Mao có cái cánh gà nào ăn không hết thì đều phần tôi, giờ sự ưu đãi đó không còn dành cho tôi nữa.

Nghề xin ăn ngày càng khó làm, có lẽ là do kỹ thuật không được cải tiến mấy, mà giá thành phẩm lại thấp, ai ai cũng có thể làm, chúng tôi lại không tìm được mấy chỗ dễ xin tiền vì thường chỗ nào ngon lành chỗ đó đều là địa bàn của băng nhóm ăn xin. Chúng tôi một lần nữa lại đứng trước nguy cơ phải chuyển nghề.

Tối nay, Tiểu Thuý mang đến phòng chúng tôi một bọc đồ có vẻ rất quan trọng.

“Tiểu Cường, Tứ Mao, từ mai chúng ta chuyển sang lĩnh vực làm ăn mới thôi.” Tiểu Thuý nói.

Tôi nghi ngờ nhìn vào cái túi đồ, Tiểu Thuý mở nó ra, bên trong là một ít đồ ngọc cũ.

Tôi hỏi Tiểu Thuý: “Làm gì với nó đây? Không lẽ đem lừa bán giá cao cho người ta hả?”

Tiểu Thuý trả lời: “Đúng thế, mấy cái này lấy từ xưởng gia công, tội mình

nói chúng là ngọc cổ quý hiếm rồi bán”.

Tôi hơi lo lắng: “Hình như cái này bọn anh đã từng làm lâu lắm rồi thì phải, liệu bây giờ còn có ai bị lừa nữa không?”

Tiểu Thuý đáp: “Cái đó khỏi lo, chỉ cần lòng tham và sự thiếu hiểu biết còn tồn tại thì bọn mình sẽ không thất nghiệp đâu”.

Chúng tôi bắt đầu hành nghề bán ngọc trên phố, tôi phụ trách bán hàng, Tiểu Thuý đóng vai chân gỗ, nếu thấy có khách đến xem ngọc, Tiểu Thuý liền chen vào bên cạnh anh ta, quan sát xem anh ta đang nhìn cái nào, ưng ý mảnh ngọc nào, rồi nhanh tay nhặt lên miếng ngọc anh ta định xem lên.

Quan sát hành vi và nắm bắt suy nghĩ của con người là cái mà tôi và Tứ Mao phải khâm phục ở Tiểu Thuý, đương nhiên tôi chỉ kém chút ít thôi chứ Tứ Mao thì thua xa.

Tiểu Thuý đã được rèn luyện trong một thời gian khá dài, nó cùng hội cũ trước kia thường bày tú lơ khơ ngoài phố, dùng ba quân bài (hai đen một đỏ) bày ra đất, đầu tiên lật quân bài lên cho mọi người xem màu sắc, sau đó úp xuống, đổi chỗ từ trái qua phải thật chậm mấy quân bài, tốc độ chậm đến nỗi tất cả mọi người đều chắc chắn nhớ được vị trí của từng con bài, sau đó quản trò yêu cầu mọi người chỉ ra con màu đỏ, hầu như mọi người đều biết con bài đó nằm ở vị trí nào. Lúc đó, Tiểu Thuý quan sát ánh mắt của người gần mình nhất, anh ta vừa cúi xuống lấy tiền trong túi ra thì con bài lập tức được đổi vị trí.

Tiểu Thuý cầm miếng ngọc trên tay và chúng tôi có thể bắt đầu công việc mặc cả.

Bước một: Tiểu Thuý giả vờ hỏi tôi về giá cả, tôi sẽ đưa ra một cái giá cao ngất trời, nhưng Tiểu Thuý lại trả một cái giá thấp hơn rất nhiều so với giá tôi vừa hét, thực ra bán với cái giá này chúng tôi cũng đã kiếm được không ít.

Bước hai: Chúng tôi sẽ mặc cả rất kịch liệt, làm cho người định mua ngọc nghĩ rằng lợi nhuận mà chúng tôi kiếm được đã rất ít, có rất ít khả năng trả thêm được giá nào nữa, thật ra người mua đồ cũng ít hứng thú với mấy thứ ngọc này, nhưng chúng tôi trả giá khiếp quá nên thu hút được khách hàng đứng lại xem.

Bước ba: Giá cả của chúng tôi ngày càng tiến tới giá đích, lúc cửa kéo vài tệ

cuối cùng, tôi đau khổ nhìn Tiểu Thuý, đầu lắc lắc, như đang đè nén cảm xúc của mình vậy, đôi mắt như muốn nói giá trị của miếng ngọc thật không đáng bị đánh giá thấp thế, khuôn mặt thể hiện sự bất bình: Cô có thể lãng nhục tôi, nhưng không được phép lãng nhục những miếng ngọc của tôi, nó chính là một tác phẩm nghệ thuật.

Bước bốn: Quan sát người xem một cách kỹ lưỡng, cần phát huy ý thức tham gia của anh ta, nếu anh ta chán rồi, có thể chửi bậy vài câu và phát ra vài câu thô lỗ, dâm dục, anh ta sẽ cau mày lại nhưng sẽ không bỏ đi. Nếu anh ta không chịu nổi mà bỏ đi, bạn phải nhanh chóng rời khỏi vị trí người bán hàng, kéo anh ta lại và nói: “Để anh đây làm trọng tài phán xét xem”. Khi anh ta đã tham gia vào vai diễn, phải hô hào sự ủng hộ của đám đông, giống như có người vừa viết tiểu thuyết vừa tự lăng xê ấy.

Bước năm: Tôi và Tiểu Thuý vì sự giằng co một tệ chênh lệch cuối cùng mà không tìm được sự thỏa thuận, tôi bắt đầu động viên anh trai vừa nãy mua miếng ngọc, giá cả thậm chí còn thấp hơn giá lúc nãy đứa con gái đáng ghét kia đưa ra là đằng khác, vì chúng tôi gặp nhau ở đây như là có duyên, mà tôi lại là người rất trọng cái duyên cái phận. Vì thế tôi tiếc đứt ruột đứt gan nhưng thà bán cho anh còn hơn bán cho kẻ không biết giá trị của viên ngọc.

Bước sáu: Lúc này, sẽ có một người khách đi ngang qua (Tứ Mao đóng giả), anh này vừa hay cũng rất thích miếng ngọc đó và rất muốn mua, giống như một mục góa giả, nếu có hai người đàn ông tranh chấp, bà ta lập tức sẽ trở thành Tây Thi, và đương nhiên đồ giả sẽ trở thành đồ quý giá, chỉ đến khi một người rút lui rồi, người kia mới phát hiện ra rằng hóa ra bà ta chỉ là một mục góa giả! Đưa vào hoàn cảnh này sẽ rất dễ dẫn dắt người ta đến quyết tâm mua ngọc.

chương 22

Tôi, Tiểu Thuý và Tứ Mao kết hợp ngày càng ăn ý, tạm thời thu nhập đã đủ để trả tiền phòng, thậm chí có lúc còn cải thiện được bữa ăn.

Hôm nay vẫn là tôi bán hàng, tôi thấy một cô gái đang đi về phía mình.

Tiểu Thuý đánh mắt về phía tôi, tôi cúi đầu làm như không có chuyện gì và tiếp tục bày biện chỗ ngọc của mình, trong lòng sung sướng nghĩ thầm, Trung Quốc quả là đất rộng người đông, những kẻ ngốc nhiều như tài nguyên để chúng tôi tha hồ mà khai thác.

Tiểu Thuý đang tiến về sạp hàng của tôi, chuẩn bị cho một màn diễn mới, tôi ngẩng đầu lên, chuẩn bị sẵn một nụ cười thiện cảm nhất để đón khách, người kia cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, sao trông quen quen thế nhỉ? Tôi nhìn chăm chú, cô ta bỗng “A” lên một tiếng.

Tiểu Thuý ngẩn ra, lẽ ra tiếng “A” đó là của nó mới phải, sau đó tôi sẽ nhặt một miếng ngọc lên từ trong đồng ngọc và bắt đầu diễn, thế mà chị ta lại cướp mất vai diễn của Tiểu Thuý.

Tôi giật bắn mình khi nhận ra người này chính là nữ cảnh sát đã bắt tôi lần trước, chị ta tóm ngay lấy tôi: “Tên tiểu tử này hóa ra ở đây để hành nghề lừa đảo”.

Tôi trở nên lóng ngóng, trước kia cũng gặp phải cảnh sát nhưng kiêu tang chúng vật chứng rõ ràng thế này thì quả cũng ít gặp phải. Tiểu Thuý đứng ngây bên đường, chẳng biết nên xử trí ra sao, tôi ra hiệu cho nó chuồn nhanh, nhờ không may cả hai đứa đều bị bắt thì toi cơm, chúng tôi sẽ bị cảnh sát tách ra để hỏi cung, sau đó bắt đầu lên lớp chúng tôi.

Tiểu Thuý lùi dần về phía sau, nữ cảnh sát nhìn thấy nó liền nói: “Đứng im, theo tôi về đồn cảnh sát!”

Tiểu Thuý vội nói: “Em chỉ là người qua đường thôi, em chỉ là người qua đường thôi”. Sau đó bỏ chạy.

Chị ta không đuổi theo Tiểu Thuý mà cứ tóm chặt lấy tôi, chẳng hiểu sao hôm nay chị ta lại một mình ra đây để tóm cổ tôi, chị ta cứ nhìn tôi chăm chăm làm tôi cũng chẳng còn đầu óc đâu mà tìm mưu tính kế.

Tôi nói với chính mình, cần phải bình tĩnh, cần phải bình tĩnh. Tôi thấy chị ta không mặc đồng phục, hay là tan ca đi qua đây nhỉ? Sao mà số tôi nó đen đui thế không biết? Đành giả ngốc, coi như chẳng hiểu gì. Tôi nói: “Chị là ai? Không được bắt người vô cớ!”

Ai ngờ chị ta lôi từ trong túi ra thẻ cảnh sát: “Tôi là cảnh sát”.

Tôi ngó kỹ tấm thẻ của chị ta, bên trên có đề tên: Lưu Dĩnh.

Tôi tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Tôi làm ăn chân chính, cảnh sát cũng không có quyền bắt người vô cớ được!”. Việc đã đến nước này đành sống chết cãi tội thôi.

Lưu Dĩnh cười lạnh lùng: “Lát nữa về sở cảnh sát sẽ có người chỉ ra cho cậu thấy tội ở đâu”.

Lịch sử luôn lặp lại đến bất ngờ, tôi lại một lần nữa bị Lưu Dĩnh giải về đồn cảnh sát, khác ở chỗ lần trước ôm một hộp đĩa, lần này ôm một túi đồ.

Tôi vừa đi vừa vất óc nghĩ cách thoát thân, tôi lại bắt đầu nhếch miệng ra, thút thít khóc, chị ta quay lại liếc mắt nhìn tôi, chẳng có tia sáng nào là của sự cảm thông, thương hại.

Tôi càng khóc lóc thảm thương hơn, cuối cùng chị ta không chịu nổi đành lên tiếng: “Cậu lại muốn gì nữa đây?”

Tôi lí nhí đáp: “Chị ơi, em sai rồi, chị tha cho em!”

Tôi sụt sịt cái mũi, khóc thêm vài tiếng nữa, sau đó nói với chị ta: “Chị ơi, cô em đang bệnh nặng”.

Chị ta cười khanh khách, mỗi lần tôi kể câu chuyện này tẻ lắm thì là không động lòng, đằng này chị ta lại còn bật cười.

Chị ta quay lại nói với tôi: “Lần trước bảo dì bệnh đúng không? Lần này lại đến cô ồm hả?”

Những câu chuyện về người ồm của tôi có bốn nhân vật, lần lượt là: dì, cô, cậu, bác, mỗi lần tùy cơ ứng biến mà chọn ra một người.

Tình huống này tương đối nguy kịch, nên tôi đã chọn lấy tác phẩm về cô mà kể, vì bản này tương đối li kì phức tạp, tình tiết du dương bí ẩn, nhiều yếu

tổ xúc động lòng người, ví như phim Bản tình ca mùa đông, thuộc loại truyện bi kịch tình cảm.

Những câu chuyện tôi kể thường thay đổi theo đối tượng, nhưng tôi đã bỏ qua tính tiếp diễn của chuyện, tôi quên khuấy mất lần trước tôi đã kể đi bị bệnh gì, đây đúng là một sai lầm quá lớn.

chương 23

Lưu Dĩnh đột nhiên chậm bước, để tôi đi trước, xem ra chị ta muốn giám sát tôi từ phía sau để tránh trường hợp tội phạm tẩu thoát, tôi cúi gầm mặt, nghĩ cách đối phó với cô cảnh sát này, một diễn viên giỏi là phải biết nhập mình vào vai diễn.

Khi đến khu đô thị đông người, tôi quan sát xung quanh xem có cơ hội nào để trốn thoát không, người đông quá, xem ra tôi có chạy cũng chỉ được vài bước là bị chị ta bắt lại ngay.

Tôi nghĩ ra được một mưu, đi thêm vài bước, tôi quay lại nhìn Lưu Dĩnh, chị ta giật mình dừng bước.

Tôi hét lên với chị ta: “Đừng có đi!”

Chị ta nhìn khắp không thấy ai xung quanh, rõ ràng tôi đang nói với chị ta, mặt chị ta rõ ràng thể hiện sự nghi ngờ.

Giọng tôi không nhỏ nên người đi đường cũng để ý theo.

Hai hàng nước mắt tuôn dài trên khuôn mặt tôi trông thật tội nghiệp khiến mọi người ai nấy đều xúc động, hình ảnh một người đàn ông đau khổ hiện ra.

Tôi đưa tay hướng về phía Lưu Dĩnh, bàn tay run run, hàm răng tôi cũng theo đó mà lập cập, những người đứng gần tôi thậm chí có thể nghe được tiếng răng va vào nhau. Tôi thấp giọng, ánh mắt đầy tuyệt vọng, một vẻ đau khổ tột cùng. Tôi nói với Tiểu Dĩnh: “Mẹ Tiểu Minh, em đừng đi nữa!”

Lưu Dĩnh một lần nữa nhìn quanh không thấy ai, chị ta nhìn tôi đầy nghi ngờ.

Tôi tiếp tục nói với chị ta, giọng càng đau khổ hơn, mang theo một thông điệp khẩn cầu: “Mẹ Tiểu Minh, em đừng đi, anh biết người đàn ông đó nhiều tiền hơn anh, anh ta lái xe BMW, anh ta sống trong biệt thự sang trọng, trong nhà có kẻ hầu người hạ, đều là những cô trẻ đẹp, anh thì chẳng có gì cả, nhưng Tiểu Minh con chúng ta còn nhỏ, nó làm sao có thể dờn mẹ được”.

Mọi người xung quanh bắt đầu nghe ra nguồn cơn câu chuyện, hóa ra một người chồng đang cầu xin cô vợ bị kẻ nhà giàu mê hoặc quay lại với gia

đình. Loại này hiếm khi gặp, phải nghe rõ đầu đuôi câu chuyện mới hiểu, và kiểu tình huống này cũng gây được sự chú ý khá hiệu quả.

Tôi xì mũi một tiếng rõ to, tạo dáng vẻ không làm chủ được mình, mấy bác gái vây quanh bắt đầu cảm nhận được nỗi đau khổ của tôi, tôi tiếp tục nói, nhưng lần này hoàn toàn là nói trong nước mắt, tôi duy trì cứ ba câu nói lại sịt mũi một lần, cứ tiết tấu một lần bảy câu nói với Lưu Dĩnh: “Mẹ Tiểu Minh, anh biết ngoài trái tim chân thành dành cho em, anh chẳng mang lại được cho em được cái gì, nhưng Tiểu Minh không thể thiếu em, nó vừa tròn một tuổi, nhưng đã biết gọi mẹ rồi, mỗi sáng thức dậy việc đầu tiên nó làm là gọi hai tiếng: Mẹ! mẹ!”

Tôi nhìn xung quanh dò xét thái độ của người xem.

Cuối cùng Lưu Dĩnh cũng đã hiểu được ý định của tôi, cô ta giận đến hai tay run lên, nhưng cũng không biết phải đối phó với tôi ra sao.

Tôi lại nói: “Anh biết lúc này em đang rất dao động, vì trong sâu thẳm trái tim em hẳn vẫn còn chút tình xưa, cũng không nỡ rời xa anh và máu thịt của chúng ta, xin em hãy nghiêng về phần đứa trẻ mà ở lại!”

Tôi hơi ngắt một chút rồi lại tiếp: “Mẹ Tiểu Minh, chỉ cần em ở lại, anh nguyện làm tất cả vì em, anh có thể bán máu, bán nội tạng, anh sẽ làm tất cả miễn là em đồng ý quay lại với bố con anh”.

Tôi dừng lại, khán giả xung quanh đang vô cùng háo hức và tò mò, mọi người đang nghĩ bán máu, bán nội tạng đã là ghê gớm lắm rồi, lẽ nào người đàn ông đáng thương đến độ bị dồn đến bước đường cùng này vì đứa con của mình mà sẵn sàng làm cả những việc vô liêm sỉ hay sao?

Gió nổi lên, từ đâu bay lại một tờ rơi quảng cáo, bay đúng trước mặt tôi, tôi nhặt lên, vùi mặt vào tờ giấy, lại bắt đầu gào lên, chú ý là tôi nói gào lên chứ không hề nói gào khóc, cái này có sự khác biệt, vì mặt tôi đã được che đi, không cần thiết phải khóc thật, nếu có ai tò mò nhìn kỹ tôi, sẽ thấy thật ra tôi đang trốn sau tờ giấy mà cười. Khi này khóc suốt thế giờ cũng phải giải lao tí chứ.

Tôi giải lao xong, vo viên tờ quảng cáo ném ra đường, ai mà để ý kỹ là thấy tờ giấy còn khô nguyên, tôi đã cẩn thận hỉ mũi vào, đảm bảo không ai dám mở ra kiểm tra, nguyên tắc cẩn tắc vô áy náy trong công việc là thói quen trước nay của tôi rồi.

Nước mắt lại chan chứa trên khuôn mặt, tôi nói: “Anh thậm chí có thể bán sức lao động vì em!”

Mọi người xung quanh có vẻ hơi thất vọng, kể chuyện cũng giống như viết tiểu thuyết, phải có lúc thăng lúc trầm chứ không thể đoạn nào cũng đặc sắc được.

Lưu Dĩnh không kiềm chế nổi, mắng âm âm: “Đừng có ăn nói hàm hồ!”

Tôi cúi đầu bất lực nói: “Anh biết là anh đang nói linh tinh, anh không thể và không biết làm thế nào để ngăn bước em đến với người đàn ông kia, anh chỉ còn biết cầu xin em hãy nghĩ cho Tiểu Minh của chúng ta”.

Tôi thấy nắm đấm trong tay Lưu Dĩnh đã gồng lên, xem ra sắp không nhịn được mà xuất chiêu đây, tôi bắt đầu thấy lo lắng, chị ta tốt nghiệp từ trường cảnh sát, về mặt lý thuyết mà nói thì hẳn chị ta phải biết chút võ vế, còn tôi chỉ là thằng mồm miệng đỡ chân tay.

Tôi chuẩn bị nói tiếp, đến nước này chỉ còn biết dựa vào sự ủng hộ của quần chúng.

Tôi vừa há miệng chưa kịp nói gì, Lưu Dĩnh không nhẫn nhịn nổi thét lên một tiếng “A”.

Chị ta xắn tay áo, chuẩn bị xông lên cho tôi bài học, tôi sợ quá lùi lại đằng sau.

Cũng may có mấy người từ nãy đứng nghe chuyện thấy phần nộ nên đã chặn đứng mụ đàn bà vũ phu lại, tôi nhận được sự ủng hộ từ khán giả, gan lại to hơn trước.

Tôi nói: “Mẹ Tiểu Minh, em muốn đánh anh thì cứ đánh đi, anh biết sau mỗi lần đánh đập anh, em đều cảm thấy rất sảng khoái, vì Tiểu Minh của chúng ta, anh có thể chịu đựng tất cả”.

Khán giả đồng thanh kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc “trời”, thêm tình tiết gay cấn cho câu chuyện khiến mọi người càng không thể rời đi được.

chương 24

Một vở diễn thành công hay thất bại phải xem xem khán giả bỏ đi hay càng ngày càng kéo đến đông. Và tôi rõ ràng đã rất thành công, người xem càng ngày càng vây quanh đông hơn.

Khi diễn xuất phải chú ý rất nhiều điểm:

Một là: Phải có một chủ đề hấp dẫn, dựa trên giới tính, tuổi tác của người xem mà xây dựng nội dung.

Ví dụ phụ nữ thì thích nhất là trò bói toán, lúc đó phải thiết kế nên một mối tình tay ba để thoả mãn họ.

Đàn ông thích chuyện tình cảm thì phải tạo được những tình tiết kích động trí tưởng tượng của họ.

Người già giàu lòng cảm thông, câu chuyện vợ nhấn tâm bỏ chồng là hợp lý nhất.

Hai là: Giọng nói cần có sức truyền cảm.

Phải ôn hòa, để người nghe cảm nhận như đang thưởng thức giọng nói nhẹ như gió xuân của bạn.

Đừng quên những chi tiết tình cảm thăng trầm trong từng tiết tấu, để tình cảm khán giả cũng biến động theo từng lời miêu tả của bạn.

Phải có tính đột phá, nếu phát hiện ra có khán giả kém tập trung, lập tức phải thức tỉnh anh ta, không thể để anh ta làm ảnh hưởng đến tinh thần của người khác.

Phải nói tiếng phổ thông, đừng dùng tiếng địa phương, nếu không sẽ mất đi sự ủng hộ của một bộ phận quần chúng.

Ba là: Không ngừng thêm mắm thêm muối cho các tình tiết.

Đừng bám mãi nội dung cốt truyện, khi người ta đã hiểu ngọn nguồn câu chuyện rồi, thì chắc chắn độ hứng thú của họ đối với câu chuyện của bạn sẽ giảm nhiều, phải thêm thắt nhiều tình tiết lôi kéo sự quan tâm của khán giả, tốt nhất là những thông tin có tính bí mật, những thứ tận đáy lòng người là tà ác nhất, bẩn thỉu nhất, vô liêm sỉ nhất.

Lưu Dĩnh giận đến tái mặt rồi, cứ cố gắng giải thích với mọi người xung quanh, nhưng một phụ nữ hám danh hám lợi mà bỏ rơi chồng con thì lúc này sự chống chế cũng chỉ là cố đấm ăn xôi mà thôi.

Lưu Dĩnh cứ định xông vào tôi thì lại bị mấy người phụ nữ thuộc phe chính nghĩa ngăn lại.

Lưu Dĩnh hét lên: “Tôi là cảnh sát, cậu ta là tội phạm!”

Mọi người ngậy ra nhìn vào tôi, không hiểu Lưu Dĩnh nói thật hay dối.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Lưu Dĩnh, một giọt nước mắt trong veo lăn dài trên má tôi, vẽ nên một hình vòng cung rồi rơi xuống đất.

Tôi nói: “Thực ra với em lúc nào anh cũng là kẻ phạm tội, lần nào em cũng thích sắm vai cảnh sát, vậy mới có tính thuyết phục, em còn thích...”

Tôi dừng lại, làm bộ không thể nói tiếp điều khó nói ra, tôi lại dò xét xem phản ứng của người xem thế nào, hầu hết mọi người đều nhìn Lưu Dĩnh bằng con mắt ghen ghét, cũng có một vài ánh mắt ngưỡng mộ, còn có một người đàn ông nhìn cô đầy cảm kích, đầy xúc động, đầy thương yêu, ánh mắt tôi lướt đến đâu người ta đều lần lượt điều chỉnh thái độ của mình đến đó, đồng loạt nhìn Lưu Dĩnh đầy vẻ kỳ thị.

Tôi tiếp tục: “Nhưng anh chắc chắn người đàn ông đó sẽ không bao giờ biết hi sinh tất cả cho em như anh đâu”.

Trong đám đông có một phụ nữ bật khóc thảm thương, tôi ngoảnh lại, hóa ra là Tiểu Thuý, tôi thấy có cả Tứ Mao cũng đang trà trộn trong đám đông, hai đứa không biết đến từ lúc nào.

Tiểu Thuý vừa khóc vừa tiến lại trước mặt Lưu Dĩnh nói: “Chị à, chị không thể tiếp tục sai lầm nữa, tôi đã từng phạm phải một sai lầm chẳng khác gì chị, giờ tôi đã đạt được cái mình muốn, nhưng lúc nào tôi cũng bị dày vò, nỗi đau ấy chẳng bao giờ lành được, chị đừng đi theo vết xe đổ của tôi!”

Tiểu Thuý vừa khóc vừa quệt bàn tay đầy nước mắt nước mũi lên cái áo khoác bị kéo xộc xệch của Lưu Dĩnh.

Hai hôm nay Tiểu Thuý lang thang bụi bặm, vì vậy... Thôi, không cần miêu tả quá chi tiết đến vậy!

Tứ Mao khẽ chen vào ghé tai tôi nói nhỏ: “Tiểu Cường, đủ rồi, Tiểu Thuý đang đánh lạc hướng mọi người, mình nên tranh thủ chuồn thôi”.

Tôi tiếp cận Lưu Dĩnh, truyền thống cao đẹp của dân tộc Trung Hoa là phép lịch sự, trước khi chia tay phải nói lời từ biệt.

Tôi buồn bã ghé đầu vào tai Lưu Dĩnh, gọi bằng giọng chân tình: “Mẹ Tiểu Minh”.

Tôi chắc cô ta ghê sợ đến phát ói lên rồi, vì chính tôi cũng thấy ghê không chịu nổi nữa là, nếu không phải vì mấy bác nông dân trông ra hạt gạo quá vất vả thì tôi đã oẹ ra rồi.

Tôi thào thì bên tai Lưu Dĩnh: “Em nổi giận thế này trông lại càng đáng yêu đấy”.

Tôi tiến đến gần quá, chị ta tức giận co giò đập tôi một cái, chân tôi đau khủng khiếp.

Mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc, mục đàn bà bạo lực này dám hành hung chồng ngay trước bàn dân thiên hạ.

Tiểu Thuý nhìn tôi đầy cảm thông, bỗng hai tay ôm mặt khóc toáng lên, không biết nó còn định diễn trò gì nữa.

Tiếng khóc sang sảng của Tiểu Thuý thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người. Tứ Mao đứng đằng sau lời tôi ra, hai thằng lủi khỏi đám đông chuồn thẳng.

Từ xa tôi nhìn thấy Tiểu Thuý đang đưa bàn tay đầy nước mắt nước mũi lên mặt Lưu Dĩnh, Lưu Dĩnh ra sức né tránh, nhưng hiểm nỗi quá nhiều quần chúng đang hằm hằm phần nộ tóm chặt lấy chị ta.

Nhưng màn diễn hào hứng ấy tôi không được xem, Tứ Mao lôi tôi đi bằng được.

chương 25

Tôi ngồi trên giường bóp chân, con ranh ấy đúng là đang điên nên đập một cái tím cả chân tôi. Cũng còn may Tiểu Thúy kể lại cho chúng tôi nghe về tiếp diễn của chuyện sau khi chúng tôi rời đi, sự thoả mãn tinh thần tạm thời xoa dịu nỗi đau thể xác trong tôi, mỗi lần đến đoạn cao trào tôi lại đòi Tiểu Thúy thuật lại thêm lần nữa.

Tôi cứ giả vờ không tin mà hỏi lại Tiểu Thúy: “Không phải thế chứ? Sắc mặt của cô ta có thật trông khó coi đến thế không?”

Thực ra là tôi tin lắm chứ, nhưng vẫn muốn nghe Tiểu Thúy thuật lại sắc mặt khó coi như nuốt phải con ruồi của Lưu Dĩnh, trong lòng tôi sung sướng không tả nổi.

Tứ Mao tự nhiên lên tiếng phản đối: “Chuyện chán ngắt như thế mà hai người cứ nói đi nói lại mãi, có để cho người khác ăn cơm không hả?”

Tiểu Thúy nói: “Nhưng nãy giờ anh cứ ăn hết bát này đến bát khác, làm sao bọn em đợi anh ăn xong để kể chuyện tiếp được chứ”.

Tuy là tôi đã giày xéo Lưu Dĩnh trong phút chốc, nhưng tôi biết lần này cô ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho tôi đâu, ít nhất là thời gian tới tôi không thể lang thang ngoài phố làm ăn được. Đành bắt đầu đi tìm việc, còn Tứ Mao và Tiểu Thúy cũng phải di chuyển đến địa bàn xa hơn để làm ăn.

Tôi nhận được bức thư hẹn phỏng vấn của một công ty quảng cáo, đó là công ty trước kia tôi đã nộp hồ sơ, tôi tìm theo địa chỉ đến công ty, một công ty trông rất hoành tráng, tôi hơi thất vọng một chút, vì công ty càng to cơ hội của tôi càng nhỏ.

Tại đại sảnh của công ty có rất nhiều người, tôi chán ngán tột độ, sao mỗi công việc tạp vụ mà nhiều người đến tranh giành thế cơ chứ?

Cuối cùng cũng thấy gọi đến tên mình, một cô gái trang điểm lòe loẹt đọc tờ danh sách: “Trương Tiểu Cường, vào phỏng vấn”.

Tôi Thấy có một con ruồi vừa bay qua người cô ta bỗng lao xuống đất, tôi đoán nó bị ngạt thở vì mùi nước hoa của cô gái kia.

Phỏng vấn tôi là một người phụ nữ to béo.

Tôi chẳng hiểu sao cuộc đời tôi lại gắn liền với nhiều bác béo đến thế, bác này, chị Trần, mẹ tôi cũng thế.

“Có kinh nghiệm làm việc không?” Bác béo hỏi tôi.

Tôi hơi do dự, thật ra tôi có chút thâm niên công tác nhưng không biết nên kể thế nào với bác.

Tôi nói: “Cháu cũng mới bước chân vào ngưỡng cửa cuộc đời, cũng chưa làm một công việc nào có tính chuyên nghiệp cao, nhưng từ nhỏ cháu đã phụ giúp bố mẹ nên cũng tích lũy được chút ít kinh nghiệm làm việc”.

Bác béo lại hỏi tôi: “Có kinh nghiệm làm việc trong lĩnh vực nào? Nói tôi nghe xem”.

Tôi nói: “Hồi còn nhỏ, mẹ cháu thỉnh thoảng nghiên cứu về xung kích và động lực học, cháu có phụ giúp mẹ làm thí nghiệm”.

Bác béo hỏi: “Mẹ cậu là nhà vật lý?”

Tôi khiêm tốn nói: “Cũng không hẳn vậy, đó chỉ là sở thích ngoài lề thôi ạ”.

Mẹ tôi thường xuyên nghiên cứu quỹ đạo vận động của xe, bà có thể đoán biết được lúc nào lao ra là hợp lý nhất, bà thường dừng lại ở điểm cách cái xe 1mm, nên tất nhiên sẽ bị tông vào, nhưng không bao giờ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi tiếp tục: “Sau này, cháu cũng có chút ít kinh nghiệm về truyền thông, quảng cáo”.

Bác béo hỏi: “Là báo hay truyền hình?”

Tôi trả lời: “Đều không phải ạ, chỉ là chút kinh nghiệm ở loại hình nhỏ”.

Tôi thường vắt vẻo dưới căn gác của dì Quế Hoa, nhìn thấy người đàn ông nào đang đứng băn khoăn do dự tôi lập tức gọi dì: “Dì Quế Hoa, có khách!”. Và dì Quế Hoa sẽ lập tức lao ra, lôi tọt người đàn ông đó vào nhà. Tất nhiên dì sẽ không quên chia chác cho tôi chút ít.

Tôi nói: “Cháu cũng đã làm một chút về lĩnh vực kinh doanh”.

Lần này bác béo không hỏi, nhưng chắc chắn bác không bao giờ biết được,

tôi đã bán bao cao su một tệ với cái giá năm tệ cho khách của dì Quế Hoa, lợi nhuận rất khá.

Tôi nói: “Cháu đã từng làm công việc điều tra xã hội nữa”.

Mẹ tôi bảo nên thu thập thông tin đời tư mật của mấy ông Chủ tịch, Bí thư của thị trấn, nếu có việc gì mà họ không chịu giúp đỡ, chúng tôi có thể nói với họ: “Ông không giúp đúng không? Ông biết tôi là người không biết giữ mồm giữ miệng rồi đây, lát nữa tôi sẽ đứng giữa phố, cầm một cái loa và kể tất cả những bí mật xấu xa của ông cho bàn dân thiên hạ biết”.

Tôi nói tiếp với bác béo: “Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, cháu có làm thêm việc sáng tác văn học”.

Thậm chí tôi có thể viết thư nặc danh cho chú Ba bằng tay trái, thật ra tôi viết bằng tay phải cũng không ai nhận ra, vì tôi chẳng phải nhân vật đình đám gì trong thị trấn Tam Thủy cả.

Bác béo nhìn tôi rất hài lòng, đoạn nói: “Được lắm! Chúng tôi cần những người có kinh nghiệm làm việc phong phú như cậu”.

Tôi thấy nực cười quá, trước đây tôi đi phỏng vấn người ta chẳng nói thể bao giờ cả.

Bác béo hỏi tôi: “Đúng rồi, cậu trước kia ở đâu nhỉ?”

Tôi trả lời: “Thị trấn Tam Thủy”.

Bác ta đột nhiên dừng lại, đầu cúi gằm suy tư, sau đó nói với tôi bằng bộ mặt u ám: “Cậu về đợi kết quả, nếu tuyển cậu chúng tôi sẽ liên lạc lại sau”.

Thái độ này tôi đã quá quen thuộc rồi, những lần trước tôi cũng đều bị từ chối như vậy, thái độ của bác béo thay đổi quá đột ngột, tôi vất óc mà không nghĩ ra lý do vì sao.

chương 26

Tôi ra khỏi tòa nhà, thấy hơi thất vọng, tôi cảm thấy mình và công việc này hình như không có duyên, tuy vậy tôi vẫn có thể chịu đựng được, đang chuẩn bị ra về, tôi chợt nghe thấy một giọng con gái rất quen thuộc gọi mình:

: “Này!”

Tôi ngoái lại, hóa ra là Lâm Tiểu Hân, tay xách một túi tài liệu.

Cô ấy cười nói với tôi: “Gặp nhau mấy lần rồi mà mình chẳng biết tên anh là gì”.

Tôi nói: “Mình là Trương Tiểu Cường”.

Cô ta lại cười: “Anh đến đây làm gì vậy?”

Tôi thuật lại câu chuyện cho Tiểu Hân nghe.

Lại cười, cảm giác thân quen lại trở dậy, tôi nghệt mặt ra nhìn Tiểu Hân, nhìn đến nỗi khiến cô ấy thấy bối rối.

Cô ấy khẽ kêu tên tôi: “Tiểu Cường! Tiểu Cường!”

Tôi chợt nhớ ra hình như nụ cười này tôi đã gặp ở đâu, tuy nhiên là...

Tôi cười lắc đầu, sao có thể như vậy được chứ.

Tôi rất bất ngờ nhận được tin báo trúng tuyển của công ty quảng cáo nọ, họ còn cẩn thận gọi điện đến chỗ chị Trần thông báo cho tôi biết.

Chị Trần cũng vui ra mặt vì từ nay có thể thu tiền phòng dễ dàng hơn.

Tôi gặp lại bác béo, lần này bác nói với tôi: “Công ty đã quyết định tuyển dụng cậu, nhưng ngày mai cậu phải tham gia khám sức khỏe đối với nhân viên mới của công ty, nếu kiểm tra đạt yêu cầu mới được chính thức đi làm. Sáu giờ sáng mai cậu đến bệnh viện Nhân Dân, chúng tôi sẽ cho người ở đó đợi cậu.”

Sáng hôm sau, tôi đến bệnh viện Nhân Dân như đã hẹn, tôi ngơ ngác nhìn cánh cổng nguy nga, tòa nhà cao vờn vọi, tôi phải cố gắng kiềm chế sự xúc động trong mình, từ ngày biết nghĩ đến giờ, tôi chưa một lần bước chân đến

nơi nào như nơi này.

Hồi bé đi cùng mẹ, tôi đã có dịp qua đây, lúc đó tôi rất muốn vào trong chơi, mẹ nói: “Tiểu Cường ngoan nào, đây là chỗ chơi của người giàu có, người nghèo và chó đều không được vào, đợi sau này mẹ có tiền, mẹ sẽ dẫn con vào đó chơi thoải mái”. Chúng tôi mãi vẫn chưa giàu, và tôi vẫn chưa có cơ hội vào đây.

Từ nhỏ tôi đã có một thái độ thèm muốn đối với bệnh viện, năm tôi 19, con gái chú Lâm âm thầm kén chồng, thanh niên trong thị trấn tranh nhau sút đầu mẻ trán, chẳng phải vì Lâm cô nương sắc nước hương trời, mà vì cô ta có một công việc tốt. Cô ta làm việc trong trạm hiến máu của thị trấn, chỉ cần ngày nào cũng đem máu ra bán với giá cao là ổn. Ngày đó tôi cũng ra ứng cử, nhưng cạnh tranh khốc liệt quá, nên vòng sơ tuyển tôi cũng không vào được.

Kiểm tra sức khỏe rất nhanh, bác sĩ chỉ nhìn ngó mà không khám gì cả, cứ nộp tiền là xong, kết quả thế nào họ chẳng quan tâm.

Ngày hôm sau công ty gọi tôi chính thức đi làm, đồng chí phụ trách đưa tôi đi kiểm tra thông báo kết quả cho tôi.

Anh ta nói: “Sức khỏe anh hoàn toàn bình thường”.

Khà khà, thật ra không hỏi tôi cũng thừa biết kết quả, từ nhỏ sức khỏe của tôi đã cực tốt, chẳng bệnh chẳng tật bao giờ, bà Đồng ở thị trấn còn nói tôi sẽ sống thọ lắm.

Năm đó tôi ăn trộm một con gà nhà bà Đồng, bà ấy đuổi tôi khắp mấy cánh đồng, sau đó không lết nổi chân nữa đành đứng lại chửi: “Đồ mất dạy! Người tốt thì đoán mệnh còn quân phá hoại thì lại sống dai!”

chương 27

Tôi đến văn phòng, bác béo đã đợi sẵn trong phòng, bên cạnh còn có một người đàn ông cao gầy.

Tôi thấy văn phòng rất lớn, được trang trí rất lộng lẫy, cửa sổ sáng choang, trong phòng có rất nhiều bàn làm việc, nhưng nhân viên thì rất ít, tôi mân mê cái mặt bàn, trong lòng tính đợi lúc không người đem bán chúng đi, xem ra cũng kiếm được kha khá.

Bác béo nói: “Chào mừng cậu đã trở thành nhân viên Bộ phận chăm sóc khách hàng của công ty, tôi họ Giang, là giám đốc bộ phận khách hàng của công ty, cậu có thể gọi tôi là Giám đốc Giang.”

Bác ta chỉ vào anh cao gầy bên cạnh nói: “Vị này là tiền bối của cậu, là trưởng nhóm, họ Sa, tên là....”

Anh chàng cao gầy cướp lời Giám đốc Giang nói với tôi: “cậu có thể gọi tôi là Leon”.

Giám đốc Giang vừa bị anh ta chặn họng nên lườm anh ta bằng con mắt hình viên đạn, giám đốc tiếp tục giới thiệu tình hình công ty, tôi biết được những việc mình phải làm toàn thứ đơn giản và vụn vặt như làm chân chạy việc, tôi rất hài lòng, công việc càng đơn giản càng hay, tuy tôi là một thanh niên tri thức, nhưng chưa được tiếp xúc nhiều với lĩnh vực này.

Giám đốc Giang nói: “Bộ phận của chúng ta có tất cả mười người, hôm nay có ba người ra ngoài đi công chuyện, còn bốn người khác xin nghỉ phép. Đây là thời gian thử việc nên cậu cố gắng thể hiện cho tốt, sau ba tháng có thể trở thành nhân viên chính thức”.

Tôi bắt đầu lo lắng, cả phòng chỉ có 3 người đi làm, tôi là ma mới đang trong thời gian thử việc chắc sẽ mệt chết mất.

Một thím quét rác tầm trung tuổi bước vào văn phòng, giám đốc Giang nói với tôi: “Đây là thím Liên, phụ trách việc dọn dẹp vệ sinh của công ty”.

Thím Liên cười chào tôi, tôi lịch sự cúi đầu đáp lễ.

Chỗ ngồi của tôi được sắp xếp trong góc, từ xa có thể nhìn thấy vị trí của Giám đốc Giang, tôi phát hiện ra đó là vị trí phong thủy rất tốt, từ góc ấy có

thể thâm tóm được tất cả những gì xảy ra trong phòng.

Chú Năm nhà tôi là một nhà quay phim đại tài, chú ấy phụ trách quay chụp những cảnh khuất tất của những kẻ có máu mặt, sau đó bán cho các báo. Chú ấy từng dạy tôi rất kỹ về phương pháp chọn địa điểm quan sát người khác, lúc này đúng là tôi chưa thấy một vị trí nào hợp lý hơn vị trí của Giám đốc Giang. Nhưng rồi tôi nhận ra một điều, rõ ràng là mình có chỗ ngồi nhưng lại chẳng có cơ hội nào để ngồi, Giám đốc Giang và tổ trưởng Sa thi nhau giao việc cho tôi, lúc thì họ vớt ra một đồng tài liệu bảo tôi đi phô tô, lúc lại đưa một mớ tài liệu hỗn độn sai tôi chuyển đến phòng này ban nọ, đến cả mua nước ngọt họ cũng sai tôi, nhưng con người lương thiện trong tôi luôn lấy ân báo oán, tôi còn cho thêm vào nước ngọt của họ rất nhiều chất dinh dưỡng (đó là chút nước bọt của tôi).

Suốt buổi sáng tôi chạy như ngựa, mãi mới được nghỉ ngơi một lát, tôi ngồi giải lao ngay ở chỗ của mình, từ xa ngắm nhìn Giám đốc Giang làm việc, bác ta đúng là quá béo, tôi cầm giấy bút trên bàn, phác họa vài đường nét theo khuôn mặt bác, một lúc nhìn lại thì thành ra cái thủ lợn. Tôi vừa xem vừa cười, khả năng thi họa của mình quả không tồi, cái thủ lợn trông còn đáng yêu hơn bà giám đốc nhiều, tôi vô tình ngẩng lên, bỗng nhìn thấy Giám đốc Giang đang đi về phía mình, tôi hốt hoảng nhét vội tác phẩm vừa vẽ vào cái cặp trên bàn.

Giám đốc Giang tay cầm một túi tài liệu nói với tôi: “Tiểu Cường, tôi có một nhiệm vụ quan trọng giao cho cậu, nếu cậu hoàn thành được nhiệm vụ này, tôi tin rằng sau thời gian thử việc cậu chắc chắn sẽ trở thành nhân viên chính thức của công ty”.

Tôi nhìn bác đầy hoài nghi, xem ra nhiệm vụ này mức độ khó khăn không nhỏ.

Giám đốc chỉ vào túi tài liệu trong tay mình và nói với tôi: “Trong túi tài liệu này có bản thiết kế phác thảo của công ty cho khách hàng, cậu chuyển nó đến cho khách”.

Chỉ là chuyển tài liệu thôi mà? Tôi càng nghi ngờ hơn, một công việc đơn giản vậy có cần thiết phải nói năng nghiêm trọng thế không?

Giám đốc nói tiếp: “Địa chỉ là công ty TNHH Hoàn Cầu Tam Hòa, số 88, đường Phong Hòa. Cậu chỉ cần gửi tài liệu đến tay bà Lý là được, nếu khách hàng chưa vừa ý thì lại mang tài liệu về, bên công ty ta sẽ sửa lại”.

Tôi nói: “Dạ vâng ạ, giám đốc cứ yên tâm”. Tôi đưa tay nhận túi tài liệu, giám đốc nhìn tôi cười rất dịu dàng, khiến tôi sợ run người, sợ đến nỗi suýt làm rơi đồng tài liệu, may mà tôi kịp định thần lại.

Tôi xuống cầu thang, gặp ngay thím Liên, tôi cười chào hỏi thím, thím cũng cười hỏi tôi: “Anh Trương, anh ra ngoài ạ”.

Tôi nói: “Thím Liên, lần sau cứ gọi cháu là Tiểu Cường được rồi, thím có biết đường đến công ty TNHH Hoàn Cầu Tam Hòa đi thế nào không ạ?”

Thím Liên ngạc nhiên nói với tôi: “Tiểu Cường, cháu đến đó hả? Phải chú ý an toàn đấy”.

Tôi càng thấy khó hiểu bèn hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

Thím Liên nói: “Nghe nói công ty này là do băng “Xã hội đen” Tam Hòa lập ra, vừa rồi hội Tam Hòa mới thay hội trưởng mới, bà ta chê hình tượng biểu trưng của băng nhóm trước kia không đẹp nên đổi logo mới, thuê với giá cao để tìm người thiết kế, giám đốc của chúng ta hám lợi đã nhận tiền thiết kế rồi, nhưng thiết kế tới bốn lần rồi mà họ vẫn chưa vừa ý, bốn nhân viên của chúng ta đều đang nằm trong bệnh viện vì lý do đó đấy”.

Nghe đến đây tai tôi như ù đi, trước mắt mọi thứ hoa lên, thảo nào mà bà giám đốc nói đây là nhiệm vụ quan trọng, nhiệm vụ này không phải là nặng nề quá sao?

Còn may là tôi chỉ cần đưa bản thiết kế cho bà Lý là xong, tôi tính, lần này đến gặp bà ấy, đưa bản thiết kế xong là tôi chuồn luôn.

Tôi hỏi thím Liên: “Bà Lý là ai Thím có biết không ạ?”

Thím Liên nói: “Bà Lý chính là hội trưởng mới của họ”.

Tôi ngẩng mặt nhìn trời, trên không trung xuất hiện một đám mây đen che lấp mặt trời, sắc trời chuyển màu ảm đạm, tim tôi rỉ máu.

chương 28

Tôi như con cún lạc nhà còn bị gặp mưa, cúi đầu thất thểu tiến đến hội Tam Hoà. Thím Liên bỗng gọi tôi: “Tiểu Cường!”

Tôi bất giác quay lại, nhìn thấy khuôn mặt vừa hiền từ vừa lương thiện của thím, một làn gió ấm áp thổi vào trái tim tôi, quét sạch làn khói u ám tận đáy lòng.

Tôi biết thím nhất định sẽ nói: “Tiểu Cường, chỗ đó nguy hiểm lắm, thôi để thím thay cháu đi! Thím già rồi, họ chắc sẽ không làm khó thím đâu”.

Tôi nắm chặt bàn tay thím, cố kìm nước mắt mình, tuy tôi rất thích giả khóc, nhưng lần này là sự thành tâm, lâu lắm rồi tôi mới lại có cảm giác muốn khóc thế này, tôi tuy là một kẻ lừa đảo, nhưng cũng là một người có tình cảm, tôi cũng bị tình cảm chân thành làm rung động.

Thím Liên nhìn tôi trù mến: “Tiểu Cường, tuy lần đầu tiên gặp nhau, nhưng thím cảm giác như chúng ta có duyên có phận, thím cảm nhận được sự thân thiết mà cháu đem lại.” Lần này chắc thím Liên định làm gì đó cho tôi.

Tay tôi run lẩy bẩy, nước mắt tôi chỉ trực tuôn ra, nhưng tôi là một người đàn ông kiên cường, tôi vẫn còn có thể kìm nén được, và tất nhiên tôi không thể để thím đi thay mình được.

Thím Liên nói: “Tiểu Cường, chúng ta chụp một kiểu ảnh chung làm kỉ niệm nhé, thím sợ cháu không còn quay trở lại, hoặc có trở lại được thím cũng không nhận ra nữa”.

Cuối cùng nước mắt tôi đã rơi, tôi nói: “Không cần đâu thím ạ!”

Lãnh địa hội Tam Hoà cách không xa công ty chúng tôi, nhìn bề ngoài không thể nhận thấy điểm gì khác biệt so với các công ty bình thường khác.

Tôi khai báo rõ tung tích, sau đó một người lực lưỡng đi báo cáo, còn một người khác lục soát khắp người tôi xem có mang theo hung khí gì không.

Anh chàng vào thông báo quay trở ra rất nhanh, anh ta nói với tôi: “Bà Lý mời cậu vào”.

Tôi theo anh ta vào trong, một căn nhà không lớn, nhưng đi rất lâu, qua hết

phòng này đến phòng khác.

Tôi nghĩ thầm, hội Tam Hoà có nhiều bất động sản thế này, hẳn mặt tài chính phải rất mạnh đây, công trình xây lên bị rút ruột, công trình trao tay và nhận tiền của dân xong chắc chỉ để đưa vào bảo tàng trưng bày thôi.

Chúng tôi đến một căn phòng lớn, tuy là ban ngày nhưng rèm cửa kéo kín mít, tất cả được thấp sáng bằng ánh điện.

Tôi thấy từ xa dáng một phụ nữ khoảng 50 tuổi đang đứng giữa căn phòng, đằng sau bà là hai người đàn ông trông còn lực lưỡng hơn cả hai người khi này, tôi nhìn người phụ nữ, tại sao trông quen thế nhỉ? Chúa ơi, có ngờ đâu đó chính là người phụ nữ bữa trước tôi trà trộn vào ăn tiệc tang lễ của con bà ta. Lần trước tôi có nói lỡ mồm ở tang lễ, bị bà ta sai người xách cổ tổng ra ngoài.

Tôi quan sát kỹ phía sau bà, mồ hôi tôi càng vã ra nhiều hơn, chính hai người đàn ông phía sau đã đuổi tôi ra khỏi bữa tiệc, lần trước họ còn nói với tôi: “Thằng oắt, coi như hôm nay may gặp may đấy, hôm nay bà chủ đang có việc tang nên không muốn làm to chuyện, nhưng nếu lần sau bọn tao nhìn thấy mày, thì coi như đời mày chấm dứt”.

Cái thế giới này thật quá nhỏ, sao tôi lại có thể đen đủi đến như thế chứ. Tôi vội vàng cúi gằm mặt xuống, tiến dần về phía trước, đến trước mặt bà ta, hai tay kính cẩn dâng bức thư lên.

Bà ta hỏi tôi: “Cúi gằm mặt xuống làm gì thế? Ta trông đáng sợ đến thế sao?”

Tôi vội giải thích: “Thưa hội trưởng, người anh minh sáng suốt, quyền năng vô hạn, tôi thực không dám nhìn”.

Bà ta có vẻ hài lòng với câu nói của tôi.

Tôi thấy ánh điện chiếu xuống đất dáng của chúng tôi, thấy bà ta đang từ từ mở bức thư ra, lòi từ bên trong ra một bức tranh.

Tôi liếc trộm lên, thân hình bà đang run run lên, trong lòng tôi nhẹ nhõm hân hoan biết bao, tôi nhớ có một năm chú Ba tôi lần đầu tiên kiếm được số tiền hơn mười nghìn nhân dân tệ, chú cũng hân hoan thế này.

Dù sao cũng đã thiết kế đến lần thứ năm rồi, chắc chắn lần này kết quả sẽ mỹ

mãm lặ́m đậ̀y.

Bà ta càng run hơn nữa, tôi không dám nhìn thẳng vào mặt bà ta, nhưng tôi nghĩ chắc lúc này trong ánh mắt bà đang ánh lên một niềm hạnh phúc và mãn nguyện.

Đột nhiên bà ta thét lên một tiếng, tôi giật bản mình, vội ngẩng lên nhìn, khuôn mặt bà ta trông thật dữ tợn, bà ta ném thẳng bản vẽ thiết kế vào mặt tôi, nói trong phần nộ: “Các người thiết kế thứ này cho chúng ta à?”

Chúng tôi đồng thời cùng “Ồi” lên một tiếng.

Bà ta “Ồi” vì nhận ra tôi.

Tôi “Ồi” vì tôi nhận ra bản thiết kế bà ta ném cho tôi chính là bức vẽ đầu lợn mà tôi vẽ về giám đốc Giang.

Tôi không hiểu mình cầm cái tranh chết tiệt đó lúc nào, có lẽ là lúc bức thư rơi xuống đất tôi đã vô ý cầm nhầm chẳng? Nhưng tôi biết lần này tôi chết chắc rồi, tôi muốn khóc quá, tôi chỉ mới 20 tuổi, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà tôi vẫn là một chàng trai trẻ. Lẽ nào một nụ hoa chúm chím chưa kịp nở đã phải vội vã lìa cành sao?

chương 29

Bà Lý điên tiết nhìn tôi, tôi biết bà ta đã có cách xử lý sự phẫn nộ. Bà ta nói với hai vệ sĩ đứng sau: “Vương Ba, Tiểu Lực, lôi thằng oắt này đi!”

Tôi có hai sự lựa chọn, một là giải quyết xong ba người trong phòng này, sau đó sẽ là một đấu một trăm, liệu mình sống chết mà ra khỏi nơi đây.

Tôi lại ngược nhìn hai vị hảo hán, lẽ nào họ ép tôi phải ra ngón đòn thiên hạ độc tôn Quyền Lực Hợp Bát Hoảng vốn đã thất truyền bấy lâu trong giới võ lâm mà thím Ba đã truyền lại cho tôi sao?

Khi truyền lại cho tôi thím Ba đã dạy rằng, ngón này đánh muỗi rất hiệu quả, nhưng tôi không biết dùng nó đánh người liệu có ổn không.

Hai hảo hán tiến đến gần tôi, tôi vẫn chưa kịp làm gì thì bọn họ mỗi người đã tóm lấy một bên người tôi.

Bà Lý nói: “Lôi nó ra xử lý theo luật của hội, nhớ là cách xa nơi này một chút, ta vốn không chịu được những tiếng kêu thê thảm”. Tôi không còn sức mà giãy giụa nữa, đành kêu toáng lên: “Bà Lý, cháu nghĩ giữa chúng ta đã có sự hiểu lầm rất lớn”.

Bà Lý hất tay ra hiệu cho bọn họ dừng lại, họ thả tôi ra, rồi nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

Tôi lấy hết tinh thần để nén nỗi sợ hãi xuống, nhìn Bà Lý đầy thiện chí nói: “Thực ra, chúng tôi thiết kế bản vẽ này là có ý nghĩa rất sâu sắc”.

Tôi nói với bà Lý: “Tổ chức của chúng ta giờ đã không còn là một tổ chức kiếm tiền bằng con đường bất chính nữa rồi, dưới sự lãnh đạo sáng suốt của hội trưởng, tổ chức của chúng ta đã lột xác, trở thành một tổ chức có tư tưởng lành mạnh”. Tôi nói là “Chúng ta” bởi vì tôi cố gắng ám chỉ mình cũng chính là người của bà ta, ai lại nỡ đánh người của mình bao giờ chứ?

Bà Lý gườm gườm tôi đầy vẻ nghi hoặc, bà ta đang dò xét xem liệu có phải tôi đang châm biếm bà ta không, nhưng những gì dò xét được trên mặt tôi là sự thành tâm tuyệt đối.

Tôi nhặt bức tranh đầu lợn dưới đất lên, chỉ vào nó và nói với bà Lý: “Công ty chúng tôi cũng đã từng tiếp xúc với rất nhiều tổ chức, nhưng một tổ chức

đặc biệt như Tam Hòa đây, chúng tôi mới thiết kế nên một logo sâu sắc nhiều ý nghĩa như thế này, bởi vì lãnh tụ tinh thần của Tam Hòa cũng chính là hội trưởng của chúng ta, là một người có tư tưởng phong phú, lại là một nhà lãnh đạo có trí tuệ, học vấn uyên thâm, cũng chỉ có người mới dám vượt qua khuôn phép cổ hủ, mới có thể tiếp nhận một logo xem ra tưởng tầm thường nhưng lại hết sức phi phàm này”.

Tôi bước dần đến bên bà Lý, cười nịnh nọt: “Thưa hội trưởng, tuy cháu biết người hoàn toàn hiểu được hàm nghĩa sâu sắc của logo này, nhưng theo người có nên để cháu giải thích ý nghĩa của nó cho hai anh đây cùng nghe được không ạ?”

Bà Lý xả một hơi thở nhẹ, bảo tôi: “Nói một cách ngắn gọn cho họ nghe đi!”

Tôi nói với hai đại ca sau lưng mình: “Hai vị huynh trưởng, giờ đã là thời đại của hiện đại hóa, chúng ta làm việc cũng phải coi trọng hình thức, như cô Mạn Trà con thím Bảy thị trấn tôi đem quan tài đóng ở thị trấn xuất khẩu sang tận Châu Âu nhờ thế mà phát lên như điều gặp gió, do vậy anh em trong Tam Hòa cũng nên coi trọng hình thức một chút”.

Tôi chỉ cái đầu lợn nói: “Trung Quốc có một câu nói cổ thể này “Giả làm lợn để ăn thịt cợn”¹, hai huynh đây trông oai phong lẫm liệt là thế, bất kể các huynh đứng đâu, người khác cũng phải cảnh giác, như vậy hiệu quả công việc của chúng ta sẽ giảm sút”.

Tôi lại nói: “Vì thế mỗi chúng ta nên biết giấu vẻ oai phong của mình vào trong bề ngoài chất phác, như vậy mới gần được với người đi đường, họ cũng không biết là mình định cướp của họ; trước mặt vợ, cô ấy cũng không biết kì thực mình đã có niềm vui mới; khi gặp gỡ đồng nghiệp, anh ta cũng không hề biết mình vừa hót lẻo bao nhiêu chuyện xấu xa về anh ta với sếp rồi”.

Hai vị đại ca chợt nhìn nhau đầy cảnh giác.

Tôi lại nói với bà Lý: “Bà Lý, bà thấy cháu nói thế có đúng không ạ?”

Bà Lý hơi do dự nói: “Nhưng nếu lấy cái đầu lợn này làm logo thì liệu có hơi quá...”

Bà ta vẫn chưa nói hết, tôi bỗng trầm trồ: “Bà Lý quả không hổ danh là người lãnh đạo của một hội lớn, nói một câu là trúng ý liền!”

Bà Lý bưng tỉnh nhìn tôi, không biết vừa rồi câu nào của mình đúng vào trọng tâm.

Tôi lại chỉ vào cái đầu lợn và nói với bà: “Bà Lý, cháu thực lòng khâm phục bà, bà vừa nhìn đã nhận ra điểm khác biệt trong thiết kế cái đầu lợn của công ty cháu, mọi người có nhìn thấy đầu con lợn này bề ngoài trông rất hiền lành, nhưng bên trong lại chất chứa sát khí mạnh mẽ không?”

Bà Lý và hai thuộc hạ xúm lại xem bức tranh đầu lợn của tôi, bà Lý kinh ngạc thốt lên: “Đúng là có sát khí thật ư?”

Có sát khí không phải điều lạ, nhân vật nguyên hình của cái đầu lợn chính là Giám đốc Giang, vì thế hình tượng vẽ nên là một con lợn nái hung ác.

Tôi nói: “Hình tượng này nói lên phong thái của tổ chức chúng ta, không phô trương nhưng có thực lực, ôn hòa nhưng lại có sức công phá lớn”.

1 Giả làm người hiền lành để lừa kẻ lưu manh

chương 30

Bà Lý nói với tôi: “Người thấy mặt ta giống cái đầu lợn à? Những lời nhảm nhí của người ta có thể tin được sao?”

Tôi lớn tiếng phân bua: “Cháu không hề nghĩ vậy!” Nhưng trong lòng tôi lại nghĩ, cho dù có đúng là như thế hay không, thì trông mặt bà ta rất giống một cái đầu lợn, nhưng làm sao tôi dám nói ra điều đó chứ!

Bà ta nói với hai đại ca đang đứng cạnh tôi: “Vương Ba! Tiểu Lục!”

Lúc này tôi chẳng còn diệu kế nào nữa rồi, nếu lúc này họ thực hiện khổ hình với tôi thì tôi chưa biết phải đối phó thế nào?

Tôi nói với bà Lý: “Cháu còn có mẹ già 80 tuổi”. Tôi không hề nói dối, 30 năm nữa chắc chắn mẹ tôi sẽ 80.

Bà ta cười nhạt, bỗng tôi nghe thấy một tiếng nổ lớn, cửa bị phá tan, một đội cảnh sát xông vào, họ chĩa súng vào chúng tôi. Một giọng cảnh sát sang sảng vang lên: “Ở đây có tổ chức đánh bạc tập thể và các hoạt động phi pháp khác, đề nghị người chịu trách nhiệm nhận lệnh khám xét”.

Chúng tôi cùng quỳ dưới đất, giơ hai tay lên đầu.

Tôi hét lên: “Đừng bắn, tôi không phải là người ở đây, tôi chỉ là người giao hàng!”

Có một cảnh sát đi về phía chúng tôi, tôi cố gắng giải thích cho anh ta, anh ta xem giấy tờ của tôi, và truy hỏi bà Lý, cuối cùng cũng tin tôi không phải là người của hội Tam Hòa, sau khi ghi chép lại tình hình của tôi rồi chuẩn bị thả ra. Hôm nay quả là một ngày may mắn, nhờ có cảnh sát mà tôi được thoát thân. Tôi phấn khởi đi ra cửa, chẳng chú ý là ngoài cửa có người, vừa ra đã đâm đầu phải một cảnh sát, tôi vội vàng xin lỗi, có ngờ đâu khi ngẩng lên, tôi giật mình suýt thì thốt thành lời, hóa ra là Lưu Dĩnh, sao mà số tôi lại đen đủi thế không biết, cái thành phố rộng nhiều cảnh sát là thế, vậy mà lần nào tôi cũng đụng phải cô ta.

Cô ta tóm ngay lấy tôi, lúc này cách duy nhất tôi có thể làm là giả ngốc, tôi cứ chối đây đẩy, cô ta không thể nào chứng minh được tôi là kẻ lừa đảo, mà việc của Tam Hòa lại đang cần đến họ xử lý.

Cô ta không còn cách nào đành phải thả tôi ra, cô ta lật lật giấy chứng nhận của tôi ra xem, cười đầy ngụ ý: “Là nhân viên công ty quảng cáo Tân Tân hả?”

Tôi hơi ngạc nhiên nhìn cô ta, không biết cô ta có ý đồ gì, dù sao quan trọng là tạm thời lúc này tôi có thể thoát thân.

Ra khỏi Tam Hòa, lúc gió thổi qua mới thấy hơi lạnh, hóa ra sau lưng áo tôi mồ hôi chảy ra ướt như tắm.

Tôi vội vàng trở lại công ty, bỗng thấy trước mặt một bóng dáng rất quen thuộc, giống như là mẹ tôi, mà mẹ vào thành phố làm gì?

Bà đi phía trước, tôi theo đằng sau, định chạy lên hù mẹ tôi một trận, nhưng mẹ đang đi về phía công ty tôi, lẽ nào mẹ đến tìm tôi? Chẳng lẽ mẹ đã biết chỗ làm mới của tôi nhanh đến thế?

Đúng thật là mẹ dừng lại gần công ty tôi làm, tôi vẫn theo sau, mẹ đứng bên đường đối diện công ty, mắt chăm chú nhìn về phía cửa công ty, không hiểu mẹ đang định làm gì, tôi lặng lẽ tiến lại gần mẹ. Ánh mắt mẹ đột ngột di chuyển, tôi nhìn theo hướng mắt mẹ, thấy Lâm Tiểu Hân từ trong công ty bước ra, lần thứ hai tôi nhìn thấy Tiểu Hân ở đây, chẳng lẽ Tiểu Hân cũng là nhân viên công ty này sao? Ngạc nhiên hơn nữa là ánh mắt mẹ đang hướng nhìn không dời theo cô ấy. Tôi đứng đằng sau mẹ gọi to: “Mẹ ơi!”

Mẹ giật mình quay lại nhìn thấy tôi: “Tiểu Cường, làm mẹ giật cả mình, sao con lại đến đây?”

Tôi chỉ lên tòa nhà của công ty nói với mẹ: “Con làm việc ở đây mà”.

Mẹ nói: “Tiểu Cường, thành phố đúng là mớ tạp nham, con sa đọa nhanh quá”.

Tôi hỏi mẹ: “Mẹ đến đây có việc gì vậy ạ?” Mẹ ngập ngừng nói: “Mẹ chỉ đi qua đây thôi”.

Tôi đoán chắc chắn mẹ có điều gì muốn giấu tôi, bỗng tôi nhìn mắt mẹ đỏ hoe như vừa mới khóc, tôi tò mò hỏi: “Mẹ à, ban nãy mẹ có làm chuyện gì không?”

Mẹ còn chưa kịp trả lời, tôi đã nghe thấy có người gọi tên mình, quay lại hóa ra là Lâm Tiểu Hân.

Lâm Tiểu Hân nói với tôi: “Tiểu Cường, nghe nói cậu vào công ty chúng tôi làm việc, chúng ta là đồng nghiệp đây, tôi làm ở phòng kế hoạch, sau này cần giúp gì cậu cứ tìm tôi nhé”.

Hóa ra Lâm Tiểu Hân cùng công ty với tôi, tôi cười nói: “Ừ, vậy thì hay quá!”

Lâm Tiểu Hân cúi đầu chào mẹ tôi, tôi vội giới thiệu: “Đây là mẹ mình”.

Tôi lại nói với mẹ: “Đây là Lâm Tiểu Hân, đồng nghiệp của con”.

Mẹ tôi đứng đờ ra nhìn Lâm Tiểu Hân, tôi huých huých mẹ, bà như bừng tỉnh, nói với Lâm Tiểu Hân: “Chào cháu!”

Mẹ hôm nay kì lạ thế nào ý, Lâm Tiểu Hân đi rồi, mẹ vẫn tần ngần nhìn theo bóng dáng cô ấy, tôi lại tò mò hỏi: “Mẹ quen cô ta à? Sao cứ nhìn người ta suốt thế?”

Mẹ vội vàng phủ nhận, chúng tôi vừa đi vừa kể về những sự kiện xảy ra gần đây, mỗi lần tôi kể chuyện có liên quan đến Lâm Tiểu Hân tôi thấy mẹ đều lắng nghe rất chăm chú, nhưng bà không hề hỏi trực tiếp tôi, tôi nghĩ chắc hẳn có uẩn khúc gì đây.

Tôi nhớ đến nụ cười làm tôi thấy vô cùng thân quen của Lâm Tiểu Hân, trong đầu tôi chợt nảy ra một suy nghĩ kỳ quái, rồi tôi lại tự cười cái trí tưởng tượng quá phong phú của mình.

Tôi nhìn mẹ không nhịn được cười, tôi nói: “Mẹ à, dạo này nhìn mẹ gầy đi thì phải”.

Cảm giác gánh nặng trong lòng mẹ như trút bỏ, bà phấn chấn hẳn lên, xúc động nắm lấy tay tôi nói: “Tiểu Cường, con nhận ra rồi hả? Rốt cuộc con cũng đã nhận ra!”

Hai năm trở lại đây mẹ tôi phát tướng rất nhanh, mỗi lần có chỗ nào mở chương trình giảm béo miễn phí mẹ tôi đều hồ hởi tham gia, nhưng miễn phí cuối cùng cũng chỉ là miễn phí, cho nên không giảm được cân nào cũng không kêu ca được gì.

Mẹ nói: “Dạo này mẹ ngày nào cũng đi nhảy cùng đội ca nhạc hạt giống của thị trấn, không ngờ hiệu quả lại rõ rệt đến vậy”.

Mẹ nhìn tôi sung sướng, tôi nhìn mẹ triu mến, mẹ lại nhìn tôi đầy kì vọng, tôi biết mẹ muốn tôi nhắc đi nhắc lại câu: “Mẹ gầy đi nhiều đấy”.

Tôi là đứa con có hiếu đương nhiên phải thoả mãn ước nguyện của mẹ, tôi không ngớt lặp đi lặp lại: “Mẹ gầy đi rồi, đúng là mẹ gầy thật!” mẹ tôi nghe mà mãn nguyện lắm, vui sướng ra mặt, khi tôi nhắc lại đến lần thứ bảy, mẹ tò mò cắt ngang hỏi tôi: “Sao con nhận ra mẹ gầy?”

Tôi hào hứng đáp: “Con thấy những vết tàn nhang trên mặt mẹ nhiều lên”.

Nụ cười rạng ngời hạnh phúc của mẹ bỗng vụt tắt, ánh mắt lạnh lùng như băng xuyên vào tôi, đó là ánh mắt của trái tim vụn vỡ.

Tôi biết mẹ rất mong thời gian quay trở lại 20 năm trước để bà có thể ném thằng bé vừa mới ra đời này qua cửa sổ luôn.

Tôi bỗng thấy muốn khóc, tại sao trên trời không có nổi một đám mây đen trùm lên, tại sao không có lấy một tiếng sét đánh xuống, đánh chết thằng con bất hiếu như tôi đi.

Tôi đau lòng hồi lỗi: “Mẹ ơi, con sai rồi!”

Tôi hỏi mẹ: “Mẹ à, con khóc được không?”

Mẹ đau đớn nói: “Nếu con nhận thấy mình sai thật thì hãy khóc đi, còn nếu định giả bộ thì thôi”.

Tôi nói: “Vậy thôi con không khóc nữa”.

Ánh mắt băng giá một lần nữa lại đâm thẳng vào tôi, tôi lập tức bật tiếng khóc, tôi nói với mẹ: “Con sai rồi, con sai thật rồi!”

chương 31

Tôi dẫn mẹ đến chỗ chúng tôi ở, dù sao cũng là ra ngoài làm việc, chắc là không kịp quay về báo cáo với Giám đốc Giang những việc vừa xảy ra.

Mẹ hỏi tôi: “Tiểu Cường, con ở đâu?”

Tôi trả lời: “Con ở cùng chỗ với Tứ Mao”.

Tôi đang tính toán chỗ ở cho mẹ, tôi thì còn có thể chen chúc với Tứ Mao trong cái phòng chật hẹp ấy, nhưng mẹ ở đó đâu có được?

Tôi cúi gằm mặt suy tính, mẹ đột nhiên hỏi: “Tiểu Cường, đừng lo chuyện mẹ ở đâu, tôi mẹ có thể ở quảng trường Hạnh Phúc mà”.

Quảng trường Hạnh Phúc là quảng trường lớn nhất tỉnh, rất rộng rãi, có năm giá nhà đất tăng gấp đôi, do vậy GDP cũng theo đó mà tăng lên 20%, để kỉ niệm thành tích vĩ đại ấy người ta tiến hành tu sửa toàn diện quảng trường.

Hồi tôi còn nhỏ được mẹ dẫn vào thành phố làm ăn, đã có lần tôi ngủ lại đó, phong cảnh ở đó rất tuyệt, gió thổi mát lạnh, không khí trong lành, rất thoải mái và dễ chịu.

Có khi không ngủ được, tôi ngồi ngắm ánh đèn màu rộng rãi từ phía những cơ quan nhà nước, ở đây tuyệt hơn thị trấn tôi nhiều, thị trấn tôi thường xuyên bị cúp điện, mà giá điện thì đắt cắt cổ.

Những khi trời nóng, mẹ thường đuổi muỗi giúp tôi, khi thời tiết trở lạnh, mẹ lại ôm chặt tôi vào lòng, đó là hạnh phúc duy nhất mà tôi cảm nhận được ở quảng trường Hạnh Phúc, theo đúng với cái tên của nó.

Nhưng hôm nay tôi không thể để mẹ ngủ ở đó được, con thì ngủ trong phòng có chăn gối, sao có thể để mẹ ngủ ngoài quảng trường chứ?

Tôi có thể để mẹ ngủ trong phòng, tôi ra quảng trường ngủ, nhưng chẳng có lí do gì để bảo Tứ Mao đi, tuy là nếu tôi có đề nghị thì cậu ấy sẽ đồng ý ngay.

Tôi và mẹ về đến nhà trọ, đang định tìm Tứ Mao để thương lượng, tôi gặp ngay phải chị Trần đang tiến lại, tôi đi ra phía chị, thấp giọng khẩn cầu: “Chị Trần, mẹ em vừa đến đây, chị còn phòng trống nào không? Tối nay cho em

mượn tạm được không ạ?”

Chị Trần nhìn chúng tôi: “Phòng trống thì vẫn còn một cái, có thể cho mẹ cậu ngủ nhờ, nhưng hễ có khách đến trọ mẹ cậu phải lập tức đi ngay”.

Tôi vui mừng hỉ hả, cúi gập người cảm ơn chị, chị ta ghe lạnh nhìn chúng tôi: “Tôi đã nói với các người rồi đấy, phải lau dọn phòng sạch sẽ, không được làm hỏng đồ đạc, nếu ảnh hưởng đến việc cho thuê phòng của tôi sau này, các người sẽ phải đền tiền đấy”.

Tôi phấn khởi đồng ý ngay, chẳng ngờ bỗng nhiên giải quyết xong vấn đề nhà ở.

Cũng không còn sớm nữa, tôi không kịp quay về công ty báo cáo tình hình, cả đêm tôi trần trọc lo lắng, không biết liệu ngày mai Giám đốc Giang có nổi trận lôi đình vì việc tôi trốn giờ không, chẳng may bị đuổi việc tôi lại phải đi tìm việc mới, giờ mẹ đang ở đây, lỡ chị Trần có khách thuê trọ lại phải đi kiếm chỗ ở, có rất nhiều việc phải dùng đến tiền.

Hôm sau tôi đến công ty từ sớm, Giám đốc Giang lên lớp tôi với khuôn mặt u ám: “Trương Tiểu Cường, cậu đừng tưởng rằng vì con gái giám đốc giới thiệu cậu vào đây mà cậu có thể tùy tiện đi sớm về muộn, nếu cậu còn tái phạm, tôi sẽ không bỏ qua đâu”.

Con gái ông chủ giới thiệu tôi vào đây? Tôi thấy hơi bất ngờ, không lẽ lại là Lâm Tiểu Hân? Ngoài cô ta ra tôi chẳng hề quen ai, tôi bỗng hiểu ra, tại sao công ty đột nhiên thu nhận tôi, hóa ra là do Tiểu Hân giúp đỡ.

Tôi chìm trong ân hận, tôi đã bán cái điện thoại cũ với giá tám trăm tệ cho cô ấy, vậy mà cô ấy lại giúp đỡ tôi, tôi thấy mình thật không phải, nếu ông trời cho tôi thêm một cơ hội nữa tôi chắc chắn chỉ bán cái điện thoại ấy với giá bảy trăm chín mươi chín tệ thôi.

Giám đốc Giang nói với tôi: “Trương Tiểu Cường, tôi cho cậu một cơ hội chuộc tội, gần đây phòng kế hoạch có tổ chức quảng cáo tại quảng trường Bình An của thành phố, nhưng nhân lực thiếu nên tạm thời điều động cậu, Tổ trưởng Sa, anh hãy nói cho Tiểu Cường biết công việc cậu ta phải làm”.

Tổ trưởng Sa nhìn tôi nói: “Lần này chúng ta làm kế hoạch tiêu thụ rộng rãi cho công ty giày Thánh Lực, chúng ta sẽ mời Phùng Kỳ, người mẫu đang rất nổi tiếng đến, đó cũng là người đại diện cho công ty Thánh Lực lên biểu diễn, tuy cậu là lính mới, nhưng lần này cậu sẽ đóng vai trò quan trọng trong

sự kiện tuyên truyền lớn nhất thời gian này của công ty”.

Tôi mừng lắm, không ngờ cơ hội để tôi được thể hiện tài năng của mình đến nhanh vậy, tuy tôi chẳng bao giờ ham mê mấy cái trò giải trí vớ vẩn, nhưng cái anh Phùng Kỳ này tôi cũng có biết, mỗi lần vào nhà vệ sinh tôi đều lật mấy tạp chí bát quái, trong đó có những mẩu tin về anh ta, ví dụ như hôm nay đi cùng nữ minh tinh nào bị người ta chụp hình được, ngày mai xuất hiện trước báo chí phủ nhận điều đó ra sao...

chương 32

Tôi ôm một đồng đồ lẻo đẹo chạy theo Phùng Kỳ, tuy buổi chiều mới bắt đầu, nhưng buổi sáng phải làm trù bị để duyệt chương trình, lãnh đạo cao cấp của công ty giấy Thánh Lực và công ty tôi đều có mặt.

Chẳng hiểu sao Phùng Kỳ lăm đồ đạc đến thế, tôi ôm đồng hành lý của anh ta theo sau mà thở hồng hộc, anh ta vừa đi vừa thể hiện tư thế phong độ, xem ra rất chuyên nghiệp.

Lúc nhìn thấy tôi, anh ta mặt lạnh như băng, chẳng thèm nói với tôi lấy một lời, nhưng vừa nhìn thấy mấy lãnh đạo cao cấp, đám băng lạnh giá kia bỗng tan chảy thành dòng nước mát, tôi rất khâm phục tài thay đổi sắc thái của anh ta, có lẽ đã từng được hướng dẫn kỹ năng biến đổi sắc mặt.

Trông anh ta hết như chú Tám của tôi vậy, chú Tám đẹp trai nhất trong số các chú của tôi, do đó chú ấy chọn nghề bám váy vợ, vừa ổn định mà lại không lo về khoản tiền nong.

Chú Tám đã từng nói nghề bám váy vợ cũng có điểm tương đồng với nghề làm chính khách, một ông hoàng trong giới bám váy vợ ắt sẽ có kinh nghiệm trên chính trường.

Thứ nhất: Họ đều là những nhà tâm lý học, đều có khả năng nắm bắt suy nghĩ của người khác để biết cách làm thỏa mãn nhu cầu của người khác.

Thứ hai: Họ đều là những pháp sư bốc phét đại tài, họ có thể làm bạn tin rằng họ yêu bạn hơn chính bản thân họ.

Thứ ba: Họ đều là những nhân tài ngày đêm nghiên cứu khối lượng kiến thức khổng lồ, có hiểu biết về mọi mặt, họ có thể nói sôi nổi hàng giờ về một chủ đề nào đó mà người khác cứ tưởng rằng họ là chuyên gia.

Thứ tư: Điểm tương đồng lớn nhất ở họ là không màng đến 2 chữ “thể diện”.

Tôi đi cùng Phùng Kỳ vào phòng họp của công ty, tôi vào công ty chưa được bao lâu, còn chưa đến đây lần nào, từ xa tôi đã thấy Lâm Tiểu Hân và tổ trưởng Sa đang ngồi bên trong, Lâm Tiểu Hân cười với tôi, tôi đem đồng đồ để ở góc phòng, Phùng Kỳ cùng mấy sếp cố tỏ ra lịch sự nhường chỗ cho nhau.

Nhường nhìn là thói quen cao đẹp của người Trung Quốc từ thời cổ đại, nếu trong phòng có mười người nhưng có tới 11 cái ghế, thế nào mọi người cũng nhường nhau chán chê.

Lâm Tiểu Hân kéo cái ghế bên cạnh mình ra, tôi ngồi cạnh, hỏi nhỏ Tiểu Hân: “Chị Tiểu Hân, hôm nay mình đến đây chủ yếu là làm gì?”

Lâm Tiểu Hân trả lời tôi: “Chủ yếu là quyết định chương trình chi tiết cho buổi chiều”.

Một người trung niên phát biểu, ông ta nói một tràng những lời rỗng tuếch, lúc lúc lại nhìn người đàn ông cỡ hơn năm mươi, tóc hoa râm đang ngồi bên cạnh, có lúc lại hỏi: “Chủ tịch Lâm, ông thấy có đúng không?”

Tôi bỗng nhớ ra tôi cũng đã từng gặp người đàn ông này, lần thứ hai tôi gặp Lâm Tiểu Hân là khi cô ấy đi cùng người này, lẽ nào ông ta chính là Chủ tịch của công ty?

Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng đi vào chủ đề: “Chúng ta đã mời rất nhiều nhà báo tới phòng vấn đưa tin về hoạt động này, còn mời ngôi sao Phùng Kỳ đến để tạo cho chương trình của chúng ta thêm phần hấp dẫn”.

Lâm Tiểu Hân quay sang hỏi tổ trưởng Sa: “Anh phụ trách việc bố trí những người hâm mộ, vậy đã chuẩn bị xong cả chưa?”

Tổ trưởng Sa đáp: “Tôi đã phân công người rồi, nhưng vẫn hơi ít, trưa tôi sẽ thuê thêm một số người khác nữa”.

Thuê à? Như vậy là phải trả tiền? Tôi vội hỏi tổ trưởng Sa: “Tổ trưởng Sa, anh thuê bao nhiêu tiền một người?”

Tổ trưởng nói: “Năm mươi tệ một người”.

Năm mươi tệ? Nếu tôi giới thiệu cho Tứ Mao, Tiểu Thuý và cả mẹ nữa vị chi sẽ là một trăm năm mươi tệ!

Tôi hỏi tổ trưởng Sa: “Em có thể giới thiệu mấy người đến được không anh?”

Tổ trưởng đáp: “Vậy tốt quá, tôi đang cần tìm người”.

Tứ Mao và Tiểu Thuý chắc không có vấn đề gì, chỉ không biết họ có cần mẹ

tôi không.

Tôi lại hỏi: “Phụ nữ trên năm mươi có được không anh?”

“Hả?” Anh ta chợt dạ.

Tôi vội chèo chống ngay: “Thế mới chứng minh được thân thể của Phùng Kỳ, đến bác năm mươi tuổi còn hăm mộ! Hồi trước cũng có một nữ minh tinh vợ được người hăm mộ 80 tuổi nên quảng cáo mãi đấy phải không ạ?”

Anh ta do dự một lát cuối cùng cũng đồng ý: “Thôi được!”

Tôi sung sướng ngây ngất, đơn giản vậy là đã có một trăm năm mươi tẻ rồi.

Ngay lập tức tôi chuồn ra ngoài gọi điện thoại, Tứ Mao và mọi người đều mừng lắm.

Lúc tôi quay lại phòng họp, người đàn ông trung niên vẫn đang thao thao bất tuyệt, phát biểu trong hội nghị ở Trung Quốc giống như phim Hàn Quốc vậy, đều thêm vào hàng loạt tiết khác mà vẫn không hề ảnh hưởng đến tổng thể nội dung bài diễn thuyết.

Tôi nghe họ bàn trong suốt buổi lễ Phùng Kỳ sẽ cầm đôi giấy Thánh Lực và nói câu quảng cáo: “Giấy Thánh Lực, ngày nào cũng đi!”

Thật nực cười cái câu đó khiến tôi không thể nhịn được cười, quảng cáo như thế thì ai thèm xem chứ?

Người đàn ông trung niên thấy tôi cười thì lập tức nhìn tôi với ánh mắt rất phần nộ, bỗng ông ta hỏi tôi: “Đồng chí đây có ý kiến gì khác phải không?”

Tôi đứng dậy, tự trách mình không biết lượng sức.

Nhưng nhìn bộ mặt vênh váo của Phùng Kỳ, tôi chợt nảy ra một ý.

chương 33

Tôi đứng dậy phát biểu trước mọi người: “Thưa các vị, kì thực tôi thấy có chút không thoả đáng, nếu chỉ dùng vài tờ đơn giản như vậy để quảng cáo giấy xem ra rất khó thu hút được người xem, chúng ta nên đổi mới, cái gì là độc nhất vô nhị mới có giá trị và vì thế mới thu hút được khán giả”.

Người đàn ông trung niên nhìn tôi với vẻ hoài nghi, tuy thế những người xung quanh lại đang rất chăm chú nghe tôi nói.

Tôi rời chỗ ngồi, đến bên Phùng Kỳ và nói với mọi người: “Thực tình chúng ta nên biết tận dụng những ưu thế của anh Phùng Kỳ, người đại diện của hãng giấy Thánh Lực, đó là nên tận dụng gương mặt hoàn hảo ấy để làm quảng cáo”.

Phùng Kỳ nhìn tôi mãi nguyên lăm, anh ta lại càng cố phô ra nụ cười vừa lạnh lùng vừa đẹp trai của mình.

Tôi nhặt một chiếc giấy trên bàn lên và nói: “Đặc điểm nổi bật nhất của giấy Thánh Lực đó là để giấy thiết kế đặc biệt, nếu chúng ta có thể in hình để giấy lên điểm nổi bật nhất trên người anh Phùng Kỳ đây, tôi tin là sẽ nhận được sự ủng hộ rất lớn từ phía khán giả”.

Người đàn ông trung niên ngớ ngàng nhìn tôi hỏi: “Cậu định in hình để giấy lên mặt anh Phùng Kỳ sao?”

Mọi người ai nấy nhìn nhau dè chừng, cũng quan sát xem thái độ của người khác ra sao, bỗng ông Chủ tịch Lâm vỗ tay tán thành ý kiến của tôi: “Ý hay! Đúng là một ý tưởng hay!”

Lúc này trong phòng họp mới rõ lên tràng pháo tay, mọi người thi nhau tán thưởng ý tưởng của tôi, sắc mặt Phùng Kỳ trông hết sức khó coi, tôi tin chắc anh ta đã kí hợp đồng cho nên phải chấp nhận mọi hình thức quảng cáo.

Chủ tịch Lâm lại nói: “Tuy vậy anh Phùng Kỳ đây là nhân vật nổi tiếng, chúng ta không thể in hình để giấy lên mặt anh ấy, vậy nên ta phải tìm một người khác làm việc này”.

Tôi chưa bao giờ làm tiêu điểm cả, hồi nhỏ ở thị trấn có một ông thầy bói rất nổi tiếng, ông ấy đã từng tiên đoán sau này tôi nhất định sẽ trở thành một kẻ lừa đảo vĩ đại, vì những điều kiện tất yếu của một kẻ lừa đảo tôi đều có đủ.

Khi đó ông ta chỉ vào tôi mà phán: “Đứa trẻ này vút vào đám đông rồi không thể nhận ra được. Những kiểu người không gây sự chú ý của người khác như vậy rất hợp với nghề lừa đảo!”

Vậy mà ngày hôm nay, trong lúc này đây, tôi đang trở thành nhân vật tiêu điểm, tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt đầy khích lệ.

Chủ tịch Lâm nói: “Vậy đề cậu bé này thử xem!”

Người đàn ông trung niên có vẻ hơi khó xử, ông ta nói với Chủ tịch Lâm: “Nhưng cái này không có trong kế hoạch của chúng ta, mà ngay bây giờ chúng ta cũng không thể tìm được một người hóa trang cho Tiểu Cường”.

Tôi mừng quýnh, thầm nghĩ: “Thật là may!”

Không ngờ tổ trưởng Sa cao hứng thế nào lại nói: “Ngài Chủ tịch hãy để tôi, về mặt này tôi cũng có chút ít kinh nghiệm”.

Cái anh chàng tổ trưởng lăm mồm này! Tôi quyết định tối nay sẽ làm một con búp bê bằng vải, viết tên anh ta lên đó sau đó dùng kim đâm cho nát bét.

Đến trưa, tôi bị tổ trưởng Sa lôi vào phòng hóa trang của công ty, anh ta lấy ra một hộp màu đen rồi bỗng thốt lên đầy ân hận.

Tôi hỏi: “Tổ trưởng Sa, anh sao vậy?”

Tổ trưởng nói: “Anh đem hết giấy Thánh Lực đến khu quảng cáo rồi, chẳng để lại cái nào làm mẫu cả.

Tôi hỉ hả nói: “Thế không cần em làm người mẫu nữa đúng không?”

Anh ta nhìn tôi, rồi bỗng phần chân trở lại nói: “Anh vừa nhớ ra, hôm nay đề phù hợp với tinh thần của buổi quảng cáo nên anh đã đi một đôi giày Thánh Lực”.

Tôi nói: “Anh không định...” tôi chưa kịp nói hết câu, vì tôi kịp nhận ra là tôi đã đoán trúng, tổ trưởng Sa tháo ngay chiếc giày còn nguyên hơi ấm ra.

Anh ta giơ chiếc giày lên trước mặt tôi, nhẹ nhàng vẽ, tôi ngửi thấy một mùi đặc trưng của anh ấy, tổ trưởng dùng màu quét lên đế giày, tôi ngồi đơ trên ghế nhìn anh ta, thấy bộ mặt thiếu não của tôi, anh lại an ủi: “Tiểu Cường, không phải căng thẳng thế đâu, cái này anh làm quen rồi mà. Nhanh lắm, sẽ

không làm em thấy khó chịu đâu”.

Tôi hỏi tổ trưởng Sa: “Tổ trưởng, trước kia anh là nhà hóa trang ă?”

Tổ trưởng Sa trả lời tôi: “Không, nhưng trước kia mỗi ngày anh phải đóng mấy nghìn con dấu, cho nên cái trò in này anh rất rành”.

Mấy nghìn con dấu? Trời ơi, một cái đơn vị bé tí teo thế này mà phải đóng nhiều dấu thế sao?

Lẽ nào, không lẽ nào tổ trưởng Sa - người ngồi trước mặt tôi đây đã từng là một vị quan chức nhà nước? Chỉ có ở các cơ quan nhà nước mới có nhiều công văn giấy tờ đến thế, mới phải đóng đến hàng nghìn con dấu như thế.

Tôi nhìn anh đầy ngưỡng mộ, mẹ đã từng nói: “Làm người phải biết khinh thường kẻ thấp và sùng bái kẻ cao, có như vậy mới khá được”.

Tôi hỏi tổ trưởng Sa: “Ngày trước anh làm ở cơ quan nhà nước phải không ă?”

Tổ trưởng Sa trả lời: “Không, anh chưa từng làm việc cho nhà nước”.

Tôi thấy lạ hỏi anh: “Sao anh lại phải đóng dấu nhiều đến thế ă?”

Tổ trưởng trả lời tôi: “Trước anh làm ở kiểm dịch, ngày nào cũng phải đóng dấu kiểm dịch lên thịt lợn”.

Anh ta dí cái đế giày in vào mặt tôi, vừa làm vừa cần nhần: “Tiểu Cường, đóng dấu vào mặt cậu khó hơn nhiều so với đóng dấu thịt lợn, cứ chỗ lồi chỗ lõm”.

Tôi chả biết mình nên cười hay nên khóc nữa? Nếu không phải vì sợ nước mắt rớt xuống làm nhoè mực và anh ta lại in thêm lần nữa thì tôi đã khóc toáng lên rồi.

chương 34

Tôi đứng trên bục sân khấu, đây không phải là lần diễn xuất đầu tiên của tôi. Năm nọ có vị lãnh đạo thành phố về làm công tác kiểm tra, Chủ tịch thị trấn có nhã ý muốn tổ chức buổi biểu diễn với chủ đề những hoạt động trong cuộc sống của nhân dân, thu hút được rất nhiều người ngồi lì bên bàn tiệc chực đến làm quần chúng, tôi và mẹ cùng biểu diễn một tiết mục ca ngợi cuộc sống của người nông dân.

Sau buổi biểu diễn, lãnh đạo thành phố đánh giá rất cao ý nghĩa của buổi biểu diễn, đồng thời đề nghị những hoạt động thể này cần được duy trì. Chủ tịch thị trấn phần khởi hứa sẽ cố gắng nỗ lực duy trì những hoạt động thể hiện được ý nguyện của nhân dân thể này, lời của Chủ tịch thị trấn không tin được, ông ta nhận gà của chú Sáu suốt mà vẫn nuốt lời cái chuyện nhượng cho chú Sáu cái hồ mới của ông ta, ấy thế nhưng chú Sáu vẫn tiếp tục gửi gà cho ông Chủ tịch, vì chú không muốn mất đi cái hồ vốn có của mình. Tuy thế lần này ông Chủ tịch nói lời mà giữ lời thật, ông ta tổ chức một hoạt động với quy mô còn lớn hơn lần trước, là vì có lãnh đạo tỉnh về làm công tác kiểm tra.

Trong những lần biểu diễn ấy, mẹ tôi đã rút ra được một chân lý, sự khác biệt lớn nhất giữa những kẻ lừa đảo chốn quê mùa với bọn ở thành thị là: Chúng tôi nói dối với mục đích để người ta tưởng đó là thật, còn họ, chỉ là đem cái dối trá mà người nói và người nghe đều biết kẻ thành sự thật mà thôi.

Nhưng lần ấy, tôi là diễn viên chính, còn giờ đến một chân diễn phụ cũng không phải, chỉ là cái nền cho người ta xuất hiện thôi, tôi còn khoác trên mình một bộ trang phục đặc biệt, theo như sáng kiến của Phùng Kỳ, cứ vài phút tôi lại thay đổi động tác một lần.

Tôi thấy mẹ, Tứ Mao và Tiểu Thuý đều đã đứng cả phía dưới khán đài, họ nháo nhác tìm tôi, bỗng Tiểu Thuý chỉ về phía tôi cười phá lên, tôi không lấy làm bực mình vì ngày hôm nay hễ ai nhìn thấy tôi họ cũng đều phá lên cười như vậy nên tôi quen rồi.

Phùng Kỳ đang xúc động hướng về phía khán giả để giải thích rõ ngọn nguồn nhân duyên giữa anh ta và hãng giày Thánh Lực cũng như hàng loạt những ưu thế của hãng giày đã trải nghiệm qua một thời gian sử dụng. Tôi dám cá rằng ngoại trừ hôm nay ra, anh ta chưa bao giờ đi giày của hãng này.

Phùng Kỳ cứ nói vài câu, tổ trưởng Sa lại phụ trách thúc giục đội ngũ người hâm mộ của Phùng Kỳ gào tên anh ta, trong đó giọng của Tứ Mao là sang sảng và có kỹ thuật nhất, lần này tổ trưởng Sa thu nạp Tứ Mao quả là vớ được vật vô giá, từ khi 15 tuổi Tứ Mao đã biết kiếm tiền bằng cái cổ họng vừa hoàn hảo vừa đặc sắc của cậu, tuy là bạn thân của nhau nhưng đôi lúc tôi cũng phát ghen lên với biệt tài của cậu ta.

Đương nhiên cậu ta chẳng phải là ca sĩ ngôi sao gì cả, hành vi kiếm tiền bằng hát nhép là hành vi không thể chấp nhận được, còn như Tứ Mao là dựa vào năng lực của chính mình, ngày đó ở thị trấn mỗi lần nhà nào có người già qua đời, nhà lại không có con trai chịu tang, họ thường thuê Tứ Mao làm con trai hiếu trong ngày lễ truy điệu, Tứ Mao gào khóc vừa nã nê thảm thiết vừa âm vang, xung quanh nhà người có tang trong phạm vi bán kính một kilomet đều nghe rõ mồn một. Những người nghe thấy cũng không thể không đến phúng viếng, sau khi trừ khoản thuê Tứ Mao, phong bao họ kiếm được cũng khá, thật đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Phùng Kỳ vẫn đang thao thao bất tuyệt tôi đã thấy Chủ tịch Lâm, Lâm Tiểu Hân cùng một vài người nữa đến bên cánh gà, Lâm Tiểu Hân vừa nhìn thấy bộ dạng của tôi trên sân khấu vội vàng nhin cười.

Một lúc sau, tôi nghe thấy người dẫn chương trình giới thiệu: “Đề nghị cho một tràng pháo tay chào mừng lãnh đạo phía tổ chức chương trình, ông Lâm, Chủ tịch công ty quảng cáo Tân Tân lên phát biểu.

Chủ tịch Lâm bước lên sân khấu, bắt đầu bài phát biểu. Phàm là các lãnh đạo phát biểu thì luôn theo một khung nhất định. Không thiếu phần cảm ơn sự quan tâm tham gia của mọi người, tóm lấy một ưu điểm nho nhỏ của hoạt động này rồi phóng đại nó lên mà biểu dương, cuối cùng là ý nghĩa lớn lao của hoạt động.

Tôi càng nghe càng ngán, càng nghe càng buồn ngủ, nhưng mà tôi không dám ngáp, bởi vì tôi mà há mồm ra thì hình cái giấy in trên mặt tôi vốn do mười mấy tiền sỹ nghiên cứu nên, hàm chứa cái tinh túy năm nghìn năm của nền văn hóa Trung Quốc sẽ biến thành cái giấy rách.

Tôi chán ngấy ngó xuống phía khán đài, quái lạ, chỉ nhìn thấy Tứ Mao và Tiểu Thuý, chẳng thấy mẹ đâu. Vừa mới nãy bà hãy còn ở dưới đó gào thét rất khí thế, làm cho Phùng Kỳ dường như quên mất rằng mấy người hâm mộ đó là do công ty tôi thuê về.

Tôi đứng trên sân khấu mất 5 tiếng đồng hồ. Giờ đã là giữa thu, mỗi lần gió thổi qua lại mang theo chút hơi lạnh, hôm qua tôi vừa đem giặt cái áo kếp tha từ thị trấn lên, thực ra nó quá bẩn rồi, nhưng tôi chỉ có mỗi một cái áo kếp, sớm biết hôm nay phải đứng tuyên truyền thế này tôi đã chẳng giặt vội. Tôi bắt đầu run lên, cũng may tôi dần dần quen với cái lạnh nên chẳng còn thấy lạnh nữa, những âm thanh ồn ào cũng dần không ảnh hưởng đến tôi nữa.

Thế giới này tồn tại rất nhiều những nhóm người, ai cũng quen sống trong nhóm của riêng mình.

Những ông hám sắc; những đứa trẻ mở mồm là nói lời tục tĩu; những học sinh dùng tiền của cha mẹ để mua điếu; mấy ông nhà văn ăn tục nói phét; những ngôi sao nổi tiếng nhờ lăng xê; những ông chủ bớt từng đồng tiền lương của nhân công; họ làm sao hiểu được thế giới này còn có những người khác không giống như những người đang tồn tại.

Tôi, Tiểu Cường, vẫn đứng đây, đứng một cách hiên ngang, tôi quyết không gục ngã.

chương 35

Tôi ngồi trong căn phòng của công ty, buổi diễn kết thúc cũng đã tám giờ rồi, tôi chui vào nhà vệ sinh hì hục cọ rửa những vết mực trên mặt, nhưng vì chất lượng mực quá tốt nên rửa đến mấy lần nước mà vẫn cứ thấy mặt bẩn bẩn thế nào ấy.

Tôi nghe thấy tiếng cười của Lâm Tiểu Hân, cô ấy nói: “Tiểu Cường, rửa như thế thì khó sạch lắm, lấy nước nóng rửa xem.”

Tôi quay lại nhìn Tiểu Hân, vết mực trên mặt tôi đã sạch đi phần nào nhưng vẫn còn hiện từng đường nét của cái đế giày trên mặt. Tiểu Hân cười mà như không cười bảo tôi: “Qua phòng làm việc của tôi đi, bên đó có nước nóng.”

Lần đầu tiên tôi đến văn phòng của Tiểu Hân, một phòng đơn không rộng lắm, cô ấy lấy một chậu nước nóng, đưa cho tôi một cái khăn mặt trắng muốt, tôi hơi trù trù, sợ làm bẩn mất cái khăn trắng.

“Mau rửa đi!” Cô ấy giục tôi.

Tôi vục đầu vào nước kì mấy dấu mực hằn trên mặt, cái khăn mặt trắng đúng là đã hơi ngả màu, tôi lấy làm ái ngại đưa trả cho Tiểu Hân, cô ấy nhận lấy rồi nói: “Sao cậu rửa chẳng cẩn thận gì cả, còn bao nhiêu chỗ chưa sạch kia kia!”

Cô ấy lấy khăn lau giúp tôi những vết bẩn còn sót lại, tôi ngồi im trên ghế, có cái gì đó thật ấm áp đang dâng trào trong tận đáy lòng tôi, không nhớ đã bao lâu rồi tôi không xúc động thế này.

Tiểu Hân nhúng khăn vào chậu nước, vừa vò khăn vừa nói với tôi: “Lần này thì sạch rồi.”

Tôi nhẹ nhàng nói: “Chị Tiểu Hân, cảm ơn chị.”

Tiểu Hân cười, lại vẫn nụ cười quen thuộc ấm áp ấy.

Tôi không giấu nổi lòng mình nên đã kể với Tiểu Hân: “Tiểu Hân này, thật ra ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy chị, em đã thấy nụ cười của chị rất quen thuộc, sau đó em phát hiện ra nụ cười của chị rất giống nụ cười của mẹ em, chị đừng hiểu lầm, mẹ em tuy chỉ là một bà nông dân mù chữ nhưng mỗi khi bà cười trông rất đẹp.”

Tiểu Hân cũng cười, chị ấy nói với tôi: “Chị cũng thấy em rất gần gũi, nhưng vẫn chưa nghĩ ra là em giống ai.”

Chị hỏi tôi: “Em chưa ăn gì phải không? Chị cũng chưa ăn, chị gọi đồ rồi cùng ăn nhé.”

Tôi cười hỉ hả: “VẬY em sẽ đợi.”

Tiểu Hân lật cuốn danh bạ điện thoại, tìm số của bộ phận đặt đồ ăn của quán đồ ăn nhanh, chị tự hỏi: “Không biết muộn thế này rồi người ta còn đem đến cho mình nữa không.”

Tôi cười nói: “Chắc chắn là có.”

Chị ngạc nhiên nhìn tôi hỏi: “Sao em biết chắc chắn còn mang đến?”

Tôi cười và trả lời: “VÌ người đưa đồ là người làm thuê, nhưng quyết định có đưa hay không là ở ông chủ, thế nên chắc chắn họ vẫn đưa.”

Tiểu Hân vừa gọi điện vừa nói: “Em phân tích rất có lí đấy!”

Tôi ngắm bức ảnh chụp chung để trên bàn, đó là bức ảnh rất thân mật của Tiểu Hân với một người đẹp trai.

Tôi hỏi: “Người này có phải bạn trai chị không, chị Tiểu Hân?”

Tiểu Hân mặt rạng ngời hạnh phúc đáp: “Ừ.”

Tôi cười tinh nghịch nói: “ĐỢI khi nào nhà chị làm lễ hắt nước thì nhớ gọi em đến giúp một tay nhé!”

Tiểu Hân bán tín bán nghi hỏi tôi: “Lễ hắt nước? Sao nhà chị phải làm lễ hắt nước?”

“Các cụ già ở thị trấn em thường nói con gái lấy chồng như nước đổ đi, nên...” Tôi cười tinh quái.

Chị ấy cười ngắt lời tôi: “Nói linh tinh.”

Tiểu Hân rút trong túi ra một trăm nhân dân tệ đưa cho tôi nói: “Đây là tiền bồi dưỡng buổi quảng cáo chiều nay.”

Tôi mừng lắm, cái phòng mẹ ở có mấy mảnh kính cửa sổ bị vỡ, giờ có thể thay mới rồi, nhưng tôi lại hơi nghi ngờ, không biết đó là tiền công ty bồi dưỡng hay tiền của chị ấy.

Tiểu Hân nhét tiền vào tay tôi, tôi nói: “Cảm ơn chị.”

Tiểu Hân đáp: “Đây là tiền của em mà, sao lại phải cảm ơn chị?”

Tôi cầm 100 tệ mang theo hơi ấm tình người. Xã hội này có rất nhiều người không nheo mắt khi mua cái áo khoác một hai chục nghìn nhân dân tệ, cũng có những người cần 100 tệ để làm biết bao nhiêu việc.

CHƯƠNG 36

Tôi đã làm quen dần với công việc của mình, nỗ lực làm việc hơn bất cứ ai. Lúc này tôi cần một công việc ổn định hơn bao giờ hết, một công việc mà đến tháng được lĩnh lương, vì mẹ đang sống ở đây, một ngày nào đó chị Trần cho người khác thuê phòng, tôi còn phải giúp mẹ tìm phòng mới.

Tôi cười thân thiện với bất cứ ai nhìn tôi với ánh mắt ghen ghét, hết lần này đến lần khác, đến khi họ ngại không còn nhìn tôi bằng con mắt ghen ghét nữa.

Ngày nào tôi cũng tranh pha trà, rót nước, sắp xếp bàn làm việc cho giám đốc Giang và tổ trưởng Sa, hành đôn của tôi làm cho các đồng nghiệp khác không hài lòng vì họ cũng phải tỏ thái độ làm việc chăm chỉ nếu không muốn bị coi là quá kém cỏi.

Tôi đang đợi ngày lĩnh lương vì thời tiết ngày càng lạnh hơn rồi, tôi phải mua cho mẹ một chiếc chăn bông.

Buổi trưa tôi không ăn cơm ở công ty vì ở đó rất đắt, tôi về ăn cùng mẹ, Tứ Mao và Tiểu Thúy, như vậy có thể tiết kiệm được chút ít.

Công ty cách chỗ ở của tôi không xa lắm, ngày nào tôi cũng đi bộ về, ngày trước đi học trên thị trấn đường còn xa hơn bây giờ nhưng tôi cũng đi bộ suốt.

Hôm nay thời tiết thật tuyệt, đầu đông hiếm khi có được thời tiết thế này lắm, tôi đem tài liệu đi gửi cho một công ty khác, công việc cũng rất thuận lợi nên trốn về nhà sớm một chút, gần đến khúc rẽ, thấy chị Trần đang nói chuyện với một người đàn ông tôi bèn tiến lên nghe ngóng.

Tôi thấy người đàn ông kia nói: “Chị Trần, chỗ chị vẫn chưa có phòng trống à? Lần trước em hỏi chị bảo sắp có, sao bây giờ vẫn chưa có thế?”

Tôi bỗng thấy sợ, nếu chị Trần mà lấy lại phòng thì chỉ còn nước để mẹ quay về thị trấn, thật ra tôi rất muốn mẹ ở lại đây thêm một thời gian.

Chị Trần nói với người đàn ông kia: “Cậu đến hỏi bao nhiêu lần rồi? Chưa chán hả? Đã bảo hết phòng cho thuê từ lâu rồi mà lại.”

Tôi chợt hiểu tại sao giá phòng của chị Trần rẻ thế mà vẫn chưa có người

đền thuê, hóa ra chị ấy từ chối người ta cho thuê.

Người đàn ông thất vọng bỏ đi.

Tôi đến phía sau chị Trần nói với chị: “Chị Trần, em cảm ơn chị.”

Chị ta quay lại, làm như không hiểu hỏi lại tôi: “Cảm ơn tôi cái gì?”

Tôi lặp lại: “Chị Trần, cảm ơn chị.”

Chị ta đành mặt nói: “Chẳng qua tôi ghét cái thằng cha đó nên không muốn cho thuê, đợi khách tử tế đến là mẹ cậu phải đi đấy, cả cậu và Tứ Mao nếu không trả đủ tiền nhà thì cũng thế.”

Nếu hôm qua chị ấy nói thế thì tôi tin chứ hôm nay tôi đã hiểu chị ấy là người khẩu xà tâm phật, đợi khi tôi nhận lương, thế nào tôi cũng trả thêm tiền thuê nhà của tôi và mẹ, tôi chỉ là kẻ lừa đảo, nhưng không phải là kẻ ăn xin, tôi đã được nhiều người đối xử tốt rồi, không thể đòi hỏi thêm gì nữa.

Chị ấy nhìn tôi, giấu một nụ cười, ném một cái chìa khóa về phía tôi, chị ấy nói: “Trong nhà kho của tôi, vẫn còn một cái chăn không dùng đến, lát nữa lấy về cho mẹ cậu dùng tạm.”

Chị Trần quay lưng đi lên gác, tôi vội theo: “Chị Trần, cảm ơn chị!”

Chị ấy chẳng quay lại, chỉ đáp lời tôi: “Làm gì mà âm ỹ lên thế!”

Tôi ôm chăn chạy lên phòng mẹ, mẹ lại không có ở đó, thường thì giờ này mẹ đang ở đây nấu ăn rồi, tôi để chăn lên giường.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa kính rọi vào căn phòng tôi ngắm khắp lượt, hóa ra không phải tất cả đều u ám.

Năm nọ, có một vị lãnh đạo huyện trình độ văn học uyên thâm đem những thể nghiệm sau bao năm công tác của mình viết thành một cuốn sách, đồng thời quảng cáo đến lãnh đạo các thị trấn trong huyện, các Chủ tịch thị trấn sau khi đọc xong cuốn sách hết sức ca ngợi, họ đều nói sách có giá trị khai thác cao thế sao không cho ra đời sớm hơn, đúng là sách cũng có chút giá trị gọi mở thật, các vị chủ tịch thị trấn trong lúc quá kích động lũ lượt đem khoản tiền trợ cấp thiên tai ra mua cuốn sách này.

Chủ tịch thị trấn tôi cũng may mắn tranh được mấy nghìn cuốn và đem phát

cho mọi người trong buổi lễ trợ cấp thiên tai, đến người mù văn hóa như mẹ tôi cũng được phát cho một quyển. Không có tri thức thật là đáng sợ, mẹ tôi đã thốt lên những lời bực bội: “Cái thứ này có tác dụng gì chứ? Có ăn thay cơm được không?”. Bà không bao giờ hiểu được tầm quan trọng của món ăn tinh thần, kỳ thực lúc cơm không có mà ăn, ngồ lật quyển sách ra đọc cũng là cái thú tiêu khiển không tồi.

Tuy thế quyển sách vẫn được giữ lại, có lúc dùng để cắt ướm cái giấy, có lúc lại kê cái chân bàn cho nó cân.

Tôi vớ lấy quyển sách, cầm lật lật vài trang, giữa trang sách có vô tình kẹp một tấm ảnh, trên ảnh là mẹ hồi còn trẻ đang bế tôi trong chùm tã lót, nhưng bố lại đang dắt tay một đứa con gái khoảng hai ba tuổi.

Trong nhà còn vài bức ảnh chụp tôi với bố mẹ, đó là do chú Bảy hồi còn làm diễn viên đã ăn bớt được cuộn phim của công về chụp, nhưng từ trước đến nay tôi chưa nhìn thấy một bức ảnh nào khác có hình đứa con gái ấy.

Cô ấy là ai? Tại sao lại xuất hiện trong bức ảnh của gia đình mình?

Tôi quan sát kỹ bức ảnh, có lẽ chụp vào mùa hè, mọi người đều mặc ít quần áo, trên cổ đứa con gái có một cái bớt màu đỏ.

CHƯƠNG 37

Cái vết bớt đỏ ấy tôi đã nhìn thấy được trên cổ một người, người đó chính là Lâm Tiểu Hân.

Gần đây mẹ tôi có những biểu hiện rất lạ, tất cả hiện về trước mắt tôi, cái lần ở công ty, vừa nhìn thấy Tiểu Hân mẹ như người mất hồn, dạo này mẹ lại hay dò hỏi tôi về tình hình của công ty, mỗi lần tôi nói đến Lâm Tiểu Hân mẹ lại lắng nghe rất chăm chú. Tôi suy đoán liều lĩnh, giữa mẹ và chị Tiểu Hân có một mối quan hệ mật thiết.

Mẹ từ ngoài vào, nhìn thấy tôi bà cười hỏi: “Tiểu Cường, sao hôm nay con về sớm thế?”

Tôi nhìn nét cười giống hệt nhau của mẹ và Lâm Tiểu Hân, ánh mắt mẹ dừng đột ngột tại bức ảnh tôi đang cầm trên tay, mẹ hơi hoảng hốt, tôi hỏi bà: “Người trong ảnh là ai hả mẹ?”

Mẹ như người mất hồn, bình thường mẹ qua mắt người khác giỏi là thế, có lẽ câu hỏi tôi đặt ra quá hóc búa, hay do mẹ cũng không quen lừa tôi.

“Có phải Lâm Tiểu Hân không ạ?” tôi hỏi mẹ, tôi không muốn cho bà một cơ hội nói dối.

Mẹ ngồi bất động trên giường, cúi đầu im lặng, rất lâu sau, bà ngẩng lên, trong khóe mắt rớt xuống một giọt lệ, tôi vẫn thường nhìn thấy mẹ khóc, nhưng tôi cũng nhận ra được những giọt nước mắt này là thật.

Mẹ nói với tôi: “Cô gái trong công ty con, cô Lâm Tiểu Hân đó cũng chính là con gái của mẹ, là chị ruột của con.”

Tôi hỏi: “Vậy tại sao chị ấy không ở cùng chúng ta?”

Mẹ đáp: “Khi con sinh ra chẳng được bao lâu thì mắc phải một căn bệnh nan y, mẹ không có tiền nhưng mẹ không thể ngồi nhìn con chết, nên mẹ đã bán chị con cho một người giàu có trong thành phố”, mẹ khóc nghẹn lời, “mẹ bị dồn đến bước đường cùng, chứ người mẹ nào nỡ lòng đem bán con gái ruột của mình.”

Tôi bỗng thấy ân hận vô cùng vì đã ép mẹ phải nói, vì cái sự hiếu kỳ của mình mà tôi chạm vào vết thương của mẹ.

Tôi ôm mẹ vào lòng, hỏi tôi còn bé những lúc bị ngã, khi gặp thất bại, đau khổ, thất vọng hay mệt mỏi mẹ cũng đều ôm tôi vào lòng như thế.

Mặt tôi bỗng ướt nhoèn, hóa ra không cần phải cố tình nước mắt vẫn có thể rơi.

Tôi hỏi mẹ: “Có phải lần này mẹ đến đây vì muốn nhận lại con gái không?”

Mẹ vòng tay từ phía sau ôm lấy tôi, bà nói: “Từ trước đến nay chưa bao giờ mẹ có ý định nhận lại chị con, kể từ ngày giao chị con cho người ta, chị con và chúng ta đã không còn là những người cùng một thế giới, nó có một ông bố lắm tiền, một người mẹ cao quý đã qua đời, chứ mẹ chỉ là một kẻ lừa đảo có mắt mà không thấy trời cao, mẹ làm gì có tư cách làm mẹ và xen vào cuộc sống của nó chứ? Mẹ biết Tiểu Hân sẽ sống rất tốt, nhưng mẹ vẫn không thể ngăn mình đến thăm nó, mẹ chỉ hy vọng được đứng từ xa để xem chị con sống có được vui vẻ không, đến cái ảo vọng muốn nó nhìn lại mẹ một cái cũng không có chứ nói gì đến nhận lại chị con.”

Thường ngày mẹ ăn nói dẻo quẹo là thế, hôm nay một câu mẹ nói cũng nói không nổi. Tôi không biết cái ngày hôm đó, cái hôm chị Tiểu Hân và mẹ mặt đối mặt, mẹ đã phải bỏ ra bao dũng khí để gặp chị. Tôi chỉ còn biết ôm chặt lấy mẹ, dùng hơi ấm cơ thể mình để an ủi mẹ.

Mỗi đứa trẻ đều có thiên sứ luôn ở phía sau để bảo vệ mình, đến khi đủ lông đủ cánh, liệu chúng ta có nên quay lại giang đôi cánh mạnh mẽ của tuổi trẻ để che chắn mưa gió, bảo vệ cho những thiên sứ vì chúng ta mà đang dần già đi kia?

Trong góc căn phòng có cái gì đó sáng lóa lên, tôi tiến lại nhặt nó lên, hóa ra là đồng tiền xu một tệ bị bụi bẩn phủ lên, tôi lấy tay lau lớp bụi bám bên ngoài, được lau sạch bụi bẩn đồng tiền sáng lấp lánh, hóa ra cái đồng xu dù sạch hay bụi bẩn thì bên trong nó vẫn luôn sáng bóng!

Trong mắt mọi người tôi chỉ là một kẻ lừa đảo, nhưng có những thứ tôi không kém một ai.

CHƯƠNG 38

Cuộc sống của tôi bỗng nhiên ổn định hơn, tôi bắt đầu đi đi về về giữa nhà và công ty, tôi không biết mình có thích mình trong cái công việc ngày ngày mặc đồng phục này không nhưng nó cho tôi tiền lương. Tôi thường kể cho mẹ nghe những chuyện xảy ra ở công ty, tất nhiên bao gồm cả chị Lâm Tiểu Hân nữa, tôi nói nhấn mạnh, mẹ chăm chú nghe, nhưng hai mẹ con không bao giờ thảo luận.

Công việc tôi làm được rất nhiều lãnh đạo ghi nhận, chính vì công việc ngày càng nhiều, tôi cũng tích lũy được kha khá kinh nghiệm, mỗi lần có lãnh đạo đến, tôi lại cầm cái cặp tài liệu bận bịu chạy khắp văn phòng, thường thì trong đó chỉ là cái cặp công văn rỗng không, khi các đồng sự dừng mọi công việc để chào hỏi lãnh đạo, tôi lại đang mướt mồ hôi chạy qua các sếp, làm như thể bận đến nỗi chẳng ngẩng được mặt lên nữa.

Lúc tan ca, thỉnh thoảng tôi cũng gặp thím Liên, tôi luôn niềm nở chào hỏi thím, một lần có chủ tịch Hồ - vị lãnh đạo cao cấp của công ty đi ngang qua, tôi liền nói với thím Liên: “Thím Liên vất vả quá, để cháu quét giúp thím một tay!” Tôi xắn áo cầm cây chổi từ tay thím Liên.

Thím Liên vừa phấn khởi vừa hoài nghi.

Hai thím cháu tranh nhau cái chổi, chỉ đến khi chủ tịch Hồ đã đi vào thang máy, tôi không tranh cướp cái chổi nữa, tôi nói một cách ân hận: “Thím Liên, sau này bất cứ lúc nào thím có việc gì cần giúp thì cứ gọi cháu nhé.”

Thím Liên cảm động lắm: “Tiểu Cường, cháu tốt quá, thật đấy, cả cái công ty này có mình cháu là biết nghĩ nhất.”

Tôi cười xấu hổ nói: “Mẹ cháu bảo làm người phải biết kính già yêu trẻ, phải biết lễ phép lịch sự.”

Thím Liên cảm động đến suýt rơi nước mắt: “Tiểu Cường, cháu đúng là con nhà gia giáo, mẹ cháu chắc chắn phải là một phụ nữ hiền dịu.”

Tôi vội trả lời: “Vâng ạ.”

Thật ra lần này tôi chưa nói hết câu của mẹ, mẹ tôi vốn nói thế này: “Tiểu Cường, thấy cụ già em nhỏ thì phải tiếp cận ngay, họ là những người dễ lừa nhất đấy.”

Không lâu sau, trong một hội nghị của công ty, Chủ tịch Hồ nói: “Mọi người nên học tập Tiểu Cường, thanh niên nên làm cả những việc đơn giản nhất, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến tranh đấu kèn cựa, lúc nào cũng tính toán nịnh bợ, luồn cúi người khác.”

Lúc đó tôi lại ngồi ngay bên trên, cúi đầu cười đầy vẻ chất phác, tôi nhận ra rằng khả năng bình tĩnh của mình lại tăng thêm một cấp độ nữa rồi, vì ngay cả một chút đỏ mặt tôi cũng không có.

Lại một lần khác, tôi gặp Chủ tịch Lâm trong thang máy, ông ấy nói với tôi: “Trương Tiểu Cường, mấy cán bộ cấp trung trong công ty đều khen ngợi cậu trước mặt tôi, cố gắng làm cho tốt nhé!”

Tôi cảm động đáp lời Chủ tịch: “Chủ tịch, đó đều là những việc chúng ta nên làm mà! Thanh niên còn trẻ phải có gắng cống hiến nhiều hơn, bớt nông nổi đi, phải xắn tay vào công việc thì mới rèn luyện được chính mình. Cháu dốc sức làm việc cho tốt không phải vì bất cứ ai khác mà vì chính bản thân cháu.”

Tổng giám đốc Lâm gật lấy gật để, ông nói: “Hay lắm! Hay lắm!” trong lòng ít nhiều thấy rất cảm động.

Cùng với việc được cấp trên đánh giá tốt, tôi lại đắc tội với nhiều đồng nghiệp, có nhiều khi họ lời to tiếng nhỏ sau lưng tôi, hễ nhìn thấy tôi thì dừng ngay câu chuyện.

Có lần mẹ đã nói: “Làm người cần dẫm đạp lên kẻ yếu, sùng bái kẻ mạnh, nếu trong trường hợp không cản đường mình thì cũng phải dõn trên, che giấu dưới, làm sao để đắc tội càng ít người càng tốt.”

Một hôm tan ca muộn, tôi gặp chị Lê Minh cán bộ phòng ý tưởng sáng tạo, chị ta nổi tiếng là kẻ ngồi lê đôi mách trong công ty, tôi thường xuyên gặp Lê Minh trong mọi phòng ban của công ty, chị ta đi thăm dò người này người kia độ này ra sao, thường thì chị ta chẳng thém đoái hoài gì đến tôi vì chị ta luôn nghĩ chị ta cao quý trong sạch hơn tôi, chị ta không theo đuôi lãnh đạo để nói mấy lời nịnh bợ.

Tôi mở lời: “Chị Lê Minh, hôm nay chị lại làm tăng ca ạ?”

Chị ta chẳng hứng thú gì trả lời tôi: “Nhân viên quèn như chúng tôi thì lúc nào chẳng làm việc đến đứt hơi, đâu được như những người may mắn lọt được vào mắt lãnh đạo.”

Tôi vừa cười vừa nói: “Chị ơi! Em phải học tập chị nhiều, muộn thế này rồi mà chưa cơm nước gì vẫn ngồi đây tăng ca, công ty mà có thêm vài người như chị chắc mấy kẻ vô tích sự như tụi em thất nghiệp hết.”

Bộ mặt chị ta đã có phần chuyển hướng ấm áp hơn chút ít, chị ta đáp: “Đấy, con người tôi là như thế, làm việc gì cũng không toan tính, cứ phải hoàn thành xong công việc thì mới an tâm được.”

Tôi kéo ghế ngồi trước mặt chị ta và nói: “Chị Minh à, như thế sao được chứ, ăn uống mà không để ý lại ảnh hưởng đến sức khỏe đấy.”

Bộ mặt chị tăng thêm chút nữa sự ấm áp, chị ta trả lời tôi: “Bao nhiêu người khuyên chị đừng có làm việc chăm chỉ quá như thế, nếu không phải là công ty của chính mình thì có vất vả mấy cũng được gì đâu, nhưng tính chị là thế đấy, làm gì cũng phải có trách nhiệm.”

Tôi thừa biết chị ta đang giảm béo nên không dám ăn cơm, nhưng tôi vẫn cứ xúc động mà rằng: “Chị Minh thật là người đáng nể, em thấy xấu hổ về bản thân mình quá.”

Chị ta bỏ cả công việc ở đó mà nhìn tôi như nhìn một người bạn tri kỷ.

Tôi bỗng thốt lên một tiếng làm chị ta chẳng hiểu mô tê gì liền hỏi: “Tiểu Cường, có chuyện gì vậy?”

Tôi chỉ cái cặp tóc màu đỏ trông đến là vô duyên trên đầu chị ta khen: “Chị Minh, em đúng là chưa nhìn ra hết con người chị, không những phẩm chất tốt đẹp mà con người còn rất hợp một nữa, cái cặp tóc ấy đúng là hợp với chị đến không chê vào đâu được!”

Cuối cùng chị ta cũng sung sướng không kìm nén nổi nụ cười, chị ta phấn khởi vỗ vỗ vai tôi nói: “Tiểu Cường, em nhận ra điều đó rồi hả? Cái này là năm ngoái chị mua hồi đi du lịch Myanmar đấy, thế mà mấy bà kia cứ chê không đẹp mãi! Em đúng là có con mắt tinh đời!”

Tôi đáp: “Đẹp lắm chị ạ, mấy người đó đâu có hiểu gì về gu thẩm mỹ của chị đâu.”

Cái kẹp tóc đỏ mà kẹp lên đầu chị Lâm Tiểu Hân thì không đẹp thật, nhưng kẹp trên đầu chị ta thì rất hợp lý, chứ kẹp vào chỗ khác thì càng không chấp nhận nổi.

Tối hôm đó Lê Minh có vẻ đặc chí lắm, chị ta túm lấy tôi buôn bán trên trời dưới bể, tôi khen một lượt từng thứ từ đầu đến chân chị ta, rồi lặp lại từ chân lên đầu, lúc đầu mới mở lời khen chưa quen lắm nên tôi cũng thấy hơi lợm giọng, nhưng nói vài câu là trôi tuồn tuột. Hóa ra cái trò này cũng có thể luyện tập được cơ đấy.

Chị Lê Minh vẫn thường xuyên lượn lờ khắp các phòng ban, từ hồi đó hẳn có người nói Tiểu Cường tôi là kẻ nịnh bợ sếp là chị ta lại nói: “Chắc em nhầm rồi, chứ Tiểu Cường tuy trẻ nhưng mà cũng được lắm đó, nói năng thật thà mà chân thành, nhiệt tình với mọi người lắm.” Lúc mới nói vậy mọi người còn hoài nghi lắm, nhưng dần dần cũng đều tin cả.

CHƯƠNG 39

Cuối cùng, tôi cũng đã nhận được những đồng lương đầu tiên trong cuộc đời, công ty chưa kịp làm thẻ ngân hàng cho tôi nên kế toán giao cho tôi tiền mặt.

Tôi cầm trong tay 800 nhân dân tệ, tuy tinh thần không xúc động cao trào như kiếm được tiền lừa đảo nhưng cảm xúc cũng không tồi. Tôi tìm một góc vắng không người đếm đi đếm lại món tiền rồi cất cẩn thận vào túi áo trong.

Hôm nay, tôi về đúng giờ vì đã hứa với Tứ Mao và mọi người khi nào tôi nhận lương sẽ mời mọi người một bữa ra trò.

Trên đường về tôi lấy làm phấn khởi, vừa đi vừa ngâm nga bài dân ca, lúc rẽ vào cái ngõ nhỏ đột nhiên có một bàn tay tóm lấy tôi, người này rất khỏe mạnh nên lôi tuột tôi vào trong ngõ rồi ấn tôi vào góc tường, tôi đang định chửi um lên nhưng nhìn thấy rõ ràng đó là một thanh niên vạm vỡ, đã đầu đông rồi mà anh ta ăn mặc rất phong phanh, áo khoác cũng không đóng, tôi liếc nhìn đã thấy sức mạnh ghê gớm của anh ta, đôi tay thô khỏe bóp nghẹt lấy cổ tôi làm tôi mấy lần không thở nổi, tôi chưa gặp con người này nên vội nuốt mấy câu chửi bậy đã lên tới khoang miệng xuống, nụ cười gần gũi đầy tính hợp tác nở trên khuôn mặt tôi, tôi ôn tồn hỏi: “Xin hỏi vị đại ca, phải chăng chúng ta có quen biết nhau?”

Anh ta chẳng nói chẳng rằng trông càng dữ tợn hơn, tôi thấy rờn rợn, bèn nhìn trộm những phần cơ bắp lộ ra trên người anh ta xem có hình xăm nào không, có phải dân xã hội đen không nhưng chẳng thấy gì, tuy thế đang là mùa đông nên tôi không thể quan sát hết được, rất khó phán đoán xem anh ta có phải xã hội đen không. Mà cho dù có là mùa hè thì cũng không dễ gì nhận ra được, ví như bang búa rìu ở thị trấn tôi, ngay cả lúc đánh nhau hay ăn cướp cũng không quên tình yêu tổ quốc, gần đây họ đều đổi hình xăm thành họ Phúc, tất cả hình xăm đều được xăm trên mông.

Ăn cướp có hai loại, một loại cướp tiền, một loại cướp tình, rõ ràng anh ta không đến để cướp tình, lẽ nào anh ta nhìn thấu được tháng lương đầu tiên của kẻ tội nghiệp này?

Trông bộ dạng anh ta càng trở nên hung dữ hơn và bắt đầu ra tay mạnh hơn, tôi sợ hãi la to: “Đại ca, nhất định là có hiểu nhầm, em nghĩ giữa chúng ta chắc chắn có sự hiểu nhầm lớn.”

“Giữa hai người chẳng có hiểu nhầm nào đâu.” Tôi nghe thấy một giọng phụ

nữ quen thuộc, tôi cố gắng hết sức ngoái đầu lại, hóa ra là Lưu Dĩnh, chẳng lẽ người đàn ông này không phải là xã hội đen mà là cảnh sát hay sao?

Lưu Dĩnh nói với người này: “Vương Dũng, bắt nó nhốt lại, thằng nhóc này ranh ma lắm.”

Lưu Dĩnh tiến đến trước mặt tôi nói: “Trương Tiểu Cường, hãy khai thật ra, cậu lẩn vào công ty Tân Tân với mưu đồ gì?”

Chị ta còn biết cả họ tên đầy đủ của tôi, xem ra chị ra theo dõi tôi khá lâu rồi.

Tôi gào lên thanh minh: “Em không có âm mưu gì, em làm việc rất yên phận rồi.”

Lưu Dĩnh bật cười khanh khách, chị ta nói: “Cậu mà yên phận à?”

Chị ta bỗng học theo cái giọng điệu của tôi mà nói: “Cậu không biết là cậu đang kể chuyện cười à?”

Tại sao lúc tôi nói dối thế nào cũng có người tin, khó khăn lắm mới được một lần nói thật lại không ai thêm tin.

Chị ta nói với Vương Dũng: “Xem ra phải dẫn cậu ta về đồn cảnh sát rồi hỏi chuyện dần.”

Cái người tên Vương Dũng đó tóm lấy tôi, chuẩn bị giải tôi về đồn, cha mẹ ơi, liệu họ có dùng cực hình gì đối với tôi không?

Hai lần trước tôi và Lưu Dĩnh chạm mặt nhau đều là một đối một, những lần đầu trí đấu dũng đó tôi thắng trong mạo hiểm, lần này lại thêm một gã thanh niên. Trong trường hợp này đấu vẫn là rất khó rồi, lẽ nào ép tôi phải dùng võ để thắng lần này ư?

Thực ra tôi là người văn võ song toàn, tôi có sở trường bỏ thuốc mê bỏ mê người khác và lừa bọn trẻ con, nhưng trong trường hợp đột ngột thế này thì chương đó cũng không kịp thời phát huy.

Tôi nhìn họ mà không kịp nghĩ mưu kế gì trong lúc này, lẽ nào đây chính là cảnh ông trời ghen ghét anh tài trong tiểu thuyết sao?

Chính trong tình trạng nguy kịch ngàn cân treo sợi tóc ấy, tôi nghe thấy có một giọng phụ nữ lạnh lạnh thăm thiết: “Có người nhảy lầu!”

Trong âm thanh có 4 phần hoảng loạn, 3 phần sợ hãi và 3 phần vừa sợ vừa mừng.

Họ vội chạy ra khỏi ngõ, ngay cửa ngõ có một tòa nhà, có một người đàn ông đang đứng trên nóc nhà, vừa khóc lóc vừa làm âm ỉ như sắp nhảy đến nơi rồi.

Tôi mừng quýnh, anh chị em cảnh sát thân mến, trong tình thế nguy kịch này lẽ nào các bạn không bỏ chút thù riêng để cứu lấy một sinh mạng sắp từ giả cõi đời này?

Lưu Dĩnh và Vương Dũng nhìn nhau giây lát, rồi Lưu Dĩnh nói: “Chúng ta mau lại cứu người.”

Vương Dũng nhìn tôi hỏi Lưu Dĩnh: “Còn thằng oắt này thì tính sao?”

Tôi nơm nớp nhìn Lưu Dĩnh, thái độ vừa tội nghiệp vừa đáng thương, nhưng trong lòng tôi những đốm hoa lửa đang nổ reo tanh tách, tôi tự nói với mình: “Thả đi mà, thả đi mà!”

Lưu Dĩnh nói: “Đem cậu ta theo!” Những đốm hoa lửa hy vọng trong tôi trong phút chốc bị dập tắt ngóm.

Hai người bọn họ cùng chạy lên nóc tòa nhà, Vương Dũng tóm lấy cổ áo tôi kéo theo, tôi giẫy dụa chỉ tử nhưng anh ta khỏe quá nên tôi không thể không theo bước anh ta.

Bỗng tôi dừng giẫy dụa vì phát hiện ra áo mình sắp rách đến nơi rồi, tôi bắt đầu nhảm tính, nếu áo rách thì tôi phải chạy thật nhanh xuống dưới, họ đang mãi chạy lên cứu người thì chắc sẽ không có thì giờ quan tâm đến tôi nữa.

Cái áo toạc ra ngày càng to, tôi cố nhịn không bật cười thành tiếng và không ngớt tự nhắc mình: “Hãy trấn tĩnh lại, phải nhớ rằng bạn là kẻ lừa đảo có đẳng cấp, là kẻ lừa đảo có lòng kiên định.”

Cái áo tôi bỏ ra 30 nhân dân tệ để mua vậy là đã rách dưới sức mạnh giằng xé của Vương Dũng và kỹ xảo quay lắt của tôi, tôi làm theo đúng kế hoạch đã vạch ra đáng tiếc là vừa quay người được 15 độ đã bị Lưu Dĩnh tóm lấy tóc.

Chị ta tiếp tục lôi tôi lên, tôi vừa cố gắng theo sát bước chân Lưu Dĩnh vừa hét lên: “Chị ơi, chị nhẹ tay thôi!”

CHƯƠNG 40

Lúc đầu Vương Dững xông lên nóc nhà, tôi và Lưu Dĩnh canh ở cửa cầu thang, họ sợ nhiều người lên sẽ càng gây áp lực cho người đàn ông kia, Vương Dững bắt đầu nhần nại khuyên giải người kia, mấy câu đại loại như anh thử nghĩ đến những người trong gia đình anh xem ..., anh thử nghĩ đến con cái anh xem, mấy cảnh sát này một chút kỹ năng cũng không có, dùng mấy cái làn điệu cũ rích đó mà đi khuyên người. Nếu như mang theo một cái đài có gặp ai định nhảy lầu thì bật lên để bên cạnh là được, dù sao kết quả cũng chẳng khác gì, đó là đối phương do không thể chịu đựng được mà nhảy luôn xuống.

Tuy vậy tôi cũng chẳng có thời gian mà cười nhạo anh ta, tôi còn đang phia tính kế thoát thân, tôi rất hy vọng người đàn ông kia sáng tạo thêm chút ít tình huống nữa, tất nhiên tốt nhất là đừng có nhảy luôn xuống mà cứ quấy rầy Vương Dững, sau đó Lưu Dĩnh sẽ phải đến giúp một tay và như vậy cơ hội thoát thân của tôi sẽ đến.

Đáng tiếc là họ cứ giằng co mãi, Vương Dững cứ định tiến lại gần thì người đàn ông kia lại hét lên: “Anh đừng có tiến lại, anh mà tiến lại tôi sẽ nhảy xuống ngay lập tức.”

Tôi biết là người đàn ông ấy đang do dự, hẳn như những người có ý định tự tử đều trải qua một quá trình giằng co giữa sự sống và cái chết. Nhưng nếu cứ giằng co cái kiểu này thì khả năng nhảy xuống là rất lớn.

Tôi không nhịn được đành khẽ than thở: “Cái kiểu quan liêu của các người, ngày nào cũng chỉ biết đến bắt bớ người mà không biết cách đi dùng trái tim cảm hóa người ta sao?” Dù sao thì tôi cũng bị chị ta tóm cổ rồi, cứ nói cho sướng cái mồm cũng chẳng sao.

Lưu Dĩnh đang chăm chú theo dõi tình hình bên phía Vương Dững bèn quay sang phản công lại tôi: “Cậu thì làm được chắc? Vậy cậu thử lên khuyên xem nào!”

Trong đầu tôi lại lóe lên ý tưởng, tôi nói: “Nếu em khuyên được người này thì chị thả em ra phải không?”

Lưu Dĩnh quay ngoắt người lại nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ, tôi cười nói: “Có phải chị đã nhận ra khả năng của em rồi không?”

Ánh mắt chị ta phát ra một tia lạnh nhạt, tôi biết ngay chị ta đang nhớ lại những hồi ức đau khổ trước đây, Lưu Dĩnh nói với tôi: “Nếu cậu khuyên được ông ta chúng tôi sẽ không bắt cậu.”

Tôi vội hỏi ngay: “Vậy sau này thì sao? Sau này cũng sẽ vẫn giữ cam kết này chứ ạ?”

Có một số chuyện cần nói cho ngã ngũ, nếu lãnh đạo bảo bạn làm tăng a thế nào cũng nói với bạn rằng: “Còn trẻ chịu khó mà cố gắng, sau này tôi sẽ không quên cậu đâu.” Lúc này bạn cần có kỹ xảo hỏi lại sếp, cái sau này của sếp là bao lâu, chứ nếu như bạn không hỏi chắc chắn cái sau này ấy là 10 000 năm sau.

Lưu Dĩnh chân chừ một hồi cuối cùng nói: “Nếu như cậu khuyên được ông ta, sau này chuyện của chúng ta coi như xí xóa hết.”

Tôi đứng dậy, Lưu Dĩnh cũng thả tay tôi ra những vẫn rất cảnh giác không để tôi có cơ hội bỏ trốn.

Tôi nói với Lưu Dĩnh: “Chờ lát nữa em vào trong mọi người cứ đứng ở hậu cửa sổ, đừng có vào nhé.”

Tôi buộc phải giữ một khoảng cách với họ, bởi nếu người kia có nhảy xuống thì họ cũng không có thời gian nhòm ngó tôi mà còn phải chạy xuống đất xem người kia chết thế nào.

Lưu Dĩnh gọi Vương Dũng trở lại, tôi vò tung đầu lên như một cái tổ quạ, hai người nhìn tôi đầy vẻ hoài nghi, nếu họ mà biết được dụng ý của tôi chắc họ sẽ bỏ ngay nghề cảnh sát mà nâng cấp lên hành nghề lừa đảo rồi.

Tôi leo lên nóc nhà, khi này Vương Dũng quay trở về nên người này tưởng cảnh sát đã bỏ cuộc nên ngó đầu ra bên ngoài gào thét thảm thương: “Con gái của bố! Bố không thể chăm sóc con được nữa rồi!” Rốt cuộc ông ta cũng chuẩn bị nhảy.

Tim tôi bỗng đập thình thịch, cái gì? Ông ta còn có con gái ư? Nếu ông ta mà nhảy xuống thế thì con gái ông ta sẽ đau khổ biết nhường nào!

Tự đáy lòng tôi có một mạch ngầm đang tuôn chảy, nó đang cao dần lên rồi đột ngột tràn ngập trái tim tôi.

Đúng vậy, tôi – Trương Tiểu Cường, một Trương Tiểu Cường với trái tim

lượng thiện sao có thể để cô con gái mất đi người cha của mình ? Tôi sẽ dùng hết sức mình để giải cứu ông ấy, một cảm giác mãnh liệt chưa từng có về sứ mệnh ào ạt trong lòng tôi.

Nếu như tôi cứu được ông bố đang tuyệt vọng này thì hai bố con họ chắc hẳn sẽ cảm động rơi nước mắt, nếu cô con gái xinh xắn tôi sẽ lừa về làm vợ, dù sao mẹ vẫn luôn lo lắng tôi quá hư hỏng để lấy được vợ, thế này có thể thực hiện bước đầu tâm nguyện của mẹ, còn nếu con gái ông ta xấu xí tôi sẽ đem bán làm vợ cho mấy ông miền núi, ở đó tương đối đói rách nên người ta chỉ coi trọng hiệu quả sử dụng chứ không để ý đến mấy thứ hoa gương nguyệt bóng. Nếu may mắn bán được cho nhà anh đàn thì giá cũng sẽ hơi hơn đôi chút. Hiện nay nước nhà giàu mạnh rồi nên anh em miền núi cũng giàu có lên, rất dễ bán được một cái giá cao. Tôi có thể sắm thêm vài thứ đồ diện như cái đài cát sét chẳng hạn, thậm chí tôi có thể cùng mẹ làm một chuyến du lịch hai ngày Xin-Mã-Thái. Tôi không thể dùng được giấc mơ, làng Xin Hoa, thị trấn Mã Gia, thôn Thái Bình, ba nơi này đều gần cả nên tôi tính chuyến đi Xin-Mã-Thái chỉ cần một ngày là đủ. Như vậy tôi có thể tiết kiệm được khá nhiều tiền để dùng vào những việc khác.

Tôi mừng đến sắp phá lên cười sung sướng nhưng Tiểu Cường tôi đã kịp thời khống chế bản thân, người đàn ông kia sắp nhảy xuống đèn rồi, mà một con người đầy tinh thần trách nhiệm như tôi bằng bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản việc này xảy ra.

Tôi ngửa mặt lên trời khóc thảm một tiếng, sau đó hét lên: “Tôi không muốn sống nữa!”

CHƯƠNG 41

Tôi nhanh chóng áp sát người đàn ông, lúc ông ta vẫn chưa kịp quyết xem có nhảy hay không thì tôi đã ở bên cạnh ông ta, tôi và tên trẻ tuổi giáo điều khi này khác nhau là ở điểm này đây, cuộc đối đầu giữa người và người quan trọng nhất là ở chỗ ai cầm cờ trước.

Tên cảnh sát trẻ kia chắc chắn không thể có được cái kinh nghiệm quý báu mà tôi đã trải qua trong một thời gian dài này, ngày trước ở thị trấn tôi mỗi khi các bang phái đánh nhau, nhân lúc họ đang tranh luận ai đúng ai sai tôi thường đứng sau để thọc gậy bánh xe.

Tôi không tiếp cận sát với người đàn ông kia mà cố tình để một khoảng cách. Tôi không thể để ông ta nhận ra ý đồ của tôi, đầu óc tôi rối bời, tâm trạng thê thảm, người đàn ông nhìn tôi tò mò.

Trên thế giới này đàn ông đầu tóc rối bời có hai loại, một loại giống tôi, cảm xúc bị thương thì rõ ràng là người đàn ông đường cùng không lối thoát, còn một loại thể hiện sự kiêu ngạo, có lẽ anh ta là một chuyên gia.

Phụ nữ mà đầu bù tóc rối lại chia làm ba loại, nhiều hơn đàn ông một loại. Đó là loại phụ nữ vừa bị làm nhục, nếu trông chị ta đau khổ là chị ta bị làm nhục, còn nếu trong đau khổ có cả sự hưng phấn thì đó không thể nói là bị làm nhục, còn nếu người đàn ông không dám nhận trách nhiệm thì mới bị coi là bị làm nhục.

Tôi trộm nhìn người đàn ông trung niên ấy, thực ra ngay từ lúc leo lên trên này tôi đã phân tích ông ta rồi, tôi chỉ có thể nói ông ta không chuyên nghiệp, vô cùng không chuyên nghiệp, bởi vì thám Chín và chú Tám tôi đều là những chuyên gia trong lĩnh vực tự sát học.

Tự sát là một hành vi nghệ thuật, một hành vi nghệ thuật dựa vào đúc rút kinh nghiệm thực tiễn mà thành.

Thám Chín và chú Tám đã cùng nhau biên soạn bài: “Bàn về giá trị thực dụng của tự sát trong đời sống”, bài thứ 10 trong Sách quý Tam Thủy có ghi lại chi tiết, có lẽ tôi lại phải giới thiệu một cách ngắn gọn cho mọi người cùng nghe.

Ranh giới thấp nhất của tự sát là biến tự sát giả thành tự sát thật, nhưng hai chuyên gia trong ngành là thám Chín và chú Tám tôi có thể làm cho nghệ

thuật hành động của một màn tự sát rầm rộ lên, đạt đến hiệu quả của việc tự sát mà không hề xảy ra tự sát thật.

Phương pháp tự sát hay nhất của phụ nữ là treo cổ, kiểu tự sát này hệ số nguy hiểm thấp nhất, rất dễ khống chế, lại không để lại di chứng như uống thuốc sâu. Tự sát theo phương thức này còn được gọi là phái tự sát điền viên. Tất cả các cách thức tự sát đều có một sợi chỉ đỏ xuyên suốt, nếu nghiên cứu kỹ càng còn có thể hiểu biết sang phương diện khác.

Mỗi lần thím Chín cãi nhau với chú Chín xong đều treo cổ tự sát, thím bảo treo cổ tự tử có rất nhiều điểm lưu ý.

Đầu tiên là ngoại quan, phải mặc một bộ đồ, nếu không có thì ít nhất cũng phải đi một đôi giày đỏ, vì người ta nói người chết mà trang điểm chau chuốt sẽ biến thành quỷ ác, như vậy đầu tiên bạn đã uy hiếp được tâm lý đối phương. Nhớ là phải kết hợp với một sợi dây màu đỏ dùng làm công cụ tự tử, vì cho dù đi tự tử cũng phải thể hiện được cái tính khác biệt cùng địa vị tao nhã của bạn, tuy bạn chẳng định chết thật nhưng bạn lúc nào cũng phải mang theo một quyết tâm có thể biến thành một cái xác chết tươi bất cứ lúc nào.

Tiếp đến là vấn đề địa điểm, nên chọn tầng một hoặc nhà một tầng, đừng chọn tòa nhà cao tầng nếu không rất có khả năng bạn chết 20 ngày rồi vẫn không ai phát hiện ra, bên ngoài nhà nên là đường lớn nhiều người qua lại. Không nên mở toang cửa ra tự tử, như vậy thì kịch quá, hãy để cửa hé một khe nhỏ để bạn có thể quan sát người qua kẻ lại, uống mấy ngụm nước vì bước sau bạn sẽ phải khóc.

Khóc lóc là quy trình đầu tiên của việc chính thức tự tử, không nên ngoạc mồm ra khóc, một nhà tự sát chuyên nghiệp chẳng bao giờ tốn kém sức lực vào lúc này, đừng quên bạn đã để cửa hở ra một khe nhỏ, như vậy khi quan sát thấy có người đến thì bắt đầu khóc, nếu âm lượng của bạn không đủ lớn có thể cuộn tờ giấy vào làm loa để âm thanh truyền đi xa. Nên nhớ không phải hể gặp ai cũng khóc, khi thấy người già, trẻ em, người điếc đi qua thì bạn hãy tiết kiệm sức lực, người già trẻ con bạn có gọi họ vào cũng không có tác dụng gì, kẻ điếc có gọi nó cũng chẳng vào.

Đợi đến lúc có người chú ý, bạn có thể thực hiện bước cao trào nhất, làm một bước đơn giản là huých vào cái ghế băng, nhớ là để mặt hướng ra phía cửa, như vậy mới có những bước tiến triển mới nhất của tình hình, sau đó tay cầm sợi dây đã chuẩn bị sẵn vừa khóc lóc vừa làm như sắp buộc vào cổ đến

nơi, đây là lúc chứa đựng nhiều yếu tố kỹ thuật nhất của cả quá trình, phải biết nhẫn nại, biết chờ đợi, phải nhìn rõ người đang tiến đến là ai thì mới chui đầu vào dây thừng, ngộ nhớ kẻ đang đến là kẻ thù của nhà bạn, bạn vừa mới chui đầu vào thông lòng, nó đã giúp bạn đạp ghế ra ngay.

Khi thấy người vừa ý mình xuất hiện, thì bạn có thể chui đầu vào sợi thừng, nhớ là trước lúc thất cổ phải kêu khóc thật thê thảm, trong tiếng khóc phải thể hiện được nỗi oán hận tích tụ bấy lâu trong lòng, tiếng lên án đồng thời thể hiện được sự lưu luyến vô hạn với dương gian, có như thế mới đẩy được tình tiết lên cao điểm. Họ sẽ nằng nặc mà giữ bạn lại, để sự giằng co ở mức độ vừa phải, thích hợp, giống như cô dâu lên kiệu hoa về nhà chồng vậy, tuy trong lòng vui lắm nhưng những thứ thủ tục lễ nghĩa thì vẫn không thể bỏ qua.

Bạn làm âm ỉ lên, người xem sẽ kéo đến ngày càng đông, và chắc chắn sẽ có người đi thông báo cho người mà bạn muốn thông báo, nhưng trong khoảng thời gian trống đó bạn cũng không được nghỉ ngơi, sự khác biệt giữa cao thủ và kẻ bất tài là ở chỗ có biết trân trọng thời gian không, bạn phải tranh thủ thời gian giới thiệu với mọi người nguyên nhân lần tự tử này, cần phải xử lý một số tình tiết sao cho hợp lý, lược bớt những nội dung không có lợi cho mình như mấy tay ca sĩ, diễn viên nổi tiếng trước khi ảnh đưa lên báo đều sử dụng kỹ thuật số. Khi giới thiệu phải đơn giản, đi vào trọng tâm, có thể dựa vào hoàn cảnh gia đình khác nhau của các khán giả mà thay đổi tình tiết cho phù hợp, từ đó sẽ nhận được nhiều sự đồng cảm hơn, nếu sau đó người xem lại đồng hơn thì có thể phát lại như chương trình tivi, để các khán giả đến sau dễ dàng tham gia vào chương trình.

Người bạn chờ đợi cuối cùng đã đến, dưới sự kích động của bạn, nhiều quần chúng không rõ chân tướng thì nhau lên án kẻ phụ bác đã dòn bạn đến bước đường cùng thế này, trong màn kịch này bạn đang chiếm ưu thế cả về thiên thời, địa lợi lẫn nhân hòa, đừng có nhân lúc này mà cũng xông vào đối phó với hắn, phải đứng ra bênh vực hắn, để hắn thấy bạn có thể chết vì hắn, cũng sẵn sàng bảo vệ hắn.

Hắn chắc chắn sẽ cảm động mà ôm lấy bạn, bây giờ là lúc phải đuổi quần chúng xung quanh đi vì vai trò của họ không còn cần thiết nữa, tuy họ rất muốn được thưởng thức tiếp màn sau, nhưng cái gì quá cũng không tốt (Thím Chín tôi là người học văn uyên thâm, còn biết cả Tiếng Anh nữa), màn sau là thế giới của riêng hai người.

Bạn phải tiếp tục một màn khóc lóc cuối cùng nữa, có thể khóc trong vòng

tay hấn, nhưng màn khóc lóc này có khác so với màn khóc lóc lúc đầu, cần giảm bớt sự thô lương và trách móc, thêm thắt chút dịu dàng, cơ bản đạt đến thế giới « hữu tình » là đạt.

Lẽ ra phần sau còn nhiều nội dung nữa, nhưng xem xét đến thứ bậc độ tuổi độc giả của cuốn Sách quý Tam Thủy khá lớn, có một vài độc giả dưới 18 tuổi nên đành phải bỏ, đành phải sửa thành “dưới đây lược bớt 3000 từ”.

CHƯƠNG 42

Tôi gọi nhớ lại một chút về những tâm đắc của thím Chín và chú Tám trong việc tự sát cũng như những tâm đắc của chú Tám trong việc chống tự sát, thế là tôi đã lập nên một kế hoạch hoàn chỉnh.

Phương pháp khuyên người ta từ bỏ tự sát không phải là đi nói với họ rằng họ còn có vợ có con, vì anh ta quyết đi tự sát, chắc chắn anh ta phải có sự chuẩn bị tư tưởng kỹ càng đối với những thứ anh ta quyết tâm rời bỏ, vì thế cần cho anh ta thấy thế giới này còn có những người thảm hơn anh ta vậy, mà họ vẫn sống tốt, hà có gì anh ta phải tìm đến cái chết.

Hôm nay cái kẻ thảm hơn anh ta chính là tôi đây.

Tôi khóc lóc đau khổ, không phải leo ra lan can trên nóc nhà rồi ôm mặt khóc mà vừa khóc vừa lúc lắc cái đầu, như thế mỗi lần lắc đầu đến một góc độ hợp lý tôi có thể quan sát tâm trạng của người đàn ông này. Ông ta tạm thời dừng những hành động của mình, tuy là đang muốn chết nhưng trước khi chết muốn được thỏa mãn trí tò mò của mình thì kẻ cũng không tồi. Một sự khởi đầu tốt đẹp, vậy là tôi đã đạt được mục đích, tôi không còn lắc lư cái đầu nữa mà vùi mặt vào cánh tay khóc không nước mắt.

Ông này càng ngày càng tò mò hơn, đến lúc nhin không nổi bèn vỗ vai tôi hỏi: “Người anh em, cậu sao vậy?”. Tôi mặc kệ ông ta, vẫn tiếp tục khóc, đây cũng là một kế sách, cũng như con gái khi có người theo đuổi trông ra vẻ rất gượng gạo, tuy trong lòng thích quá đi rồi nhưng họ vẫn luôn miệng: “Tôi không thích”, sau nhiều lần tốn công theo đuổi bạn mới nhận được sự đồng ý miễn cưỡng của họ, và họ chính là người mà bạn phải khổ công theo đuổi mới có được, nghiêm nhiên họ trở nên có giá hơn.

Cuối cùng, ông ta không thể nhẫn nhin được thêm lại vỗ vai tôi hỏi tiếp: “Người anh em, cậu ...” ông ta một lần nữa lại rơi vào cái kế đã bày sẵn của tôi, lúc này trí tò mò của ông ra đã đạt đến một mức độ tương đối.

Tôi gào lên: “Mẹ ơi, con không thể tiếp tục chăm sóc mẹ được nữa rồi!”. Tôi làm ra vẻ như sắp nhảy xuống.

Đây là một cao trào trong kế hoạch hoàn hảo của mình, tôi sẽ đẩy vị giác của ông ta lên cao, sau đó làm ra vẻ sắp nhảy lầu đến nơi, ông ta chưa nhận được câu trả lời sẽ cảm thấy bức bối vô cùng và nhất định sẽ giữ tôi lại bằng được, lúc này tôi có thể thực hiện bước tiếp theo.

Tôi làm tư thế chuẩn bị nhảy, nhưng người đàn ông này không hề có ý nín lại, tôi đành ngưng ngưng mà rút lại cái tư thế ấy.

Tuy khi này tôi có đôi chút không thành công nhưng lúc này tôi đã không còn có thể khóc nữa, tôi phải bắt đầu bước tiếp theo, tôi hỏi ông ta: “Đại ca, anh định nhảy lầu phải không?”

Ông ta ít nhất cũng phải hơn tôi hai ba mươi tuổi, gọi ông ta bằng anh tôi thiệt thòi quá, nhưng vì 2 con cộp cảnh sát đang đứng bên cửa sổ đang hau háu chờ mời, và vì đứa con gái ông ta rất có thể trở thành vợ mấy ông miền núi, tôi chấp nhận thiệt thòi vậy.

Ông ta nhìn xa xăm một cách vô hồn, lơ đãng trả lời tôi: “Đúng thế!”

Tình hình lại tiến triển theo hướng có lợi, giờ tôi và ông ta đã có câu chuyện làm quà rồi, tiếp theo tôi phải gần gũi ông ta hơn, có vậy mới dần nắm bắt được tình hình cụ thể.

Tôi phải tìm một chủ đề hợp với ông ta, ban này người đàn ông này trong lúc giằng co với Vương Dũng có nói rằng ông ta bị người ta lừa rất nhiều tiền, đến vợ cũng bỏ theo người khác rồi.

Tôi gào lên bằng giọng than thở: “Đàn bà đều là một lũ khốn nạn cả!”

Câu này tôi nói rất trái với lòng mình, thật ra trên thế giới này rất nhiều phụ nữ tốt đẹp, như mẹ tôi chẳng hạn, nhưng vì cố tìm được điểm chung với ông ta, tôi đã phải hy sinh danh dự của rất nhiều người phụ nữ, tôi ngập chìm trong nỗi ân hận, tôi thậm chí nói lời xin lỗi với chị em phụ nữ: “Vô cùng xin lỗi, để cứu người tôi đành hy sinh danh dự của chị em.” Tôi tin họ sẵn sàng tha thứ cho tôi vì tôi đang làm một việc tốt, tôi tò mò quay nhìn về phía cửa sổ, Lưu Dĩnh rất căng thẳng theo dõi tình hình của chúng tôi. Tôi quên mất chưa giải thích một chút, trong lời xin lỗi ban này không bao gồm Lưu Dĩnh, chị ta đúng là đồ khốn nạn.

Tôi nói xong câu đó rồi đứng chờ phản ứng của ông ta, ông ta đột nhiên quay lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao hòa giữa không trung, tôi nhìn thấy 2 chữ trong ánh mắt ông ta, đó là 2 chữ: “Tri kỷ”.

Ông ta hỏi tôi: “Người anh em nhỏ tuổi, vậy là cậu cũng nhảy lầu vì đàn bà ư?”

Tôi đáp lời: “Đúng thế!”. Tôi vừa nói vừa trèo lên cái bục bê tông, vẫn giữ

một khoảng cách với người đàn ông.

Tôi khóc lóc phân bua: “Vợ em bỏ em rồi !”

Ông ta nghi ngờ lắm: “Cậu mới tí tuổi mà cũng có vợ rồi à?”

Tôi trả lời ông ta: “Trong thị trấn em, mọi người đều lấy vợ lấy chồng sớm.”

Ông ta dường như suy tư điều gì, cuối cùng cũng cất lời hỏi tôi: “Vậy tại sao vợ cậu lại bỏ cậu?”

Ông ta hỏi câu này với trình độ rất cao, tôi biết đây lại là một thời khắc then chốt, cảnh ngộ của tôi có thảm hơn ông ta không chính là ở câu trả lời này. Tôi thăm dò ông ta, nhìn vẻ bề ngoài tôi đã thăm hơn ông ta, dù thế nào đi chăng nữa ông ta cũng ăn mặc rất chỉnh tề, chứ áo tôi ban nãy đã bị Vương Dũng lôi rách toạc rồi. Tuy vậy, chỉ dựa vào bề ngoài để chiến thắng thì chưa đủ, ông ta phải gặp cảnh ngộ là không tiền và không đàn bà, hai thứ ấy đều là thảm kịch của nhân gian, lúc này tôi chưa kịp nghĩ ra lý do gì hơn để qua mặt được ông ta.

Tôi không nói gì, ông ta càng lúc càng nhìn tôi với ánh mắt thiếu tin tưởng, tôi chỉ còn biết làm bộ không mở miệng nói và nhìn ông ta trân trân, tôi phải tranh thủ thời gian, tôi đang liên tục lật giở trong lòng những trang “Sách quý Tam Thủy”, thế mà vẫn không thể tìm được một lý do nào cho câu trả lời.

Ánh mắt của ông ta càng trở nên hoài nghi hơn, nhưng đột nhiên ông ta như tỉnh ngộ, ông ta nói với tôi với vẻ hết sức đồng tình: “Lẽ nào cậu ... ?”

Tôi như mở cờ trong bụng, dù sao tôi cũng chẳng tìm nổi lý do nào, tôi vội cướp lời ông ta: “Lẽ nào anh đã đoán ra được?”

Ông ta gục sát đầu, hạ giọng hỏi tôi: “Lẽ nào cái đó của cậu không ổn?”

Trí tưởng tượng của vị đại ca này thật phong phú, tuy vậy tôi cũng đã không còn lựa chọn nào khác, làm thằng đàn ông phải thừa nhận mình kém cỏi mặt đó quả là một sự đau khổ cùng đường! Tôi đau đớn gật gật nói: “Chính thế, cái đó của tôi không được.” Tôi lại bật khóc, lần này là muốn khóc thật sự.

Tôi nhanh chóng di chuyển lại gần ông ta, hóa ra có một số chuyện không hấp dẫn mấy bà ngồi lê đôi mách bên đường.

CHƯƠNG 43

Ông ta nhìn tôi đầy cảm thông, dù sao đi chăng nữa một kẻ trông rách nát tả tơi như tôi, vừa mất vợ vừa gặp vấn đề rắc rối về sinh lí thì cũng đáng được cảm thông lắm chứ, ông ta hỏi tôi: “người anh em nhỏ tuổi, cuộc đời cậu thể thảm vậy hay là cậu nhảy xuống trước đi, sau đó đến lượt tôi.”

Tôi trân trân nhìn kẻ không có nhân tính ấy, ông ta vẫn còn nói những lời ấy với một kẻ khốn khổ như tôi. Thấy tôi chần chừ, ông ta bèn nói với tôi: “Từ lúc tôi đứng đây đến giờ tỉnh ngộ ra bao điều về đời người, thực ra ranh giới giữa sống và chết rất mong manh, chỉ cần có thêm chút dũng khí là có thể đi từ sống đến chết. Tôi biết cậu đang do dự, khi này tôi cũng đã từng do dự, nếu không để tôi giúp cậu một tay, coi như đây là việc tốt cuối cùng tôi làm được trong cái xã hội đen tối này.”

Ông ta định đẩy tôi một cái, tôi vội hét lớn: “Đừng vội!”

Người đàn ông bất ngờ nhìn tôi: “Người anh em nhỏ tuổi, tôi đang giúp cậu mà.”

Ông ta bắt đầu không tin tôi lắm, tôi vội giải thích: “Đại ca, em nghĩ chúng ta người trước kẻ sau nhảy lầu tự sát liệu người ta có nghĩ chúng ta tự tử vì tình không?”

Ông này hơi do dự nói: “Có lẽ là không đâu, chắc người ta sẽ không nghĩ phẩm chất của tôi tồi đến thế chứ?”

Tôi rất muốn giơ chân đạp cho ông ta một cái, nhưng tôi không thể, đằng sau có người đang theo dõi tôi, sẽ làm chứng tôi là kẻ giết người, muốn hành động phải chờ vắng người mới được.

Tôi nói: “Thế gian này thật là đen tối, nhưng vẫn còn có những người tốt như đại ca.”

Ông ta nhìn tôi vui sướng, giơ cánh tay lên làm như vừa tỉnh cơn mê.

Hôm nay, tôi đã chịu bao oan ức, trải qua biết bao nguy hiểm, cuối cùng lúc này cũng có báo đáp, cuối cùng ông ta cũng hiểu rằng nhảy lầu cũng là một công trình thể hiện sự phô trương, bạn cứ nhảy bừa xuống âu cũng chỉ để lại được chút đàm tiếu qua loa của người đời sau khi cơm no nước đầy mà thôi.

Ông ta lại nói với tôi: “Vậy cậu chết cách xa ra một chút.”

Tôi lại gặp bài toán học búa, phương án cứu người của tôi là tìm sự đồng cảm từ phía đối phương, nhưng ông chú đang đối mặt với tôi đây chả có chút lương tâm nào. Tôi chỉ có thể lại đòi một biện pháp khác.

Tôi đành nói với ông ta: “Anh à, em thấy anh chết thế này đúng là không đáng.”

Ông ta nghi ngờ nhìn tôi hỏi: “Thế như thế nào mới là đáng?”

Tôi nói với ông chú: “Anh chết đi thế này, người đáng thương là con gái anh, còn những kẻ ăn tiền của anh thì vẫn phồn phơ sống tốt, thế không phải là người thân thì đau khổ còn kẻ thù thì vui sướng sao!”

Ông ta hiểu ra vấn đề bèn hỏi tôi: “Vậy tôi nên làm thế nào?”

Tôi tiếp tục nói: “Vì vậy, anh có chết cũng phải chết cho hoành tráng, anh nên buộc thuốc nổ vào người tôi tìm kẻ đã lừa tiền anh cho hắn cùng chung số phận, như thế chết cũng đáng.”

Dù sao tôi cũng đã nhận lời với cảnh sát hôm nay phải khuyên giải được ông ta, còn sau hôm nay ông ta sống chết ra sao không liên quan gì đến tôi cả.

Ông ta gật gù, tôi tin chắc ông ta đã chấp nhận lời khuyên của tôi, trông đáng vẻ rất khó xử.

Tôi bỗng hiểu người đàn ông này khó xử điều gì, tôi rút giấy bút trong túi ra, Trương Tiểu Cường tôi giờ đây đã là một công chức, trên người đương nhiên lúc nào cũng có giấy bút, tôi nhanh chóng viết địa chỉ và số điện thoại ra giấy đưa cho ông ta.

Ông này hỏi: “Cái gì vậy?”

Tôi trả lời: “Đây là địa chỉ liên lạc của chú Chín em, thuốc nổ chú ấy làm tuy giá cao hơn của người khác nhưng chất lượng chắc chắn là số một, anh có bao nhiêu kẻ thù cũng có thể đặt hàng một lần luôn.”

“Thật không?”, ông ta hào hứng hỏi tôi, cuối cùng không còn thấy khó xử nữa, chúng tôi nhìn nhau cười vui vẻ.

Hoa hồng chú Chín tra qua việc bán thuốc nổ là cao nhất thị trấn, tôi cố trấn

tĩnh niềm vui sướng trong lòng.

Ông ta rời cái bệ bê tông, tôi quệt mồ hôi, tiếp theo là phải ép mấy cảnh sát thực hiện lời hứa, người đàn ông này quay lại nhìn tôi hỏi: “Người anh em nhỏ tuổi, cậu còn định tự tử không?”

Tôi vội đáp: “Không chết nữa, cháu học tập theo chú, phải giết chết mục đàn bà khốn đó, rồi sẽ tự tử sau.”

Ông già giơ ngón tay cái ra tán thưởng: “Người anh em rất có chí khí, tôi tính tới nay sẽ xả hơi một chút, vào hộp đêm tìm mấy em, ngày mai sẽ tính đến chuyện báo thù.”

Ông ta hỏi tôi: “Người anh em nhỏ tuổi, chúng ta cùng đi chứ?”

Gì cơ? Hộp đêm? Các chị em trong thị trấn tôi rất nhiều người vào thành phố làm nghề này, tôi mà đi tìm các em lỡ bị họ nhìn thấy rồi truyền tin về thị trấn thì đúng là sự kiện đáng vinh dự! Mọi người sẽ cho rằng tôi phát tài lớn, thậm chí là làm cán bộ lãnh đạo, nếu không làm gì có tiền mà đi tìm các em để giải trí?

Ông ta lại trở nên khó xử nói với tôi: “Người anh em nhỏ tuổi, nhưng chuyện đó của cậu không được, đành thôi vậy, có duyên sẽ hội ngộ sau!”

Ông ta quay người bước, tôi không kịp nhìn liền níu lấy vạt áo ông ta, ông nhìn tôi ngạc nhiên, tôi nhìn ông kỳ vọng, trong tim tôi đang có tiếng gào thét: “Tôi rất ổn, tôi rất ổn, tôi thật sự rất ổn.”

Ông ta rút trong túi ra mấy trăm nhân dân tệ dúi vào tay tôi nói: “Người anh em nhỏ tuổi, tôi thấy áo cậu rách cả rồi, tôi vẫn còn tiền đây, nếu cậu không chê thì cầm lấy đi mua mấy cái áo tốt một chút!”

Mọi việc trong thế gian này đều có được có mất, chúng ta lúc nào cũng quần quanh giữa được và mất, lúc bạn nhận thấy đang bị mất đi thì lại bất ngờ nhận được cái mà ngay trong ý nghĩ mình cũng chưa nghĩ tới.

Mẹ vẫn nói: “Khiêm nhường là phép lễ nghĩa bất cứ lúc nào cũng không được quên.”

Vì thế tôi nói với ông ta: “Anh thật có ý tốt quá!”

Ông ta ngây ra định rút lại tiền, trời, ông là người nước ngoài à, đến một câu

nói khiêm tốn cũng không hiểu, tôi dốc sức tóm chặt lại chỗ tiền không để ông ta rút lại, hai chúng tôi tranh cướp quyết liệt.

Sau một hồi ông ta nói: “Hóa ra là cậu cần hả? ”, ông ta rời tay khỏi mấy tờ tiền.

Khi này tôi vẫn chưa nói hết, bạn có được đến nơi thì nó lại tuột ra khỏi tay lúc nào không hay.

CHƯƠNG 44

Cơ thể tôi nhanh chóng rơi xuống, tiếng gió ù ù quanh tai, trong đầu tôi có một nỗi nghi ngờ không thể giải thích nổi, không phải là kẻ phá hại sống lâu hay sao? Tại sao Tiểu Cường tôi lại có thể chết sớm thế này được? Tuy vậy tôi nhanh chóng tìm ra lời giải, tôi vừa làm một việc tốt đầu tiên từ xưa đến nay, báo ứng đúng là nhanh thật.

Tôi rơi “bịch” xuống tấm lưới, hóa ra khi nãy trong lúc tôi và người đàn ông kia giằng co, mọi người dưới đất đã căng một tấm lưới. Họ a lên vây quanh xem tôi sống chết ra sao. Tôi ngồi lên cái đệm, những người xung quanh thấy tôi không hề hấn đến một sợi tóc lấy làm thất vọng lắm. Không phải họ thất vọng vì tôi chưa chết, người ta có lạnh lòng đến mấy thì vẫn có chút đồng cảm thể thái. Tuy có lạnh lòng nhưng trong mỗi người đều có sự đồng cảm, mọi người đều không mong tôi chết nhưng tôi lẽ ra phải bị thương đôi chút. Không mất một sợi tóc thế là có lỗi với tất cả những người xem suốt này giờ chú ý theo dõi bạn.

Tôi vận mình vận mấy, phát hiện thấy cánh tay vẫn còn cử động được, tôi thốt lên một tiếng: “Ái chà”. Mọi người xung quanh đều chăm chú theo dõi và nhìn tôi đầy hứng khởi, hai vị cảnh sát và người đàn ông kia cũng chạy xuống hỏi han tôi: “Cậu thấy thế nào?”

Thật ra tôi vẫn thấy hơi đau nhưng nghĩ đến cứ lảng nhảng với mấy người này nhờ ra họ lại trở mặt thì rắc rối to, tôi gượng đứng thẳng lên nói: “Tôi không sao.”

Người xem xung quanh tản dần đi trong sự nghi ngờ. Hai vị cảnh sát và người đàn ông kia vẫn chưa chịu đi.

Lưu Dĩnh hỏi tôi: “Cậu không sao thật chứ? Hay đi viện khám xem thế nào.”

Tôi nhấn mạnh thêm lần nữa: “Tôi không sao”, tôi quay bước định bỏ đi, họ chăm chú dõi theo tôi.

Tôi lại quay lại nhấn mạnh với Lưu Dĩnh: “Chị đừng quên lời giao hẹn giữa chúng ta.”

Lưu Dĩnh trả lời tôi: “Yên tâm, chỉ cần cậu không làm gì phạm pháp quấy rối thì từ nay về sau tôi và cậu không còn liên quan gì nữa.”

Tôi rảo bước rời đi, hôm nay thu hoạch lớn nhất là bỏ được mối hạn với kẻ thù này, việc phạm pháp thì tôi vẫn cứ phải làm nhưng tuyệt đối không để chị ta nhìn thấy.

Tôi nhớ lại cảnh tượng khi nãy, chính ra màn nào cũng đầy nguy hiểm, tôi mím môi cười, cái cảm giác làm được việc tốt quả cũng không tồi, tuy vậy làm việc tốt giống như ăn món móng giò kho, không thể ngày nào cũng ăn, ăn nhiều ngấy lắm, tôi thấy chu kỳ 20 năm làm một việc tốt là hợp lý rồi.

Ông mặt trời sẽ không vì bạn hôm nay mệt mà mọc lên muộn hơn, sáng hôm sau tôi vẫn phải đi làm.

Tôi bước vào tòa nhà lớn của công ty, hôm nay người rất đông, bây giờ là lúc bắt đầu giờ làm việc, thường ngày vào thời gian này có rất ít người. Tôi nhìn thấy thím Liên đang đứng trong sảnh, rất nhiều người vây quanh thím. Mọi người vây quanh hỏi han, bỗng thím Liên nhìn thấy tôi.

Bỗng thím một tay chỉ tôi, một tay giơ cao cái chổi yêu quý của thím, hua tay nói lớn: “Cậu ta chính là Trương Tiểu Cường mà các anh muốn tìm đấy!”

Đám người xô lại phía tôi, tôi bỗng hiểu ra sự tình, chắc chắn có người đã tiết lộ hành tung của tôi, tôi đã lừa vô số người nên chắc họ tập hợp lại báo thù tôi.

Thím Liên, thường ngày tôi đối xử với thím có đến nỗi nào, tuy lần trước tôi có lợi dụng thím để lấy lòng ông Chủ tịch Hồ, nhưng nếu lúc đó thím đưa cái chổi cho tôi thì thế nào tôi cũng quét hộ thím vài mét, chính là do thím khỏe quá nên tôi chẳng giành được cái chổi, thế mà hôm nay ở cái thời khắc quan trọng này thím lại bán đứng tôi như thế, đúng là không ai đo được lòng người!

Đám người đồng loạt xông lại phía tôi, trong số họ tôi thấy một số người cầm theo vũ khí, trông như dùi cui điện, tôi quay ngoắt người chạy ra phía ngoài, dù thế nào cũng phải thoát khỏi đám người này rồi tính sau, tôi vẫn rất tin tưởng vào tốc độ của mình.

Tôi xô ra đến cửa đụng đầu ngay một người đang tiến vào, người này khỏe mạnh vạm vỡ nên kết quả của cuộc đụng đầu là tôi ngã lăn quay ra đất.

Tôi nghĩ vậy là xong, lần này tôi chết chắc rồi, tôi ngẩng lên nhìn kẻ đã đụng phải mình, cho dù hôm nay tôi có bị người ta đánh chết thì tôi cũng phải chửi cái kẻ đã hại tôi một trận mới xong.

Tôi ngẩng lên đập ngay phải một màu xanh chói mắt, đụng phải tôi là một cảnh sát trung niên, truyền đến bên tai là từng hồi còi xe cảnh sát, trước cửa công ty đỗ hàng loạt xe cảnh sát và rất nhiều cảnh sát đồng loạt xông vào tòa nhà.

Tôi ngồi trên nền quay lại nhìn đám người đang dần tiến sát vào tôi, lại nhìn vào làn sóng cảnh sát, họ đang tiến lại thành một tư thế vòng vây.

CHƯƠNG 45

Tôi ngã vật ra đất, một phụ nữ đã kịp xông lên trước mặt tôi hỏi: “Xin được hỏi anh có phải là Trương Tiểu Cường đã xả thân cứu người không?”

Phản xạ có điều kiện đã được chuẩn bị sẵn của tôi trả lời chị ta: “Không phải tôi, không phải tôi.”

Đã từng có rất nhiều người hỏi tôi những câu như thế: “Cậu có phải Trương Tiểu Cường không?”

Lúc nào tôi cũng đáp: “Không phải tôi, có phải anh cần tìm thằng nhóc hư hỏng Trương Tiểu Cường không ? Tôi vừa nhìn thấy nó chạy qua đây.”

Nhưng câu hỏi hôm nay hơi khác một chút trước câu hỏi của chị ta có từ: “Xả thân cứu người.”

Tôi đứng phắt dậy, vượt lại bộ comple, đây là bộ cảnh mới mua hôm qua, vẫn là mua ở chỗ cũ, là khách hàng cũ nên lần này tôi chỉ mất có 29 nhân dân tệ, có điều lần này cũng không phải là rẻ vì bà chủ phòng thù nghiêm ngặt, tôi chẳng chôm được cái cà vạt nào.

Tôi bình tĩnh cười, mắt tôi ánh lên một tia kiên định, một tia mạnh mẽ. Một Trương Tiểu Cường tràn ắp chính nghĩa xuất hiện trước mặt mọi người, hình tượng thế này tôi cũng đã nghiên cứu kỹ, tất nhiên không phải học hỏi từ “Sách quý Tam Thủy”, từ nhỏ tôi đã rất thích đọc các nhân vật anh hùng trong cuốn sách tiểu nhân, nhưng tôi đọc nó chỉ như một trò cười, cái tốt thì nên học nhưng cái sai lầm cũng nên nghiên cứu, có thể mới nhắc nhở bản thân mình không phạm phải những sai lầm giống nhau.

Cô phóng viên dí micro vào miệng tôi hỏi: “Anh Trương Tiểu Cường, xin hỏi trong lúc xả thân cứu người đó anh có suy nghĩ gì?”

Tôi chột im lặng, tôi không thể nói với chị ta là tôi bị ép buộc được, một câu chuyện hay thì cần có thời gian thai nghén, chỉ cần cho tôi thời gian, tôi sẽ kể cho nữ phóng viên nghe một câu chuyện cảm động rơi nước mắt, nhưng trong lúc này, tôi không thể không trở nên rầu rĩ.

Cũng may vị cảnh sát dụng phải tôi khi nãy tiến vào nói với các nhà báo: “Chào các bạn, tôi là Cục trưởng Lý của cục cảnh sát, xin các nhà báo hãy bình tĩnh, câu hỏi của các bạn sẽ được trả lời trong “Hội nghị báo cáo thành

tích xuất sắc của đồng chí Trương Tiểu Cường” do sở cảnh sát chúng tôi tổ chức riêng cho đồng chí ấy.”

Mấy vị nhà báo do không phỏng vấn được nên không vui cho lắm, những người chạy theo cứ chụp ảnh tới tấp làm mắt tôi hoa lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời một ngày tôi chụp nhiều ảnh đến vậy, trước kia ngày nào nhiều nhất cũng chỉ chụp đến ba tấm ảnh, lần lượt là chính diện một tấm, bên trái một tấm, bên phải một tấm.

Tôi bị cả đám cảnh sát nhét lên xe cùng đến hội trường “Hội nghị báo cáo thành tích xuất sắc của đồng chí Trương Tiểu Cường”, nghe nói đây là giai đoạn một trong hàng loạt những hoạt động “Cảnh sát và nhân dân cùng xây dựng cuộc sống tươi đẹp” do sở cảnh sát phát động, mà sự kiện xả thân cứu người của tôi lại là một sự kiện điển hình để tuyên truyền về sự phối kết hợp giữa cảnh sát và nhân dân.

Tôi lọt thỏm trong rừng cảnh sát, giống như con chuột lạc giữa bầy mèo, nhìn quanh bốn phía đâu đâu cũng thấy cảnh sát mặt mũi tươi cười hơn hở, thấy thế tôi cũng đủ tim đập chân run.

Địa điểm chọn tổ chức hội nghị không đâu khác chính là rạp chiếu phim Kim Thành, ông giám đốc cách đây mấy tháng đã đuổi tôi và Tứ Mao ra khỏi đây giờ đứng cười tí mắt đón chúng tôi ở cửa, rõ ràng ông ta đã quên tôi, còn nồng nhiệt xông vào bắt tay tôi, tôi nhận ra được cái vẻ tự hào lộ rõ bởi ông ta được bắt tay với người anh hùng cứu người như tôi.

Tôi được người ta mời ngồi ở bàn Chủ tịch, đối mặt với hàng nghìn ánh mắt ngưỡng mộ của các đồng chí cảnh sát, tuy đã dần lấy lại được vẻ tự nhiên, tôi bỗng nhận ra Lưu Dĩnh và Vương Dũng đến ngồi ở bậc trên, Lưu Dĩnh còn ngồi ngay cạnh hàng ghế của tôi, chúng tôi thoáng nhìn nhau rồi ai nấy ngồi nghiêm nghị nhìn về phía trước. Vẫn còn nhiều người xem đang vào hội trường, gồm cả rất nhiều nhân viên trong công ty tôi, thậm chí có cả Chủ tịch Lâm, giám đốc Giang và tổ trưởng Sa.

Ông Cục trưởng Lý bắt đầu thao thao bất tuyệt với bài diễn thuyết, miêu tả một cách sinh động những tình tiết câu chuyện diễn ra ngày hôm đó, rất mang tính truyện nhưng tôi cứ cảm thấy ông ta không kể về tôi mà là một tên gốc khác, nếu câu chuyện này mà lan truyền đến thị trấn Tam Thủy chắc tôi và mẹ tôi sẽ bị loại trừ ngay.

Mấy lần tôi cứ nghĩ ông ta đã nói xong, kết quả là ông ta lại thuật lại một lần

nữa từ một góc độ khác, cuối cùng tôi không chịu nổi, tôi bắt đầu ngo ngoay tứ phía, tôi thấy Lưu Dĩnh ngồi bên cạnh tôi mặt đỏ bừng.

Máy sưởi ẩm không khí trong phòng bật không lớn, chị ta không thể vì nóng mà đỏ mặt được, vừa quay sang thấy tôi đang nhìn mình, chị ta vội quay đi rồi cúi gằm xuống, mặt trông càng đỏ hơn, tôi bỗng hơi bồn chồn, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: Lẽ nào việc chị ta đỏ mặt có liên quan đến tôi sao? Ngày trước thím Sáu tôi rất ghét chú Sáu, nhưng sau cái đêm chú Sáu trèo vào giường thím thì thái độ của thím đối với chú Sáu có sự thay đổi lớn, từ đó thím cum cúp thuận theo chú Sáu, lẽ nào sau lần tôi giải cứu thành công ấy, Lưu Dĩnh đã thâm yêu con người tôi trong hóa thân một trí thức? Tôi lại nhìn trộm chị ta một lần nữa, Lưu Dĩnh không dám nhìn tôi dù một ánh mắt mà cứ nhìn chăm chăm xuống bàn. Trời ơi! Tôi càng chắc chắn hơn về cách tư duy của mình, tôi tự dung cũng thấy khó xử, mặc dù tôi đã đến độ tuổi kết hôn và Lưu Dĩnh trông cũng xinh xắn, nhưng chị ta về tuổi tác có hơn tôi đôi chút, tập quán của thị trấn là không chấp nhận vợ nhiều tuổi hơn. Mặc dù tôi có thể vượt qua rào cản của lễ thói mà miễn cưỡng chấp nhận chị ta. Nhưng chị ta gớm quá, động một tí là đánh chửi, làm sao tôi chịu đựng được? Chinh phục một nữ cảnh sát là một sự thử nghiệm mang tính khiêu chiến, nhưng nếu tôi thử làm nó như một sự thử nghiệm, chị ta lại yêu tôi tha thiết thì tôi biết làm thế nào? Một người có trách nhiệm như tôi lại phải giúp chị ta tìm một chỗ an phận, không biết bán một nữ cảnh sát lên miền núi thì người ta có nhận hàng cho không? Ngộ nhỡ không ai cần thì tôi phải làm cách nào để thoát được chị ta? Mà tôi thì còn quá trẻ để đeo gông vào cổ, đợi tôi thì có đến mục thất.

Tôi càng nghĩ càng nản, càng nghĩ càng phiền muộn, sớm biết có kết cục này có đánh chết tôi cũng không đi khuyên cái ông chú kia, tôi lại nhìn trộm cái mặt đỏ của Lưu Dĩnh, bỗng nghĩ đến một hành động ácx, xem ra cô ta trông cũng được mặc dù tôi biết mình làm thế là không nên.

Nhân lúc cục trưởng Lý đang phát biểu đến đoạn cao trào tôi bèn ghé đầu qua bên Lưu Dĩnh vờ như không biết hỏi: “Cảnh sát Lưu Dĩnh, sao mặt chị đỏ vậy?” nghĩ đến chị ta xấu hổ không thốt nên lời tôi sắp bật cười đến nơi.

Chị ta thấp giọng trả lời tôi: “Vì tôi cảm thấy ngồi cùng cậu thật là mất mặt.”

Tôi: “...”

Khi người ta chưa hiểu được giá trị đích thực thì làm sao mà trân trọng được, chịu sự ghẻ lạnh cũng là đương nhiên, người trần mắt thịt sao biết được cái

quý của ngọc? Lưu Dĩnh ơi là Lưu Dĩnh, tôi đắt giá hơn chị tưởng đây.

CHƯƠNG 46

Bài phát biểu dạt dào cảm xúc của Cục trưởng Lý cuối cùng cũng kết thúc, tôi bị lôi lên bục phát biểu, khi này ngồi dưới tôi cũng đã trù tính rất lâu. Tôi là người rất biết kể chuyện, có một năm tôi ăn trộm bánh bao cô Ba đang bán, tôi chạy rất nhanh cô không đuổi kịp nên cô lấy đá ném, không ngờ trúng vào đầu tôi, thế là tôi kết hợp với sự thật cô Ba đi ngang qua nhà chú Tư rẽ vào xin một bát nước uống để thuê dệt nên một câu chuyện tình đau thương trắc trở dài 20 năm giữa cô Ba và chú Tư. Cô Ba vì thế mà bị bố cô nên cho một trận, chú Tư vô tội đáng thương đã trở thành vật hy sinh, thím Tư còn công khai dan díu với chú Bảy một lần để trừng phạt hành vi không chung thủy của chú Tư. Còn hôm nay câu chuyện mà tôi sáng tạo bản thân cũng có chút ít sự thật, tình tiết rất khúc triết nên tôi tin sẽ không làm người nghe phải thất vọng.

Tôi bước lên bục phát biểu, mắt đỏ hoe, trong mắt ngân ngấn nước, đó chính là: “Chưa có làn điệu thì có trước chút tình”, trước khi kể chuyện nên tạo ra bầu không khí, như thế người nghe sẽ dễ dàng hiểu được chủ đề câu chuyện của bạn, từ đó làm cảm xúc của người nghe cũng trầm bổng theo tình tiết câu chuyện. Chủ đề hôm nay là một thanh niên chất phác và nhút nhát đã thắng bản thân, trong giây phút nguy hiểm đã trở thành một anh hùng xả thân cứu người. Tôi đã quan sát phía dưới hội trường, người đàn ông trung niên đó không có mặt, hôm nay tôi có thời chuyện đến đâu thì thôi.

Tôi chậm chậm đưa tay lên, một số phụ nữ mềm lòng đã bắt đầu xúc động vì tôi, họ thi nhau lôi khăn mùi xoa ra, tôi bỗng nhớ ra mình còn phải thực hiện một chuỗi lời cảm ơn nữa.

Tất nhiên tôi không thể nói điều đó gắn liền với sự quan tâm của đảng và chính phủ, tôi chưa đủ tư cách cho dù tôi đã đạt tiêu chuẩn là nhân vật được đài truyền hình phỏng vấn. Đầu tiên tôi gửi lời cảm ơn đến Cục trưởng Lý, chương trình này do họ tổ chức ra, biết đâu họ phấn khởi lại kiến nghị tăng thêm tiền thưởng thì hay quá. Tiếp theo lần lượt chúc vụ từ to đến nhỏ các vị lãnh đạo trong công ty, tôi cảm ơn hết lượt, tuy đã cảm ơn rồi nhưng lỡ có sót vì nào thì cũng mệt, các vị lãnh đạo ngồi dưới mặt mày hớn hờ, khán giả bên dưới có vẻ hết kiên nhẫn rồi nhưng tôi chẳng thể làm khác được, khoản này không thể thiếu. Đó là một cách điều hòa mối quan hệ giữa người với người vừa đỡ tốn kém nhất mà lại hiệu quả.

Cũng may đoạn mở đầu màn kịch đã sắp bắt đầu, tôi đang chuẩn bị thuật lại thành tích anh hùng của mình thì bỗng từ phía dưới một cô gái ôm một bó

hoa tươi xông lên phía tôi. “Trời, họ còn bố trí tiết mục người hâm mộ lên tặng hoa nữa cơ à?” Mấy ngôi sao lên sân khấu biểu diễn cũng luôn có người đẹp lên tặng hoa, số người lên tặng hoa cho tôi có ít hơn một chút nhưng dù sao đây cũng là một sự khởi đầu tốt đẹp, tôi tạm ngừng bài hùng biện, sự ngắt đoạn này coi như sự dự báo độ nóng cho bài hùng biện của mình. Tôi hân hoan đón nhận bó hoa đó, mùi thơm của hoa đua nhau sức nức mũi tôi, trong lòng tôi lấy làm hài lòng lắm, tôi ôm những bó hoa vào lòng, khuôn mặt người phụ nữ tặng hoa bị bó hoa che lấp cuối cùng cũng đã lộ ra, tôi được phen thót tim suýt thốt lên thành lời.

Xem ra tôi là người rất dũng cảm, vì Tam Thủy vốn là mảnh đất sản sinh ra cá sấu, rất nhiều cô gái bình thường đã bất chấp mọi nguy hiểm của cướp giết và lừa gạt để chọn huyện Tam Thủy là nơi hò hẹn lần đầu với bạn trai của họ. Bởi mấy cô gái hết sức bình thường này đứng trong đám con gái huyện tôi thì bỗng nhiên trở thành sắc nước hương trời, còn bạn trai của họ sau một ngày tận mắt chứng kiến sự ô nhiễm ấy sẽ dễ dàng thuận phục dưới chân họ ngay.

Mặc dù đã trải qua kinh nghiệm đầy mình như thế nhưng tôi vẫn không khỏi kinh ngạc, hóa ra một đứa con gái cũng có thể xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn. Hôm nay tôi mặc không ít nhưng vẫn không tránh được cơn rùng mình. Cũng may người đó tặng hoa xong là đi xuống dưới, tôi mỉm cười nhẹ nhàng. Dù sao đi chăng nữa rất nhiều người ở dưới cũng đang hướng lên phía Trương Tiểu Cường tôi, một nhân vật anh hùng, một người đàn ông nho nhã lịch thiệp không thể đập cho đứa kia một cái xuống ngay khán đài được, thế nhưng nó vẫn chưa có ý định rời đi.

Nó xông lên, giọng ngọt xớt gọi tôi: “Anh Tiểu Cường.”

Một cảm giác buồn nôn dâng lên trong tôi, nếu như tôi là một phụ nữ kết hôn lâu rồi mà chưa có bầu, mẹ chồng tôi thấy tôi thế này nhất định sẽ hét lên sung sướng rằng: “Con dâu tôi cuối cùng cũng đã có bầu!”

Nó vớ tay tắt cái micrô trước mặt tôi rồi nói: “Anh Tiểu Cường! En là Ngô Tiểu Nguyệt, con gái bố Ngô Đại Thành.”

Ngô Đại Thành ? Chính là người định nhảy lầu được tôi cứu hôm trước! Lẽ nào có thể là con gái ông ta? Tôi lạnh ngắt cả tim, tuy anh em miền núi yêu cầu không cao nhưng không có nghĩa là họ không có yêu cầu gì, đem Lưu Dĩnh bán lên vùng núi cao tuy có rất khó khăn song vẫn còn thuộc loại có thể thuyết phục được. Nhưng nếu đem cái cô Ngô Tiểu Nguyệt nghiêng

nước nghiêng thành này đến vùng núi cao mà bán thì ính khả thi chỉ bằng con số không. Một ngày du lịch Xin-Mã-Thái của mẹ con tôi vậy là đi tong, tôi không khỏi thất vọng tràn trề.

Trong phút chốc tôi liên tiếp phải gánh chịu hai cú sốc lớn, nhưng vẫn đủ kiên cường đứng trên khán đài này. Điều đó bắt đầu làm tôi cảm thấy khâm phục sức chịu đựng của mình, cuộc sống gian khổ đã rèn giũa tôi ngày càng trưởng thành.

Nó lại cười và nói nhỏ với tôi: “Anh Tiểu Cường, cảm ơn anh đã cứu bố em, em và bố đã bàn bạc rồi, gia đình em nhất định phải đền ơn anh.”

Tục ngữ có câu “Quá tam ba bận”, những thứ rủi ro không thể xuất hiện liên tiếp bai lần được, tôi biết điều kiện kinh tế của họ không tồi. Cái ngày hôm đó bố nó cũng đưa cho tôi mấy trăm nhân dân tệ, tuy bù đắp cho tôi về mặt vật chất cũng không bằng được thu nhập của việc bán một đứa con gái lên vùng núi cao nhưng cũng là sự bù đắp phần nào vết thương tâm hồn của tôi! Tiểu Cường tôi không phải là một kẻ tham lam nhưng thôi thì miễn cưỡng nhận lấy tiền của họ thôi! Dù sao cũng tốt hơn không có gì.

Nó tiếp tục: “Nhưng tất cả tiền của nhà em bị họ lừa mất rồi, em chỉ có thể ...”

Trời ạ! Không phải tiền mất sao? Nếu đưa tôi mấy tờ cổ phiếu loãng ngoẵng, lại hại tôi phải đem bán, thường tôi chỉ bán cổ phiếu giả, tình hình thị trường cổ phiếu thật tôi không nắm rõ nên rất dễ bị lừa, tôi hơi chần chừ.

Con bé nói tiếp: “Vì vậy em chỉ có thể đem tám than này để bù đắp cho anh. Anh Tiểu Cường, em biết hôm nay anh rất bận, mình sẽ nói chi tiết chuyện này sau.”

Mặt nó có đôi chút đỏ lên, lần này tôi chắc chắn nó hơi xấu hổ một chút, nó ngại ngùng quay người đi xuống khán đài. Tôi với tay định tóm nó lại, yêu cầu nó từ này về sau đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời tôi nhưng nó đi nhanh quá tôi không tóm kịp. Nó đi cách xa tôi một chút rồi dừng lại ngoái nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy hạnh phúc sau đó xấu hổ chạy biến đi.

Tôi không thể chịu đựng thêm mũi tấn công này, tôi bật khóc ngay trên khán đài.

CHƯƠNG 47

Trong lòng tôi nhiều điều khó lí giải, tôi thật sự đã cứu bố Tiểu Nguyệt ư? Tuy đã có lúc tôi nghĩ đến việc đẩy ông ta xuống, nhưng đó chỉ là một ý nghĩ vụt lóe trong đầu phút chốc chứ chưa đi liền với hành động? Tại sao đứa con gái ấy lại trừng phạt tôi thế này?

Cục trưởng Lý đến bên và khẽ vỗ vỗ vai tôi, cảm động nói với khán giả bên dưới: “Đồng chí Tiểu Cường vì quá xúc động, vì vậy ...”. Giọng Cục trưởng cũng nghẹn ngào không nên lời.

Ông vừa nói vừa dìu tôi trở lại chỗ ngồi, khán giả phía dưới vỗ tay như sấm. Tôi nhìn thấy mấy cảnh sát cường tráng ngồi ngay hàng ghế đầu đang cố kìm những giọt nước mắt, nhưng phần chính tôi vẫn chưa nói cơ mà! Tôi cố gắng lấy lại tinh thần, chuẩn bị quay lại bục phát biểu nhưng cứ bị Cục trưởng Lý ấn vào chỗ ngồi, ông nói: “Sau đây để tôi thay mặt đồng chí Trương Tiểu Cường báo cáo phần tiếp theo!”

Quá đáng thế là cùng, thường ngày cơ hội phát biểu của ông ta nhiều như thế mà còn cướp cả lần đầu tiên được đọc báo cáo của tôi, tâm địa đen tối vậy ư? Tôi cố gắng gồng mình đứng dậy, nhưng sức mạnh của ông ta ghê gớm quá làm tôi không động đậy nổi.

Cục trưởng phấn khởi chạy lên bục phát biểu, tôi biết lúc này ông ta chưa nói đủ, chẳng qua hảo tâm dành cho tôi một chút thời gian, bây giờ cơ hội lại đến rồi, câu chuyện mất bao thời gian dàn dựng về nhân vật anh hùng Trương Tiểu Cường của tôi vẫn chưa kịp kể.

Cục trưởng Lý bắt đầu nhai đi nhai lại bài báo cáo của ông ta, càng nghĩ tôi càng tủi thân, ông ta kể kém tôi rất nhiều, tình tiết mà tôi dàn dựng mới du dương hào hùng làm sao! Nhân vật mà tôi khắc họa mới sống động làm sao! Cái tình thần mà tôi miêu tả mới khí phách dũng cảm làm sao! Tình cảm mà tôi miêu tả mới tinh tế và chân thực làm sao! Vậy mà tất cả những thứ đó tôi chỉ có thể nuốt xuôi vào trong bụng.

Tôi âm thầm rót những giọt nước mắt, bỗng thấy dưới chân một cơn đau dữ dội, hóa ra Lưu Dĩnh vừa đạp cho tôi một cái, tôi nghi ngờ nhìn chị ta. Lưu Dĩnh nhìn tôi miệt thị nói: “Trương Tiểu Cường, cậu đường đường là một nam nhi mà cứ động tý là chảy nước mắt, cậu không thấy xấu hổ à?”

Tôi nhìn chị ta trong lòng nghĩ, chị chưa khóc chẳng qua chưa gặp chuyện

đau lòng thôi, chị ta quay đi không thèm nhìn mặt tôi nhưng vẫn ngậm ngậm đập thêm cho tôi cái nữa, tôi vội thu chân lên tận bàn khóc, cái móng lợn của con mụ nha đầu mạnh mẽ quá làm chân tôi đau điếng.

Cục trưởng Lý dừng bài báo cáo, nhìn tôi đáng thương một cách áy náy, sự chú ý của quần chúng dần chuyển sang phía tôi. Cục trưởng Lý mặt nghệt ra bắt đầy vỗ tay đôm đốp, toàn bộ hội trường đồng loạt vỗ tay, tiếng vang như sấm rền nổi lên.

Ngày hôm nay, tôi không còn một cơ hội nào lên bục phát biểu, bản báo cáo đầu tiên của Trương Tiểu Cường đáng thương vậy là kết thúc một cách quấy quá như vậy.

Một tối sau đó ba ngày, cục cảnh sát tổ chức tiệc chúc mừng chiến công của tôi, Cục trưởng Lý đích thân gọi điện đến công ty tôi thông báo, từ sau khi tôi tham gia hội nghị báo cáo thành tích, thái độ của mọi người với tôi khác hẳn. Giám đốc Giang hàng ngày làm mình làm mẩy với tôi giờ cũng cười tít mắt vui vẻ nói chuyện.

Thật ra tôi không muốn đến bữa tiệc chúc mừng, ăn uống cùng với cảnh sát làm tôi thấy áp lực lớn. Mà lại còn nhìn thấy cái mặt đáng ghét của Lưu Dĩnh, đó là một việc làm tôi thấy rất khó nuốt trôi. Tuy vậy, suy xét đến một bữa tiệc thịnh soạn nên tôi vẫn cứ đi.

Nơi tổ chức tiệc là một nhà hàng to nhất sang trọng nhất thành phố, chỗ này người dân thị trấn tôi chưa bao giờ được đặt chân tới, tuy tiền chúng tôi kiếm được là do lừa được, ăn cắp được, cướp giết được nhưng đó cũng là tiền mồ hôi nước mắt của chính chúng tôi, tiền do lao động có được thì ăn ở đây sẽ thấy xót lắm. Tôi cũng đã từng nằm mơ một chuyện tuyệt vời, đó là một ngày nào đó được đến nhà hàng này đánh chén bằng tiền mồ hôi nước mắt của người khác! Giấc mộng ấy cuối cùng cũng thành hiện thực.

Bữa tiệc chúc mừng chiến công là năm mâm, tôi không biết có phải họ thật sự muốn tổ chức tiệc cho tôi hay nhân cơ hội của tôi để làm một bữa đánh chén. Tuy vậy, tôi cũng chẳng quan tâm làm gì, công việc của tôi chỉ là đến đây ăn thôi.

Món ăn rất thịnh soạn, không hổ danh là nhà hàng tiếng tăm, Cục trưởng Lý chăm sóc tôi rất tận tình, liên tục giới thiệu với tôi về những món ăn mới, thật ra những món này tôi đã nhìn thấy nhưng chưa được ăn bao giờ, thường thường chúng tôi nấu cám cho lợn ăn vẫn phải cho thêm vài loại thức ăn gia

súc khác nếu không chúng sẽ không chịu ăn, tuy thế những người cùng bàn với tôi tổ chức đều tương đối tốt, họ chẳng khinh ăn chút nào.

Cái bàn tôi ngồi cũng tương đối khác loại, tôi chui vào cái nơi không phải tổ của mình. Họ coi người khách đặc biệt như tôi là kẻ không cùng phe cánh, tôi bắt đầu kể cho họ nghe về cuộc sống của mình. Tôi kể vô cùng hấp dẫn vì thế họ thường dừng lại đôi chút để phá lên cười. Lúc tôi kể đến chuyện ở thị trấn tôi có gia đình cả nhà chỉ có duy nhất một cái quần bông, quần đó còn những người khác thì chen chúc trong chăn để giữ ấm, tất cả bọn họ không dùng được đều phá lên cười, tôi cũng cười góp vui cùng họ, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, có lẽ mù tạt trên bàn xộc vào mũi ghê gớm quá!

Quan sát cuộc sống của người khác giống như xem đấu bò tót ở đấu trường vậy. Chúng ta ngồi trên khán đài ồn ào xem từng trận đấu rất thuyết phục lòng người, nhưng nếu không hiểu nỗi đau của con bò khi mang trên mình những mũi giáo sắc, thì những gì mà chúng ta có thể làm được chỉ là những tiếng reo hò cổ vũ mà thôi.

CHƯƠNG 48

Bữa tiệc thịnh soạn như thế này tôi cũng đã từng được ăn, nhưng hầu hết như thế này tôi cũng đã từng được ăn, nhưng hầu hết những người tham gia đều là kẻ ăn lừa uống lọc, còn lần này thủ vai nhân vật chính. Cục trưởng Lý rót rượu cho tôi và nói phải cùng tôi cạn hết một chén, tôi biết loại rượu này đắt cắt cổ nhưng thường ngày tôi vốn rất ít uống rượu nên vội từ chối thành ý của Cục trưởng.

Cục trưởng Lý cũng không ép tôi, điều này quả là hiếm có, trong văn hóa uống rượu của Trung Quốc có một đặc điểm, nếu gặp một người không biết uống rượu thì phải ép cho họ uống đến lúc lộ rõ những điều xấu xa thì thôi.

Đột nhiên Cục trưởng hỏi tôi: “Tiểu Cường, cô gái mấy hôm trước tặng hoa cho cậu là ai thế? Tôi thấy lúc trên khán đài cô ấy có nói gì đó với cậu.”

Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Ngô Tiểu Nguyệt, cả cái điệu cười xấu ma chê quỷ hờn của cô ta nữa. Tôi thấy trong lòng chua xót quá, tự tay cầm chai rót một chén đầy cho mình.

Cục trưởng Lý phân khởi ra mặt nhìn tôi, chúng tôi cùng chạm cốc, tôi làm một hơi hết vèo, nỗi chua cay biến thành luồng nhiệt nóng bỏng chạy khắp cơ thể tôi.

Cục trưởng Lý khen ngợi tôi: “Tiểu Cường, cậu khá lắm, làm đàn ông phải biết uống rượu chứ.”

Ông ta ra hiệu các cảnh sát cấp dưới lần lượt chúc rượu tôi, lúc đầu tôi còn đủ sức khước từ, dần dần tôi chẳng còn từ chối gì nữa, cứ có rượu là tôi lại cạn, những luồng ấm nóng êm dịu tỏa khắp cơ thể tôi, rượu thật đúng là thứ hay ho, tôi đã dần dần không nhớ Ngô Tiểu Nguyệt là ai nữa, đầu tôi bắt đầu thấy nặng trĩu, tiếng nói của những người xung quanh cứ nhỏ dần, tôi sung sướng cười và biết mình đã hơi say.

Cục trưởng Lý gọi với sang chỗ cách chúng tôi một bàn: “Lưu Dĩnh, đưa Tiểu Cường về căn phòng chúng ta đã chuẩn bị sẵn cho cậu ấy đi!”

Lưu Dĩnh này giờ ngồi ở bàn đó, vừa rồi phía bàn họ mọi người đua nhau sang bàn tôi chúc rượu các lãnh đạo nhưng chị ta không hề qua, có lẽ vì ghét tôi quá đây! Lưu Dĩnh ngán ngẩm nhìn tôi nhưng lời của Cục trưởng chị ta cũng không thể chống lại, chị ta dẫn tôi lên gác, lại còn giữ một khoảng cách

với tôi: “Nếu cậu có thể đi một mình thì tôi không đi cùng nữa”. Tôi chán vì không thể không nhìn cái mặt gái già cau có của chị ta nên nói: “Thôi được rồi! Để tôi tự đi.”

Chị ta lôi từ trong đồng thẻ phòng ra đưa cho tôi một cái, tôi với tay lấy thẻ là chân bị bệnh lên, chao đảo, suýt đổ về phía chị ta. Lưu Dĩnh vội vàng tránh, sợ hãi rút vội một cái thẻ đưa cho tôi.

Chị ta quay trở lại phía dưới rồi, tôi chân nam đá chân chiêu tiến lên gác, cũng may gặp được người phục vụ đưa tôi về phòng. Tôi vào đến nơi không kịp bật điện cứ thế lăn kên ra ngủ, tôi cuộn chăn kín người, chăn rất ấm, có lẽ là mền bông mới, nhà tôi cũng có tới mấy năm trồng bông, tuy vậy bông thu hoạch được đều đem đi bán vì bông mới thì mới bán được giá. Còn cái chăn tôi đắp thì cứ cách mấy năm mới đem bật bông lại một lần. Chăn có mùi thơm nhẹ nhẹ, tôi chum kín đầu trong giấc ngủ ấm áp.

Tôi đang say giấc nồng bỗng có tiếng động nghe quen quen đánh thức. Nghe như tiếng gõ cửa, có lẽ là nghe nhầm do khả năng ở đây cách âm không được tốt nên tôi tiếp tục vui đầu ngủ, được một lúc tôi lại thấy có tiếng động trong phòng nên thò đầu ra khỏi chăn ấm, bên ngoài có ánh sáng, có lẽ khi trước tôi vô tình bật đèn hành lang, tôi tiếp tục lơ mơ ngó ra phía ngoài, sao lại có người bật tivi thế, trong tivi có một cô gái quay lưng về phía tôi và đang cởi đồ.

Trời, trong khách sạn cao cấp thế này cũng phát video sex ư? “Thật không ra thể thống gì!”

Tôi đang bị bất ngờ vì điều đó, định thần lại nhìn kỹ nữ diễn viên chính, thân hình xem ra cũng bình thường, cô ta cởi đồ xong, đang dần dần quay người lại.

Bỗng cô ta rít lên những âm thanh kích động, trời đất, nam diễn viên chính còn chưa xuất hiện mà đã kêu to thế rồi, thật đúng là cần cù bù thiếu sót! Nhưng tôi bị những tiếng rít của cô ta làm cho hãi hồn, toàn thân mồ hôi đầm đìa, rượu ngon giấc nồng bỗng tiêu tan gần hết, tôi chợt phát hiện ra nhân vật nữ ấy không phải trong tivi mà là người thật sờ sờ đang đứng trước mặt tôi. Tôi nhìn kỹ cô gái không mảnh vải che thân ấy, hóa ra là Lưu Dĩnh.

Tôi không hiểu nổi khi nãy nhầm lẫn từ đâu, là tôi chạy đến phòng Lưu Dĩnh hay chị ta chạy đến phòng tôi.

Chị ta lấy vội một chiếc áo lên che mình, tuy nhiên động tác do sợ quá mà càng chậm chạp, một vài chỗ không nên được nhìn thấy đều bị tôi nhìn thấy cả, chị ta khoác xong đồ tôi mới chột nghĩ khi này mình phải nhắm mắt lại mới đúng, tuy nhiên chị ta cũng mặc xong rồi nên có lẽ không cần thiết phải nhắm mắt nữa.

Chị ta thở dốc gào lên với tôi: “Tên lưu manh này, sao cậu dám vào phòng tôi?”

Thật oan cho tôi quá, rõ ràng chị ta đưa thẻ mở phòng cho tôi, đầu óc tôi vội lướt qua các tình tiết, lúc này Lưu Dĩnh đã không nghe bất cứ một lời giải thích nào, lựa chọn duy nhất của tôi là chạy nhưng không kịp nữa rồi, Lưu Dĩnh vớ được bất cứ cái gì thuận tay trong căn phòng ném về phía tôi, tôi vội lúi c hăn lên làm lá chắn, đồ đạc trong phòng cũng không nhiều nên trong phút chốc chị ta đã ném sạch, tóm lấy cái gối chị ta tiếp tục rượt theo đánh phía sau tôi, thật ra tôi phải ăn mừng vận may vì đó là vật vừa tay nhất trong phòng chứ nếu trên bàn để một con dao thì hôm nay tôi chết không còn giọt máu nào.

Tôi cố gắng tìm đường né tránh, nhưng chị ta lại là một tay chuyên nghiệp, tất cả các đường tôi định thoát thân đều bị chị ta lập tức chặn đứng, gối liên tiếp giáng vào người tôi, tôi chạy loạn khắp giường và nhìn thấy mấy giọt máu rơi xuống giường, mà chị ta chưa hề đánh tôi bị thương, máu là do tôi bị chảy máu cam, thời tiết khô hanh thế này tôi rất dễ bị chảy máu cam.

“Cậu còn chảy máu cam được à?” Chị ta tức đến run tay lên.

Tôi lạnh người, trong bụng nghĩ lần này chết chắc rồi. Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập.

Vương Dũng ở bên ngoài lớn tiếng gọi: “Lưu Dĩnh, cô sao vậy? Có chuyện gì xảy ra thế?”

Lưu Dĩnh dừng tay, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

CHƯƠNG 49

Chắc chắn là tiếng rít the thé của Lưu Dĩnh khi nãy đã làm Vương Dững chú ý nên chạy đến, lúc này chị ta đang trong cơn khủng hoảng tinh thần, còn tôi cũng mấy đi phương hướng, ngộ nhớ hai người họ kết hợp đánh tôi thì tôi ... Nhưng tôi không hề cố ý mà.

Tiếng gõ cửa bên ngoài ngày càng to, cả hai chúng tôi đều không dám lên tiếng, ngoài việc kéo tay áo lên lau máu cam đang rớt trên mũi tôi không dám làm gì. Tôi thấy có tiếng đập cửa, sức mạnh của Vương Dững quả là ghê gớm, sau vài cú đập, cửa đã bị bung ra.

Anh ta xông vào, hoài nghi nhìn căn phòng với hai con người đang đứng trân trân, một Lưu Dĩnh quần áo xộc xệch, một tôi đầu bù tóc rối, vừa nãy tôi chạy đi đảo lại trên giường nên đầu óc không gọn gàng cho lắm, ánh mắt anh ta lần lượt soi khắp cơ thể chúng tôi còn thần sắc mỗi lúc một tăm tối.

Anh ta thấp giọng nói với Lưu Dĩnh: “Lưu Dĩnh, tôi biết thường ngày tôi đối với cô thế nào rồi đấy, vậy mà hôm nay cô lại ...”, tôi nghe rõ từng tiếng đau nhói phát ra theo lời nói.

Tôi và Lưu Dĩnh cùng giải thích: “Anh đừng hiểu nhầm”.

Giọng Vương Dững càng trầm hơn, anh ta nói: “Các người thật khéo thông đồng với nhau”. Ánh mắt của anh ta tiếp tục liếc đi, cuối cùng dừng lại ở cái giường.

Vương Dững nói trong đau khổ: “Hóa ra vẫn có máu ...”

Tôi co vào góc phòng, bây giờ vai chính ở đây không còn là tôi nữa rồi, Lưu Dĩnh và Vương Dững đang mặt đối mặt.

Vương Dững u sầu: “Thời gian trước tôi đã thấy lạ, tại sao bao nhiêu việc cô không để ý mà ngày ngày cứ lôi tôi đi theo dõi thẳng oắt lừa đảo này, hóa ra ... hóa ra ...”

Vương Dững đau khổ không thốt nên lời.

Nếu Lưu Dĩnh không ngại thì kỳ thực tôi cũng muốn thay mặt chị ta giải thích về việc ngày nào chị ta cũng theo dõi tôi, bởi vì ngoài việc tôi coi rẻ chị ta gọi chị ta là mẹ Tiểu Minh ra, tôi còn nói chị ta là đồ biến thái, hám của lạ

trước mặt bao nhiêu người. Mấy chuyện ngày tôi nghĩ chắc Lưu Dĩnh cũng ngại không muốn kể với Vương Dũng, nhưng ý tốt lần này của tôi có lẽ Lưu Dĩnh rất khó chấp nhận. Lần này thì ý tốt của tôi lại không thành nữa rồi.

Lúc này Lưu Dĩnh chẳng có cách gì thanh minh, chị ta thở hồng hộc vì tức.

Tôi ngẫm quan sát tình hình, giờ là cơ hội tốt để lĩnh ra ngoài nhưng hai người họ lại chặn giữa cửa mà lời qua tiếng lại. Có lẽ lát nữa tôi phải tự tạo ra chút hỗn loạn để chuồng vậy, tôi nhẫn nại chờ đợi thời cơ.

Vương Dũng nói: “Khi này, cô nói quần áo bị đổ rượu vào nên cô lên lau đi, vậy mà cô lại ...”. Người đàn ông đáng thương lại một lần nữa không kìm chế được thái độ của mình.

Lưu Dĩnh nói: “Vương Dũng, anh nghe tôi giải thích cho anh hiểu”. Lưu Dĩnh dường như đã hạ quyết tâm giải thích rõ ngọn nguồn với Vương Dũng.

Thật ra xét ở một góc độ nào đó, đoạn tuyệt với cô Lưu Dĩnh hung hãn này chính là điều may mắn cho Vương Dũng. Tuy nhiên tôi cũng không hy vọng hiểu nhầm của họ to tát quá nếu không cái cục tức của Lưu Dĩnh sẽ dội cả xuống đầu tôi.

Vương Dũng đau khổ cúi đầu khó khăn đáp: “Đủ rồi, tôi không muốn nghe gì nữa, chúc các người hạnh phúc đến đầu bạc răng long”.

Anh ta quay đầu chạy khỏi căn phòng, biến cố này đến nhanh quá làm tôi đờ người ra, sao anh ta lại bỏ đi như thế chứ? Lưu Dĩnh còn chưa kịp giải thích cơ mà! Thê thảm hơn cho tôi là Vương Dũng vẫn giữ thói quen tốt ra vào đóng cửa.

Lúc này trong căn phòng đóng kín chỉ còn lại tôi và Lưu Dĩnh.

Tôi dần lùi về phía sau, dựa sát vào tường, thế là đã không còn đường thoát.

Tôi nhỏ giọng: “Cảnh sát Lưu, chuyện này không trách tôi được, là chị đưa tôi chìa khóa phòng.”

Lưu Dĩnh không nhúc nhích gì cứ chăm chăm nhìn tôi, tôi khẽ kháng dịch chuyển và phát hiện ra những giọt lệ của Lưu Dĩnh cũng đang dịch chuyển theo bước tôi.

Tôi thấy hơi sợ, vội vàng thanh minh: “Cảnh sát Lưu, khi này, tôi cũng định

giải thích nhưng mà anh ta không chịu nghe.”

Ngoài cửa sổ một ánh sáng lóe lên, ánh sáng soi rọi khuôn mặt Lưu Dĩnh, ánh mắt chị ta dần trở nên hung hãn, từng đợt sấm từ xa vọng lại, bên ngoài là một trận mưa bão.

Lưu Dĩnh đứng bất động, chúng tôi đồng hành trở lại từng đoạn hồi ức, không nhìn rõ người nhưng nỗi sợ hãi trong lòng không hề giảm bớt vì bạn không thể biết khi nào người ta xuất hiện sau lưng mình.

Tôi muốn thoát ra, tôi gào to: “Cảnh sát Lưu, lần trước chúng ta đã nói từ nay về sau chúng ta không còn liên quan gì đến nhau, chị không thể nuốt lời được!”

Nhưng cơn phản nộ của chị ta lại nổi lên nhanh chóng như cái chần bông tích nước dưới trời mưa bão vậy.

Kèm theo đó là sấm chớp, nước mưa lan tràn.

Chị ta “A” lên một tiếng xông về phía tôi.

Trương Tiểu Cường ơi là Trương Tiểu Cường, sao cậu có thể quên lời mẹ răn dạy thế hả.

Lúc tôi còn rất nhỏ, mẹ tôi vẫn thường nói với tôi: “Tiểu Cường, con phải nhớ dù là lời của chú cảnh sát nay cô cảnh sát cũng không được tin nghe chưa”.

CHƯƠNG 50

Tôi chạy trốn khắp phòng, Lưu Dĩnh không hổ danh là người trong nghề, chị ta chỉ cần di chuyển một chút là đã chặn đứng được con đường sống mà tôi kỳ công tính toán, mà tôi vốn là người có văn hóa, thường ngày những việc chân tay thô lỗ tôi đều đẩy cho Tứ Mao làm.

Chân tay của chị ta liên tiếp hạ cánh vào người tôi, nếu cứ như thế này tôi sợ mình sẽ chết dưới bàn tay của mẹ đàn bà này mất, tôi không chạy trốn nữa, dù sao cũng không thể thoát nổi, không lãng phí sức làm gì nữa, tôi lấy tay ôm mặt mà hét lên: “Dừng tay, dừng tay, tôi có việc muốn nói!”

Lưu Dĩnh rất nể mặt tôi, chị ta lập tức dừng tay, lại dùng chân đạp vào mạng sườn tôi một cú đau điếng, tôi ôm bụng quằn quại.

Tôi gào lên: “Đồ nha đầu chết tiệt kia, hôm nay một là chị đánh chết tôi, hai là đừng có động vào một sợi tóc nào của tôi nữa!”

Cô ta cũng lớn tiền không kém: “Cậu dám gọi tôi là nha đầu hả? Được, hôm nay tôi sẽ đánh chết cậu, rồi sao chứ?”

Chị ta lại xông đến chuẩn bị ra đòn tiếp, tôi vội hét lên: “Chị còn đánh tôi, tôi sẽ làm chị phải hối hận đấy.”

Chị ta dừng lại, cười nhạt nói: “Tôi muốn nghe xem tôi có gì phải hối hận.”

Tôi vừa thở không ra hơi vừa nói: “Nếu chị còn đánh tôi, ngày mai tôi sẽ đến công cục cảnh sát kể với từng người trong cơ quan chị rằng đêm nay tôi với chị ở đây làm cái việc đó.”

Chị ta lại cười: “Lời của loại lừa đảo như cậu ai thêm tin chứ?”

Tôi chỉ vào chị ta nói: “Tôi sẽ nói với họ ở chỗ ấy trên người chị có một cái nốt ruồi xem người ta có tin không?”

Bộ mặt của Lưu Dĩnh cuối cùng cũng đã biến sắc, tôi thậm chí phào, mắt mọi người không phải lúc nào cũng sáng như tuyết, nếu tôi nói lung tung người ta có không tin đi chăng nữa thì câu chuyện cũng sẽ trở thành trò đùa để mọi người tán phét lúc đó.

Lưu Dĩnh bắt đầu ngần ngừ, tôi biết mình đã chiếm được thế thượng phong

nên hích cái đầu sang nói với chị ta: “Tôi còn biết viết thành nhật ký ái tính, hoặc là kiểu ép tôi quá, tôi đem tung lên mạng, sau đó in ra đem phát cho những người sống quanh khu chị ở.”

Tôi nén cười, mấy ngày trước tôi có xem được trên bản tin nên tôi biết chiêu này dùng được, mấy cái thứ này người ta có thể không tin nhưng người ta vẫn thích xem.

Sắc mặt Lưu Dĩnh tái xanh, chị ta hét lên với tôi: “Đồ lưu manh!”

Tôi cười đáp: “Đương nhiên, chị có thể giết người diệt khẩu, nhưng tôi nghĩ chị là một cảnh sát chắc chị sẽ không làm cái việc phạm pháp đó đâu nhỉ?”

Tuy tôi biết có lẽ Lưu Dĩnh sẽ không đến nỗi giết tôi nhưng tôi vẫn cứ nhấn mạnh giúp chị ta chú ý đến thân phận cảnh sát của mình.

Lưu Dĩnh đã hoàn toàn không còn biết đối phó với tôi như thế nào nữa.

Tôi phát hiện ra rằng bản thân mình là người có học vấn nhưng thỉnh thoảng đan xen đôi lần lưu manh cảm giác quả cũng không tồi.

Tôi lại cười nói: “Cảnh sát Lưu, chúng ta hãy hợp tác thêm một lần nữa đi, sự việc tối nay tôi xin chịu trách nhiệm giải thích với tên ngốc khi nãy và tôi xin chịu trách nhiệm giữ mồm giữ miệng, sau đêm nay chúng ta sẽ lại không có gì mắc mớ với nhau nữa, chị thấy thế nào?”

Chị ta chần chừ một hồi, tôi biết bây giờ chính là cơ hội tốt của tôi, nhân lúc chị ta đang chần chừ, tôi chuồn ra cửa phòng, sau đó hét với vào bên trong: “Cảnh sát Lưu, chúc hợp tác vui vẻ!”. Nói rồi tôi đóng sầm cửa lại và rời khỏi chốn thị phi này. Đàn bà thay đổi như thời tiết vậy, nếu tôi không chạy cho nhanh đợi đến lúc chị ta lại đổi ý thì tôi không đảm bảo được mình sẽ không bị xui xẻo.

Trên đường trở về, tôi vừa huýt sáo vừa tùm tùm cười, hôm nay là một ngày đáng nhớ, tôi đã thành công trong việc chơi xỏ một nữ cảnh sát xinh đẹp mà vẫn trở về lành lặn, đúng là một thắng lợi vĩ đại.

Tôi tạm thời đã thoát thân nhưng nó không nói lên rằng cuộc sống của tôi sau đó sẽ bình yên trở lại. Lần sau khi chúng tôi gặp lại, liệu tôi còn có thể thoát thân an toàn như lần này nữa không? Trong lòng tôi vẫn còn một nỗi u sầu, đó chính là cái đĩa Ngô Tiểu Nguyệt đã tặng hoa tôi trong lần đại hội biểu dương thành tích lần trước, cứ nghĩ đến nó đã đủ làm tôi phải đau đầu

rồi.

Mỗi lần tôi rẽ đến con đường vào công ty, tôi cũng phải để ý quan sát xem có gì bất thường không, mấy ngày hôm nay nó không thấy xuất hiện nhưng tôi vẫn từng ngày sống trong thấp thỏm lo âu.

Thế là cái gì đến cuối cùng cũng phải đến, hôm nay tôi vừa rẽ vào đầu phố gần công ty thì nghe thấy từ phía sau có tiếng gọi mình, âm thanh đó nghe như tiếng kêu rú của hai triệu năm về trước.

(Chú thích thêm chút kiến thức lịch sử: Hai triệu năm trước trái đất mà chúng ta sinh sống thuộc kỷ Giu-ra.)

Tôi hốt hoảng quay lại, Ngô Tiểu Nguyệt đang lao về phía tôi trong ngập tràn hạnh phúc, cô ta gọi: “Anh Tiểu Cường, đợi em với!”

Bản năng ham sống trong tôi thúc đẩy tôi co giò chạy, trời ạ! Con nha đầu ấy đã mò đến cửa rồi đây! Cũng còn may là tốc độ chạy của tôi thuộc dạng miễn bàn, hồi còn ở thị trấn, mỗi lần tôi mò được đồ gì của người ta gần như chẳng ai đuổi theo được tôi cả, tôi tăng tốc tháo chạy, cứ trốn được ngày hôm nay đã rồi tính sau.

Càng lúc tôi chạy càng nhanh, trước mặt đã là công ty rồi, tôi chỉ cần vào được tòa nhà lớn của công ty thì cô ta có muốn tìm tôi cũng khó, lãnh đạo công ty đã quán triệt hể có người hỏi một nhân viên nào khác trong công ty thì nói là không biết vì không chừng là người đến đòi nợ.

Tôi ngoái lại nhìn xem tình hình thế nào, trời ơi, sao càng đuổi khoảng cách càng gần thế này.

Lẽ nào cái đứa Ngô Tiểu Nguyệt này không chỉ là một con khủng long bình thường mà còn là một con mãnh long?

CHƯƠNG 51

Tôi nhìn thấy một thằng nhóc đang đứng phát tờ rơi quảng cáo cho những người qua đường ngay trước cửa công ty, tôi lao đến cướp lấy, tung đồng tờ rơi ra phía sau, tờ rơi bay ngấp trời đã tạm thời ngăn bước bút phá của Ngô Tiểu Nguyệt. Thằng nhóc mặt nghệt ra một lúc, ngay sau đó thì phấn khởi ra mặt vì nhiệm vụ phát tờ rơi ngày hôm nay của nó đã hoàn thành sớm.

Tôi quay ngoắt 90 độ xông vào tòa nhà công ty rồi nhanh chóng chui vào thang máy, tôi nhìn thấy Ngô Tiểu Nguyệt cũng đang đuổi đến nơi bèn dốc sức ấn nút thang máy, cửa thang máy chậm chậm đóng lại.

Tôi thở lấy hơi, trong đầu nhằm tính liệu Ngô Tiểu Nguyệt có kịp đuổi đến trước khi cửa thang máy đóng lại.

Tôi đã có thể nở nụ cười, tôi vốn là người tính toán không tồi, căn cứ vào tốc độ chạy của Ngô Tiểu Nguyệt và tốc độ khép lại của cửa thang máy, đồng thời kết hợp các yếu tố như sức gió ngày hôm nay, độ trơn của cửa thang máy, tôi phân tích một cách chuyên nghiệp rồi rút ra kết luận, đó là vào lúc chân Ngô Tiểu Nguyệt cách cửa thang máy 0,01cm thì cửa thang máy sẽ hoàn toàn đóng chặt. Xin đừng hoài nghi phán đoán của tôi, trên thực tế thành tích học tập hai môn toán và vật lý của tôi rất khá.

Tôi lại cười, ngay khi vừa rời khỏi tầng này tôi sẽ cho thang máy dừng lại ở vài tầng để đánh lạc hướng Ngô Tiểu Nguyệt, lần thất bại thảm hại nặng nề này tuy không hoàn toàn hạ gục ý chí của Ngô Tiểu Nguyệt nhưng nó là một sự khởi đầu tốt đẹp.

Ngô Tiểu Nguyệt nhanh chóng xông lên, tất cả mọi tình huống đều đúng như tôi – nhà chiêm tinh học vĩ đại đã dự báo, tất nhiên cũng có thể gọi là làm đúng như kế hoạch đã đề ra. Tôi gần như còn nhìn thấy khuôn mặt đầy đau khổ vì thất vọng của Ngô Tiểu Nguyệt, nhìn thấy Ngô Tiểu Nguyệt sắp chạm đến điểm cách cửa thang máy 0,01cm, tôi chuẩn bị nở nụ cười mãn nguyện. Vậy mà chân cô ta vừa đúng nhét được vào khe hở cuối cùng của cửa thang máy.

Sao có thể như thế được chứ? Tôi cúi đầu xuống, cuối cùng đã tìm được đáp án: Bình thường cỡ chân của con gái là 36, nhưng chân cái cô Ngô Tiểu Nguyệt này là 42, khoảng cách 6 cỡ đã dẫn đến dự tính sai của tôi. Ông trời ơi! Chênh lệch cũng có thể chênh lệch lớn đến thế được ư?

Cửa thang máy lại từ từ mở ra, cô ta ào vào thang máy, bàn chân thỉnh thoảng dẫm lên chân tôi, tôi đau đến nỗi kêu thành tiếng, sao chân cô ta lại có sức mạnh ghê gớm thế chứ?

Tôi bắt đầu lùi vào góc thang máy tìm chỗ trốn, đáng thương cho tôi xung quanh toàn tường đồng vách sắt, Ngô Tiểu Nguyệt cười tí nói: “Anh Tiểu Cường, cuối cùng em đã tìm được anh.”

Tôi còn nhìn rõ hôm nay cô ta còn trang điểm nữa cơ, phần trên mặt cô ta từng lớp từng lớp bay xuống.

Tôi nhẹ nhàng lôi chân ra khỏi chân Ngô Tiểu Nguyệt, cũng không biết là có bị gãy xương hay không.

Có một giọng nói vang vọng từ quá khứ lại, bố cô Bảy đã từng nói với tôi, gặp phải vấn đề khó đầu tiên phải đá, đá không được thì kéo. Bố cô Bảy tôi kể cũng là một nhân vật có máu mặt đấy chứ! Ông là Ủy viên Ủy ban thị trấn.

Hôm nay có lẽ đá không xong rồi, tôi cố gắng trấn tĩnh nỗi lo của mình rồi nói với Ngô Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt à, anh nghĩ có lẽ giữa chúng ta phải có thêm một khoảng thời gian cần thiết cho cả hai.”

Ngô Tiểu Nguyệt nói: “Anh Tiểu Cường, mới chỉ mấy ngày thôi mà em thấy như đã lâu lắm không nhìn thấy anh. Thời gian của chúng ta vẫn chưa đủ dài sao?”

Tôi vội vàng đáp: “Chưa đủ, chưa đủ, chúng ta vẫn cần thêm một chút thời gian nữa.”

Ngô Tiểu Nguyệt có vẻ không vừa ý, nhưng sau một hồi suy đi tính lại, cô ta nói: “Vậy em nghe anh, anh Tiểu Cường à, em sẽ đợi.”

Tôi thầm thở phào, may quá, chiêu này kể ra cũng có tác dụng ghê, thảo nào mà các đồng nghiệp của bố cô Bảy lại hay áp dụng chiêu này đến thế. Tôi cứ để cô ta đợi thêm khoảng một năm rưỡi, có lẽ khi ấy cô ta sẽ có mục tiêu mới.

Ngô Tiểu Nguyệt ra khỏi thang máy, dịu dàng nói với tôi: “Anh Tiểu Cường, vậy ngày mai em sẽ đến tìm anh.”

Hả? Không phải là ngày mai, là năm sau có được không? Cô đừng có dọa

tôi! Cửa thang máy đã khép lại, tôi họa vô đơn chí thu vào một góc, điện thang máy kêu “đùng” một tiếng rồi hồng, màu đen như đêm tối bao trùm lấy tôi.

Số phận giống như một tờ giấy sắc sỡ sắc màu, màu đỏ tượng trưng cho sự nhiệt tình, màu trắng tượng trưng cho sự trong sáng, màu vàng tượng trưng cho sự ấm áp, chúng ta cứ ngụp lặn giữa các màu sắc, chúng ta chìm đắm trong ánh sáng.

Vậy tại sao số phận tôi chỉ toàn một màu đen?

CHƯƠNG 52

Thang máy dừng ở tầng nơi tôi làm việc, tôi bước ra khỏi thang máy thì gặp ngay Lâm Tiểu Hân đang đi đến. Vừa nhìn thấy tôi, chị ấy vui mừng nói: “Tiểu Cường, đang định tìm em nhờ giúp một tay đây, hôm nay em có rảnh không?”

Tôi đáp lời chị: “Hôm nay em cũng không có nhiệm vụ gì cụ thể.”

Chị nói: “Vậy tốt rồi, hôm nay em cùng chị đi mua một ít đồ nhé!”

Tôi hơi ngần ngừ, trong giờ hành chính lại ra ngoài mua đồ, ngộ nhỡ giám đốc Giang có hỏi ...

Lâm Tiểu Hân thấy tôi chần chừ bèn nói: “Chỗ giám đốc Giang em không phải lo, chị sẽ đi tìm cô ấy mượn người, chỉ sợ em có việc gì không đi được thôi.”

Vậy thì không có vấn đề gì, con gái của ông Chủ tịch tìm giám đốc Giang để mượn người hẳn là quá đơn giản rồi.

Cảm giác của tôi với Lâm Tiểu Hân thật tế nhị. Trước khi biết mối quan hệ của chị, tôi có cảm giác rất gần gũi, sau khi biết chị ấy chính là chị ruột mình thì cảm giác gần gũi ấy lại tăng thêm một bậc. Nhưng vẫn bị ngăn cách bởi một cái gì đó, tôi chỉ cảm thấy chị ấy vừa vời vợi trên cao lại vừa dung dị gần gũi chứ tôi không hề coi chị ấy là chị ruột của mình. Nhiều lúc tôi thấy vị trí của chị trong lòng tôi không bằng Tứ Mao, bởi giữa chúng tôi có một khoảng cách không thấy được, có thể do thời gian 20 năm xa cách, cũng có thể do hoàn cảnh sống khác nhau. Nhưng tôi vẫn sẵn lòng giúp đỡ chị ấy cho dù những gì tôi có thể giúp Tiểu Hân chỉ là những thứ vặt vãnh.

Tiểu Hân cười với tôi một cách bí hiểm: “Hôm nay đi dạo phố với chị là chị phải nhờ em xách đồ đây.”

Tôi đáp: “Không vấn đề gì, xách đồ là sở trường của em rồi.”

Cả buổi sáng tôi quanh quẩn cùng Tiểu Hân bên mấy cửa hàng đồ dùng trong thành phố. Thảo nào mà chị ấy cứ úp úp mở mở, lần trước tôi đã nhìn thấy bạn trai chị ấy trong ảnh, lần này bạn trai chị đi công tác nên chị ấy lôi tôi đi cùng để mua đồ đạc chuẩn bị cho đám cưới.

Tôi xách đồng hồ đi theo sau Tiểu Hân, tôi hỏi: “Chị Tiểu Hân, khi nào chị cưới?”

Chị ấy cười trong hạnh phúc đáp lời tôi: “Hai tháng nữa, lúc đó Tiểu Cườn nhất định phải đến nhé!”

Tôi chợt nghĩ đến mẹ, nếu mẹ biết chuyện này chắc hẳn mẹ sẽ vui lắm.

Đồ cũng đã mua được tương đối, chúng tôi vội quay trở về, lúc sắp đi qua chỗ chúng tôi ở, trời đột nhiên tối sầm lại, mưa to đến bất chợt mà trên đường không tìm nổi một chiếc xe trống.

Chúng tôi chạy vội trên đường, tôi nói với chị: “Chị Tiểu Hân, đằng trước là chỗ em ở, hay chị em mình vào đó tránh mưa đi!”

Tôi đã chạy đến bên dưới gác, lại thấy hơi hối hận vì đưa chị ấy đến đây, nếu như mẹ nhìn thấy chị ấy ngộ nhỡ mẹ không kìm nén được bản thân? Chị ấy theo tôi lên gác, ngó nghiêng tứ phía, đồng hồ đặc ngồn ngồn ở hành lang, những bức tường lâu ngày không quét vôi in đầy những vết quảng cáo, sắc mặt Tiểu Hân có đôi chút sầm lại, chắc hẳn chị ấy không nghĩ nơi tôi ở lại có thể tồi tàn đến thế. Lên trên gác, cửa phòng đang khép, tôi đẩy cửa, mẹ đang ngồi nhặt rau, tôi khẽ gọi bà.

Mẹ ngoái lại nhìn thấy Tiểu Hân theo sau tôi lập tức ngắc ngứ không nói nên lời.

Tiểu Hân cười chào mẹ, mẹ như tỉnh mộng nói với Tiểu Hân: “Nhuận Nhi, xem con kìa, ướt sũng cả rồi, để mẹ đi lấy khăn cho con.”

Mẹ cuống cuống chạy về phòng mình đem đến một chiếc khăn bông màu hồng mà mẹ lúc nào cũng tiếc không dám dùng rồi nói với Tiểu Hân: “Nhuận Nhi, để mẹ lau cho con nhé!”

Tiểu Hân hơi ngại ngùng nhưng không từ chối.

Bàn tay mẹ nhẹ nhàng lướt qua trên mái tóc Tiểu Hân, tôi nghĩ mẹ đã đợi cơ hội này từ lâu lắm rồi. Mẹ lau thật cẩn thận, từng chút từng chút một, mẹ chắc hẳn cũng không muốn lau nhanh vì như thế bà có thể vuốt ve con gái mình thêm một lúc, nhưng bà sợ lau lâu quá con gái sẽ bị lạnh.

Tóc đã long xong, Tiểu Hân cảm ơn mẹ, bà cứ nhìn chăm chăm chị ấy.

Tôi sợ mẹ không kìm nén nổi nên kể cho mẹ nghe về chuyện Tiểu Hân sắp kết hôn.

Mẹ nói với chị Tiểu Hân: “Nhuận Nhi, thế thì mẹ phải chúc mừng con rồi!”

Tôi biết trong thâm tâm mẹ mừng lắm nhưng không thể tỏ ra quá hân hoan được.

Tiểu Hân khách khí nói với mẹ: “Dì à, nếu dì có thời gian thì đến dự hôn lễ của con nhé!”

Mẹ đáp: “Nhất định rồi.”

Tuy chỉ là một câu khách khí không thể coi là thật, nhưng trong lúc này mẹ thấy lòng mình hạnh phúc biết bao.

Tiểu Hân bị dính mưa lạnh hơi run, mẹ vội đi rót một cốc nước nóng mang đến trước mặt Tiểu Hân rồi chăm chú nhìn chị uống từng uống từng ngụm nước.

Tôi ngồi trong góc phòng, nhìn mẹ và chị Tiểu Hân. Tôi cũng không biết liệu mẹ và chị còn duyên mặt đối mặt một lần nữa như thế này không. Có thể đây là lần cuối cùng nhưng nó chắc chắn sẽ trở thành một hồi ức đẹp của mẹ.

Cuộc sống giống như một vòng tròn vẽ bằng tay, không bao giờ có một vòng tròn hoàn hảo. Việc chúng ta có thể làm là hãy vui vẻ chấp nhận cái vòng tròn không hoàn mĩ đó mà thôi.

CHƯƠNG 53

Ngày hôm sau không thấy Ngô Tiểu Nguyệt xuất hiện, thậm chí ngày thứ 3 cũng không xuất hiện, tôi thì cũng không vì thế mà thấy an lòng. Lúc nào cũng lo cô ta từ góc nào đó lao ra. Tôi nhớ lại hồi nhỏ nhà tôi có nuôi một con mèo, mỗi lần bắt được chuột nó không bao giờ chén ngay mà phải vờ nghịch chán thì thôi. Lúc này tôi cũng giống như con chuột.

Ngày thứ 4 đúng lúc tan ca, cái giọng ác mộng ấy lại xuất hiện, Ngô Tiểu Nguyệt đuổi theo tôi từ góc rẽ phía ngoài công ty, tôi đã kiệt sức để trốn chạy.

Trong cuộc sống chúng ta sẽ gặp không biết bao nhiêu là chuyện, lúc ấy quan trọng nhất là lấy được dũng khí đối mặt với nó chứ không phải là trốn chạy. Hôm nay tôi hạ quyết tâm giải quyết xong chuyện này. Tôi và Ngô Tiểu Nguyệt cần chuyện trò với nhau ở một tầm cao ới, tôi cần phải hiểu được những suy nghĩ chân thực của nó, tìm hiểu sở thích của nó, và còn xem xem liệu có thể giới thiệu Tứ Mao cho nó.

Ngô Tiểu Nguyệt lại không còn bộ dạng hạnh phúc lần trước, trên khuôn mặt nó phẳng phất một nỗi buồn. Lẽ nào nó biết chuyện giữa chúng tôi là không thể, thấy khó mà lùi bước rồi chăng? Lẽ nào ngoài cái vẻ thô kệch ra nó lại có một trái tim yếu mềm? Tôi vừa vui mừng vừa thông cảm nhìn nó.

Đột nhiên Tiểu Nguyệt sụt sùi định khóc, đoạn nói với tôi: “Anh Tiểu Cường, bố em, ông ấy ...”

Tôi đã sớm quên câu chuyện về bố nó, lẽ nào ông ta lại nghe lời gợi ý của tôi rồi một phen sống chết với mấy con nợ rồi ư? Trời ơi! Lúc đó tôi chỉ nói bừa thể ông ta lại nghĩ là thật sao?

Tôi vội hỏi Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, bố em sao rồi?”

Ngô Tiểu Nguyệt đau khổ đáp: “Anh Tiểu Cường, bố em ông ấy đang ở nhà thu thập thuốc nổ nói là phải đi thanh toán mấy con nợ.”

Tôi thở đánh phào, trong lòng nghĩ may quá, mới chỉ là “phải đi”, như vậy là vẫn chưa chết.

Ngô Tiểu Nguyệt nức nở nói: “Anh Tiểu Cường, mẹ em bỏ đi rồi, trên đời này em chỉ còn mình bố là người thân, nếu bố em có mệnh hệ gì thì em sẽ

thành kẻ không nơi nương tựa mất.”

Tôi có đôi chút thông cảm với nó, tuy nhiên những chuyện này có liên quan quái gì đến tôi chứ?

Mẹ đã nói: “Đừng có bao giờ xông xáo mấy việc lung tung”. Có lần mẹ nằm giữa đường giả vờ bị thương gặp phải người tốt bụng qua đường đỡ mẹ dậy thì bà lập tức đổ ngay cho người đó làm bà bị thương, sau đó yêu cầu phải bồi thường.

Nhưng tôi lại là một người sống có trách nhiệm, tôi nói với nó: “Tiểu Nguyệt này, những vấn đề thế này em phải đi tìm cảnh sát, tìm anh thì có tác dụng gì!”

Ngô Tiểu Nguyệt nói: “Em đã đi tìm cảnh sát, bây giờ có hai cảnh sát đang ở nhà em rồi, chính là cảnh sát Lưu và cảnh sát Vương, hai người đã cùng anh khuyên can bố em đấy.”

Cái gì? Lưu Dĩnh cũng ở đó à? Thế thì tôi càng không thể đến, lần trước khó khăn lắm mới thoát thân khỏi con mụ ấy. Lần này có lẽ do Lưu Dĩnh và Vương Dũng hiểu về vụ án Ngô Đại Thành nên lại được cử đi.

Tôi nói với Ngô Tiểu Nguyệt: “Có cảnh sát là an toàn rồi, họ chắc chắn không thể làm ngơ được.”

Ngô Tiểu Nguyệt vẫn khóc lóc nhấn mạnh mấy câu: “Trên thế gian này em chỉ còn mình bố em là người thân, nếu bố em có mệnh hệ gì em thật không còn nơi nương tựa.”

Nó nói: “Anh Tiểu Cường, anh cũng biết đấy, cảnh sát bây giờ bắt bố người, phạt tiền này nọ thì không có vấn đề gì, nhưng việc cứu người thì lại phải nhờ vào người có tấm lòng như anh Tiểu Cường.”

Ai nói khùng long không có trí tuệ nào, mấy câu đó của Ngô Tiểu Nguyệt đã làm mềm lòng tôi. Cảnh sát không phải là không có năng lực nhưng hai vị cảnh sát đó thật sự không có trình độ, dù sao tôi cũng không vì thế mà đến nhà Ngô Tiểu Nguyệt được. Những rắc rối của tôi đã quá đủ rồi.

Trái với lòng mình, tôi nói: “Tiểu Nguyệt à, hai cảnh sát đó đều rất khá, em hãy ngoan ngoãn về khuyên bố em đi! Lúc này bố em cần sự quan tâm của em nhất đấy.”

Ngô Tiểu Nguyệt vẫn không thôi khóc nói: “Trên thế gian này em chỉ còn mình bố em là người thân, nếu bố em có mệnh hệ gì em thật không còn nơi nương tựa.”

Lúc này nó càng nhấn mạnh hơn nữa từ “không nơi nương tựa”.

Tôi dò xét trên người nó, chẳng lẽ nó mang trên người loại máy ghi âm chẳng? Sao mà một câu cứ lặp đi lặp lại mãi thế.

Thấy bộ dạng không hiểu gì của tôi, nó gần như cuống lên gào to hơn nữa: “Em không còn chỗ nương tựa nữa!”

Tôi bỗng hiểu ra ý của nó bèn thấp giọng hỏi: “En nói em không còn nơi nương tựa nữa rồi chỉ còn dựa vào anh phải không?”

Nó phấn khởi gật đầu lia lịa, sau đó từ từ ngã vào lòng tôi.

Tôi vội vàng lấy tay ngăn nó lại, tôi nói: “Hiểu rồi! Thôi để anh đến nhà em vậy!”

Vì nửa cuộc đời hạnh phúc còn lại của tôi, xem ra tôi chỉ còn nước chạy trên con đường này.

CHƯƠNG 54

Lúc tôi và Ngô Tiểu Nguyệt người trước kẻ sau chạy đến nhà nó thì thấy Ngô Đại Thành đang đứng trong căn phòng đồ đạc vứt ngổn ngang.

Lưu Dĩnh, Vương Dũng và Ngô Đại Thành đang giằng co nhau, trên người Ngô Đại Thành đầy những túi nhỏ, bên ngoài túi là những sợi dây dài loằng ngoằng, xem ra trong những cái túi ấy toàn là thuốc nổ, ông ta đang nắm trong tay một cái bật lửa.

Ngô Đại Thành vừa nhìn thấy tôi bèn gọi lớn: “Tiểu Cường, người anh em của ta, cậu đến rồi! Tôi phải đi đây, Tiểu Nguyệt tôi nhờ cậu cả đấy.”

Nếu như sự nhờ cậy này là kế của Lưu Bị thì có lẽ tôi cũng miễn cưỡng mà chấp nhận, nhưng đằng này ...

Tôi vội nói: “Hãy khoan!”

Tôi tiến đến phía trước, Vương Dũng có vẻ hơi ngượng ngùng nhìn tôi, tôi không biết Lưu Dĩnh đã giải thích như thế nào với Vương Dũng về chuyện hôm đó nhưng tôi có thể thấy rõ được hai người họ đã hòa giải. Như vậy cũng tốt, ít nhất Lưu Dĩnh cũng không hận tôi nhiều. Lúc đi ngang qua Lưu Dĩnh, chị ta nhìn tôi đầy căm ghét. Tôi cũng nhìn đáp lại, đột nhiên nghĩ đến hình dạng nốt ruồi trên người Lưu Dĩnh, ánh mắt tôi như không điều khiển được liếc qua chỗ đó của chị ta, Lưu Dĩnh nhìn tôi phần nộ lắm. Tôi lại nghĩ đến cái ngày hôm đó Lưu Dĩnh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt này, tôi nở một nụ cười tinh quái, chị ta dường như hiểu được tôi đang nghĩ gì nên sắc mặt trở nên rất khó coi.

Nhưng nhiệm vụ quan trọng của ngày hôm nay là cứu một ông bố đang muốn gửi gắm con gái cho tôi, tôi bước đến bên cạnh Ngô Đại Thành. Ông ta không hề phản đối tôi, trong mắt ông ta có lẽ tôi đáng tin hơn nhiều so với mấy vị cảnh sát. Hơn nữa tôi yếu ớt thế này không thể là đối thủ của ông ta được.

Tôi nhỏ giọng nói với Ngô Đại Thành: “Không phải là đại ca phải đi tính sổ kẻ nợ tiền đó sao? Tại sao lại tính chết ở đây thế này?”

Ông ta trả lời tôi: “Kẻ quỵt tiền của tôi lúc nào cũng có vệ sĩ bảo vệ, tôi không thể nào tiếp cận được nên không giết nổi nó, đành tự xử mình thôi”. Ông ta bắt đầu khóc lóc thảm thương.

Ông ta còn hỏi tôi: “Tiểu Cường, tôi nhớ lần trước cậu kể với tôi chuyện vợ cậu bỏ đi, cậu đã tìm thấy chưa?”

Con người này đúng là lảm chuyện, sắp chết đến nơi rồi vẫn còn quan tâm hỏi han đến vợ người khác.

Tôi vội trả lời ông ta: “Tôi quyết định không tìm nữa rồi, tiền và đàn bà đều là những thứ phù phiếm, tôi nghĩ thông rồi, đại ca cũng nên nghĩ thoáng một chút đi!”

Ông ta nói: “Vậy thì tốt rồi, lúc đầu tôi cứ lo vợ cậu quay về thì chuyện trăm năm đại sự của Tiểu Nguyệt không biết tính sao. Bây giờ tôi có thể thanh thản mà ra đi rồi. Tiểu Cường, cậu lùi ra xa một chút, tôi phải đi đây!”

Ông ta làm động tác chuẩn bị châm lửa, tôi cuống lên nói: “Đại ca, đừng vội vã thế, Tiểu Nguyệt không thể gửi gắm cho tôi được đâu!”

Mặc kệ ra sao thì ra, miễn là Tiểu Nguyệt không được gửi gắm cho tôi thì ông ta muốn chết thế nào cũng được.

Ông ta nói: “Sao vậy? Lẽ nào cậu lại ghét bỏ Tiểu Nguyệt nhà tôi ư? Người anh em, Tiểu Nguyệt nhà tôi tuy mắt có nhỏ một chút nhưng có thần; tuy thân hình có béo nhưng lại ăn rất ít; mặt tuy có lấm tàn nhang nhưng nhắm mắt lại đâu có nhìn thấy gì; tuy có hay ngủ ngáy nhưng quen rồi thì cũng thấy rất hấp dẫn.”

Tôi chẳng còn lời nào để nói, ông ta lại tiếp: “Tiểu Cường, nếu cậu không thích Tiểu Nguyệt nhà tôi thì trên dương gian này cậu cũng chẳng còn vãn vương gì nữa, vậy hãy để hai kẻ cô độc chúng ta cùng bay theo khói lửa của thuốc nỏ đi!” Rồi ông ta bỗng tóm lấy tay tôi, chuẩn bị châm lửa.

Tôi sợ vãi linh hồn, hai cánh sát đứng ở cửa phòng cũng hồn bay phách lạc, họ cùng gào lên: “Ngô Đại Thành, đừng quá xúc động.”

Bị ông ta bóp vào cổ, giọng tôi khản đặc nói: “Chúng ta hãy thương lượng đã! Hãy thương lượng đã!”

Ông ta lại nói nhỏ với tôi: “Nếu như cậu không đồng ý chăm sóc Tiểu Nguyệt, vậy cậu hãy giúp tôi lấy lại tiền đi, như vậy tôi có thể tự chăm sóc Tiểu Nguyệt được.”

Tuy tôi có quen biết nhiều cao thủ đòi nợ, nhưng thường chúng tôi lựa chọn

những người không có chỗ dựa. Kẻ nợ tiền Ngô Đại Thành lại còn có vệ sĩ nên chắc không phải loại thường, tôi làm gì có bản lĩnh đòi tiền nó chứ?

Ngô Đại Thành lại bật bật lửa lên, lúc này tôi cũng chẳng tính được gì nữa, tôi hét lên: “Đề tôi đòi tiền giúp ông!”

Ông ta dừng tay lại, tôi liếc nhìn, gặp ngay phải ánh mắt ông ta đang cười giảo hoạt với Ngô Tiểu Nguyệt đang đứng ở ngoài cửa, tôi bắt đầu nghi ngờ có sự thông đồng của hai bố con họ. Nhưng qua hành động ngày hôm nay thì đừng có trách tôi vuốt mặt không nể mũi.

Ông ta nhỏ giọng với tôi: “Tiểu Cường này, nếu cậu giúp tôi lấy được tiền về thì tôi nhất định không quên cậu đâu, tôi sẽ trả hoa hồng cho cậu là 10 nghìn tệ.” Vừa nói ông ta vừa thả tôi ra.

Ngô Đại Thành ời là Ngô Đại Thành. Xem ra trước nay tôi đã xem thường ông ta, việc quá lạm dụng đồng tiền đã nhiễm sâu vào ông ta rồi. Mặc dù tôi cũng không định tin vào lời hứa, nhưng tôi cũng không thể từ chối 10 nghìn tệ được! Số tiền này đối với tôi mà nói là một con số quá lớn.

Tôi cách xa ông ta ra một chút rồi nói: “Đại ca hãy cho tôi ít thời gian để tôi nghĩ cách giúp anh lấy lại tiền.”

Ông ta cười đắc ý, tay cũng bỏ xuống rồi nhưng lại quên cái bật lửa vẫn còn đang cháy trong tay ông ta, ngọn lửa bén rất nhanh vào mấy cái dây dẫn đến cái túi trên người, ông ta hốt hoảng ném cái túi xuống đất.

Cái dây bị đốt cháy rất nhanh, xem chừng sắp xảy ra một trận nổ động trời, tôi quay người ngó quanh căn phòng. Không có người chỉ huy nên người chạy chẳng theo thứ tự gì cả, tôi chạy như bay ra ngoài cửa. Cứ giữ được cái tính mạng nhỏ bé của mình đã, những người khác thì có liên quan gì đến tôi đâu.

Căn phòng quá bừa bộn, tôi vừa chạy đến gần cửa thì bị vấp phải một cái sào trúc chắn ngang nên ngã nhào, không giữ được thăng bằng tôi ngã lao về phía trước, cùng lúc tay tôi chới với trên không quờ lung tung lại túm ngay được Lưu Dĩnh đang đứng ở cửa, chị ta bị sức mạnh của tôi kéo nên cũng ngã nhào, tôi rơi đánh bịch lên người Lưu Dĩnh.

Không một tiếng nổ, tôi và Lưu Dĩnh bốn mắt nhìn nhau, đây là lần đầu tiên tôi gần gũi với một người con gái đến thế. Tôi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, bất giác trong lòng rạo rực bay bổng.

Lưu Dĩnh « a » lên một tiếng lớn đẩy phắt tôi ra, chị ta có sức mạnh phi thường đẩy tôi bắn vào tận góc tường. Tôi ngẩng lên nhìn Ngô Đại Thành, cái sợi dây ban nãy đã cháy hết. Hóa ra đúng là Ngô Đại Thành và Tiểu Nguyệt đã thông đồng với nhau. Trong túi không phải là thuốc nổ, tôi điên tiết nhìn ông ta đã hại tôi đứng tim một phen, nhưng vì đồng tiền, tôi vẫn sẽ đòi tiền giúp ông ta.

Tôi đứng dậy, thấy Vương Dũng đang trân trân nhìn Lưu Dĩnh, ánh mắt toát lên một sự oán hận. Anh ta nói: “Tôi đã quá ngốc, đúng vậy, hôm đó cô nói với tôi là có sự hiểu nhầm, tôi đã tự hỏi bản thân mình rằng cô không bao giờ lừa dối tôi cả nên tôi đã quyết định tin cô. Nhưng khi nãy trong lúc nguy hiểm nhất, nó lại bất chấp sống chết để xông lên che chở cho cô.”

Lưu Dĩnh vội vàng giải thích với anh ta: “Khi nãy là do ... ”

Vương Dũng gục đầu xuống, cố gắng kiềm chế cho nước mắt khỏi rơi, anh ta ngắt lời Lưu Dĩnh nói: “Đủ rồi, đủ rồi, cô còn định lừa dối tôi bao nhiêu lần nữa đây? Chúc hai người hạnh phúc.” Nói rồi anh ta quay người chạy ra khỏi phòng.

Một ánh mắt sắc lẹm không kém của Lưu Dĩnh chĩa về phía tôi, tôi không biết làm sao đành nói: “Cảnh sát Lưu, đây đúng là một sự hiểu nhầm.”

CHƯƠNG 55

Trong cuộc đời, người ta luôn đứng trước rất nhiều lựa chọn, nhiều lúc suy đi tính lại chán cũng chưa chắc đã là sự lựa chọn tốt nhất.

Tôi quay ngoắt người bỏ chạy khỏi phòng. Những lúc như thế này không nên quấy rầy nhiều, dùng ngay kế sách này. Lưu Dĩnh không ngờ tôi cao chân chạy ngay như thế, chị ta đuổi theo ra đến cửa. Tôi thấy phía trước là bóng Vương Dũng. Nếu Lưu Dĩnh đuổi kịp, tôi sẽ làm cho tình thế càng trở nên rắc rối hơn, tôi sẽ lấy câu chuyện đêm hôm đó làm nên một bài văn dài, ví dụ như tôi nhìn thấy nốt ruồi ấy của Lưu Dĩnh trong hoàn cảnh như thế nào. Nếu chị ta ép tôi quá, tôi cũng có thể thêm dệt nên một đoạn tình sử giữa hai chúng tôi để cho Vương Dũng thấy được người đàn bà này đã đeo bám cùng lúc hai người đàn ông chúng tôi như thế nào, đã lừa gạt tình cảm chân thành của hai người đàn ông lương thiện ra sao. Đương nhiên tất cả chỉ để tự vệ, chỉ là sự phản kháng bắt buộc của một con người lương thiện mà thôi. Tôi chạy gần đến phía sau Vương Dũng, Lưu Dĩnh đã không phí sức đuổi theo tôi, tôi đoán chắc chị ta đang do dự nếu như lúc này đuổi theo tôi liệu có bị hiểu nhầm là vừa ăn cắp vừa la làng không.

Tôi lượn đến đoạn rẽ đầu phố bèn tăng tốc chạy như bay, tuy lúc này tạm thời đã thoát khỏi Lưu Dĩnh làm phiền, nhưng tôi vẫn chưa an lòng. Việc đòi nợ cho Ngô Đại Thành quả là rất khó khăn. Chú Hai, chú Sáu và chú Chín tôi đều là những chuyên gia đòi nợ, nhưng họ chỉ hợp với việc bắt nạt người có tiền mà không có thể, còn con nợ của Ngô Đại Thành lại không phải thế. Nhưng vì 10 nghìn tệ tiền thù lao dù bất cứ giá nào tôi cũng không bỏ cuộc. Tuy vậy tôi vẫn phải thương lượng với Ngô Tiểu Nguyệt để tạm ứng 5 nghìn tệ, ngộ nhỡ việc đòi nợ là một trở ngại lớn, tôi sẽ bỏ chạy cùng 5 nghìn tệ, nó cũng đủ cho hai mẹ con tôi tiêu thời gian dài.

Nhưng làm thế nào để lấy được tiền đây? Tôi bỗng trở nên lo lắng, một ý tưởng chợt vụt lóe lên, nếu như tôi kết hợp với mấy người bạn khác dựng nên một vụ tổng tình. Phần lớn các kỹ năng của tôi đều do sự dạy bảo của người ngoài, thuộc kiểu ngoại suy, còn kỹ năng tổng tình lại thuộc loại tuyệt học gia truyền.

Sách quý Tam Thủy là một cuốn sách tập hợp những bài ghi chép lại của những người tài trong thị trấn, trong đó phần lớn các bài viết là của các chú các thím. Tuy nhiên có một bài do mẹ tôi thuật lại bằng miệng và tôi ghi chép lại mà thành.

Đó chính là bài đầu tiên trong Sách quý Tam Thủy: “Diễn một vở tổng tình hoàn hảo như thế nào. ”

Đã từng có người thắc mắc bài viết này dựa vào đâu mà được đưa lên đầu một cuốn sách nổi tiếng thời đại như Sách quý Tam Thủy? Thím Tám bất bình hơn còn khóc lóc mà rằng: “Không thể vì con trai làm trong ban biên tập mà có thể xếp lên hàng đầu như thế được!”

Sau đó chủ biên là thím Sáu Thúy Hoa đã giải thích rằng thứ tự bài viết xếp theo tên tác giả trong bảng chữ cái, lúc đó mới làm sự phản đối của quần chúng lắng xuống.

Đề bài viết tổng tình lên đầu cuốn Sách quý Tam Thủy cũng không phải là không có lý, đó không chỉ đơn thuần là sự kết hợp hoàn hảo giữa trí tuệ, sức hấp dẫn và vũ lực mà còn đòi hỏi sự tận dụng kinh nghiệm tổng hợp của lừa đảo, cướp giật và dọa dẫm, dựa vào tinh thần đồng đội thì mới có thể hoàn thành được.

Dưới đây xin giới thiệu sơ lược với mọi người quy trình cơ bản của một vụ tổng tình.

Giai đoạn thiết kế bối cảnh:

Trước hết phải tìm một mục tiêu, thông thường mục tiêu này sẽ là nam giới độ tuổi từ 35-50. Độ tuổi này đang là giai đoạn chủ yếu của cuộc đời, gia đình, danh dự họ đều rất quan tâm, khi đã nắm họ trong tay thì rất dễ thỏa hiệp. Không những thế đàn ông trong độ tuổi này đều đã có kinh tế cơ bản, khả năng lừa được tiền là rất lớn. Mục tiêu không thể là khách quen của hội dì Quế Hoa vì họ là những người không quan tâm đến sự việc bại lộ hay không. Vì vậy phải chọn những người tuy trong lòng có thêm thương nhưng ít dám ra mặt hành động, thêm vào đó là thời gian phù hợp để dụ dỗ anh ta vào cuộc.

Bạn là một cô gái ngoan nên trang điểm không được quá lòe loẹt, vì mục tiêu của chúng ta không phải là khách làng chơi mà là những người đang quần quanh giữa hư ảo và hiện thực. Do đó trang điểm cũng cần giản dị một chút, như vậy bạn mới có thể khác so với cả vườn gái bán hoa.

Giai đoạn dẫn dắt vào cuộc:

Lúc tiếp cận mục tiêu, anh ta sẽ nhìn bạn đầy cảnh giác, khi đó hãy thử bắt chuyện với anh ta, vừa bắt chuyện vừa để anh ta thấy được bạn là một cô gái

thật thà: Vừa nói vừa xoa hai tay, giọng nói trầm trầm theo chút hơi thở gấp, ánh mắt luôn thay đổi mục tiêu, thỉnh thoảng vừa tiếp xúc đã vội sệt cúi đầu, rồi lại từ từ ngẩng lên nhìn anh ta. Nếu lúc này vẫn đang tiếp tục câu chuyện thì khi nói thỉnh thoảng lấp bắp đôi chút. Nếu anh ta dường như đã hơi tò mò về người phụ nữ có hơi hương gia giáo như bạn, như vậy là chúng ta đã bước thêm một bước dài đến thành công rồi.

Lúc này bạn có thể kể với anh ta chuyện bi thảm mà bạn gặp phải, đại thể như nói dối chuyện trong nhà có người thân mắc bệnh hiểm nghèo, bạn phải cho anh ta thấy được ngoài mặt là bạn đang làm một việc không có đạo đức nhưng thực chất nó lại là một việc thiện, hành động bản thủ của bạn thực ra cũng chỉ là một hành vi dâng hiến trái tim, tinh thần hy sinh vĩ đại của bạn là đáng được biểu dương.

Nhẹ nhàng túm lấy tay áo anh ta dẫn anh ta lên tầng, anh ta sẽ rất đau khổ và không còn cách nào đành chấp nhận sự sắp đặt của bạn, vì anh ta biết rằng rất nhiều hành động anh hùng đều bị người ta hiểu nhầm, chủ yếu là không làm gì để bản thân phải ân hận là được.

Giai đoạn nhập cuộc:

Dẫn anh ta lên tầng, phải nhớ là tầng chọn để nhập cuộc ít nhất phải là tầng 3, như vậy có thể giảm bớt cơ hội chạy trốn của anh ta. Khóa phòng phải được làm kỹ xảo trước, làm cho mục tiêu tưởng đã khóa rồi nhưng thực ra bên ngoài chỉ cần đẩy nhẹ là cửa mở liền. Cửa sổ đóng bằng chốt sắt để chặn đúng con đường thoát thân khác của anh ta, đồng thời dán kín các khe hở của cửa sổ để đạt được hiệu quả cách âm, lát nữa anh ta có hô hoán thì cũng không có tác dụng gì.

Anh ta vừa bước vào phòng là bạn có thể hô hoán lên nhưng không cần quấy rầy anh ta, lúc này các chú đợi sẵn ở ngoài cửa có thể xông vào ngay. Bạn có thể ngồi thu vào một góc giường, sẽ có một chú lời lẽ tương đối trôi chảy hỏi bạn: “Táo Hoa, Táo Hoa, cháu làm sao vậy?” không cần nói gì, chỉ cần khóc lóc, chỉ vào người bạn vừa dẫn vào cuộc, làm như vừa phải chịu một sự tủ nhục ghê gớm.

Anh ta sẽ thử thanh minh rằng thực ra anh ta chưa làm gì cả, lúc này đã cần đến kỹ xảo dọa dẫm, về kỹ xảo dọa dẫm có riêng một bài viết chi tiết trong Sách quý Tam Thủy nên không giới thiệu nhiều ở đây.

CHƯƠNG 56

Buổi tối tôi triệu tập Tứ Mao, Tiểu Thúy và Ngô Tiểu Nguyệt đến cùng bàn bạc xây dựng về nhiệm vụ chiến lược dài hạn. Tứ Mao và Tiểu Thúy đều là đồng đảng có tay nghề, còn Ngô Tiểu Nguyệt có nhiệm vụ cung cấp một số thông tin về đối phương cho chúng tôi.

Người nợ tiền Ngô Đại Thành tên là Lý Dương, là tổng giám đốc công ty TNHH vật liệu xây dựng Tam Tân, là một công ty bao toàn bộ thị trường vật liệu xây dựng của tỉnh. Mỗi lần mua hàng của công ty Ngô Đại Thành, thanh toán hóa đơn thường là chẳng có thời hạn nào cả. Được gọi là kẻ nợ địa mà vẫn không lo lắng gì, thực ra ông ta đã quen cái kiểu chậm thanh toán cho mấy nhà cung cấp cỡ nhỏ, nếu họ không đồng ý cho nợ lâu thì việc đưa vật liệu vào thị trường bằng con đường khác còn khó hơn nhiều. Thế là các công ty nhỏ vì sự sinh tồn của mình đành phải chấp nhận điều khoản vô lý đó, một thời gian dài chỉ xuất mà không nhập nên công ty của Ngô Đại Thành khó mà duy trì được.

Tôi giới thiệu với mọi người về phương án của mình. Thực ra thì mấu chốt nhất là ở chỗ chọn được một phụ nữ thả mối Lý Dương, sau đó chúng tôi sẽ tận dụng cơ hội chụp một số bức ảnh để sau này lấy làm chứng cứ.

Tôi nói với Tiểu Thúy: “Để hoàn thành nhiệm vụ này tôi cần một người vừa chân quê mộc mạc lại vừa làm cho người ta cảm thấy muốn yêu thương che chở. Tôi biết nhiệm vụ này hết sức nguy hiểm, vai này chúng ta hãy giao cho Tiểu Thúy nhé!”

Ngô Tiểu Nguyệt hào hứng hỏi tôi: “Anh Tiểu Cường, vậy anh phân cho em vai gì ạ?”

Tôi trình trọng thông báo với nó: “Đợi hán đã vào tròng, giao cho em nhiệm vụ dọa dẫm Lý Dương!”

Tôi bảo Tiểu Thúy: “Lát nữa anh lấy số di động của Lý Dương ở chỗ Ngô Tiểu Nguyệt, sau đó chúng ta gửi cho hán một cái tin nhắn nói rằng nhà em gặp khó khăn về kinh tế nên đang tìm sự giúp đỡ dù phải trả bằng bất cứ giá nào. Chỉ cần Lý Dương nhắn lại, chúng ta sẽ câu hán vào một vụ tổng tình, nếu ông ta không trả lời thì chúng ta sẽ ...”

Ngô Tiểu Nguyệt bỗng ngắt lời tôi nói: “Anh Tiểu Cường, em nghĩ Tiểu Thúy chưa chắc đã câu kéo được Lý Dương.”

Tôi thấy lại bèn hỏi: “Nhưng tại sao?”

Ngô Tiểu Nguyệt nói: “Lý Dương là một mẹ già hơn 50 tuổi, chưa chắc đã hứng thú gì với Tiểu Thúy.”

Hả, hóa ra Lý Dương là phụ nữ, sao lại đặt cái tên như thế chứ? Thế là Tiểu Nguyệt đã làm kế hoạch của tôi đi tong.

Tiểu Nguyệt và Tiểu Thúy liếc mắt đánh sang tôi và Tứ Mao trông đầy ý đồ, Tiểu Thúy nói: “Nhiệm vụ khó khăn này chúng ta vẫn có thể làm theo kế hoạch đã định chỉ cần thay đổi diễn viên một chút là ổn, chúng ta sẽ làm một phiên bản nam mã nhân lừa tình.”

Tứ Mao ngó nghiêng tôi, cậu ta cười bên lên nói: “Thực ra mình là người đàn ông phải quen lâu và hiểu thì mới thấy đáng yêu, vì thế mấy chuyện cần tiếng sét ái tình như thế này không hợp với mình.”

Tất cả ánh mắt bọn họ lại dồn về phía tôi. Trời ơi! Tại sao lần nào tôi đưa ra ý tưởng thì rốt cuộc chính tôi phải thực hiện thế này? Trí tuệ và sức lực đều là của tôi, không lẽ lần đen đui này Trương Tiểu Cường tôi lại phải bán hoa sao?

Tôi vội vàng túm lấy Ngô Tiểu Nguyệt mà hỏi: “Cái bà Lý Dương này có con trai không? Có con trai không?” Nếu bà ta có con trai, tôi có thể để Tiểu Nguyệt đi uy hiếp nó, nếu không trả tiền sẽ đòi cưới nó, như thế chắc nó sẽ ngoan ngoãn đem tiền đến trả ngay.

Ngô Tiểu Nguyệt nói: “Không có, chỉ có một đứa con gái đang học cấp ba thôi.”

Tôi thất vọng đến tột cùng, bộ mặt đau khổ, xem ra tôi đành phải xuất mã vậy, sửa bộ mã nhân lừa tình thành nam mã nhân lừa tình.

Phụ nữ tính cách thường là rất thận trọng, không dễ gì mà hẹn hò được qua tin nhắn, vì thế tôi hẹn với Ngô Tiểu Nguyệt hôm sau sẽ đợi ở cửa công ty Tam Tân, tôi cần phải quan sát những quy luật trong sinh hoạt của Lý Dương, có thể mới dễ dàng sắp đặt một kế hoạch cho ra hồn. Tất nhiên tôi chẳng thích thú gì cái việc cùng hợp tác với Tiểu Nguyệt nhưng trong đám bọn tôi chỉ có nó là hiểu về Lý Dương. Chúng tôi hẹn nhau đúng 10 giờ có mặt ở cổng công ty Tam Tân, vì thời gian này là lúc giám đốc Giang sai tôi ra ngoài đi gửi công văn tài liệu. Tôi sẽ tìm ra lí do gì đó để ở ngoài lâu hơn một chút. Ấy thế mà đến giờ rồi vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Nguyệt đâu,

đến muộn hình như là đặc quyền của phụ nữ không kể là người đẹp hay Thị Nở. Tôi đành lượn lơ gần công ty họ vừa đợi vừa quan sát.

Tôi nghe thấy một giọng quen thuộc xưng tên mình, quay lại hóa ra là Lâm Tiểu Hân, tôi hỏi chị ấy: “Chị Tiểu Hân, sao chị lại đến đây?”

Tiểu Hân trả lời tôi: “Hiện nay, công ty mình đang có kế hoạch thực hiện một chương trình bán hàng từ thiện, công ty sẽ kết hợp làm cùng một số nhà từ thiện hảo tâm khác, chúng ta sẽ dành toàn bộ số tiền đó tặng cho những người ốm yếu.” Chị ấy vừa nói vừa cười vui vẻ.

Tôi hỏi chị: “Chị Tiểu Hân không phải là đang bận chuẩn bị cho đám cưới sao? Vẫn làm việc này ư?”

Chị ấy đáp: “Đây có lẽ là công việc cuối cùng chị làm ở công ty, sau khi cưới xong chắc chị sẽ đến nơi khác học mấy năm.”

Tiểu Hân chỉ cánh cửa lớn của công ty Tam Tân nói: “Chị có hẹn một người bạn cung cấp mặt hàng bán từ thiện, nếu thuận lợi có thể kiếm được một món tiền kha khá, như vậy có thể giúp đỡ cho rất nhiều người.”

Tôi lại hỏi chị: “Chị Tiểu Hân, họ của nhà từ thiện ấy là gì vậy?”

Tiểu Hân trả lời tôi: “Là một người đàn ông họ Trần.”

Trong lòng tôi đã thấy yên tâm chút đỉnh, nếu Lý Dương là nhà từ thiện, xem nhân cách bà ta thì cũng biết động cơ của việc làm này chẳng bình thường.

Tôi có mấy lời nhưng lại ngại không dám nói ra, trong cuộc sống có rất nhiều người cần sự giúp đỡ, vậy mà những khoản quyên góp của những nhà hảo tâm nhiều khi lại trở thành những món nhậu ngon lành trên bàn ăn của những vị tai to mặt lớn, hoặc của người thân các vị lãnh đạo thị trấn, những người đáng thương chính là những người dân hạnh phúc vui mừng vì đã quyên góp giúp đỡ người khác và những người nghèo khổ không nhận được những đồng quyên góp ấy.

CHƯƠNG 57

Tôi nhìn theo Lâm Tiểu Hân vào cửa công ty, lẽ ra tôi cũng có thể nhân cơ hội này mà len vào trong nhưng tôi còn phải đợi Tiểu Nguyệt.

Quá hẹn khoảng 30 phút mới thấy Tiểu Nguyệt lững thững đến, hôm nay nó thay một bộ cánh rất đẹp.

“Tiểu Nguyệt này, thời gian của anh rất là quý giá, nếu anh về muộn sẽ bị Giám đốc Giang mắng chết đấy!” Tôi nói với nó giọng hơi trách móc.

Tiểu Nguyệt tủi thân nói: “Anh Tiểu Cường, đây là lần đầu anh hẹn hò với người ta, tất nhiên người ta phải trang điểm thật đẹp chứ!” Nó vừa cười thẹn thùng vừa dịu dàng nhìn tôi.

Cũng may là bữa sáng tôi ăn từ rất sớm và lại cũng tiêu hóa gần hết rồi, tôi nói với nó: “Tiểu Nguyệt, chúng ta đến đây để bàn việc chính sự chứ không phải hẹn hò! Chúng ta đứng đợi ở đây, chờ lát nữa thấy Lý Dương đi ra thì em chỉ cho anh.”

Tiểu Nguyệt nói: “Ok!” Hai chúng tôi đưa trước đưa sau đứng ở vườn hoa phía trước tòa nhà ngẩn cổ ngóng vào trong.

Chỉ một lát sau, Tiểu Nguyệt đứng sau giật giật tôi, nó thì thầm nói: “Anh Tiểu Cường, anh đã nhìn thấy bộ cánh tuyệt vời em đang mặc chưa? Hôm nay em đã phải chọn lựa mãi mới quyết định được đây.”

“Không đẹp!” Tôi nhặt nhều đáp. Tôi đang bận quan sát tình hình bên trong tòa nhà thì Tiểu Nguyệt cứ lèo nhèo.

“Tại sao vậy?” Tiểu Nguyệt không tin, nó cứ quấy rầy bên tôi không yên.

Tôi trả lời bừa: “Bộ cánh thì đẹp nhưng không hợp với em!”

“Thế quần áo như thế nào thì mới hợp với người em?” Nó hỏi. Tính tò mò của con gái mà đã gọi ra rồi thì khó mà ngăn chặn được.

Tôi trả lời: “Em rất hợp với quần áo mặc ở nhà.”

“Hả?” Nó có vẻ kinh ngạc nói: “Em ghét mặc mấy loại quần áo Pijama xấu xí đấy lắm.”

Tôi vẫn chăm chú theo dõi về phía tòa nhà, quay lưng lại nó mà đáp: “Anh không nói em hợp với đồ Pijama, em mặc đồ của người Hồi giáo thì hợp, cái loại quần áo trùm kín cả đầu mà chỉ hở mỗi mắt ra ý.”

Sau lưng tôi yên lặng đột ngột, giống như tiếng huyền não vui tươi của con chim khách bị người ta đánh đuổi nên bay loạn xạ về tứ phía. Tôi tò mò quay lại, trông bộ dạng nó đầy vẻ tủi thân, có lẽ sắp khóc đến nơi.

Tôi thấy hơi mềm lòng, quay ra an ủi nó: “Ý anh nói là mắt em rất đẹp, loại quần áo bọc lại như thế sẽ làm nổi bật ưu thế của em”.

Nó lập tức vui vẻ trở lại, nhưng nụ cười bỗng ngừng bật, nó chỉ phía sau lưng tôi: “Lý Dương ra rồi kìa!”

Tôi quay lại nhìn, thấy hai người phụ nữ đang bước ra từ trong tòa nhà, đồng thời đang tiến lại phía chúng tôi.

Tiểu Nguyệt bảo tôi: “Người bên trái chính là Lý Dương”.

Tôi chăm chú quan sát, bà ta ăn mặc khá một, trông có vẻ trẻ hơn so với tuổi mà Tiểu Nguyệt nói với tôi, có lẽ chỉ tầm hơn 40 một chút, trông dáng đi rất đoan trang, phong độ khí chất không tồi.

Thực tế thì hình dáng Lý Dương không được lý tưởng như tôi nghĩ, chẳng qua cả ngày hôm nay tôi phải ở cạnh Tiểu Nguyệt làm tiêu chuẩn về cái đẹp của tôi hạ thấp xuống ghê gớm.

Tôi chợt thâm toan tính, bất kể bước tiếp theo của kế hoạch là gì thì bước đầu tiên cần làm cũng là phải làm quen được với bà ta. Khi họ vừa bước qua chỗ chúng tôi, tôi sẽ lao ra trước mặt bà ta giả bộ trượt ngã, dù sao bà ta cũng là một nhà kinh doanh nên chắc chắn sẽ làm bộ đỡ tôi dậy. Lúc đó tôi sẽ tận dụng cơ hội phát huy mặt mạnh của mình, sẽ biểu diễn trước mặt bà ta nụ cười quyến rũ của mình. Tôi khá tự tin về phương diện này của mình, tuy tôi không có sức hấp dẫn lớn với bọn con gái cùng trang lứa nhưng những người phụ nữ nhiều tuổi một chút trong thị trấn đều rất thích tôi, nếu để đặt cho mình một cái tên khai học, có thể gọi tôi là “sát thủ có bộ mặt trẻ thơ”.

Có một vài kẻ vô vị trong thị trấn nói rằng lí do tôi được người khác thích cũng giống như chân lý đồ đệ mà Đường Tăng yêu quý không phải là Tôn Ngộ Không mà là Trư Bát Giới, tôi nghĩ đó là do họ ghen tỵ với tôi đấy!

Họ đang dần tiến về phía chúng tôi, rất nhanh chóng tôi xông ra, vừa chạy

được mấy bước tôi bỗng nhìn rõ người đang đi đến, tôi bỗng thất thần, đi bên cạnh Lý Dương không ai khác chính là bà Lý của hội Tam Hòa! Sau sự kiện cái đầu lợn tôi chưa gặp lại bà ta, tôi gần như đã lãng quên con người này. Tuy tôi đắc tội với bà ta nhưng tôi chỉ là một nhân vật không tiếng tăm gì nên bà ta không sai người đến tìm tôi gây rắc rối. Nhưng lần này nếu bị bà ta nhìn thấy thì coi như xong đời. Tôi nhanh chóng quay người êm nhẹ, nhưng những động tĩnh của tôi đã gây sự chú ý cho họ, họ đều hướng cả về phía tôi.

Tôi thấy Tiểu Nguyệt cũng đang vội vàng cúi đầu lẩn tránh, có lẽ Lý Dương biết Tiểu Nguyệt, dù ai trong chúng tôi bị phát hiện ra thì cũng đều rắc rối to. Tôi chạy đến trước mặt Tiểu Nguyệt, dùng ngay tấm thân mình chắn tầm nhìn của Lý Dương và bà Lý nhưng vẫn để họ nhìn thấy Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên thì thăm với tôi: “Anh Tiểu Cường, họ đang đi về phía chúng ta”.

Tính hiếu kỳ của phụ nữ hình như gia tăng theo tuổi tác, lòng hiếu kỳ của hai bà trung niên bằng với tám mươi ngôi lê đôi mach trẻ tuổi.

Họ đang dần tiến lại chỗ chúng tôi, đại trượng phu hành sự phải dứt khoát chứ k đc do dự quá, tôi ôm lấy Tiểu Nguyệt nói với nó: “Tiểu Nguyệt, em giấu mặt vào vai anh đi, đừng để họ nhìn thấy em”.

Ngô Tiểu Nguyệt phấn khởi dựa vào vai tôi, tôi nghe rõ cả tiếng thở dồn dập hạnh phúc của nó. Vì 10 nghìn tệ tiền thù lao tôi phải hy sinh mình một chút cũng đáng. Tôi đã làm tốt công tác chuẩn bị hiến dâng, thậm chí hy sinh một chút hương sắc đàn ông cũng không sao. Nhưng sự hy sinh hôm nay là không đáng, tôi đã bán rẻ mình cho Ngô Tiểu Nguyệt rồi!

Lý Dương và bà Lý cũng không thể xông đến mà nhìn chăm chăm vào chúng tôi, tôi nhẹ nhàng quay mình tránh ánh mắt của họ, hai bà rời đi có vẻ vẫn còn hơi tiếc nuối.

Tôi dừng lại nói với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, bỏ ra được rồi đấy!”

Nó không nỡ rời vai tôi, nó cười sung sướng nhìn tôi, trông đáng vẻ hiền lành như một con chim non, tất nhiên chim non ở đây chỉ là loài chim ăn thịt sống.

Tôi nhìn nó, thấy cả tâm hồn mình u sầu, đôi thủ mà tôi gặp phải nan giải hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, thậm chí bà ta có thể có bọn xã hội đen đứng sau, tôi phải làm thế nào mới được đây?

CHƯƠNG 58

Tôi nghĩ quần quanh, sự xuất hiện của bà Lý đã làm xáo trộn mọi kế hoạch của tôi. Kế tổng tình Lý Dương của tôi có lẽ bây giờ không còn hợp nữa rồi, cho dù tôi có may mắn thực hiện được kế hoạch thì bà ta hoàn toàn có thể cướp lại mấy bức ảnh đó bằng một con đường phi chân chính khác, tôi bỗng thấy do dự quá.

Tôi nghe thấy tiếng gọi từ phía sau của Tiểu Nguyệt: “Anh Tiểu Bảo! Anh Tiểu Bảo!”

Ngoái lại tôi thấy một gã thanh niên trẻ tuổi đang đi lại phía chúng tôi, xem ra cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi, thấy Tiểu Nguyệt gọi, hắn miễn cưỡng đi đến chỗ chúng tôi.

Tiểu Nguyệt dịu dàng nhìn hắn, hắn lúng túng nhìn hai chúng tôi.

Tiểu Nguyệt giới thiệu hắn với tôi: “Anh Tiểu Cường, đây là anh Tiểu Bảo ở công ty vật liệu xây dựng Tam Tân, là nhân viên mua vật liệu. Mỗi lần bố em làm ăn với công ty bên đó chỉ có làm với anh Tiểu Bảo là lấy được tiền thôi.”

Tiểu Bảo thở dài nói: “Tôi chỉ có thể cố gắng trả cho công ty các bạn những phần mà tôi phụ trách thôi, còn những khoản khác tôi không thể giúp gì được. Mà thực ra những khoản tôi phụ trách tôi cũng đã tốn không biết bao nhiêu nước bọt mới lấy được đấy, tôi chỉ là một nhân viên thu mua quèn”.

Tiểu Nguyệt nói: “Anh Tiểu Bảo, không phải là em nhờ anh đến đòi tiền giúp, em biết anh cũng đã cố gắng hết sức rồi.”

Tiểu Bảo có vẻ yên tâm hơn nhưng xem ra vẫn lo lắng.

Tiểu Nguyệt lại giới thiệu tôi với anh ta: “Anh Tiểu Bảo, đây là anh Tiểu Cường”.

Tiểu Nguyệt nhìn tôi trù mến làm Tiểu Bảo bỗng ngạc nhiên hỏi nó: “Lẽ nào Tiểu Cường là ...”

Tiểu Nguyệt lập tức cúi đầu ngượng ngùng, dáng vẻ như thể “thế là bị anh đoán ra rồi”, tôi vội vàng định thanh minh quan hệ giữa chúng tôi thì bộ mặt Tiểu Bảo như được giải tỏa, bộ dạng bất an lúng túng khi nãy biến mất. Xem

ra trước kia Tiểu Nguyệt cũng đeo bám anh ta, anh ta cố gắng hết sức để trả tiền không hoàn toàn vì lương tâm mà rất có khả năng là để giải phóng khỏi sự đeo bám của Tiểu Nguyệt. Tôi tự khinh bỉ tư tưởng tà ác của mình.

Nếu Tiểu Nguyệt không đeo bám tôi thì tinh thần nhiệt thành theo đuổi tình yêu của nó thật đáng được khen ngợi tặng thưởng, hành động đầu tiên giăng lưới khắp nơi, sau thấy người đẹp trai thì đeo bám của nó là rất tích cực.

Khương Thái Công dùng móc câu thảng để câu cá, cá tất nhiên không bao giờ mắc câu, nhưng nhiều lần dùng móc cong thế nào chẳng có ngày một con cá không gặp may bị xuyên trúng.

Dù sao Tiểu Bảo cũng là nhân viên công ty Tam Tân, ít nhiều chúng tôi cũng có thể nghe ngóng chút tình hình của Lý Dương từ anh ta. Cách này có thể coi là phương pháp đòi tiền bằng cách bới lông tìm vết. Chúng tôi kéo Tiểu Bảo ra uống trà ở một quán trà gần công ty, tất nhiên Tiểu Nguyệt thanh toán, các chi phí trong hoạt động là do nó đảm nhiệm. Tôi chuyển dần chủ đề vào Lý Dương, Tiểu Bảo từ đầu chí cuối rất cẩn thận khi bàn luận đến bà chủ của mình. Tôi bắt đầu chuyển tiếp chủ đề, tôi kể cho anh ta nghe những ông chủ doanh nghiệp lớn ở quê tôi chèn ép chúng tôi thế nào. Anh ta càng nghe càng bị cuốn hút, lại ngó quanh không thấy có người nào và lại cũng không nên so đo mãi. Thế là anh ta bắt đầu kể cho chúng tôi nghe Lý Dương chèn ép các công nhân thấp cổ bé họng như anh ta ra sao. Tôi ngồi bên lúc lúc lại đổ thêm dầu vào lửa, anh ta càng lúc càng bức xúc, có lúc còn lôi mấy câu bậy bạ ra chửi Lý Dương. Tôi hết sức để tâm nghe mọi nội dung anh ta kể nhưng dường như chẳng thu hoạch được gì, khắp thiên hạ này đức tính của các ông bà chủ có gì khác nhau, có chăng là lúc ngọt nhạt kêu gọi công nhân làm thêm giờ, tuy vậy những thứ này chẳng liên quan gì đến việc đòi nợ của chúng tôi.

Tôi bỗng nghe thấy Tiểu Bảo nói: “Hôm nay bà chủ đi thăm Trưởng phòng Lưu của Ủy ban Nhân dân Thành phố nên chúng tôi mới được tan ca đúng giờ.”

Tôi hỏi anh ta: “Sao sếp Lý lại phải đi thăm vị Chủ tịch kia thế?”

Anh ta trả lời tôi: “Ủy ban mở thầu dự án cải tạo kiến trúc thành phố, một hạng mục rất lớn. Nếu lấy thực lực công ty chúng tôi thì khó mà làm được, vì vậy họ muốn trúng thầu bằng con đường khác. Nhưng nghe nói ông Trưởng phòng Lưu này kiên định lắm, bà chủ dạo này đang lo lắng vì không tạo được mối quan hệ với ông ta.”

Anh ta cười nhỏ nói tiếp với tôi: “Thật ra nếu bà chủ không kiếm được mỗi làm ăn là một việc đáng mừng, ít nhất chúng tôi cũng không phải bận túi bụi lên.”

Trong đầu tôi chợt xuất hiện một ý tưởng, bà Lý Dương đang rất muốn kết thân với ông Lưu, vậy chúng tôi sẽ giả mạo làm người nhà ông ta, lại vừa hay Tiểu Nguyệt rất biết về người nhà ông Trưởng phòng. Nếu chúng tôi lừa Lý Dương là thông qua Tiểu Nguyệt có thể nói kết với ông Trưởng phòng thì việc đòi tiền bà ta sẽ không là việc khó.”

Nhưng tôi cần có nội gián bên trong giúp đỡ, không thể lần nào cũng rình mò ở cửa đợi Lý Dương xuất hiện được. Tôi mạnh dạn hỏi Tiểu Bảo xem có đồng ý giúp chúng tôi cung cấp thông tin về hành tung của Lý Dương không. Anh ta không ngần ngại gì từ chối ngay. Kể cũng phải, nếu là tôi tôi cũng chẳng hơi đâu lo việc thiên hạ như thế.

Cả một nỗi lo buồn bao phủ bộ mặt tôi, tôi ngẩng đầu lên nhưng chỉ thấy một sự bi thương không ai giúp đỡ.

Tiểu Bảo nhìn tôi thông cảm nói: “Tiểu Cường, tuy tôi không thể giúp cậu nhưng tôi hy vọng cậu sẽ kiên trì, cái gì cũng có thể xoay chuyển được.”

Tôi nhìn Tiểu Bảo nói: “Anh Tiểu Bảo, thật ra vừa gặp anh em đã có một cảm giác rất gần gũi, anh rất giống một người bạn trong thị trấn của em, em và cậu ấy tuy hai mà như một!”

Tiểu Bảo lộ ra một nụ cười khó hiểu, dù gì anh ta cũng là một nhân viên kinh doanh, cái kiểu bắt thân với anh ta như tôi vừa rồi anh ta gặp nhiều, xem bộ dạng anh ta chẳng động lòng gì.

“Nhưng, nhưng ...” Tôi đau khổ nói không nên lời, tình tò mò trong Tiểu Bảo trỗi dậy, cái người trông giống anh ta rốt cuộc làm sao?

Tiểu Bảo hỏi tôi: “Anh ta thế nào rồi?”

Giọng tôi đầy đau đớn: “Một lần anh ấy vì nói xấu ông chủ sau lưng, kết quả là bị một kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ tâu với ông chủ nên bị ông chủ đuổi việc rồi.”

CHƯƠNG 59

Sắc mặt của Tiểu Bảo bắt đầu tối sầm lại.

Tôi tiếp tục nói: “Sau khi anh ấy thất nghiệp, bạn gái của anh ấy cũng bỏ anh ấy luôn, đến bây giờ cơm ăn cũng không đủ no, đến nhà bạn bè khắp nơi ăn ké nên họ cũng chẳng coi anh ta ra rơm ra rác gì nữa.”

Sắc mặt Tiểu Bảo càng lúc càng khó coi, tôi sợ mình không kìm chế được lại phá lên cười nên vờ ôm mặt khóc nức nở.

Tiểu Nguyệt không nhịn được đã bật cười, tôi vội đập chân nó dưới gầm bàn, nó vội nhắm mắt nhịn cười.

Tôi tiếp tục nói: “Ông chủ của anh ấy còn có thể lực xã hội đen đứng đằng sau, đã sai một thằng lưu manh đánh gãy chân anh ấy, giờ anh ấy đáng thương lắm, toàn lê lết ngoài phố ăn xin, mà còn thường xuyên bị đối phải xin nước gạo thừa ở các nhà hàng để ăn.”

Tôi vừa gào vừa đập bàn hét lớn: “Thật đáng thương quá!”

Phía Tiểu Bảo dường như không có động tĩnh gì, một lát sau tôi nghe anh ta rít lên khô khốc: “Tiểu Cường!”

Tôi ngẩng lên nhìn, mặt anh ta nhợt nhạt như một xác chết, trên trán từng giọt mồ hôi lớn lăn chã rơi. Cuối cùng anh ta thốt lên: “Tiểu Cường! Làm người phải thành thật.”

Chú Hai vẫn nói, khi ép người lấy tiền, chúng ta thường tìm ra một đồng lí do để ép anh ta, rồi tóm cổ anh ta, lôi anh ta ra cửa sổ, làm như sắp đẩy anh ta xuống đến nơi rồi. Lúc này đừng ra điều kiện cho anh ta, hãy để thời gian run sợ của anh ta dài ra một chút, đợi anh ta sợ khiếp đảm rồi thì lôi anh ta quay lại phòng. Lúc này hãy đòi tiền anh ta, thường thì anh ta sẽ phải ngoan ngoãn mà nghe lời.

Vì vậy uy hiếp người khác cũng là một trong hoạt động mang tính nghệ thuật cao, nhu cương kết hợp, đàn hồi có độ.

Tôi bắt đầu an ủi Tiểu Bảo: “Hôm nay cũng may ở đây toàn bạn tốt của anh, vì thế anh đừng lo lắng có người bán rẻ anh.”

Tiểu Bảo bắt đầu yên tâm thở phào, tôi tiếp tục hỏi anh ta: “Bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau, đúng không anh Tiểu Bảo?”

Anh ta đau khổ gật đầu.

Tôi vui vẻ vỗ vai Tiểu Bảo: “Anh Tiểu Bảo, vậy bây giờ chúng ta hãy ca tụng tình bạn đi!”

Tiểu Bảo đã không còn biết nên cười hay nên khóc.

Tôi nói với anh ta: “Anh Tiểu Bảo, anh giúp em nghe ngóng tình hình xem sếp anh biết những gì về ông Trưởng phòng.”

Anh ta có chút khó nghĩ: “Nhưng Tiểu Cường này, tôi chỉ là một nhân viên kinh doanh quen rất khó thăm dò được.”

Tôi cười đáp: “Hà hà, vậy là phải chờ vào sức hấp dẫn của anh Tiểu Bảo rồi, có thể nghe ngóng từ thư ký, em cũng không cần những tin tức chi tiết quá, chủ yếu là nghe ngóng xem Trưởng phòng Lưu có những họ hàng nào.”

Tiểu Bảo hơi nghi hoặc, không biết là tôi định làm cái quái gì.

Tôi kéo Tiểu Nguyệt đi và tạm biệt anh ta, từ nay về sau có người làm nội ứng thì công việc trở nên dễ dàng hơn rất nhiều rồi.

Đến tối Tiểu Bảo gọi điện lại, anh ta bảo Trưởng phòng Lưu có vài người họ hàng xa trong thành phố này, ông ta còn có một cô con gái duy nhất cũng đang làm việc trong thành phố, khoảng 20 tuổi, nghe nói là viên chức nhà nước.

Trong đầu tôi lại lóe lên ý tưởng, đã là giả mạo, nếu là họ hàng xa có lẽ tác dụng không lớn. Nếu liêu một ván đề Tiểu Thúy giả làm con gái ông Trưởng phòng, nếu bà ta biết mặt con gái ông ta thì chúng tôi sẽ bị phát hiện ngay từ đầu, bà ta cũng không bị tổn thất, có lẽ cũng không có gì nguy hiểm, và chúng tôi sẽ nghĩ cách khác. Nhưng nếu Lý Dương chưa bao giờ gặp con gái ông ta, chúng tôi có thể hứa giúp bà ta thắng thầu để đòi tiền bà ta. Chỉ có điều sau khi lấy được tiền xong chúng tôi phải cẩn thận với đám xã hội đen phía sau bà ta, phải tính đến đường lùi, ví dụ như dạt sang tỉnh khác trốn một thời gian chẳng hạn. Món tiền này đối với Lý Dương không to tát gì, chắc bà ta sẽ không rung cây động rừng mà tình chúng tôi tính sổ.

Tôi đem phương án mới tóm tắt cho Tiểu Nguyệt, Tứ Mao và Tiểu Thúy

nghe.

Tiểu Thúy cúi đầu im lặng, tôi hỏi nó: “Tiểu Thúy, em thấy thế nào?”

Tiểu Thúy nói: “Anh Tiểu Cường, em đã đóng không ít vai, có vai nữ sinh gia đình khó khăn, có vai cô bé bỏ nhà đi, còn có vai người phụ nữ bị chồng ruồng rẫy, nhưng làm con của một cán bộ em chưa thử bao giờ, em sợ mình diễn không đạt!”

Tôi cười đáp: “Cái này thì em khỏi lo, các vai diễn khác khó như thế mà em còn làm tốt được, con cán bộ thì quá đơn giản rồi. Em chỉ cần nhớ làm được mấy bước dưới đây là thành công rồi. Thứ nhất: Dáng vẻ cao ngạo, tỏ ra thật lạnh nhạt, khi nhìn người ta không nên nhìn thẳng vào mặt mà chỉ liếc ánh mắt quét nhanh qua mặt họ là được. Thứ hai: Người ta nói chuyện với em, em không được ôn tồn vồn vã mà người ta hỏi 10 câu nhiều nhất em chỉ nên trả lời 3 câu, trong đó hai câu chỉ nên dùng mũi “ừ” một tiếng là đủ. Thứ ba: Khi người khác nói chuyện vừa được nửa câu, em liên tục ngắt lời người ta dù họ nói đúng hay sai cũng đều phải tìm ra chút ít sai sót để vặn họ lại. Làm được ba điều này, người ta muốn tin em không có quyền có thể cũng khó đấy!”

Trong đó điều thứ hai là cực kỳ quan trọng, bởi vì chúng ta cũng không thật hiểu vai vế của Trưởng phòng Lưu. Tiểu Thúy nói càng ít với Lý Dương thì càng khó bị phát hiện.

Tiểu Thúy lo ngại hỏi: “Đơn giản thế thôi à?”

Tôi cười đáp: “Tất nhiên là không đơn giản như thế, nhưng phải nhớ là Lý Dương đang cầu cạnh bố em giúp, vì thế nên lúc nào cũng đối xử với bà ta với bộ mặt bà cô khó tính là được. Về việc phải làm thế nào khi gặp lãnh đạo lớn thì càng khó hơn, lúc này chúng ta chưa cần dùng đến.”

Những lo lắng của Tiểu Thúy cuối cùng cũng đã được xua tan, nó cười nói: “Thế thì em đủ tự tin rồi.”

“Tuy nhiên”, tôi lại nhớ đến một số chuyện liên vội vàng nhắc nhở nó, “Cho dù Lý Dương có nhờ cậy em làm việc gì khuất tất thì em nhớ phải trả lời bà ta “Cái này không có gì là khó cả” là được.”

Tiểu Thúy lĩnh hội và cười, đương nhiên là chỉ hiểu mấy cái nội tại đơn giản ấy là chưa đủ, tôi còn phải bảo Tiểu Nguyệt cho Tiểu Thúy mượn mấy bộ cánh sang trọng. Có như vậy chúng ta mới giống bọn họ cả về hình thức lẫn

tính cách được.

Chương 60

Tiểu Nguyệt dẫn tôi đến nhà nó, tuy đan gặp khó khăn ớn về kinh tế nhưng vẫn có thể thấy trước kia cuộc sống của gia đình nó khá giả. Chỉ ít là cũng khác chúng tôi một trời một vực. Tiểu Nguyệt mở tủ quần áo của nó rồi giúp Tiểu Thuý tìm, Tiểu Thuý sung sướng thử hết bộ này đến bộ khác, hãnh diện xoay xoay mấy vòng trước gương. Mọi ngày do đặc thù công việc nên Tiểu Thuý toàn mặc quần áo cũ rách, nay khoác lên mình những bộ cánh nên nó trở nên xinh xắn lạ thường.

Tiểu Nguyệt ngưỡng mộ tấm tắc khen: “Chị Tiểu Thuý, trông chị xinh quá!”

Trông Tiểu Nguyệt có chút chạnh lòng, thấy thế tôi bèn an ủi nó: “Tiểu Nguyệt, thực ra quần áo bề ngoài cũng không quan trọng đến thế đâu”.

Tiểu Nguyệt cười nói: “Anh Tiểu Cường, anh không phải an ủi em đâu, bề ngoài không quan trọng, quan trọng là có một tâm hồn đẹp, mấy câu ấy chỉ nói cho hay vậy thôi. Có những cái là do trời sinh, em chỉ có thể chấp nhận, em sẽ để ý hơn đến bề ngoài của mình, nhưng sẽ không quá để ý đến nó đâu. Vì thế, anh cũng không cần an ủi em cũng như coi thường em quá. Cô bé Tiểu Nguyệt bình thường này có đều tự tin để quyết tâm chỉ lấy những anh chàng đẹp trai vừa tốt bụng vừa có tài”.

Nói rồi nó cười khì khì, tôi nhìn nó bằng con mắt khá lạ lẫm. Tiểu Nguyệt kiên cường hơn nhiều so với những gì tôi nghĩ. Tôi thật mừng thay cho nó và cũng mừng thay cho chính bản thân mình, vì Tiểu Nguyệt phải lấy một anh chàng đẹp trai “tốt bụng”, tuy tôi cũng rất có tài, nếu đem ra so sánh với Tứ Mao thì cũng là người đẹp trai, nhưng mà tôi tâm địa không được tốt vì vậy người đó chắc chắn không thể là tôi. Tôi sung sướng cười rách cả miệng.

Tiểu Nguyệt ngọt ngào nói với tôi: “Tất nhiên với những người có tài năng đặc biệt như anh Tiểu Cường, em có thể nói lòng tiêu chuẩn.”

Nụ cười của tôi tắt lịm giữa không trung, tôi đành nói với nó: “Làm người phải đối xử tốt với chính bản thân mình, không được hạ thấp tiêu chuẩn một cách bừa bãi, đó là vấn đề lớn về thế giới quan đấy!”

Tiểu Nguyệt nói: “Cái này em chịu thiệt thòi một chút thì cũng có sao đâu!”

Tôi ngán ngẩm không thốt nên lời.

Trong khung chương trình này chúng tôi có rất nhiều việc phải làm, phải tìm cho được cách thức liên hệ với ông Trưởng phòng, như thế lúc cần thiết có thể tiện cho việc nắm bắt những động tĩnh của ông ta. Bên chỗ Tiểu Bảo lại không cung cấp được số di động của ông ta, việc anh ta làm được chỉ là lên mạng tìm một tấm ảnh Trưởng phòng Lưu rồi in ra cho tôi.

Bây giờ chỉ còn cách là tôi gọi điện thoại hỏi, nhưng thường thì người trong Ủy ban sẽ không dễ dàng cung cấp số máy di động cho người khác, chỉ còn cách dùng tiểu xảo để kiểm soát số điện thoại của ông ta.

Sáng hôm sau, tôi cử Tứ Mao đến trực ở cửa Ủy ban, hề thấy Trưởng phòng Lưu rời văn phòng thì thông báo ngay cho tôi. Mà tôi thì thấy mấy ngày hôm nay cứ động tí lại ra ngoài mà rất lâu không về nên đã làm Giám đốc Giang không hài lòng. Tôi đành ngoan ngoãn ngồi ở văn phòng, tôi thấy giám đốc mặc một bộ đồ trông kiểu dáng rất quê mùa, thế là tôi chớp lấy cơ hội khen nức nở đưa bà ta lên tận mây xanh. Bà giám đốc tuy có rất nhiều điều không hài lòng nhưng cũng đành ngậm ngùi nuốt vào trong. Tôi làm việc mà tâm hồn treo ngược cành cây. Tứ Mao cuối cùng đã gọi điện đến thông báo Trưởng phòng Lưu đã ra ngoài. Tôi gọi ngay 114 hỏi điện thoại cố định ở văn phòng ông trưởng phòng.

Tôi bảo Tứ Mao gọi điện đến tìm Trưởng phòng Lưu, tôi cẩn thận nhắc nó hỏi tên họ người nghe máy.

Một lát sau, Tứ Mao gọi điện lại, cậu ta tiu ngiu báo cho tôi biết có một gã họ Vương nghe điện thoại, cái tên họ Vương ấy cứ như thể là phó phòng không bằng cứ hỏi nọ hỏi kia như thể nó là trộm cắp cần thẩm vấn ý.

Sự hiểu nhầm nghiêm trọng, Tứ Mao của chúng tôi sao có thể là trộm cắp được cơ chứ, thường nó chỉ toàn cướp thôi. Nhưng không sao nỗi oan ức của Tứ Mao lát nữa tôi sẽ giúp nó đòi lại công bằng.

Tôi lợi dụng lúc giám đốc Giang ra ngoài, còn một mình trộm trong phòng gọi điện thoại, tôi cố gắng trầm giọng xuống để biến giọng nói của mình cho già đi một chút, nhận điện thoại quả nhiên là một gã trẻ tuổi không có tinh thần hợp tác

Tôi hỏi hắn ta: “Này anh Lưu có đây không?”

Đối phương giọng điệu ngọt ngào, rõ ràng đã lịch sự hơn trước rất nhiều. Dám gọi ông lãnh đạo Lưu của hắn ta như thế chắc chắn cũng phải là một ông tai to mặt lớn, hoặc ít nhất cũng có mối quan hệ cấp lãnh đạo, hắn ta

thân trọng ngọt nhạt hỏi tôi: “Xin được hỏi ông là ai ạ?” Ông tìm trưởng phòng Lưu có việc gì ạ?”

Tôi tiếp tục lớn tiếng nói: “Cậu là Tiểu Vương hả? Số di động của anh Lưu tôi đã ghi trong di động rồi nhưng tôi không đem theo, cậu đọc cho tôi số điện thoại của anh ấy”.

Tôi dùng khẩu khí ra lệnh nói với hắn, hắn ta chỉ dám hơi do dự một chút rồi đọc cho tôi số điện thoại của Trưởng phòng Lưu. Với hắn ta mà nói, người bạn của lãnh đạo Lưu này đến cả họ tên hắn cũng biết thì có thể thấy ông này nắm rất rõ về chỗ bọn họ, hắn cũng không dám hỏi tên họ tôi.

Mối quan hệ giữa người với người, nhiều khi như cung Thiên Bình, bạn cao thì họ thấp, nếu muốn nhìn xuống họ thì bạn bắt buộc phải đứng ở một điểm đủ cao.

Chương 61

Mấy ngày sau, cuối cùng đã nhận tin tức từ phía Tiểu Bảo. Anh ta cho tôi hay sáng nay Lý Dương sẽ đến thăm Trưởng phòng Lưu, tôi lại phải ra ngoài, mà tự tiện ra ngoài thế nào cũng bị giám đốc Giang mắng. Chỉ còn cách đi tìm chị Tiểu Hân nhờ giúp đỡ, tôi đến phòng làm việc của chị, thấy chị ấy đang sắp xếp một đồng tài liệu.

Tôi bước vào phòng, đứng trước bàn làm việc của chị và rồi nói: “Chị Tiểu Hân, em phải ra ngoài có chút việc riêng, chị có thể giúp em nói một câu với giám đốc Giang không ạ?”

Chị ấy cười đáp: “Được rồi. Em lại ra ngoài trốn việc hả, cẩn thận không chị báo cáo sếp đấy”.

Chị ấy cầm điện thoại lấy cớ xin phép hộ tôi, nói là cần mượn tôi một buổi sáng. Giám đốc Giang đương nhiên phải nể mặt chị ấy, giám đốc gật ngay lập tức. Tiểu Hân dang tay vỗ bốp một cái thật thoải mái, chị cười bảo tôi: “OK rồi!”

Tôi nhìn đồng tài liệu chị đang đọc và hỏi: “Chị Tiểu Hân, chị vẫn 9đang làm công việc bán hàng từ thiện à?”

Tiểu Hân đáp: “Ừ, độ này tiến triển nhanh lắm, chị tìm được mấy doanh nghiệp lớn đồng ý hợp tác với chúng ta, như vậy nguồn vốn tài trợ ổn định, tiết kiệm được sức người sức của lại mở được nhiều hướng tuyên truyền, chương trình này có thể giúp đỡ những người lang thang trong thành phố yên tâm qua mùa đông này.”

Chị ấy vui vẻ kể cho tôi nghe những dự định sau khi thu được tiền, tôi thấy rất tự hào về chị. Bởi vì chị gái tôi là một người tốt. Chúng tôi cùng một bố, một mẹ sinh ra, chỉ có điều tôi là một tên lừa đảo gian trá, chị là một người tốt thật thà. Nhưng nếu chị cũng lớn lên cùng chúng tôi hành nghề ngoài đường phố có thể bây giờ chị cũng giống như Tiểu Thuý.

Ai cũng giống như con tắc kè đổi màu, nó sẽ thay đổi màu sắc một cách thụ động theo sự thay đổi của môi trường.

Trên thế gian này tồn tại duy nhất một loại người. Đó là người màu xám, những kẻ trốn trong bóng tối thì mang màu sắc đậm hơn một chút, những kẻ bị ánh mặt trời chiếu rọi thì màu sắc nhạt nhạt một chút, nhưng đến giữa trưa

khi mặt trời chiếu thẳng vào, chúng ta mới nhận ra rằng thực chất mọi người chẳng có khác biệt gì lớn.

Tôi, Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt vội đi đến cổng Uỷ ban thành phố, còn Tứ Mao đợi Lý Dương ở con đường mà xe của bà ta chắc chắn phải đi qua, hễ thấy bà ta xuất hiện lập tức báo cho chúng tôi.

Tôi nói với Tiểu Thuý: “Đợi lát nữa Tứ Mao vừa nhìn thấy Lý Dương đi qua, chúng ta sẽ gọi điện thoại dụ Trưởng phòng Lưu ra, tạo một bối cảnh có cùng lúc cả Trưởng phòng Lưu và Tiểu Thuý để Lý Dương trông thấy được em và Trưởng phòng Lưu rất thân thiết.”

Tiểu Thuý cười, đáp: “Chuyện nhỏ”.

Tứ Mao mấy ngày nay theo dõi quy luật xuất hiện của trưởng phòng Lưu, mỗi lần ra ngoài ông ấy thường không đi xe của cơ quan, như vậy không khó để tính toán được thời gian xuất hiện của Trưởng phòng. Và Tứ Mao đã gọi điện lại, báo cho chúng tôi biết là Lý Dương đã qua đường, lộ trình này chúng tôi tính rất kỹ, nếu bây giờ gọi Trưởng phòng Lưu ra ngoài thì khi ông ta ra đến cửa Uỷ ban, Lý Dương cũng sẽ có mặt.

Tôi nói với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, em gọi điện cho Trưởng phòng Lưu, nói rằng nhà ông ấy đang có chuyện, kêu ông ta về gấp”

Tiểu Nguyệt nghĩ ngợi một chút rồi nói “Anh Tiểu Cường, thế em bảo đường ông nước nhà ông ấy bị hỏng nước chảy lênh láng khắp tầng dưới có được không?”

Tôi trả lời: “Lý do này không ổn, em cứ bảo là ống nước nhà hàng xóm tầng trên bị hỏng, nước chảy vào nhà ông ta, như vậy đi!”

Nếu như dùng lý do mà Tiểu Nguyệt nói, không chừng trưởng phòng Lưu chậm chạp đến nửa tiếng đồng hồ mới ra cũng nên, nhưng nếu bây giờ nước dột vào trong nhà ông ta thì không thể chậm trễ phút nào được. Hôm kia tôi có dò hỏi qua địa chỉ nhà ông Trưởng phòng Lưu không phải là nhà có mái nên câu nói dối này không hợp tình hợp lý.

Xe của Lý Dương đã nhanh chóng đến nơi, bà ta bước xuống xe. Tiểu Nguyệt lập tức bước đến hỏi bà ta về chuyện thanh toán tiền, tất nhiên không phải nó đòi tiền thật mà chỉ là tạm thời giữ chân bà ta lại.

Tôi và Tiểu Thuý đi đi lại lại trước phòng thường trực ở cửa Uỷ ban, giả bộ

qua bên đó hỏi đường.

Sau một hồi chờ đợi, Trưởng phòng Lưu vội vàng bước ra khỏi văn phòng, tôi và Tiểu Thuý nhanh chóng chạy đến, nếu nhìn từ phía Lý Dương, chúng tôi như thể cùng Trưởng phòng Lưu đi ra từ văn phòng Uỷ ban vậy.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi tiếp cận với ông trưởng phòng gần đến thế, ông ta ước chừng trên dưới 50 tuổi, xem ra vẫn còn khá nho nhã, cũng không có cái bụng phệ. Nhưng những gì nhìn thấy bằng mắt vẫn chỉ là những cái bề ngoài mà thôi.

Chúng tôi xông lên phía trước, Tiểu Thuý e dè hỏi Trưởng phòng Lưu: “Làm ơn cho cháu hỏi, đến đại lộ Văn Hoa đi thế nào ạ?”

Giọng nói vừa nhỏ vừa thanh, Trưởng phòng Lưu gần như không nghe thấy, ông ta ngễnh hẫn đầu về phía chúng tôi và hỏi Tiểu Thuý nói gì, từ xa nhìn vào như thể hai người rất thân thiết vậy.

Tiểu Thuý hỏi to hơn một lần nữa, ông Trưởng phòng đã nghe rõ và bắt đầu hướng dẫn cho Tiểu Thuý đường đi.

Tôi thấy từ đằng xa có một chiếc taxi đang đến liền vẫy đến.

Lý Dương đã nhìn thấy Trưởng phòng Lưu, bà ta định phi đến chào hỏi ông Trưởng phòng nhưng lại bị Tiểu Nguyệt giữ chân.

Taxi đỗ xịch trước mặt chúng tôi, Trưởng phòng Lưu lên xe, còn chúng tôi vẫy tay chào cảm ơn ông ta. Trưởng phòng Lưu ngạc nhiên vì thái độ khách khí của chúng tôi nên cũng lịch sự vẫy tay chào lại.

Tiểu Nguyệt tha cho Lý Dương, bà ta trông hùng hực tức giận. Chúng tôi bắt đầu tiến về phía họ, đến trước mặt Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt làm bộ ngạc nhiên hỏi: “Chị họ, anh rể, sao hai người lại ở đây vậy?”

Chương 62

Tiểu Thuý lạnh nhạt đáp: “Chị vừa có chút việc đến tìm bố chị”.

Tiểu Nguyệt cô tình hỏi: “Chú vừa đi đâu hả chị?” Tiểu Thuý vẫn trả lời nhạt nhẽo: “Bố chị có chút việc phải về nhà.”

Tôi liếc trộm xem phản ứng của Lý Dương như thế nào, vừa nãy bộ mặt còn căng ra giờ đã trở về trạng thái bình thường, bà ta đứng bên ngấm ngấm quan sát Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt.

Tôi nghĩ chắc chắn bà ta đang để tâm đến mối quan hệ giữa chúng tôi và Trưởng phòng Lưu. Tôi bèn hích nhe Tiểu Thuý, ra hiệu là có thể là có thể đi được rồi. Chúng tôi hàn huyên với Tiểu Nguyệt vài ba câu nữa rồi bước tiếp

Tôi khẽ cười, lúc này chắc trong lòng Lý Dương đang như lửa đốt, chúng tôi làm như không có chuyện gì xảy ra cứ tiếp tục rảo bước. Bà ta chắc chắn sẽ phải vội vàng tóm lấy chúng tôi, vì cơ hội tiếp cận quá tốt với Trưởng phòng Lưu thế này không thể dễ dàng bỏ qua được. Lúc này chúng tôi sẽ nể mặt bà ta một chút mà nhìn bà ta, nhìn bằng bộ mặt bề trên nhìn kẻ dưới vậy. Sắc mặt ấy chắc chắn chúng tôi thể hiện rất chuyên nghiệp vì hàng ngày chúng tôi gặp phải những bộ mặt ấy quá nhiều, có thể bà ta mới tin chúng tôi rất có địa vị cái này gọi là thả con săn sắt bắt con cá rô.

Tôi vừa đi vừa không nhin nổi cười, nhưng sao vẫn không thấy Lý Dương gọi chúng tôi nhỉ? Tôi và Tiểu Thuý chậm bước đợi bà ta, thế mà giọng nói phía sau vẫn không vang lên, cái cô Tiểu Nguyệt này nghiệp dư thế là cùng, thấy Lý Dương không gọi thì cũng phải lên tiếng mà gọi chúng tôi đứng lại chứ! Chúng tôi càng lúc đi càng xa, sắp ra khỏi tầm nhìn của Lý Dương rồi.

Tiểu Thuý nhỏ giọng hỏi tôi: “Tiểu Cường, phải làm sao bây giờ?”

Tôi đáp: “Chỉ còn cách nói là làm rơi đồ, sau đó tìm lý do mà quay lại vậy”.

Tiểu Thuý nói: “Gì mà mất mặt thế?”

Tôi khẽ thở dài, xem ra dù có là người nhà lãnh đạo thì thị trường thăm viếng cũng không ăn thua.

Tôi đang chuẩn bị quay người, bỗng nghe xa xa có tiếng gọi của Lý Dương: “Cô Lưu, cô làm ơn đợi một chút!”

Tôi và Tiểu Thuý nhìn nhau sung sướng, quay lại, sự lạnh nhạt trở về trên khuôn mặt chúng tôi nhưng trong lòng thì đang cờ rong trống mở.

Tiểu Thuý làm như không hiểu dừng lại nhìn Lý Dương. Lý Dương chạy đến với bộ mặt hoan hỉ, lái xe của bà ta ngoan ngoãn lái chiếc xe con chạy bên, Tiểu Nguyệt cũng nhân dịp chạy lại.

Bà ta cười hiền hoà, vừa mới mười phút trước bà ta vẫn đang nổi cơn thịnh nộ chửi Tiểu Nguyệt cơ mà! Bà ta nói với Tiểu Thuý: “Xin lỗi, cô Lưu và ông Trưởng phòng là thế nào với nhau ạ?”

Tiểu Thuý thái độ bất hợp tác đáp: “Ông ấy là bố tôi”.

Ánh mắt bà ta càng trêu mếu hơn, bà ta lôi ra từ trong túi một tấm danh thiếp cung kính dâng hai tay, Tiểu Thuý giơ tay đón rồi bằng con mắt lơ đãng liếc qua tấm danh thiếp sau đó nói với Lý Dương: “Nhà tôi không định sửa nhà”.

Lý Dương giải thích: “Không phải vậy, không phải vậy, thực ra hôm nay tôi có dự định đến thăm cụ nhưng cụ có việc phải đi, nếu tiện xin cô Lưu chuyển lời giúp chúng tôi một câu nhé!” Bà ta cười xun xoe.

Tiểu Thuý lạnh nhạt trả lời bà ta: “Đề sau đi!”

Lý Dương ngọt ngào hỏi Tiểu Thuý: “Cô Lưu, có thể cho tôi xin số điện thoại của cô được không ạ?”

Tiểu Thuý không do dự gì từ chối bà ta ngay: “Không tiện, tôi không thích bị người khác làm phiền”.

Bộ mặt Lý Dương trở nên hơi khó coi, xem ra thường ngày người lạnh nhạt với bà ta không nhiều.

Tiểu Thuý quay người lôi tôi đi. Lần này chúng tôi rời đi thật, làm việc không được vội vàng, lúc làm việc mà vội vàng quá thì dễ bị người khác bắt bài, phải lấy bình tĩnh làm đầu. Phải để Lý Dương không cảm nhận được rằng mục tiêu của chúng tôi là bà ta.

Lý Dương trân trân nhìn chúng tôi rời đi, Tiểu Nguyệt nhanh chóng bước đi cùng. Lý Dương định kéo tay nó lại nhưng chẳng có lý do gì để ra tay, ba chúng tôi vừa đi vừa cười, nói rôm rả. Qua ngã rẽ cuối phố, tôi đã phá lên cười.

Tiểu Nguyệt cười hỉ hả: “Chị Tiểu Thuý, khi này trông bộ dạng của chị thật giống mấy đứa con cháu ông to, nhìn cái bộ dạng nghếch ra của Lý Dương, mấy cục tức của em tan biến hết”.

Tiểu Nguyệt lại hỏi tôi: “Anh Tiểu Cường, chúng ta bỏ đi thế này, tiếp tục sẽ làm gì đây?”

Tôi bảo nó: “Lý Dương sẽ tìm cách để tiếp cận chúng ta, anh nghĩ bà ta chắc chắn sẽ có số điện thoại của em, chúng ta đợi vài ngày xem, chắc Lý Dương sẽ liên lạc với em đây, đến lúc đó chúng ta lại vờ sẽ giúp bà ta tạo mối quan hệ với Trưởng phòng Lưu. Nhưng trước tiên là bà ta phải trả tiền cho chúng ta cái đã”.

Tiểu Nguyệt hoan hỉ nói: “Anh Tiểu Cường, anh gôm thật, nghĩ ra cả nước đi này”.

Tiểu Thuý ở bên cạnh cũng chêm vào: “Sao lại khen mỗi anh ấy? Chẳng lẽ tôi không làm được gì sao?” Nó làm bộ giận dỗi.

Tiểu Nguyệt vội vàng biện minh: “Không phải thế, chị Tiểu Thuý cũng rất giỏi mà”.

Tôi cười nói: “Tiểu Nguyệt, nhớ lần sau khen ngợi người khác không được bỏ sót một ai, nếu những người cần biểu dương quá nhiều thì ít nhất cũng dùng đến “vân vân”, có thể mới không đắc tội với mọi người”.

Chương 63

Tôi, Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt quay về nhà, dạo này Tiểu Nguyệt buộc phải ở cạnh chúng tôi trong một thời gian dài vì Lý Dương có thể liên lạc với nó bất cứ lúc nào. Chúng tôi phải căn cứ theo tình hình cụ thể để lập tức bố trí kế hoạch tiếp theo. Nhưng lần này, sau khi Lý Dương liên lạc với Tiểu Nguyệt chúng tôi không định để bà ta phải chờ đợi nữa, việc này cũng giống như người đẹp từ chối lời cầu hôn của trang nam tử vậy. Lần đầu từ chối sẽ chứng tỏ mình là người cao giá, lần thứ hai từ chối càng cho thấy mình cao giá hơn. Nhưng nếu lần thứ ba mà từ chối, chàng trai kia có thể sẽ bỏ đi.

Cho nên sự không tự nhiên vừa phải sẽ làm tăng giá trị của bạn, nhưng mất tự nhiên quá sẽ thành ngốc nghếch. Mà nếu Lý Dương không lay chuyển được chúng tôi, bà ta sẽ tìm đường khác để làm thân với Trưởng phòng Lưu, lúc đó chúng tôi lại trở về tay trắng.

Tiểu Nguyệt tính tình hiếu động, suốt ngày lôi kéo Tứ Mao và Tiểu Thuý đánh bài. Lúc đầu nó cũng rủ tôi, nhưng tôi suy đi tính lại quyết định không tham gia, vì kỹ thuật đánh bài của tôi quá cao. Mấy kỹ xảo nhìn trộm bài, tráo bài ngay cả kẻ chuyên nghiệp như Tiểu Thuý cũng khó mà phát hiện ra được. Họ đều là bạn tôi cả, đánh bài với họ không nên ăn gian, nhưng kiểm chế khả năng siêu phàm của mình là một việc làm hết sức đau khổ, vì tình bằng hữu tôi đành phải từ chối.

Không nằm ngoài dự kiến, điện thoại của Lý Dương đã gọi đến. Chúng tôi cùng túm tụm lại, Tiểu Nguyệt cầm điện thoại làm bộ như không biết gì hỏi: “A lô, ai đấy?” Thật ra Tiểu Nguyệt có số điện thoại của Lý Dương. Họ nói chuyện qua lại vài câu tôi đã thấy giọng điệu của Tiểu Nguyệt rất chuyên nghiệp, rất giống họ hàng của sếp, đó chính là kiểu nhờ người khác làm gì thì cung cung kính kính, người khác mà nhờ vả gì thì giọng điệu nhạt nước lã.

Có lẽ Lý Dương hỏi chuyện con gái Trưởng phòng Lưu.

Tiểu Nguyệt nói vào trong điện thoại: “Chị tôi vừa hay cũng đang ở đây, bác nói chuyện trực tiếp với chị ấy luôn nhé!”

Nó cố ý gọi với ra phía xa: “Chị họ, đến nghe điện thoại này!”

Tiểu Thuý dừng một lúc rồi nghe điện, vẫn giữ thái độ lạnh nhạt lần trước nói: “Ai đấy? Có việc gì không?”

Tôi ghé tai vào cạnh cái điện thoại, bên trong đang truyền đến giọng Lý Dương, bà ta nín thở nói với Tiểu Thuý “Cô Lưu, tôi là Lý Dương bên công ty vật liệu xây dựng Tam Tân đây mà! Tôi muốn có cơ hội đến thăm cô và lệnh tôn, không biết có tiện không?”

Tiểu Thuý vẫn rất khách khí đáp: “Không tiện, bố tôi và tôi đều rất bận.”

Lý Dương nói: “Cô Lưu, tôi không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn hẹn ông Trưởng phòng ra nói chuyện một chút. Cô xem lúc nào có thể được, tôi không làm mất nhiều thời gian của ông và cô đâu ạ.”

Tiểu Thuý đáp lời bà ta: “Có việc gì bác cứ nói trực tiếp qua điện thoại đi.”

Lý Dương hơi lúng túng, bà ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Cô Lưu, tôi muốn hỏi một chút về dự án mời thầu, công ty chúng tôi là công ty nhất nhì trong thành phố, nếu như...”

Tiểu Thuý bỗng ngắt lời Lý Dương, “Những việc thế này bố tôi làm đúng nguyên tắc, bác không phải lo đâu, nhưng tôi nghe nói công ty bác làm ăn cũng không đàng hoàng lắm thì phải? Thường xuyên nợ hàng thanh toán của mấy cửa hàng nhỏ.”

Cuối cùng Tiểu Thuý cũng đã nói thẳng ra những gì chúng tôi định nói, bên kia đầu dây than nghèo kẻ khó: “Cô Lưu, cô hiểu nhầm rồi, công ty chúng tôi có những lúc khó khăn về tiền mặt nên chỉ tạm thời lùi lại vài ngày thôi.”

Tiểu Nguyệt thầm chửi bà ta: “Gì mà chậm chỉ vài ngày, quýt của nhà em một năm nay rồi. Bà ta thường vung tiền mua nhà mua xe, nhưng tiền của người khác thì không trả.” Tôi cười nhắc nó cẩn thận một chút.

Lý Dương lại nói: “Nhưng hiện nay tiền mặt của công ty đã chu chuyển đến, hay là ngày mai tôi viết phiếu gửi trả được không? Tôi cử người đến đón hai người, nhân tiện đến tham quan công ty của chúng tôi luôn.”

Tiểu Thuý nói với Lý Dương “Bác cứ trực tiếp chuyển khoản luôn đi, chúng tôi không qua lấy đâu.”

Lý Dương đáp: “Cô Lưu, tôi có mấy việc muốn gặp cô để trình bày, nhân tiện gửi cô chút quà nhỏ.”

Tiểu Thuý dừng lại nhìn tôi, tôi biết Tiểu Thuý định hỏi tôi xem có đến công ty Lý Dương một chuyến không. Tôi cảm thấy Lý Dương hình như vẫn

muốn tìm lý do gặp mặt con gái ông Lưu, nếu không bà ta hoàn toàn có thể chuyển tiền bằng tài khoản. Tôi nói thầm với Tiểu Thuý: “Bảo với bà ta chúng ta qua bên đó cũng được.”

Tiểu Thuý làm bộ như nghe thấy có quà nên giọng điệu đã ôn hoà hơn. Nó nói với Lý Dương: “Vậy ngày mai chúng tôi qua công ty bác, không phải sai người đến đâu.”

Lý Dương nói: “Vậy sao được ạ? Cứ để chúng tôi đón, chúng tôi biết đường mà.” Tôi thấy hơi lo, bà ta cứ nhất định đòi đến thì mọi việc rất dễ bị lộ tẩy.

Tôi nghe Tiểu Thuý nói: “Bà Lý, có một số chuyện có lẽ bà không hiểu, dạo này Ủy ban làm rất chặt chuyện chống tham ô, hối lộ, mong bà đừng đến hay cử người nào đến gần khu vực nhà tôi, như vậy nhờ có kẻ tiểu nhân nào đó nhìn thấy lại rêu rao.”

Lý Dương phấn khởi cười nói trong điện thoại: “Tôi biết rồi ạ, tôi biết rồi ạ, chắc chắn không đến quấy rầy ông trưởng phòng nữa. Vậy có mấy việc đành phiền cô Lưu, tôi nhất định không quên ơn của cô Lưu đâu ạ.” Bà ta lần nữa lại ngầm nhấn mạnh ám hiệu.

Tôi giơ ngón cái lên khen ngợi Tiểu Thuý, Tiểu Thuý trả lời rất hợp tình hợp lý. Nếu Lý Dương không tiếp cận trưởng phòng Lưu, trong một thời gian ngắn chúng tôi khó mà bị bại lộ.

Tiểu Thuý và Lý Dương hẹn ngày mai 4 giờ đến công ty vật liệu xây dựng Tam Tân. Tuy vậy lúc này vẫn không thể mất cảnh giác được, ngày mai mới là ngày quan trọng nhất.

Chương 64

Đêm đó tôi trần trọc khó ngủ, không phải vì lo lắng, mà vì từ trước tới nay tôi chưa bao giờ sắp có 10.000 tệ như bây giờ. Tôi phân tích kỹ mọi hoạt động gần đây của chúng tôi, cho đến lúc này dường như không có gì là quá lộ liễu. Không những thế Tiểu Thuý còn đánh động Lý Dương không nên đến tìm Trưởng phòng Lưu, như vậy con đường bại lộ duy nhất của chúng tôi an toàn.

Do đó, cái mà tôi nghĩ đến nhiều nhất là tiêu số tiền 10.000 tệ đó như thế nào. Tôi nhớ đến chị Vũ hảo tâm ở thị trấn Thất Bình. Địa vị của chị Vũ ở mấy thị trấn gần đó rất cao, bởi vì chị ta làm một công việc cao sang vừa lâu đời vừa truyền thống. Công việc ấy ở phương Đông gọi là “bà mối”, còn ở phương Tây người ta gọi là “thần ái tình”. Tất nhiên không phải kiểu mai mối chỉ cần mở miệng bốc phét mấy cây lá đã thành duyên. Công việc của chị ta nguy hiểm và hấp dẫn hơn cái vai trò mai mối thông thường nhiều, chị ta phụ trách lừa mua phụ nữ vùng khác rồi theo mức độ xinh xấu mà định giá bán.

Những ông chưa vợ trong thị trấn tôi thấy nếu buồn tẻ khó ngủ mà trong túi lại có chút ít tiền thì sẽ đến chị ta mua về một cô vợ. Tôi có 10.000 tệ đây không biết có nên cũng đến đó mua về một cô vợ hay không nhỉ? Những ngày trước anh em của ông Chủ tịch thị trấn đến chỗ chị Vũ xem hàng, chị Vũ đã tiết lộ với tôi hễ mua đủ 10 người thì sẽ tặng thêm một người, vì vậy tôi thiết nghĩ nếu cần một cô vợ, tôi chỉ việc về thị trấn tổ chức mua tập trung thế là có ngay một cô vợ miễn phí. Thế thì cũng không cần tiêu tiền vào việc mua vợ, 10.000 tệ của tôi vậy là vẫn chưa biết tiêu vào đâu.

Chị Vũ ở thị trấn Thất Bình ấy, cái danh bên ngoài thì cũng giống như thị trấn Tam Thủy chúng tôi, nhưng họ lại chuyên hoạt động trong lĩnh vực buôn bán phụ nữ, trẻ em và in tiền giả. Dân thị trấn tôi thường coi thường cách đối nhân xử thế của họ, vì họ thường cố ý làm thương tật bọn trẻ mua được, sau đó cho chúng ra đường xin tiền cho nên thu nhập của bọn họ cao hơn chúng tôi rất nhiều. Sống trong thế giới này chỉ cần có tâm địa đen tối thì chẳng bao giờ phải lo không có tiền tiêu. Chúng tôi thường lấy người thị trấn Thất Bình ra so sánh với người ở thị trấn chúng tôi để thấy rằng thật ra trên thế gian này những kẻ lừa đảo có lương tâm như chúng tôi không còn nhiều nữa.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn chưa nghĩ ra cách tiêu số tiền 10.000 tệ ấy, và rồi tôi thiếp đi trong ngón ngang suy nghĩ.

Chiều hôm sau, đúng giờ hẹn chúng tôi đến công ty của Lý Dương. Tiểu Nguyệt trong vai trò chủ nợ nên bắt buộc phải đi. Tiểu Thuý hiện đang sắm một vai hết sức quan trọng đó là con gái ông trưởng phòng Lưu. Còn tôi là kỹ thuật viên thiết kế mọi kế hoạch nên cũng phải đi cùng. Chúng tôi bắt Tứ Mao ở nhà trông nhà, Tứ Mao bất mãn lắm vì lần này không có cơ hội toả sáng. Thật tình tôi cũng thấy ái ngại lắm, lẽ ra lần trước gọi điện thoại tôi cũng nên có kế hoạch về một tay sai cho Tứ Mao mới phải.

Hôm nay, Tiểu Thuý mặc một bộ quần áo tương đối chính thống, còn tôi cũng lôi một bộ cánh của Ngô Đại Thành ra mặc, Lý Dương chắc chắn là một người am hiểu hàng hiệu, mặc một bộ comple 29 tệ rất dễ bị bà ta phát hiện. Trong số chúng tôi có Tiểu Nguyệt là trang điểm hoa lá cảnh nhất nên trông nó rất gây chú ý, nhiều người đi đường không nén được nhìn nó mấy lần. Chỉ tiếc là họ kinh hãi chạy mất dép trong khi Tiểu Nguyệt dương dương tự đắc.

Tiểu Nguyệt vừa đi vừa rất không hài lòng, tôi và Tiểu Thuý theo sau Tiểu Nguyệt nhưng cách xa một khoảng cách. Tôi thầm thì với Tiểu Thuý: “Chúng ta cứ cách xa Tiểu Nguyệt ra một chút ngộ nhờ có người biết chúng ta quen nó.”

Tiểu Thuý đồng tình: “Ừ, đúng đấy!”

Tôi và Tiểu Thuý đi sau Tiểu Nguyệt một đoạn khá xa, bỗng có một người đàn ông chặn trước mặt Tiểu Nguyệt và còn chuyện trò gì đó với Tiểu Nguyệt, tôi và Tiểu Thuý ngạc nhiên lắm. Cái kiểu đàn ông trên phố lấy cớ này cớ nọ để làm quen là chuyện bình thường, nhưng nó xảy ra với Tiểu Nguyệt thì thật là lạ. Đúng là một sự kiện đấy! Tôi và Tiểu Thuý dừng bước, chúng tôi đang tính xem có nên chạy lên làm phiền hai người bọn họ không.

Tuy tôi và Tiểu Nguyệt đã khá thân thiết nhưng cái kiểu mặt đối mặt mà nói chuyện lâu như thế tôi vẫn không chịu đựng nổi. Sức mạnh và tính gan dạ của người đàn ông này thật phi thường, phẩm chất độc đáo khác người cũng làm người ta phục.

Thế nhưng con gái vẫn cứ mắc bệnh tò mò., Tiểu Thuý sau một hồi không kiềm chế được nữa nói: “Tiểu Cường, thôi chúng ta cứ lại đó xem họ đang nói gì với nhau đi!” Nó rào bước nhanh đến chỗ Tiểu Nguyệt rồi bỗng lấy tay ra hiệu vẫy tôi lại.

Tôi tiến lên vài bước, ngó cổ lên xem, những nghi hoặc trong lòng tôi đã tan

biển, đúng thế! Cái việc làm với độ khó cực cao ấy trên trời dưới đất chỉ có các đồng chí mù mới làm được thôi.

Sau khi anh mù hỏi xong đường vừa rời đi, Tiểu Nguyệt bỗng thì thầm với chúng tôi: “Anh Tiểu Cường, chị Tiểu Thuý, có một người đàn ông đang nhìn em.”

“Trên thế giới này người mù quả là nhiều!” tôi không chịu nổi nên thốt lên lời than vãn.

Tiểu Nguyệt tức giận nói: “Người mù gì chứ? Là một người đàn ông bình thường.”

Thật à? Tôi ngoái cổ tìm kiếm, bên đường cách không xa đúng là có một người đàn ông đang theo dõi Tiểu Nguyệt, ánh mắt anh ta không rời từng cử động của Tiểu Nguyệt.

Gã trai đó quả thật dán mắt vào Tiểu Nguyệt. Có lẽ nào, chính tại buổi chiều ngày hôm nay, mùa xuân của em Tiểu Nguyệt đã đến rồi sao? Tôi nhìn kĩ gã đó, cũng không đến nỗi xấu xí, Tiểu Nguyệt và hắn thành một đôi có thể coi là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Gã thanh niên đột ngột tăng tốc tiếp cận Tiểu Nguyệt. Chà, không lẽ anh ta không đợi được nữa nên đến làm quen chăng? Tiểu Nguyệt bối rối đến nỗi không biết phải nói gì, gã trai chạy đến bên Tiểu Nguyệt, rồi bỗng cướp lấy cái túi trong tay Tiểu Nguyệt và nhanh chóng bỏ chạy.

Hả? Lẽ nào vị huynh đệ nhân từ này không phải đã ngây ngất Tiểu Nguyệt mà là đồng môn của Tứ Mao, đều xuất thân từ nghề ăn cướp?

Tiểu Nguyệt hô hoán: “Anh Tiểu Cường, trong túi có hoá đơn lấy hàng của công ty Lý Dương!”

Trời ạ! Không thể thế được, chỉ cần Lý Dương đòi hoá đơn, thế là 10.000 tệ của tôi tan như bong bóng xà phòng.

Tôi lập tức đuổi theo, hắn chạy như bay phía trước, tôi đuổi rượt sát phía sau. Tốc độ của cả hai tương đương nhau nên cứ như một cuộc đuổi bắt trên đường.

Tuy hắn là một kẻ cướp giết nhưng tôi vẫn rất khâm phục hắn. Cho dù là mục đích đặc biệt nhưng có thể đuổi theo cái bản mặt của Tiểu Nguyệt lâu

đến thế, cái đó thuộc về đạo đức nghề nghiệp cấp độ cao đây!

Chương 65

Chúng tôi cứ thế chạy băng băng trên đường phố, Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt chạy theo sau. Tuy vậy tốc độ chậm hơn nhiều, Lần trước lúc đuổi theo tôi, Tiểu Nguyệt chạy nhanh là thế, xem ra sức mạnh của tình yêu vẫn là sức mạnh vô địch.

Tôi lại ước chừng khoảng cách giữa tôi và kẻ giật túi một lần nữa, quả có rút ngắn được một chút, xem ra tốc độ của tôi vẫn nhanh hơn hẳn, tôi nhắm tính trong đầu, nếu lấy khoảng cách giữa chúng tôi ra làm một phép tính (tốc độ của tôi trừ đi tốc độ của hắn) thì sau 42 giây nữa tôi có thể với đến kẻ cướp giật này.

Tôi chửi thầm trong lòng: “Thằng oắt con trộm cắp, mày chạy đâu cho thoát!” Cuộc rượt đuổi tốc độ của chúng tôi đã thu hút sự chú ý của mọi người. Trong vô thức tôi liếc mắt nhìn quần chúng hai bên đường, có rất nhiều các cô gái xinh đẹp chăm chú nhìn chúng tôi, tôi hơi điều chỉnh một chút tư thế của mình để làm dáng chạy trông càng tao nhã hơn, để đầu ngoảnh sang một hướng hợp lý, lúc giao lưu bằng ánh mắt với các người đẹp bên đường tôi vẫn nở nụ cười trí thức, kín đáo nhưng phong độ của mình. Khí chất của một người thể hiện ở ngay những chi tiết vụn vặt ấy, đó là điểm khác biệt giữa Trương Tiểu Cường tôi với những kẻ phạm tội khác ở thị trấn Tam Thuỷ.

Lúc tôi quay đầu lại phía trước, tôi đã phát hiện ra khoảng cách giữa gã đó và tôi đã xa hơn một chút. Tôi đành bỏ cái tao nhã của mình để dốc sức đuổi theo hắn. Trong cuộc đời này sự tiếc nuối của con người là vô biên, muốn đạt được trước hết phải biết từ bỏ.

Trước mặt là một con phố đi bộ, chỉ cần tên ăn cướp chạy vào dòng người thì tôi muốn đuổi theo cũng khó, lúc này lựa chọn tốt nhất của tôi là kêu gọi sự giúp đỡ của mọi người phía trước để tóm cổ hắn lại.

Tôi thường thấy mấy thông báo trên báo chí hay phát thanh như thế này: Nhân vật anh hùng XX một mình đuổi bắt cướp, kêu gọi sự giúp đỡ của những người đi đường, nhưng những người đi đường bàng quan như không hay biết, cuối cùng kẻ cướp chạy thoát, thậm chí nhân vật anh hùng còn bị thương. Ở đây, tôi chỉ trách người anh hùng làm việc mà quá tôn thờ chủ nghĩa bán sức, bạn gào toáng trên phố: “Bắt kẻ trộm!” trong xã hội “mọi người vì một người, một người vì mọi người” này có bao nhiêu người chấp nhận giúp bạn bắt một kẻ cướp trong tay có thể có hung khí, trong tâm rất có

thể có sự hung hãn du côn? Vì thế cách làm đúng đắn là thay đổi một chút, giống như tôi hô hoán lên rằng: “Bắt dâm phu!” có thể mới có một vài quần chúng nhiệt tình tham gia vào công việc bắt một kẻ dâm phu có thể quần áo còn chưa mặc xong.

Tôi vừa mới hô hoán: “Bắt dâm...” vẫn chưa kịp nói hết câu, thằng nhãi phía trước đã bị đạp ngã lăn ra đất, người đạp hấn ngã ra đất vừa quay người lại phía sau, tôi thì tốc độ đang quá nhanh, thêm vào đó khoảng cách với anh ta lại quá gần, không giữ được đà nên tôi lao vào ngã đè lên anh ta. Chúng tôi cùng “oái” lên một tiếng rồi ngã lăn ra, dưới thân tôi hình như là một phụ nữ, bởi tôi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Tình cảnh này tôi cũng đã từng lâm vào, lần trước ở nhà Tiểu Nguyệt tôi đã ngã đè lên Lưu Dĩnh, cảnh vật đã đổi thay, tình thế cũ một lần nữa lại xuất hiện, người phụ nữ bên dưới “a” lên một tiếng. Tôi định thần lại nhìn, vẫn cứ là Lưu Dĩnh! Hôm nay chị ta mặc thường phục.

Tôi bỗng cảm thấy giữa tôi và Lưu Dĩnh dường như có duyên phận, thành phố rộng lớn đến thế, chúng tôi cứ gần như cách vài ngày lại chạm mặt một lần, mà lần nào cũng xảy ra toàn những chuyện kỳ quái. Tuy vậy vẫn có thể khẳng định rằng đó là duyên phận giữa chúng tôi, nhất định là cái duyên nghiệt ngã.

Lưu Dĩnh hét lên một tiếng rồi dòn hết sức đẩy tôi ra khỏi người chị ta. Chúng tôi lồm cồm bò dậy, cùng nhìn nhau giận dữ, hôm nay tôi chẳng việc gì sợ chị ta vì tôi chẳng làm việc gì khuất tất.

Mẹ nói: “Cho dù là trước khi đánh nhau hay chửi nhau, cũng phải uy hiếp tinh thần đối phương trước với điều kiện là không được để họ nắm đằng chuôi”.

Kẻ cướp giật đã bắt đầu bò dậy, hấn đang định bỏ chạy thì bị tôi và Lưu Dĩnh cùng xông lên tóm gọn lấy. Lưu Dĩnh một tay tóm lấy tóc hấn, còn một tay túm tai hấn giật lại cái túi.

Lưu dĩnh bực tức nói: “Tại sao lại là cậu hả thằng nhãi, cậu bỏ tay ra, để tôi tóm tên trộm này.”

Tôi trả lời chị ta: “Dựa vào đâu mà chị bắt chứ, tôi không bỏ ra đây.”

Chúng tôi bắt đầu giằng co, tên trộm đau quá la oai oái.

Lưu Dĩnh đưa ánh mắt sang hắn ta hỏi: “Cậu tên gì? Tại sao lại làm việc này?”

Tên khốn lấp bắp nói: “Em tên là Chu Tiểu Bạch, em sai rồi, em biết em sai thật rồi, các anh các chị hãy tha cho em đi”

Cái gì? Hắn ta tên là Tiểu Bạch hả? Tôi nhìn hắn thân thiện, thật ra tôi rất có cảm tình với cái tên Tiểu Bạch, bởi vì nhà tôi cũng có nuôi một con mèo và đặt tên nó là Tiểu Bạch. Tôi thường sai nó đến kho chứa hàng của bách hoá thị trấn trộm cá khô sau đó chúng tôi cùng chia nhau ăn.

Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt từ phía sau thở hồng hộc chạy đến, Tiểu Nguyệt nhìn thấy Lưu Dĩnh bèn cười và chào chị ta, Lưu Dĩnh cũng nhẹ nhàng chào.

Lưu Dĩnh quay lại, vẫn nhìn tôi với một bộ mặt đáng ghét nói: “Hừ, cậu hãy kể chi tiết những chuyện vừa xảy ra, lát nữa cùng tôi về đồn viết tường trình.”

Lại còn phải về đồn viết tường trình nữa hả? Tôi thấy chán chừ, chúng tôi còn đang dở việc chính sự nên không thể nán lại lâu ngoài đường. Tên trộm đúng là đáng ghét nhưng thực ra dù có đáng ghét thế nào đi chăng nữa vẫn cứ hơn Lưu Dĩnh!

Tôi bỗng đặt tay lên vai tên trộm nói: “Cậu ta chẳng làm gì cả, chúng tôi đang đùa một chút thôi!”

Chương 66

Chu Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn tôi, tôi nghĩ chắc hẳn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tôi cười hì hì nói với hắn: “Có phải thế không Tiểu Bạch?”

Hắn há hốc mồm lắp bắp: “Đúng vậy, chúng em đang đùa nhau thôi.”

Lưu Dĩnh ngậy ra một lát rồi bỗng nhận ra mánh khoé của tôi, chị ta phần nộ hét lên: “Rõ ràng là cậu ta giật đồ, tôi đã theo dõi cậu ta mấy ngày nay rồi!”

Cái gì? Lưu Dĩnh đã để ý Tiểu Bạch mấy ngày nay rồi ư? Như vậy có nghĩa là Lưu Dĩnh đang rất muốn tóm cổ Tiểu Bạch? Trách nhiệm và sứ mệnh lại một lần nữa ào lên trong tôi, nhất định tôi sẽ không để chị ta bắt được Tiểu Bạch, nghĩ đến bộ mặt Lưu Dĩnh khi bị người ta cho cái bạt tai tôi lấy làm phấn khích lắm.

Lưu Dĩnh ngập ngừng một chút rồi quay sang hỏi Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Nguyệt nhìn tôi, không biết nên trả lời Lưu Dĩnh thế nào, nó lắp ba lắp bắp nói: “Em cũng không rõ lắm.”

Người xem tập trung càng lúc càng nhiều, giữa đường có mấy người đang tranh luận, lại còn có nam có nữ, như vậy dù là tranh chấp về tình cảm hay chỉ là cãi vã thông thường, những ồn ào thế này đều đáng để xem.

Tiểu Nguyệt áy náy nhìn Lưu Dĩnh còn tôi thì cười đắc chí, Lưu Dĩnh giận dữ nhìn chúng tôi.

Một bà đứng xem bỗng nói: “Bọn trẻ bây giờ thật không ra làm sao cả, có chân có tay đầy đủ vẫn đi cướp túi của con gái người ta.”

Lưu Dĩnh vội vàng nói: “Bà ơi bà đã nhìn thấy phải không ạ?”

Bà già đáp: “Tất nhiên rồi, khi nãy tôi đã nhìn thấy bọn họ mà.”

Chu Tiểu Bạch mặt mũi bỗng chuyển sang trắng bệch, tôi bỗng hơi lo lắng, đúng là bà già lắm chuyện.

Lưu Dĩnh đắc chí nhìn tôi, chị ta nói với bà cụ: “Thưa bác, phiền bác đến đồn cảnh sát làm bản tường trình ạ.”

Tôi quay mặt sang một góc độ mà Lưu Dĩnh không nhìn rõ nhưng bà già lại nhìn được rất rõ. Tôi nhìn chăm chăm vào bà ta bằng ánh mắt hung tợn, bà già sợ quá ngã dúi về sau một bước.

Ánh mắt đó tôi học từ chú Chín tôi, mỗi khi chú Chín thu được món hàng hời đều dùng ánh mắt ấy để uy hiếp người ta.

Bà già trả lời Lưu Dĩnh: “À, tôi còn phải đi mua thức ăn, còn phải đi đón cháu nữa.”

Lưu Dĩnh vội vàng nói với bà ta: “Bác ơi, chỉ rất nhanh thôi, cháu sẽ không làm mất nhiều thời gian của bác đâu ạ.”

Bà già hồn vía thất lạc nói: “Tôi chẳng nhớ rõ điều gì, chẳng nhớ rõ gì đâu.” Bà ta lẩn nhanh như làn khói.

Lưu Dĩnh bỗng để ý tư thế của tôi, chị ta nghi ngờ nói: “Trương Tiểu Cường, cậu đang giở trò gì đây?”

Tôi cười đáp: “Cảnh sát cũng không được bắt oan người lương thiện đấy!”

Tôi giơ tay định đánh vào bàn tay đang túm tóc Tiểu Bạch của Lưu Dĩnh, chị ta vội vàng thả tay ra. Tôi nói với Tiểu Nguyệt và Tiểu Thuý: “Chúng ta đi thôi!”

Chúng tôi hiện ngang bỏ đi, Chu Tiểu Bạch hoan hỉ chạy lon ton theo sau, Lưu Dĩnh chẳng có lý do gì buộc chúng tôi phải ở lại. Tôi vừa đi được mấy bước, chị ta bỗng gọi to: “Trương Tiểu Cường, cậu đừng vội đắc ý, tốt nhất là hãy sống thật thà đi, nếu không...”

Tôi quay lại làm một cái mặt quỷ nhìn chị ta, Lưu Dĩnh đứng đó tức điên lên.

Lại đi qua một con phố nữa, Chu Tiểu Bạch nói với chúng tôi: “Cám ơn mọi người, khi này tôi đã không phải với mọi người, mọi người lại giúp đỡ tôi như thế. Thật ra tôi... “ Cậu ta định nói rồi lại thôi.

Tiểu Bạch nói với chúng tôi: “Tại hạ cáo từ, đa tạ! Nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ báo đáp các vị. Hẹn quay người bỏ đi.

Mấy đứa tôi tiếp tục đi về phía công ty Lý Dương, chúng tôi vừa đi vừa cười nhạo bộ dạng Lưu Dĩnh khi này, Tiểu Nguyệt cười bảo: “Anh Tiểu Cường, sao lúc nào anh cũng đối đầu với cảnh sát Lưu thế? Chị ấy rất tốt mà.”

Lưu Đình tốt thì tôi biết, nhưng tôi lại ghét nhất là người tốt.

Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện, thoát cái đã đứng dưới toà nhà của công ty Tam Tân, có mấy người đàn ông dẫn chúng tôi lên tầng.

Nhiều ngày vất vả quả không phí công, tiền sắp sửa đến tay rồi, chúng tôi vui vẻ đi vào trong.

Tôi nghe có tiếng nhạc điện thoại di động reo, Tiểu Nguyệt lôi điện thoại ra đọc, bỗng nó lấy tay huých huých tôi, tôi quay lại, thấy bộ mặt nó rất khó coi.

“Gì vậy?” Tôi hỏi nó

Nó thì thầm bảo tôi: “Anh Tiểu Bảo nói Lý Dương đã sắp xếp một người biết mặt con gái trưởng phòng Lưu để nhận người.”

Tôi chờ người ra, làm thế nào bây giờ? Tôi nhìn mấy người đàn ông xung quanh, xem ra tên nào cũng tập thể hình, còn ba đứa chúng tôi, hai kẻ dùng mưu, một kẻ kiêu thần trừ tà ma, nhưng chỉ trừ được quỷ chứ không trừ được người sống. Đánh thì không thể đánh nổi, mà chạy thì cũng không thể chạy thoát.

Mặt tôi như đưa đám, não bộ xoay mấy chục vòng mà vẫn không nghĩ ra được cách gì hay.

Tôi nói với một trong số họ: “Anh ơi, ở đây có nhà vệ sinh không ạ?”

Tôi thử trốn theo cách này, kết quả là anh ta rất lịch sự trả lời tôi: “Bên trong có nhà vệ sinh.”

Hả, đành tiếp tục đi theo họ, tôi đã nghĩ kỹ việc lần này rồi, hôm nay chết thật là không đáng, nếu có ăn cắp của công bị chú cảnh sát cho đi đòi thì ít nhất ở thị trấn còn tổ chức chương trình “tạo luồng gió mới, học tập Tiểu Cường”, đảng này đến bóng dáng của 10.000 tệ còn chưa kịp nhìn thì đã...”

Chương 67

Tôi đi cùng mấy người đàn ông kia đến một căn phòng lớn, cửa mở ra, tôi nhìn thấy Lý Dương đang ngồi giữa căn phòng, bà ta lịch sự chào hỏi chúng tôi, tôi cũng đành nuốt nỗi sợ hãi vào trong lòng mà chào hỏi lại. Tôi liếc nhìn khắp lượt căn phòng, có không ít người, ngoài mấy người khi nãy dẫn chúng tôi vào còn khoảng sáu bảy người nữa. Tôi không biết một ai cả, một người đàn ông đến bên Lý Dương, ghé tai to nhỏ với bà ta mấy câu, sau đó cầm một túi ni lông màu đen đưa cho Lý Dương.

Lý Dương mời chúng tôi ngồi, sau đó ra hiệu cho những người khác rời khỏi phòng. Tôi hơi nghi ngờ, nếu khi nãy người đàn ông kia nói cho Lý Dương biết Tiểu Thuý không phải con gái Trưởng phòng Lưu thì họ sẽ lập tức dựng đứng lên, tóm sống chúng tôi và đánh cho một trận tơi bời, thậm chí có thể làm nhục tôi và Tiểu Thuý, Tiểu Nguyệt đương nhiên không sao, vì tính là khoản phúc lợi. Nhưng đằng này Lý Dương lại một mình ngồi với chúng tôi, lát nữa nếu có biến cố gì chúng tôi ba đánh một mà lại la bà già nên chúng tôi có thể nắm chắc phần thắng trong tay, Lý Dương không có lý do gì lại ngốc đến thế.

Lý Dương vẫn tiếp tục nói chuyện với chúng tôi rất lịch sự, bà ta hỏi Tiểu Thuý: “Cô Lưu, cô đã tiện giúp tôi sắp xếp một buổi gặp mặt lệnh tôn chưa ạ?”

Chúng tôi đều rất ngạc nhiên, cái bà Lý Dương này cũng biết giả bộ nhỉ? Biết rõ mười mười còn hỏi, bà biết làm bộ thì chúng tôi không biết làm bộ chắc, dù sao cũng không thể làm rối tung phương án của mình.

Tiểu Thuý nói: “Bố tôi không tiện gặp lãnh đạo công ty các vị, có chuyện gì tôi sẽ là người chuyên tải giúp!”

Lý Dương cười đáp: “Là tôi hỏi chuyện mời thầu.”

Tiểu Thuý đúng là có năng lực gợi ý bẩm sinh, câu này hỏi rất hay, các lãnh đạo thường giả bộ cái gì cũng không biết, rõ mười mười vẫn vờ hỏi, sau đó vừa nói chuyện vừa xem có thể thêm vào chuyện riêng hay không.

Lý Dương tiếp tục cười nói: “Chính là dự án cải tạo thành phố này đây!”

Tiểu Thuý nói: “Chuyện này tôi không thể can thiệp, chỉ có thể nói một câu với bố tôi, có thể giải quyết vấn đề của bà không cũng không phải mình bố

tôi nói là xong.”

Cái phong cách nhà quan Tiểu Thuý diễn rất được, chỉ cần cầm được tiền chúng tôi sẽ rời xa nơi này, quan tâm gì đến dự án của bà ta có trúng hay không.

Lý Dương trầm ngâm: “Vậy lại phiền cô giúp cho vậy.”

Nổi nghi hoặc trong đầu tôi vẫn chưa được hoá giải, không lẽ cái người nhận mặt chúng tôi vẫn chưa xuất hiện? Trông bộ dạng Lý Dương không lấy gì là giả vờ cả.

Lý Dương rút trong túi ra một tấm séc đẩy về phía Tiểu Nguyệt, sau đó nói: “tiểu Nguyệt, không phải đi không định trả con tiền, thực ra vừa qua công ty cũng đang gay go về tiền mặt thôi!

Có nhiều người như vậy đây, bình thường đến nhìn thẳng bạn một cái cũng không buồn nhìn, nhưng vừa biết bạn là họ hàng của ông tai to mặt lớn nào đó, cho dù là bọn tham quan thì họ cũng lập tức thân thiện ngay với bạn. Tiểu Nguyệt bây giờ cũng lợi thêm ra được một bà dì cơ đấy.

Lý Dương cầm cái túi đen đưa cho Tiểu Thuý nói: “Cô hãy cầm chút đặc sản địa phương này về làm quà nhé!”

Tiểu Thuý đưa tay ra nhận, tôi nghi ngờ rằng trong túi không phải đặc sản địa phương gì cả mà là mấy thứ sản phẩm cao cấp như rượu Mao Đài chẳng hạn, chà chà, lần này kiếm được khá thật.

Điện thoại của Lý Dương bỗng đổ chuông, bà ta vừa cầm điện thoại vừa nghe vừa nói với đầu dây bên kia: “Ừ, biết rồi.”

Lý Dương đặt điện thoại xuống rồi nói với chúng tôi: “Tôi đã tìm được một người quen đến xem cô Lưu đây có đích thị là cô Lưu thật không.”

Tôi rung lăm, vậy là thời khắc xung đột cuối cùng đã đến, tôi lo lắng nắm chặt bàn tay lại.

Lý Dương cười bảo Tiểu Thuý: “Cô xem tôi có thừa hơi không cơ chứ, cô Lưu làm sao có thể giả được? Người bạn khi nãy nói với tôi rằng cô trăm phần trăm là thật.

Tôi ngây người ra một lúc, kết quả của việc nhận dạng người sao lại thế

được nhỉ? Không hiểu tại sao lại có thể xảy ra tình huống này, khi này tôi không để ý lắm những người trong phòng, có thể làm bạn với Lý Dương chắc tuổi tác cũng không còn trẻ mà khi này trong căn phòng này hình như có mấy người trung niên thật. Không lẽ họ nhận dạng người xong sau đó gọi điện thoại thông báo cho Lý Dương chăng?

Nhưng tại sao lại bảo Tiểu Thuý chính là con gái trưởng phòng Lưu? Lẽ nào người nhận dạng cũng không biết gì về con gái ông Trưởng phòng mà chỉ thuận miệng đoán bừa? Hay là Tiểu Thuý ngẫu nhiên giống hệt con gái ông Trưởng phòng Lưu, thậm chí là con rơi con vãi bên ngoài của ông Trưởng phòng?

Dừng lại! Dừng lại! Tôi phát hiện ra mình đã xem phim dài tập của Đài Loan quá nhiều nên những thứ vớ vẩn tôi cũng nghĩ đến.

Trong đầu tôi u ám như sương mù, tôi vội cùng Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt cáo từ, ở cái chốn thị phi này tốt nhất không nên nán lại lâu.

Lý Dương đích thân tiễn chúng tôi ra đến tận cửa công ty, bà ta vẫn muốn để lái xe của mình đưa chúng tôi về nhà. Tiểu Thuý đáp: “Ngộ nhỡ có người bắt gặp ông lái xe của công ty bà đưa chúng tôi về nhà thì khó mà tránh được những kẻ đưa chuyện, cứ để chúng tôi tự về.”

Lý Dương hiểu ý cười tí, cho người đi gọi một chiếc taxi, thậm chí còn trả luôn tiền xe và tiễn chúng tôi ra xe về.

Từng sự kiện đều nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi, nhưng dù sao kết quả là chúng tôi đã lấy lại được tiền một cách êm đẹp. Trong cuộc đời, đây là lần đầu tiên 10.000 tệ thật sự nằm trong túi tôi.

Chương 68

Tiểu Nguyệt xuống xe ở góc phố, phấn khởi về nhà để thông báo tin vui, tôi cũng vui thay cho nó, cả nhà họ vậy là đã yên ổn trở lại. Tiểu nguyệt cũng chẳng có lý do gì để suốt ngày chạy đến chỗ của tôi nữa.

Tôi và Tiểu Thuý trở về nhà trọ, Tứ Mao tóm lấy chúng tôi không ngớt mồm hỏi han tình hình. Tiểu Thuý sung sướng tường thuật lại toàn bộ sự tình cho Tứ Mao nghe, bản thân câu chuyện đã khá nguy hiểm, thêm vào khả năng miêng lưỡi của Tiểu Thuý quá hoàn hảo nên Tứ Mao đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Tôi nằm ườn trên giường, tuy có vài việc kỳ lạ nhưng dù sao cũng đã kết thúc được mọi thứ.

Tiểu Thuý vui vẻ bảo Tứ Mao: “anh Tứ mao, Lý Dương còn tặng cho tụi em rất nhiều đồ đó.”

Tứ Mao ngheh cở sang, Tiểu Thuý đưa ra cái túi đen, nó và Tứ Mao cùng kêu lên kinh ngạc.

Tôi đang nằm vội bật dậy hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Thuý đem cái túi lại trước mặt tôi, bên trong là từng tập dày tiền nhân dân tệ. Tôi cũng không nén nổi thốt lên thành tiếng. Hoá ra mấy ông lãnh đạo có nhiều cái sung sướng vậy sao? Chả trách ai cũng bằng mọi giá dốc sức leo cao. Một người có quyền lực có thể nhận được một cách dễ dàng số tiền bằng thu nhập bao nhiêu năm của người khác

Bình thường tôi ghét nhất những kẻ biếu và nhận hối lộ, nhưng lần này tôi không chửi vì tôi là người được biếu.

Tôi xếp tiền thành một đống trên giường, một đống rất lớn, tôi tiện tay đến thử, hình như mỗi tập là 10.000 tệ, như vậy là có khoảng hơn 20.000 tệ. Cả cuộc đời tương Tiểu Cường tôi có lẽ không bao giờ được nhìn số tiền lớn đến thế!

Ba đứa sung sướng xếp đống tiền lên giường, tôi bỗng thấy lo lắng. Lý Dương đưa tiền cho chúng tôi không phải là không có mục đích, bà ta muốn Trưởng phòng Lưu giúp bà ta thắng thầu được, nhưng chúng tôi có thể báo với bà ta rằng có một số chuyện ngoài dự tính, sau đó trả lại tiền cho bà ta,

tuy Lý Dương sẽ tức điên lên nhưng bà ta không thể nói gì được. Dù gì vẫn là ở cái thành phố này, sau này bà ta còn rất nhiều cơ hội cần dùng đến Trưởng phòng Lưu, bà ta chắc sẽ không định rạch mặt Ngô Đại Thành và Ngô Tiểu Nguyệt ra, nhưng nếu muốn có số tiền này thì cách duy nhất là cầm tiền rồi biến mất. dù Lý Dương có xã hội đen đồ đầu thì bà ta cũng khó mà tìm được chúng tôi, nhưng nếu chúng tôi bỏ đi, Lý Dương chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ mà Ngô Đại Thành và Ngô Tiểu Nguyệt thì vẫn ở thành phố này, họ sẽ rơi vào thảm kịch.

Tôi nói với Tiểu Thuý và Tứ Mao: “Số tiền này chúng ta không thể nào giữ được, nếu cầm chúng ta sẽ phải đánh đổi bằng tính mạng của Ngô Đại Thành và Ngô Tiểu Nguyệt đấy!”

Tôi biết mình không phải là một người tốt nhưng không phải là tôi không có chút lương tâm nào.

Tôi, Tiểu thuý và Tứ Mao trầm ngâm ngồi nhìn đồng tiền mà cả đời chưa từng được nhìn thấy.

Tứ Mao hạ giọng nói: “Tiểu cường, mình nghĩ cũng chẳng biết phải tiêu thế nào với số tiền nhiều thế.”

Tiểu Thuý hét lên, lao lên giường, tôi nhẹ nhàng ngăn nó lại nói: “Tiểu Thuý, xin lỗi em anh biết số tiền này họ cho em, nhưng chúng ta thật sự không thể lấy.”

Tiểu Thuý càng hét to: “Em không bảo em cần, em chỉ muốn đếm chúng thôi.”

Đúng đây, đúng đây, không lấy tiền thì cũng đếm thử xem sao? Tôi và Tứ Mao cùng lao lên giường, tháo tung từng cọc tiền, sau đó ngồi đếm rành mạch trong niềm sung sướng, chúng tôi vừa cười vừa đếm to, nhẹ nhàng vuốt ve đồng tiền sắp không thuộc về chúng tôi.

Tôi cứ thế đếm, bỗng cảm thấy có gì đó khang khác ở đây, không phải, những tờ tiền ở giữa sờ có cảm giác hơi khác. Tôi nhớ mỗi năm lúc nông nhàn, thị trấn chúng tôi thường mời những chuyên gia in tiền giả ở thị trấn Thất bình đến tập huấn cho chúng tôi về cách nhận biết tiền giả, làm vậy để ngăn chặn hành vi lấy tiền giả trả cho nhân công của mấy ông chủ thầu công trình trọn gói.

Tôi nhìn kỹ lại, đúng là có rất nhiều tiền giả.

Lý Dương đã có ý định dứt lốt chắc chắn sẽ không dùng tiền giả để đi dứt lốt, nhưng vậy kẻ nào đã đánh tráo chúng?

Nếu như trả lại đồng tiền giả này cho Lý Dương không những không cứu được gia đình Tiểu Nguyệt mà còn làm Lý Dương càng thêm phần nợ.

Bây giờ cách duy nhất là quay trở về thị trấn Thất Bình, nơi có nhiều khả năng là nguồn gốc của đồng tiền giả này nhất để điều tra gốc rễ câu chuyện.

Đầu tiên, tôi chỉ định ngấm ngấm một mình đi xem xét tình hình bên thị trấn Thất Bình, nhưng Tiểu Thuý và Tứ Mao lo tôi đi một mình nguy hiểm nên quyết định đi cùng tôi.

Chúng tôi hẹn nhau sáng sớm hôm sau lên đường, vì Tiểu Thuý không ở cùng chúng tôi nên chúng tôi phải ngồi đợi nó, không ngờ Tiểu Nguyệt lại đến trước.

Tiểu Nguyệt cầm một tập tiền dày đưa cho tôi nói: “Anh Tiểu Cường, bố em bảo em đem tiền thù lao đến trả các anh.”

Mắt tôi sáng quắc lên, tuy tối hôm qua tôi được thử thách bằng một đồng tiền lớn nhưng hôm nay nhìn thấy tiền tôi vẫn cứ trào lên một niềm rạo rực vui sướng từ đáy lòng.

Đồ ăn có ngon đến mấy ăn nhiều cũng sẽ ngấy, con gái có xinh đến mấy nhìn mãi cũng phát mệt, chỉ có tiền là thứ mà có nhiều đến mấy cũng không chán.

Tiểu Nguyệt cười tí mắt ghé đầu vào tai tôi thì thầm: “Anh Tiểu Cường, bây giờ em đã có của hồi môn, nếu anh... thì em...”

Của hồi môn thì tôi rất thích, nhưng vật phẩm đi kèm thì ăn không tiêu được.

Tiểu Nguyệt thấy chúng tôi chuẩn bị ra ngoài bèn hỏi han chúng tôi, tôi tóm tắt đầu đuôi mọi chuyện cho nó nghe, thật tình tôi không muốn Tiểu Nguyệt nhúng tay vào, chỉ một chuyện này thôi cũng đủ để nó và Ngô Đại Thành chuốc thêm rắc rối. Nói cho nó biết cũng là để nó biết đường mà chuẩn bị

Tiểu Nguyệt lấy làm kinh ngạc, vì mọi chuyện không như nó nghĩ, cứ tưởng lấy được tiền của mình về là xong, không ngờ mọi thứ bây giờ còn nguy hiểm và phức tạp hơn trước.

Tiểu Nguyệt nói: “Anh Tiểu Cường, cho em đi cùng các anh với, thêm một chân một tay cũng dễ bề xoay sở hơn.”

Chúng tôi cũng chỉ là đi nghe ngóng xem tình hình tiền giả thế nào, nên chắc cũng không có gì nguy hiểm lắm, Tiểu Nguyệt có đi cùng chắc cũng không sao, đông người kẻ ra cũng thêm phần náo nhiệt.

Chương 69

Chẳng phải đợi lâu Tiểu Thuý đã đến, chúng tôi cùng đi đến thị trấn Thất Bình, thị trấn này rất gần thành phố của tỉnh lại có một tuyến xe buýt. Dân thị trấn Tam Thuỷ chúng tôi vừa ghen tị lại vừa ngưỡng mộ tuyến xe ấy, cũng vì có tuyến xe buýt mà dân thị trấn Thất Bình lên thành phố làm ăn thuận tiện hơn chúng tôi nhiều. Người dân thị trấn tôi đã góp tiền mang phong bì đến lãnh đạo để họ cũng mở cho thị trấn tôi một tuyến đường như thế. Như vậy sẽ thúc đẩy nền kinh tế thị trấn tôi phát triển mạnh mẽ. Sau đó, phong bì đã gửi đi mà chẳng thấy tăm hơi xe buýt đâu, có người nói lãnh đạo đã cầm tiền rồi nhưng vẫn không chịu thực hiện. Mấy năm nay chuyện ấy rất nhiều, không phải là đã có nữ diễn viên bị người ta dùng “quy tắc ngầm” và từ đó không bao giờ được diễn nữa đâu sao? Nhưng cũng có những người giận quá mà đoán rằng người chịu trách nhiệm đưa phong bì đã bỏ vào túi riêng của mình số tiền đó mà không hề đưa đến tay lãnh đạo. Chuyện tranh cãi này cuối cùng vẫn không có hồi kết thúc.

Tuyến đường xe buýt vừa khéo đi qua cửa nhà chị Vũ nên chị hận lắm vì mấy cô gái mà chị lừa gạt đều nhân cái tuyến đường này mà bỏ chạy.

Chúng tôi ngồi xe đến thị trấn Thất Bình, xuống xe ngay cửa nhà chị Vũ, từ xa đã thấy chị ngồi trong nhà nhặt rau, nhìn thấy chúng tôi chị vừa quan sát người đi cùng tôi vừa lên tiếng: “Tiểu Cường, sao lại đến đây thế này, dạo này làm ăn buôn bán khấm khá chứ?”

Đương nhiên là tôi không nói với chị ta từ lâu tôi không còn buôn bán rồi, nếu không thế nào cũng bị chị ta coi thường. Tôi nói: “Dạo này làm ăn phát đạt lắm, dân thành phố dễ lừa mà.”

Tôi ngó vào trong nhà mà không thấy ai khác bèn hỏi chị Vũ: “Dạo này chị không làm ăn nữa à? Tôi nhớ dạo trước đến nhà chị ngày nào cũng có nguồn hàng mà”. Chị ta thở dài, “thôi đừng nhắc đến làm gì, dạo này cảnh sát dòm ngó thị trấn Thất Bình suốt. tôi nghĩ giờ chẳng dễ làm ăn nữa rồi nên chẳng giữ bọn con gái trong nhà nữa, ngộ nhỡ cảnh sát đến giải cứu chúng nó, khi ấy tổn thất khôn lường.” Tôi cũng thở dài nói: “Thật cạn tài ráo máng quá, mấy anh công an chẳng chịu gần gũi dân, làm thế tổn thương biết bao anh em!”

Tôi hỏi chị Vũ: “Vậy chị không làm nữa sao?”

Chị Vũ nói: “Thế sao được, chúng tôi hiện nay thay đổi đường lối rồi, bắt

đầu thực hiện phục vụ theo yêu cầu, trước tiên là đưa khách đến bến tàu bên xe xem hàng, khách thích đưa nào thì chúng tôi tiến hành lừa đưa đó.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Như vậy không phải sẽ khó hơn nhiều sao? Ngộ nhờ khách thích phải cô có học thì sẽ rất khó lừa đấy.”

Chị Vũ trả lời “Thế cậu lại nhầm rồi, chỉ có đứng trước đồng tiền mới có thể kiểm tra được độ thông minh của phụ nữ thôi, chỉ cần dặt nên cho họ một giấc mộng đẹp là họ bị mê hoặc ngay.”

Chị Vũ đang tán chuyện với tôi đột nhiên hỏi: “Tiểu Cường, hôm nay cậu đến đây có việc gì vậy?”

Tôi cười đáp: “Chẳng có việc gì đâu, việc chính là đến thăm chị, nhân tiện có một chút việc nhỏ”.

Chị Vũ lại nói: “Đúng là biết cách lấy lòng tôi, toàn tìm những lời bóng bẩy.” Tuy nói vậy chị ta cũng không giấu được nụ cười rạng rỡ.

Tôi rút tờ tiền giả ra đưa cho chị ta xem, đây là một tờ mà tôi đã lấy trong đồng tiền tôi qua.

“Chị Vũ, chị xem đây có phải là loại tiền mà thị trấn mình bán không?”

Chị ta cầm tờ tiền vuốt nhẹ rồi nói: “Tiền giả sản xuất trong thị trấn chất lượng không được tốt như thế này. Bây giờ khả năng nhận biết tiền giả của mọi người cũng tăng lên nhiều, làm ăn càng ngày càng khó khăn.”

Chị ta lại thở dài một lần nữa rồi nói với tôi: “Tuy vậy, thị trấn dạo này cũng có không ít dân ngoại tỉnh đến. Họ thuê một cái xưởng rất lớn ở phía đông thị trấn, nghe nói họ cũng kinh doanh tiền giả”.

Dân ngoại tỉnh à? Lại thêm một manh mối nữa. Tôi dò hỏi chị Vũ về vị trí cụ thể, định đi tới đó một chuyến xem có phát hiện gì mới không.

Chị Vũ bảo tôi: “Mấy người đó rất kỳ quái, bình thường họ không cho người lạ đến gần khu vực của họ đâu, nếu cậu định đến đó phải cẩn thận đấy.”

“Em biết rồi”, tôi cảm ơn chị Vũ rồi dẫn tứ Mao và mấy đứa kia đi tìm hiểu rõ sự tình.

Thấy trước kho có mấy người đang vật vờ, tôi và Tứ Mao luôn vào phía sau

xưởng, để Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt đứng ngoài canh gác xem có động tĩnh phía trước không. Cửa sổ của xưởng này rất cao, Tứ Mao kiệu tôi lên, tôi đứng trên vai cậu ta, vừa hay tầm nhìn của tôi đúng đến cửa sổ, tôi thò đầu vào trong ngó.

Chỉ có vài người đang chuyển những cái hòm, trong phòng cũng trống rỗng, đồ đạc rất ít.

Hầu như chẳng phát hiện thêm được điều gì.

Tôi ngó nghiêng một lúc thì ở bên dưới Tứ Mao vọng lên: “có nhìn thấy gì không?”

Tôi trả lời: “Chẳng có gì cả”, hôm nay chẳng phát hiện được chút manh mối nào nên tôi hơi thất vọng.

Tôi nghe giọng Tiểu Thuý nói: “Tiểu Cường, có người đang đi về phía chúng ta.”

Tiểu Thuý, Tiểu Nguyệt chạy về phía chúng tôi rồi cả bốn cùng trốn sau nhà xưởng, nếu đối phương không tiến thêm vào trong nữa có lẽ sẽ không phát hiện ra chúng tôi.

Kẻ tiến về phía chúng tôi cuối cùng cũng dừng lại, hoá ra hẩn tìm chỗ vắng người để đi tiểu tiện.

Tôi ngó đầu ra nhìn, hẩn ta quay lưng lại về phía chúng tôi nên đợi hẩn giải quyết xong là chúng tôi có thể đi rồi.

Đột nhiên tôi cảm thấy có vật gì đó cọ vào chân mình, tôi cúi xuống thấy một con chó tôi nghiệp cứ nhìn tôi, tôi vuốt ve đầu nó, thế là nó ngoan ngoãn đứng yên.

Chó nhiều khi tốt hơn người, nó không đánh giá bạn qua cách ăn mặc, chải chuốt.

Chương 70

Người kia đi tiểu tiện xong liền quay lại, Tiểu Thuý vội vàng chạy nấp vào trong, nó lùi mấy bước lại dẫm ngay lên đuôi con chó, con chó kêu lên rồi há ngoác miệng ra định cắn Tiểu Thuý nó sợ quá bèn hét toáng lên rồi giơ chân đạp làm con chó vội chạy biến vào trong bụi cỏ gần đó.

Tiếng hét của Tiểu Thuý đã khiến người đàn ông kia để ý, hắn ta tiến lại khiến chúng tôi bắt đầu lo lắng sẽ bị họ phát hiện. Họ đông người nên chúng tôi phải tránh rắc rối, cũng may họ là người ngoại tỉnh nên chúng tôi có thể giả bộ là dân địa phương được.

Tôi nói với Tứ Mao và Tiểu Nguyệt: “Một lát nữa tôi và Tiểu Thuý sẽ diễn một vở kịch, mọi người chớ có lộ diện đấy nhé.”

Tứ Mao và Tiểu Nguyệt gật đầu, tôi lại nói với Tiểu Thuý: “Cần phải cho họ tưởng rằng chúng ta là người bản xứ, chỉ là ở đây làm việc khác mà thôi.”

“Được” Tiểu Thuý trả lời rồi nó cởi một cái cúc trên áo ra, làm cho tóc tai rối lên một chút.

Nó từ chỗ nấp lùi đi ra rồi kêu lên với tôi: “Tiểu Cường, anh đừng làm thế, mẹ em nói chúng mình nhất định phải đợi đến lúc cưới em mới có thể cho anh được, đằng nào em cũng là của anh mà, sao anh cứ đòi hỏi vào lúc này chứ?”

Tôi thầm khen ngợi Tiểu Thuý vì khả năng ứng biến rất tài tình của nó. Người đàn ông tiến đến rất nhanh, mà tôi lại không kịp bàn bạc gì với Tiểu Thuý. Đứng trong bóng khuất nơi chúng tôi trốn, tôi cũng không nghĩ ra được gì khác ngoài chuyện tình cảm vụng trộm, không thể tìm được lý do gì khác hợp lý hơn.

Tôi càng tiến ra và nói với Tiểu Thuý: “Mẹ em nói gì cũng toàn là dự tính thôi, đã hứa gã em cho anh rồi nhưng anh nghe nói mẹ em vẫn đi nhờ mấy người làm mai mối cho em. Anh nghĩ mình cứ mang gạo ra nấu thành cơm trước mẹ em sẽ không tính toán gì khác được.”

Gã đàn ông vừa đi tiểu tiện khi này nhìn hai chúng tôi một cách hiếu kỳ, tôi liếc trộm anh ta vì vừa rồi chưa kịp nhìn, lần này là cơ hội quan sát rõ hơn, đó là một gã thanh niên thô kệch khoảng 25, 26 tuổi, xem ra cũng là một kẻ đầu óc ngờ nghệch.

Tiểu Thuý nói: “Không được, nhớ sau này anh không chịu trách nhiệm thì sao?”

Tôi trả lời: “Tiểu Thuý, tình cảm anh dành cho em thế nào có mặt trăng, mặt trời làm chứng”. Tôi chỉ tay lên, bầu trời hôm nay thật âm đạm, không có mặt trời, xem ra tối đến cũng không thể có mặt trăng.

Anh chàng ngờ nghệch đã nghe rõ chúng tôi đối thoại, vờ như không hiểu chuyện gì bèn hỏi: “Mấy người làm gì ở đây vậy?”

Tôi kéo luôn anh ta vào cuộc: “Anh trai đến đây thật đúng lúc, nhờ anh phân tích hộ tôi xem, cô người yêu của tôi đây, đã thề non hẹn biển với nhau rồi thì nâng mức tình cảm lên cao có gì là sai chứ?”

Anh khờ chêm vào: “Tôi nghĩ cũng không phải là không thể được.”

Tôi nói: “Đúng vậy.”

Tôi rất khoái chí vì đã kéo được tên ngốc vào cuộc, chỉ cần đuổi hắn đi là màn kịch thành công rực rỡ rồi.

Tiểu Thuý tiếp lời tôi: “Không được, các anh là đàn ông với nhau dĩ nhiên là bình nhau rồi, mẹ em bảo trước khi cưới không thể để các anh nắm đằng chuôi, nếu không quyền chủ động sẽ không còn thuộc về phía nhà em nữa.”

Tôi tiến tiếp ra ngoài và nói: “Hoá ra từ trước đến nay em chưa bao giờ tin anh cả, anh là người đàn ông như vậy sao?”

Tiểu Thuý nói: “Anh bây giờ không như thế, nhưng đợi anh đạt được mục đích rồi cũng chưa biết như thế nào.”

Chúng tôi đang tranh luận kịch liệt làm tên ngốc kia cũng đau đầu rối trí, hắn hét lên với chúng tôi: “Đừng có mà cãi nhau nữa đi, ở đây có rất nhiều thứ nguy hiểm, mấy người lần sau đừng có vào đây, ra ngoài mà cãi nhau đi.”

Tôi biết tên này muốn nghe tiếp câu chuyện, trên đời này cứ nghe thấy có cãi nhau là người ta đến xem bằng sức tập trung cao nhất, đáng tiếc là vì nhiệm vụ nên anh ta đành phải đuổi chúng tôi đi.

Tuy nhiên, chúng tôi đã đạt được mục đích của mình, tôi và Tiểu Thuý đi ra phía ngoài, chúng tôi nhìn nhau cười, lát nữa tên ngốc đi khỏi thì Tứ Mao và Tiểu Nguyệt sẽ lần ra được. Chúng tôi quay lại thành phố rồi nghĩ ra cách

khách để điều tra về vụ tiền giả.

Tôi nghe đằng sau có tiếng chó, rồi lại tiếng kêu của Tiểu Nguyệt, quay lại hoá ra Tứ Mao và Tiểu Nguyệt đã ra khỏi khu nhà đó từ phía sau, con chó tội nghiệp khi này cũng đuổi theo, ngoác miệng định cắn Tiểu Nguyệt, nhưng nó nhìn thấy nhiều người quá nên lại bỏ chạy về phía bãi cỏ.

Tôi thở dài, trong lòng nghĩ tôi đã nhầm, nhầm thật rồi, ban nãy tôi đã bỏ qua tính trung thành của con chó, tôi đã quá coi thường khả năng của nó.

Tôi nhìn nó khó chịu: “Mà có phải là chó nuôi nhà lãnh đạo không vậy?” Cứ làm bộ như không để ý gì đến việc bạn đã đắc tội với nó, sau đó vào lúc quan trọng nhất thì xông ra cắn cho bạn một miếng.

Gã ngốc nhìn tứ Mao và Tiểu Nguyệt rồi hỏi: “Lại còn các người, làm gì ở đây vậy?”

Tiểu Nguyệt ngã vào lòng Tứ Mao, vừa đánh yêu: “Tại anh đây, cứ rủ em đến đây, em đã bảo chỗ này thế nào cũng có người rồi, bây giờ mối quan hệ của anh và em đã bị người ta phát hiện, anh bảo em làm sao mà sống nổi đây!”

Tiểu Nguyệt giả bộ khóc lóc râm rĩ.

Gã ngốc lại hỏi: “Các người vẫn hay hẹn hò ở đây hả?”

Tôi bảo hắn: “Vâng, cả tháng nay ngày nào tụi em cũng đến đây.”

Hắn thở một hơi dài, để người lạ hẹn hò gần kho bọn chúng cả tháng trời nay, nếu bị các sếp phát hiện ra thì hắn sẽ thành người không hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn toát mồ hôi vì lo, rồi bảo chúng tôi: “Các người mau đi ngay đi, lần sau đừng có đến chỗ này mà hẹn hò.”

Chương 71

Tôi vui vẻ đi tiếp, tuy giữa cuộc có rất nhiều trắc trở nhưng dù sao chúng tôi cũng đã thoát thân an toàn. Chúng tôi đi được không xa thì có một chiếc xe đỗ ngay trước mặt, có mấy người xuống xe, tôi chạm mặt ngay với người đi đầu tiên xuống.

Tự nhiên tôi thắc mắc quá, sao người này trông quen thế nhỉ? Hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi, hắn cũng nhìn tôi chăm chăm, hình như cũng đang thắc mắc, hắn hỏi tên ngốc khi này, hai người thăm thăm thì thì với nhau.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, trong đầu loé lên một hồi ức, tôi nhớ ra người này chính là thuộc hạ của bà Lý ở hộ Tam Hoà, cái người có tên Vương Ba hay Tiểu Lực gì đó. Tôi rảo bước nhanh rồi nhỏ giọng nói với bọn Tứ Mao: “Chúng ta chuồn mau thôi, mấy người kia là người của hộ Tam Hoà đấy.”

Phía sau có tiếng hét: “Bắt lấy nó, đừng để nó chạy thoát!”

Chúng tôi sợ quá chạy tá hoả, trong lúc khiếp sợ tôi ngoái đầu lại nhìn phía sau, không có ai đuổi theo chúng tôi cả, bọn chúng đang mãi bắt con chó khi này. Trong khi đó, sự âm ỉ chúng tôi gây ra lại gây chú ý của tên đầu sỏ khi này, hắn hình như bỗng nhớ ra điều gì đó, hét lên và chỉ về phía chúng tôi: “Tóm mấy đứa kia lại, không được để chúng chạy!”

Mấy gã đi sau bọn họ khi này lập tức đuổi theo chúng tôi, vì chúng tôi đã chạy trước được một quãng cho nên cũng có một khoảng cách với bọn chúng, chỉ có điều chỉnh tốc độ của Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt chậm hơn tôi và Tứ Mao một chút cho nên chúng tôi vẫn không chạy thoát được tầm đeo đuổi của bọn chúng. Chạy qua mấy nhà dân tôi ngoái lại nhìn, bọn chúng đuổi càng lúc càng gần, chúng tôi lại chạy đến một vùng đất trống, trên mặt đất vẫn còn một ít rễ cây và rễ rạ phơi, tôi dừng lại, vì tôi nhắm tính tốc độ của chúng tôi cũng chẳng chạy thoát được mấy kẻ phía sau.

Chạy trốn cũng là một cách giải quyết vấn đề, nhưng trong một số chuyện nếu không thể trốn tránh được thì chỉ còn cách đối mặt với nó.

Bọn Tứ Mao thấy tôi không chạy nữa cũng dừng lại, mấy kẻ đuổi theo phía sau tiến sát đến, tôi đếm thử, tất cả có sáu tên.

Sáu gã thấy chúng tôi dừng lại cũng đứng lại nhìn chúng tôi cảnh giác.

Tôi lớn giọng hỏi Tứ Mao: “Tứ Mao, đã bao lâu rồi tụi mình không đánh lộn với nhau nhỉ?”

Tứ Mao cười ha hả: “Có lẽ cũng phải tầm ba bốn năm rồi.”

Trong đầu tôi lại dờn về hình ảnh hồi nhỏ đánh nhau cùng Tứ Mao ở thị trấn, hồi ấy có mấy lớp trên hay túm tụm lại bắt nạt tôi, lần nào tôi cũng ôi Tứ Mao theo làm đồng minh.

Tôi tiếp tục hỏi: “Tứ Mao, ngựa tay không?”

Tứ Mao cũng to giọng đáp: “Ngựa tay lâu lắm rồi.”

Tôi lại hỏi Tứ Mao: “Vậy chúng ta lôi sáu tên oắt con ra luyện tập nhé? Tứ Mao, cậu có nhớ khi ấy tụi mình đánh thế nào không?”

Tôi và Tứ Mao nhìn nhau cười hiểu ý, Tứ Mao nói: “Cái đó chẳng bao giờ mình quên cả.”

Tứ Mao bẻ tay răng rắc, sau đó tạo ra một thế, sáu kẻ đứng đối diện cũng lo lắng quan sát chúng tôi.

Tứ Mao thét lên rồi lao lên phía trước quần nhau với sáu tên kia, Tiểu Thuý thắc mắc hỏi: “Tiểu Cường, sao anh không vào giúp một tay?”

Tôi lo lắng quan sát cục diện cuộc chiến nên không có thời gian nói chuyện với Tiểu Thuý.

Tôi hét lên: “Tứ Mao, điểm thứ năm đánh vào cánh tay phải của hắn!”

Tứ Mao sút vào cẳng của một tên khốn phía bên trái, tên khốn đó loạng choạng ngã xuống ra đất.

Tôi lại tiếp tục hét lên: “Điểm thứ bảy có kẻ đánh vào vai cậu!”

Tứ Mao né người tránh một cú đánh trộm của tên khốn bên phải.

Tôi liên tục gào thét, Tiểu Nguyệt có vẻ đã hiểu phong phanh nên đứng bên cạnh vội gọi lớn: “Nhầm rồi! Nhầm rồi! Anh tiểu Cường, anh mách nhầm hết rồi, anh chẳng vào giúp anh ấy một tay thì thôi, đừng hét lung tung như thế!”

Tôi vẫn tiếp tục công việc gào thét của mình, Tiểu Thuý lôi Tiểu Nguyệt lại nói: “Tiểu Nguyệt, cậu đừng có làm loạn lên, đứng xem họ là được rồi.”

Tiểu Nguyệt âm ức nói: “Mình đâu có nói lung tung, là anh Tiểu Cường định vị sai hết cả đấy chứ.”

Mấy tên không đang bao quanh Tứ Mao cũng bị chú ý bởi tiếng gào thét ầm ĩ của chúng tôi, bọn chúng bắt đầu lắng nghe xem tôi chỉ huy Tứ Mao thế nào, Tứ Mao càng đánh càng chiếm thế thượng phong. Liên tục mấy đòn tay đâm chân đá, Tứ Mao lại đánh gục thêm hai tên khốn.

Tiểu Nguyệt và Tiểu Thuý sướng quá vỗ tay bôm bốp, Tiểu Thuý cười nói với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, cậu không thấy là anh Tiểu Cường chỉ huy đối tượng, phương hướng và cả động tác kèm theo đều sai hết nhưng ngược lại thì đâu là phương hướng chuẩn cả sao?”

Tiểu Thuý rất thông minh, quan sát mọi chuyện rất tinh tế. Từ nhỏ đến lớn, Tứ Mao luôn áp dụng phương thức đánh nhau độc đáo này, tôi gào thét hoàn toàn ngược lại với động tác, vị trí đứng và cả hành động mà Tứ Mao sắp tiến hành, thậm chí cả tay và chân cũng đảo ngược lại, như thế Tứ Mao có thể biết chính xác kẻ thù đang ở vị trí nào và chuẩn bị hành động gì mà cậu cầu không lường trước được. Còn đối thủ của Tứ Mao sẽ bị sự chỉ huy của tôi làm rối tung lên cả.

Lại thêm mấy phút nữa, Tứ Mao đã đập ngã tên khốn cuối cùng rồi cười đắc chí quay trở lại chỗ chúng tôi, hai thằng vỗ tay vào nhau làm điệu chúc mừng chiến thắng. Tứ Mao phấn chấn nói với tôi: “Tiểu Cường, xem như sự kết hợp của tụi mình vẫn còn rất nhuần nhuyễn.”

Mấy tên khốn bị Tứ Mao đánh gục đang chậm chạp bò dậy, Tứ Mao lại thét lên một tiếng như thể đang chuẩn bị xông vào tiếp tục ra đòn, bọn chúng “Á” lên một tiếng lớn rồi khiếp sợ chạy về phía thị trấn.

Chương 72

Tiểu Nguyệt sung sướng nói: “Anh Tứ Mao, anh cừ quá!”

Nó còn ngại ngần nói: “Anh Tứ Mao, em nhận ra rằng chính trong lúc này em đã yêu anh mất rồi.”

Ba chúng tôi cùng kinh ngạc không thốt nên lời, cái cô Tiểu Nguyệt này thay đổi nhanh như chong chóng, một chốc lát mà đã có tình cảm với Tứ Mao rồi.

Tôi vừa vui vừa bực, vui vì Tiểu Nguyệt đã chuyển mục tiêu, từ nay về sau sẽ không còn làm phiền tôi nữa; bực vì mặc dù tôi không thích Tiểu Nguyệt, nhưng nó vẫn nên kiên trì theo đuổi tôi. Đã không biết bao lần tôi từ chối nó, nó còn đau lòng định tìm đến cái chết để thoát khỏi cuộc sống này, sau bao lần khuyên bảo chân thành của tôi, nó đã tỉnh ngộ thoát ra khỏi tuyệt vọng, rồi nhắm mắt lấy một người đàn ông khác, tuy chồng nó vô cùng yêu nó nhưng cuộc hôn nhân của nó không được như ý vì lúc nào trong tâm trí nó cũng chôn giấu hình ảnh về một người, người đó chính là tôi. Mỗi khi bóng nguyệt rơi hình người, tiếng mèo kêu báo mùa xuân về thì ký ức ấy lại trỗi dậy trong nó, dày vò nó lần này đến lần khác. Thế mà hôm nay trước mặt tôi, Tiểu Nguyệt đã thay lòng đổi ý, thật không coi tôi ra gì!

Thế nhưng, người tức giận không chỉ có mình tôi, Tiểu Thuý hét lên: “Ngô Tiểu Nguyệt, đừng có được voi đòi tiên! Quấy rầy anh Tiểu Cường thế chưa đủ sao mà lại quay sang làm phiền anh Tứ Mao nhà tôi.”

Tiểu Nguyệt đáp trả: “Nó Tứ Mao nhà cậu sao? Cậu và Tứ Mao đã cưới đâu, tại sao mình không được theo đuổi chứ?”

Tứ Mao cũng hét lên: “Đủ rồi, đủ rồi, chúng ta mau đi thôi, lát nữa bọn chúng kéo thêm hội đến thì chúng ta gặp phiền phức lớn đấy.”

Tứ Mao vừa đi vừa thì thầm với tôi: “Con gái thật là phiền phức.”

Nó nhếch mép cười, hoàn toàn không thấy bộ dạng chán ngán, dù sao thì có bọn con gái vì nó mà ganh tức nhau cũng là một chuyện rất vinh dự rồi.

Chúng tôi vội vã bắt xe buýt về thành phố, đồng đảng của mấy tên không khi nãy cũng không thấy đuổi theo. Chúng tôi lên xe, Tiểu Nguyệt và Tiểu Thuý vẫn tranh cãi mãi không thôi. Tôi chìm trong suy nghĩ, kẻ đầu xỏ này rõ ràng là người của hội Tam Hoà, cũng có nghĩa bọn bán tiền giả này rất có thể là

người của hội Tam Hoà, mà hình như chị Lý ở hội Tam Hoà và Lý Dương lại là chỗ quen biết. Lẽ nào bọn họ tính toán lẫn nhau, chị Lý làm tay trong ssai người trộm tráo tiền giả? Nhưng vẫn có một điều tôi chưa nghĩ ra được, số tiền giả này được làm giống hệt tiền thật, nhưng nếu Trưởng phòng Lưu đem số tiền này gửi vào ngân hàng thì sẽ bị phát hiện ngay, chị Lý làm như vậy là có dụng ý gì? Nếu tiền bị đưa vào ngân hàng bị phát hiện là giả thì người đen đủi nhất chính là Trưởng phòng Lưu, muốn làm rõ nguồn gốc số tiền giả này thật chẳng ẽ chút nào. Giữa chị Lý và Trưởng phòng Lưu có khúc mắc gì? Tại sao chị ta lại ngầm hại ông ta như vậy?

Tôi càng nghĩ càng nhiều nghi ngờ, tôi biết rất ít về chị Lý, Lý Dương và Trưởng phòng Lưu nên ngay lập tức không thể nghĩ ra được, tuy vậy số tiền này hiện đang nằm trong tay tôi. Mấy hôm trước Tiểu Bảo của Công ty vậy liệu xây dựng Tam Tân thông báo cho tôi biết vài ngày nữa là đến ngày công bố kết quả đấu thầu, trong mấy ngày này tôi phải tìm cách trả lại số tiền đó.

Tôi nảy ra một ý, dù với mục đích gì thì Lý Dương cũng đã giao tiền vào tay chúng tôi, chỉ bằng tôi và Tiểu Thuý lại làm một cuộc tiến quân vào hang cọp, trực tiếp lấy tiền về trả cho Lý Dương rồi thông báo chuyện bà ta dùng tiền giả rút lót rồi bỏ đi. Đến lúc đó Lý Dương cũng không thể trách được chúng tôi đã không giúp bà ta thắng thầu, vì bà ta làm sai trước, chúng tôi sẽ để bà ta ngậm đắng nuốt cay, đau đớn trong lòng mà không nói ra được.

Nhưng việc này phải đặc biệt cẩn thận, lần trước người Lý Dương phái đến nhận nhầm Tiểu Thuý là con gái Trưởng phòng Lưu, mọi chuyện vẫn rất rắc rối. Để đề phòng bất trắc, lần này chúng tôi có thể chọn cách hẹn riêng một mình Lý Dương ra ngoài, như thế sẽ giảm khả năng xảy ra chuyện không hay xuống thấp nhất.

Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt tranh cãi càng lúc càng to, hành khách trên xe bắt đầu bức mình nhìn hai đứa, nét đặc ý trong lòng Tứ Mao cũng không còn nữa, nó nhỏ nhẹ khuyên ngăn hai đứa kia, nhưng hai đứa nó không ai chịu nhận ai.

Tôi ngồi ghé sau thở dài: “Ôi dào!” Chẳng ai thèm để ý đến lời tôi.

Tôi lại thở dài bằng giọng mạnh hơn: “Ôi dào!” Vẫn chẳng đứa nào để ý đến tôi.

Hai đứa cãi nhau ác liệt, chẳng thèm để ý gì đến tôi.

Tôi chẳng thèm giữ ý đành chen đầu vào giữa hai đứa mà hét lên: “Ôi dào!”

Cuối cùng chúng nó cũng dừng lại, tôi nói: “Hai đứa nghĩ là đứa nào cãi thắng thì trái tim tứ Mao thuộc về mình à?”

Hai đứa nhìn tôi thắc mắc, không hiểu tại sao tôi lại có thể nói ra câu đó.

Tôi giảng giải: “Thực ra đàn ông bẩm sinh đã muốn được sắm vai người che chở, phụ nữ càng mềm yếu càng dễ khơi gợi ham muốn che chở của đàn ông. Hai đứa cứ cãi nhau om sòm như mấy mụ bán hàng ngoài chợ thế này, thì kẻ thua sẽ càng trở nên đáng thương hơn.”

Hai đứa nó lập tức im lặng, chỉ còn gườm nhau bằng ánh mắt hung tợn, rồi bỗng cùng “hừ” lên một tiếng sau đó quay ngoắt đầu đi hướng khác. Tôi âm thầm thở dài, cuộc chiến trong câm lặng của hai đứa này không biết sẽ còn kéo dài bao lâu nữa.

Thằng oắt Tứ Mao xem như lần này vớ bở rồi, hồi trước nó theo đuổi Tiểu Thuý vất vả lắm, thường phải tốn công tốn của lấy lòng Tiểu Thuý, ần này tình thế đã khác rồi. Hoàn cảnh này giống chuyện hiệu bánh ngọt ở thị trấn chúng tôi, loại bánh sản xuất ở đó chán đến nỗi chẳng ai thèm ngó ngang đến, sau đó không còn cách nào khác, chủ hiệu phải tìm một nhóm người dân thất nghiệp trong thị trấn, buổi tối hàng ngày chỉ xếp hàng trước cửa hiệu bánh mà không mua gì, kết quả là rất đông người không biết sự việc cũng theo đó lao đến mua, lượng tiêu thụ tăng mạnh, mọi người đều nói bánh ở đó làm ăn không ngon nhưng lại không nỡ không mua vì sợ chậm sẽ không mua được.

Tứ Mao lần này cũng có thể coi là ngẫu nhiên rơi vào cơ chế cạnh tranh, giá trị đột nhiên tăng vọt.

Chương 73

Chúng tôi trở về nhà trọ, nghĩ ra trăm phương ngàn kế để đuổi cái cô Tiểu Nguyệt đang chuẩn bị giao lưu tinh thần với Tứ Mao về nhà. Sau đó tôi lôi Tiểu Thuý ra cùng bàn bạc về tính toán ngày hôm nay của mình.

Tiểu Thuý chưa nghe xong đã lớn tiếng phản đối: “Cái gì? Còn định giúp bọn họ hả? Giờ chúng ta chuẩn bị thu dọn đồ đạc mà chuồn đi, cứ để người của hội Tam Hoà và Lý Dương đến bóc lột con nó ra!”

Trời ạ! Con gái lúc ghen tức thật là đáng sợ, những lời như thế cũng có thể nói được, tôi nghe mà lạnh toát cả người.

Tôi khuyên bảo sù sì cả bọt mép: “Tiểu Thuý, nếu đúng là như vậy, Tứ Mao sẽ thấy em là người độc ác, coi như lần này tại mình làm phúc cứu người, không tính toán đến lợi nhuận mà ra tay giúp đỡ bố con họ, có thể Tiểu Nguyệt sẽ cảm động mà rời xa Tứ Mao đây?”

“Có khả năng đấy không?” Tiểu Thuý nghi ngờ nói: “Đồ nha đầu Ngô Tiểu Nguyệt, da mặt dày hơn da mặt heo, nó có chịu buông tha không chứ?”

Ừ, Tiểu Thuý nói cũng không sai, nếu như da mặt dày là một kiểu phẩm chất cao đẹp thì Tiểu Nguyệt sẽ xây được một căn nhà phẩm chất cao đẹp, có lẽ còn cao hơn tất cả những toà nhà cao tầng trong thành phố này.

Xem ra trong một chốc lát cũng không thể thuyết phục Tiểu Thuý ngay được, tôi trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau đó hỏi Tiểu Thuý: “Tiểu Thuý, em thấy nếu đem em và Tiểu Nguyệt ra so sánh thì ai mạnh hơn ai?”

Tiểu Thuý ngạc nhiên nói: “Anh Tiểu Cường, anh thật khéo đùa, con nha đầu Ngô Tiểu Nguyệt ấy sao có thể đem ra so sánh với em chứ? Em chỉ cần m65t ngón tay út cũng ấn chết nó được.”

Tôi vỗ đùi đen đét nói: “Đúng quá còn gì, nếu Tiểu Nguyệt bị hội Tam Hoà hại chết, Tứ Mao sẽ thấy thương nó, dù chết đi nhưng nó vẫn mãi mãi được ghi nhớ trong trái tim Tứ Mao, cho dù lúc đó em là người chiến thắng thì giữa em và Tứ Mao vẫn sẽ có một hố ngăn cách.”

Tiểu Thuý bắt đầu chần chừ, tôi nhân cơ hội đó tiếp tục ra đòn: “Chỉ bằng em đường đường chính chính làm một trận quyết giành ngôi cao thấp với nó, làm cho nó thua đến nước phải dập đầu công nhận, để cho Tứ Mao tận mắt

thấy được em mạnh hơn Tiểu Nguyệt gấp trăm lần.”

Tiểu Thuý dần lấy lại tinh thần, tôi tiếp tục làm nó lung lay: “Tiểu Thuý, em đã nuôi mèo bao giờ chưa? Ngày trước nhà anh đã từng nuôi một con mèo con màu trắng, mỗi lần bắt được chuột nó không nỡ ăn ngay, mà cứ thả ra ại vồ, vồ rồi lại thả, đùa nghịch cho đến lúc con chuột kiệt sức, sau đó mới...”

Tôi nhin cười nói tiếp: “Vì thế lần này chi bằng chúng ta cứu gia đình Tiểu nguyệt trước, sau đó em cứ lần nào cũng dầy vò nó, làm nó đau khổ đến chán sống, để cho nó thấy rằng tranh cướp bạn trai với Trần Tiểu Thuý đây là một chuyện hết sức hoang đường và nực cười, để nó cảm thấy rằng nó là đứa con gái tẻ nhạt và thối nát nhất thiên hạ này, em thấy thế có được không?”

Tiểu Thuý đứng bật dậy, vỗ mạnh vào bàn nói: “Được, lần này tha cho con nha đầu ấy, sau này chính em sẽ dầy vò nó dần dần.”

Tôi và Tiểu Thuý cùng nhìn nhau rồi phá lên cười nham hiểm.

Tôi thở phào một cái, đem đồng tiền lộn xộn sắp xếp lại, Tiểu Thuý thì gọi điện thoại hẹn gặp Lý Dương, Lý Dương nghe Tiểu Thuý nói muốn gặp mặt thì vui nồ trời vì ngày công bố kết quả đấu thầu đang đến gần mà con gái Trưởng phòng Lưu lại hẹn bà ta. Lúc này, chắc chắn là bàn về vấn đề mâu chốt, không chừng còn chính thức giúp bà lên kế hoạch để trúng thầu. Bà ta phấn khởi đồng ý ngay, Tiểu Thuý yêu cầu bà ta tìm một chỗ yên tĩnh để gặp mặt, bà ta bèn hẹn chúng tôi chiều hôm sau tại quán trà Thanh Phong Uyển phía tây thành phố.

Vị trí của quán trà Thanh Phong Uyển không ở trong thành phố ồn ã, thậm chí còn ở nơi khá xa xôi, tuy nhiên do có chút đẳng cấp nên làm ăn cũng không tồi, nơi này chắc chắn không phải là nơi dành cho bọn tôi, tôi lại khoát lên mình vẻ oai phong, hiên ngang bước vào quán trà mấy cô gái ngày trước ở ngoài phố không thềm liếc chúng tôi một cái nay cười tươi như hoa dẫn chúng tôi vào cửa.

Không chỉ giữa người giàu và người nghèo tồn tại sự kỳ thị, cũng có lúc người nghèo dùng ánh mắt khinh miệt nhìn nhưng người nghèo hơn để tìm được sự thăng bằng trong lòng.

Lý Dương đã đợi sẵn trong phòng, chúng tôi bước vào, bà ta vội vàng đứng dậy đón đả chào chúng tôi.

Tiểu Thuý chẳng nói chẳng rằng, ngồi trước mặt bà ta như thể một đấng cao hơn, Lý Dương xun xoe rót trà cho Tiểu Thuý, đồng thời ra hiệu cho cô bồi bàn đưa quyền thực đơn cho tôi.

Tôi thuận tay lật lật, sau đó trả lại cho bồi bàn và nói với cô ta: “Giới thiệu cho chúng tôi những món đặt sẵn của nhà hàng đi!”

Không phải tôi không muốn uống thứ mà tôi ưa thích, mà trên thực đơn toàn Tiếng Anh và chữ phồn thể, ngộ nhỡ đọc nhầm một chữ thì hỏng bét. Có những người luôn cho rằng viết nhiều những chữ ít dùng, không dễ nhớ là thể hiện đẳng cấp cao của mình mà đâu biết rằng dù có cố khoác lên mình cái mới cũng không thể che được cái gốc gãy nát.

Cô phục vụ tươi cười nói với chúng tôi: “Cửa hàng chúng tôi có trà Bách Hoa Hương, không biết quý khách có thích không, loại này...”

Cô ta định giới thiệu tiếp nhưng tôi ngắt lời luôn: “Cho tôi loại đó đi!”

Cô ta vui vẻ đi pha trà, tôi nghĩ chắc chắn đây là loại trà tương đối đắt của quán, tiêu tiền của Lý Dương để mua một niềm vui quả cũng không tồi.

Lý Dương bắt đầu tán chuyện với chúng tôi, còn chúng tôi không hề dả động đến chuyện đầu thầu. Lý Dương thận trọng chờ đợi chúng tôi mở lời trước, còn chúng tôi thì không sẵn sàng nói về vấn đề đó với bà ta vì vấn đề này chúng tôi hiểu biết ít quá.

Một lát sau, cô phục vụ đem trà chúng tôi đã gọi lên, Lý Dương không thể chờ đợi thêm được nữa bèn nhẹ nhàng hỏi Tiểu Thuý: “Cô Lưu, việc của tôi đến đâu rồi ạ?”

Tôi đưa tay ra hiệu cho cô phục vụ ra khỏi căn phòng rồi ném túi giấy đầy tiền đến trước mặt bà ta nói: “Bà tự xem xem thứ gì trong túi.”

Chương 74

Lý Dương hốt hoảng mở túi, bà ta nhìn đồng tiền rồi thắc mắc với tôi: “Sao vậy ạ?”

Tôi hừ lên một tiếng: “Ở giữa những tập tiền hầu hết đều là tiền giả.”

Lý Dương giật mình, bà ta lật lật trong túi lôi một tờ tiền ra xem, mặt bắt đầu lấm tấm mồ hôi vì bà ta cũng nhận ra rằng đó là tờ tiền giả.

Bà ta lắp bắp trong mồm: “Sao lại có thể thế này, làm gì có chuyện này được chứ?”

Chúng tôi lạnh nhạt nhìn bà ta, bỗng Lý Dương nói: “Có sự nhầm lẫn! Đúng là có sự nhầm lẫn! Tôi không biết xảy ra vấn đề này từ khâu nào, chắc chắn tôi sẽ bù đắp lại cho các vị.”

Bà ta vừa nói vừa lôi điện thoại ra, tôi đang định mở lời ngăn bà ta lại thì bà ta đã đi đến cửa phòng và đứng ngoài hành lang gọi điện thoại.

Tiểu Thuý hỏi nhỏ tôi: “Anh Tiểu Cường, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Tôi nói: “Chúng ta cứ đúng kế hoạch mà làm, đợi bà ta gọi điện xong chúng ta sẽ lập tức bỏ đi, ít nhất là chúng ta cũng an toàn cho đến trước khi công bố kết quả đấu thầu, sau đó chúng ta tính tiếp.”

Một lát sau, Lý Dương từ ngoài bước vào trong phòng, bà ta nở ngay nụ cười nói với chúng tôi: “Tôi đã gọi người đem tiền đến, tôi đảm bảo lần này sẽ không có vấn đề gì.”

Tôi thầm nghĩ trong lòng, số tiền này tuyệt đối không được nhận thêm một lần nữa, tôi cười nhạt đáp: “Cầm tiền? Chúng tôi không muốn rơi vào rắc rối này một lần nào nữa.”

Tôi nói với Tiểu Thuý: “Chúng ta đi thôi em!”

Lý Dương vội vàng tiến lên định kéo tôi và Tiểu Thuý lại, nhưng chúng tôi đã nhanh chóng rời khỏi quán trà. Ra đến cửa tôi thở phào một hơi thật dài, mọi việc dường như diễn ra suông sẻ hơn mức tưởng tượng, vậy là đã xử lý ổn thoả chỗ tiền dứt lốt ấy.

Trong một thời gian ngắn có lẽ bà ta sẽ không tìm để làm phiền chúng tôi, tôi vui hơn hở, còn Tiểu Thuý mặt mũi sầm sì, tôi biết nó nghĩ gì bèn nói: “Tiểu Thuý, nếu lần này em không giúp đỡ nhà Tiểu Nguyệt lỡ Tiểu Nguyệt có gặp rắc rối gì thì anh nghĩ sau này em cũng sẽ bị dẫn vật.”

Tiểu Thuý chu mỏ lên cãi lại: “Em chẳng việc gì phải dẫn vật! Tốt nhất là họ huỷ hoại nhan sắc của Tiểu Nguyệt đi.”

Nó nói tiếp: “Nhưng Tiểu Nguyệt có bị huỷ hoại nhan sắc hay không thì khác biệt cũng chẳng đáng là bao.”

Tôi bật cười, vui vẻ đá một cái hộp lon bị người ta vức ra ngoài đườn, cái lon bắn vào tường và bật trở lại, tôi quay người né, trong ánh sáng mờ mờ tôi bỗng nhìn thấy một bóng người vừa thoát chạy phía sau chúng tôi rồi trốn trong một cửa hàng.

Tôi bước thêm vài bước nữa, mấy lần vô tình giả bộ quay lại phía sau nhưng chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi hỏi Tiểu Thuý: “Em có cảm giác là có ai đó đang theo sau bọn mình không?”

Tiểu Thuý nói: “Có đấy, khi nãy em cũng có cảm giác kẻ nào đó đang ngấm ngầm đi theo mình.”

Xem ra không phải tôi đa nghi rồi, tôi nói nhỏ với Tiểu Thuý: “Tiểu Thuý, mình không nên về thẳng nhà, không thể để bọn chúng biết chỗ ở củ chúng ta.” Tiểu Thuý khẽ đồng ý.

Tôi và Tiểu Thuý rảo bước nhanh, lại vòng vèo qua mấy con phố, đã ra đến vùng biên của thành phố, đường phố càng lúc càng trống trải. Tôi quay lại nhìn, quả nhiên phía sau óc bốn vị cơ bắp, trong lòng tôi bỗng thấy ân hận quá, lúc đầu Tứ Mao đòi đưa chúng tôi đi nhưng tôi sợ nó ăn nói lung tung nên không cho nó đi cùng, nếu có nó ở đây chúng tôi sẽ đánh lại ngay.

Mấy kẻ phía sau hình như chẳng cần quan tâm chúng tôi có phát hiện ra bọn chúng hay không, vẫn giữ một khoảng cách không xa cũng chẳng gần với chúng tôi. Phía trước có một chiếc xe tải lớn đang chuẩn bị lặn bánh, tôi và Tiểu Thuý chạy thực mạng rồi hét lên với nói: “Tiểu Thuý, mình đuổi theo chiếc xe tải kia thôi!”

Mấy kẻ phía sau phát hiện ra chúng tôi đột nhiên bỏ chạy liền đuổi theo, tôi và Tiểu Thuý càng lúc càng nhanh. Chiếc xe tải trước mặt vừa lặn bánh không lâu nên tốc độ cũng không nhanh lắm, chúng tôi bám vào thành sau

của xe, chân dẫm lên thanh sắt thò ra sau xe. Bốn tên kia cũng không bỏ cuộc vẫn miệt mài đuôi theo, chỉ có điều chiếc xe chạy nhanh dần lên, nhìn thấy được khoảng cách đang xa dần.

Thêm một lúc nữa, dường như mấy kẻ đuôi theo đã kiệt sức nên cũng không đuôi theo nữa, khoé miệng tôi lộ ra một nụ cười, Tiểu Thuý vui vẻ nói với tôi: “Anh Tiểu Cường, anh giỏi thật đấy, đến thế rồi mà bọn chúng vẫn để chúng ta chạy mất.”

Tôi khiêm tốn nói với nó: “Có gì đâu, tại bọn chúng ngốc đấy chứ.” Tôi bật cười đắc chí, đợi lát nữa về tôi lại có thể tự hào kể cho Tứ Mao và Tiểu Nguyệt về câu chuyện nguy hiểm đầy kịch tính này. Bọn nó sẽ phải nhìn tôi bằng con mắt khâm phục, tuy không nói ra nhưng trong lòng thế nào cũng tự hào vì có người bạn như tôi.

Tôi cứ nghĩ ngợi miên man, tay bám vào thành chuẩn bị nhảy vào thùng xe, cứ vất vèo ngoài xe mãi thế này rất nguy hiểm, tôi thò được cái đầu vào thì trong xe cũng có một cái đầu thò ra.

Tôi nhìn vào đôi mắt long lanh và đầy nước mắt nhìn tôi chăm chăm. Nếu nói tai to là tượng trưng cho sự phúc hậu thì chủ nhân của đôi mắt này là người rất có phúc vì đôi tai cực kỳ to, lại khề vầy vầy, một làn gió nhẹ thoảng đến.

Tai người không thể phe phẩy như quạt được, vì thế nó không phải là người, đó là một con lợn. Hoá ra chiếc xe tải này chở lợn, tôi suýt suýt mấy tiếng mà con lợn vẫn tò mò nhìn tôi, rồi nó bỗng kêu ừ ừ, tôi khề nói: “Ngoan nào, đi ra đi.”

Gần đây tôi làm được không ít việc tốt nên sức hấp dẫn cũng tăng lên đáng kể, thậm chí cả con lợn cũng không nở rời, nó lại kêu lên ừ ừ, nó hít hít cái mũi rồi bỗng dừng dùng lưỡi liếm mặt tôi một cái. Tôi thấy ghê quá, vội đưa tay xua nó đi, đúng lúc đó xe lên một con dốc, hình như đâm phải một vật gì đó nên xe xóc mạnh một cái, tay kia của tôi không bám được vào thành xe nên tôi rơi khỏi chiếc xe đang chạy.

Chương 75

Có một sức mạnh giật tôi ra khỏi xe, tôi xoay tròn một vòng trên không trung sau đó rơi bịch cả người xuống đất. Đầu tiên là toàn thân cảm thấy tê tê, sau đó đau khủng khiếp, tôi nghe thấy Tiểu Thuý gọi tên tôi, chiếc xe nhanh chóng chạy xa.

Tôi nén đau đứng dậy, nhưng rất nhanh sau đó bị bốn kẻ đuổi theo sau vây tròn xung quanh, một tên nói: “Định chạy hả, lần này không chạy thoát rồi nhé!”

Tôi bị bọn chúng lôi dậy, tôi quan sát kỹ mấy tên này, không tên nào tôi biết mặt cả, tôi đang nghĩ thầm trong bụng xem có nên hỏi thân phận bọn chúng trước, sau đó tìm kế thoát thân sau hay không.

Tôi đang định mở mồm thì bỗng thấy một tên đứng giữa cầm gậy phang về phía tôi, tốc độ của hắn nhanh quá, thậm chí tôi chưa kịp phản ứng gì thì đã bị hắn đánh trúng và tôi ngất đi không còn biết gì nữa.

Hình như tôi đã ngủ rất lâu, khi tôi tỉnh dậy thấy xung quanh một màu đen ngòm, tôi định giơ tay lên thì phát hiện ra mình bị trói, tôi lại cố ngoái đầu xem mọi này là đâu lại thấy tóc đang chạm vào vật gì đó. Hoá ra tôi bị bọn chúng nhốt trong bao tải.

Tôi nghe thấy giọng một người đàn ông, hình như là một rong số bốn tên đuổi theo tôi khi này, hắn hỏi: “Không biết thằng oắt này đã tỉnh chưa, tí nữa sắp còn muốn chúng ta hỏi chuyện hắn nữa đấy!”

Hắn đập mạnh một phát vào bao tải, tuy lại một cơn đau nữa nhưng tôi không dám hé răng, không biết đám người này chuẩn bị hành hạ tôi thế nào.

“Vẫn chưa tỉnh.” Hắn tự hỏi rồi tự trả lời.

“Chúng ta cứ đem hắn đến chỗ sắp bảo chứ?” Tôi lại thấy một giọng khác hỏi ý kiến tên vừa đập tôi.

Tên đập tôi đáp: “Cũng được, đem qua đó cho đỡ một người.”

Chúng lôi miệng bao tải, nhưng đó lại là phía chân tôi, tôi bị bọn chúng lôi như kéo ngược một con chó chết vậy.

Tôi nghe có tên nói: “Thằng oắt này nặng thật.”

Tôi thăm chửi, ai bảo tên chó nhà người lôi ta, tôi lôi một đống câu chửi bậy đã học hỏi được bấy lâu rồi chọn vài trăm câu chửi thăm bọn chúng một trận.

Tên kia lại tiếp: “Lôi thế này không được, khó mang đi lắm.”

Tôi lại thì thăm: “Đúng quá còn gì! Đám lợn các người nên khênh ông nội các người lên mà nhẹ nhàng đưa đi mới phải.”

Lại một giọng nói khác: “Hay là chia nó thành mấy khúc rồi hãy mang đi, như thế đỡ mệt hơi.”

Tôi gần như muốn hét toáng lên rằng tôi có thể tự đi được.

May quá tên kia lại thở dài nói: “Nếu không phải vì sếp bảo phải giữ nó lại hỏi cung thì tao đã ném nó cho cá mập rồi.”

Tôi lại thở phào nhẹ nhõm, tên kia tiếp tục lôi tôi xềnh xệch, tôi thấy đầu mình liên tục va vào những vật giống như cầu thang, bọn chúng hình như ở tầng dưới, đầu tôi bị va đập khủng khiếp nhưng vẫn còn may là chẳng mấy đã đến chỗ bằng phẳng. Tôi tiếp tục bị người ta lôi ngược trên mặt đất, thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng bao tải cọ vào nền kêu xoèn xoẹt, một cảm giác cực kỳ khó chịu, như thể bị người ta cầm cửa sắt cổ xoèn xoẹt xoèn xoẹt, không nói được mà cũng không thể la hét.

Đầu tôi lại một lần nữa bị va vào vật gì giống như bậc cầu thang, cả người tôi bỗng rơi tõm xuống như thể rơi vào một cái hố, nước tràn vào trong bao tải, nước ngập vào khắp đầu tôi.

Tôi nghe thấy một giọng đàn ông căn nhắc: “Mày xem mày chuyển hàng thế nào đây, mày lôi vào cống rồi, làm bẩn hết cả bao tải của tao thế.”

Tôi ngửi thấy một mùi tanh hôi bốc lên ben lôi những từ trong “Ba trăm lời chửi độc địa nhất” trích báo viết “Thím Bảy và bảy bài chửi” của cuốn “Sách quý Tam Thủy” ra thăm chửi từng câu một. Vừa chửi được vài câu thì cảm giác mình được nhắc lên, tôi mừng rơn, không lẽ mấy câu chửi độc của tôi đã phát huy hiệu quả nhanh đến thế, lũ khốn này đã bắt đầu đối xử tốt với mình ư?

Tôi lại bị chúng nhắc bổng lên không trung, sợ quá suýt hét lên, cả người tôi rơi bịch xuống một tấm sắt, tôi ngửi thấy mùi xăng dầu nồng nặc, nghe thấy

“uỳnh” một tiếng, chút ánh sáng nhỏ nhoi khi nãy đã tắt phụt trước mắt tôi.

Quả nhiên tôi phán đoán không sai, tôi bị bọn chúng ném vào sau cốp xe.

Tôi bỗng thấy lo lắng quá, mấy người này rốt cuộc là ai? Tôi tuy có hành nghề lừa đảo nhưng chưa bao giờ làm việc gì độc ác quá, thỉnh thoảng còn làm việc thiện như đưa các bà cụ già qua đường. Bắt cóc một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi là có mục đích gì?

Chương 76

Xe chạy một hồi lâu, tôi cứ thế trôi qua trong cơn hoảng loạn, thường thì mục đích bắt cóc càng lớn, con đường càng ngoằn ngoèo. Xe dừng lại một chút, theo quán tính cả người tôi bật về phía trước rồi lại bật trở lại.

Bên ngoài có tiếng người ồn ào, tôi cố nghe tai nghe ngóng, giọng một phụ nữ cất lên: “Thế nào rồi?”

Giọng nói rất quen thuộc nhưng mới chỉ nghe được một câu nên tôi vẫn chưa nghe ra đó là ai.

Gã thanh niên lôi tôi khi nãy trả lời: “Con oắt chạy mất rồi, tóm được thằng oắt.”

Người phụ nữ giọng thất vọng nói: “Cần thằng con trai làm gì chứ? Tao cần bắt đứa con gái cơ mà.”

Nghe giọng có vẻ đứng tuổi, tôi bỗng bừng tỉnh: Người này chính là bà Lý. Bà ta bắt tôi và Tiểu Thuý làm gì nhỉ?

Bà Lý lại nói: “Thôi bỏ qua đi, ta đã cho người theo dõi con bé đó lâu rồi, địa chỉ cũng có đủ cả, lát nữa chúng mày tìm thêm mấy anh em đi bắt nó về đây.”

Một gã khác hỏi bà ta: “Nhưng khi nãy rượt đuổi gấp quá tụi tôi chưa kịp nhìn rõ mặt mũi con bé đó.”

Bà Lý đáp: “Cái đó khỏi lo, ta đã cho Tiểu Lực đi theo chụp trộm mấy tấm ảnh của nó, lát chúng mày đến chỗ Tiểu Lực mà lấy, lần này đừng để nó chạy thêm lần nữa, chúng mày thật đúng là lũ vô tích sự!”

Đám thanh niên cum cúp tuân lệnh, tôi lại nghe thấy một giọng phụ nữ khác cất lên: “Làm việc cho kín kẽ vào, đừng để lại vết tích gì nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Lại một lần nữa tôi giật nảy người, người này chính là Lý Dương! Bao nhiêu chuyện trước kia tôi nghĩ không ra lần này đã tỏ tường cả: Mụ Lý Dương ấy ra ngoài gọi điện thoại có lẽ không phải gọi người đem tiền đến cho chúng tôi mà là gọi bà Lý đến tóm hai đứa. Lý Dương rất coi trọng lần đầu thâu này, còn tôi và Tiểu Thuý lại quá ngây thơ, cứ nghĩ rằng trả lại tiền cho bà ta

xong là sẽ được an toàn. Ngờ đâu bà ta là kẻ bậm trợn, bất chấp mọi thủ đoạn lừa lọc để thắng thầu. Mà hội Tam Hoà lại theo dõi tôi và Tiểu Thuý từ lâu rồi, chỉ có điều bọn tôi chẳng biết gì cả. Nhưng thật ra những điều thắc mắc của tôi vẫn còn rất nhiều: Gói thầu gì mà phải thắng bằng mọi giá, kể cả bất cóc như vậy? Nó có lợi gì đối với Lý Dương mà bà ta phải mạo hiểm đến thế? Cho dù dùng thủ đoạn mà trúng thầu, lỡ có người tố cáo thì bà ta có cầm được tiền dễ dàng không? Bà ta có thể bất chấp cả cơ sở sự nghiệp đã bao năm gây dựng ở thành phố này ư? Bà ta phải bao nhiêu người đi theo dõi điều tra, vậy tại sao không để ý rằng tôi và Tiểu Thuý thật ra chỉ là hàng giả.

Tôi càng nghĩ càng rối, tại sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp thế này? Tôi bắt đầu thấy lo cho Tứ Mao và Tiểu Thuý, đợi đến khi bọn chúng bắt được Tiểu Thuý rồi, bọn chúng sẽ phát hiện ra thứ hàng nhái như bọn tôi không có tác dụng gì cho việc trúng thầu của chúng, khi đó liệu bọn chúng có nổi trận lôi đình mà đòi mạng chúng tôi không? Hy vọng là Tứ Mao sẽ bảo vệ được Tiểu Thuý để kéo dài thêm thời gian, đó là cơ hội duy nhất của chúng tôi. Nhưng người của hội Tam Hoà luôn ngấm ngấm theo dõi, Tiểu Thuý và Tứ Mao ngay cả tâm lý phòng bị cũng không có.

Tôi bị người ta lôi ra giữa căn phòng rồi lôi ra khỏi cái bao tải, Lý Dương và bà Lý vẫn không nhìn thấy nạn nhân vì tôi bị bốn gã kia vây quanh, một gã trong số đó tay cầm cây gậy sắt to uyển nói với tôi: “Thằng oắt, tốt nhất này nên thành thật với tao, nếu không tao...”

Tôi hét lên: “Đại ca, đại ca cần hỏi gì? Em xin khai tất ả.”

Hắn nhìn tôi có vẻEm xin khai tất ả.”

Hắn nhìn tôi có vẻ hơi ngạc nhiên, bèn đập tôi một cái và nói: “Sao mày chẳng cứng đầu tẹo nào vậy? Sao lại hợp tác nhanh thế? Gì thì gì cũng phải đợi tụi tao quật cho vài nghìn roi, đánh cho mày nát da như thịt, sao đó tao sẽ hỏi mày “mày có nói không”, rồi mày trả lời tao “tôi không nói”; sau đó tao lại cho mày một trận vài nghìn roi nữa, lúc đó mày không thể chịu đựng hơn được và nghe lời tụi tao răm rắp.”

Tôi cười mỉu máo nói: “Đại ca, em không phải đảng viên, xin đừng yêu cầu đối với em quá cao như thế!”

Một gã khác nói: “Thằng oắt này không có giá trị gì, đợi bắt được đứa kia rồi hỏi sau vậy.”

Hả? Không có giá trị? Tốt quá, tôi nở mày nở mặt thương lượng với gã đàn

ông kia: “Đại ca, dù sao cũng chẳng có giá trị gì, chỉ bằng đại ca thả em ra, coi như đại ca làm được một việc tốt đi! Ôn này tiểu đệ xin khắc cốt ghi tâm!”

Gã này cười ha hả nói: “Không phải mày hoàn toàn vô dụng, Vượng Tài nhà ta rất thích ăn nhất tim phổi loại còn non nớt thế này, đợi mọi việc xong xuôi tao sẽ băm mày ra nuôi nó.”

Tôi khiếp hãi, rồi bất giác nước mắt như mưa: “Làm thế sao được, sao có thể lấy tim em nuôi chó? Lương tâm em bốc mùi từ lâu rồi, nếu đem cho Vượng Tài cùng ăn thế nào cũng bị Tào Tháo đuổi.”

Bọn chúng chẳng thèm để ý đến tôi, mỗi kẻ tản đi một hướng, chân tay tôi vẫn bị trói chặt. Tôi nhìn khắp căn phòng, hình như là một nhà kho, cửa sổ trên cao tí, nhìn ra ngoài tôi cũng chỉ thấy được bầu trời mà thôi.

Tôi ngồi thừ trên đất, không thể hành động gì được, không còn một người nào ở lại trong phòng này, chẳng có kẻ nào để tôi giở trò lừa phỉnh. Đến tối, mấy gã thanh niên lại xách một cái bao tải vào ném ngay cạnh tôi, gã bảo đem tôi ra nuôi chó nói: “Một nửa của mày đây, con oắt này có gan hơn mày nhiều, ít ra nó cũng biết giằng co hồi lâu chứ không éo như mày.”

Tôi thấy xót xa quá, Tiểu Thuý đáng thương đã bị bắt nhanh như vậy sao? Mấy gã thanh niên quay ra khỏi cửa, có lẽ chờ Lý Dương đến tra hỏi chúng tôi.

Tôi gọi vói vào trong bao tải: “Tiểu Thuý, Tiểu Thuý, em sao rồi?”

Tiểu Thuý nhúc nhích trong bao, tôi cũng thấy yên tâm phần nào, ít nhất Tiểu Thuý vẫn còn sống, tôi chạy đến bên bao tải, dùng răng lôi sợi dây thừng buộc miệng túi ra. Tiểu Thuý vẫn cựa quậy làm sợi dây thừng buộc miệng bao cứ tuột khỏi miệng tôi mấy lần.

Tôi nói vào trong bao: “Tiểu Thuý, đừng động đậy, để anh cởi dây giúp em.”

Nó cũng không giẫy đạp nữa, tôi cố gắng mọi cách cuối cùng cũng mở được cái miệng bao ra, nó nhô đầu lên, tôi ngỡ ngàng suýt bật lên thành tiếng, người trong bao không phải là Tiểu Thuý mà là Lưu Dĩnh.

Chương 77

Lưu Dĩnh cũng ngỡ ngàng, nhưng chị ta cũng bị trói chặt chân tay như tôi, chỉ có điều lại còn bị nhét giẻ vào miệng.

Tôi sấn lại phía Lưu Dĩnh làm chị ta khiếp sợ nhìn tôi, tôi đưa miệng gần sát vào mặt Lưu Dĩnh, cố gắng hết sức dùng răng kéo miếng giẻ trong mồm chị a ra. Lưu Dĩnh hét lên: “Trương Tiểu Cường, cậu dám bắt cóc tôi hả?” Lưu Dĩnh đang định nổi đóa lên mà chửi thì cũng nhìn thấy tôi bị trói bèn dừng ngay cơn thịnh nộ, rồi hỏi tôi: “Sao cậu cũng ở đây vậy?”

Lưu Dĩnh? Trưởng phòng Lưu? Lẽ nào... Tôi hỏi Lưu Dĩnh: “Trưởng phòng lưu ở Ủy Ban thành phố là gì của chị vậy?”

Lưu Dĩnh trả lời: “Là bố tôi.”

Tất cả những khúc mắc của tôi lập tức được giải đáp. Hôm đó đúng là Lý Dương có cho người đi nhận mặt con gái Trưởng phòng Lưu, chỉ có điều không phải ở trong phòng mà là ngoài đường phố, khi ấy tôi và Lưu Dĩnh đang tranh cãi chuyện Chu Tiểu Bạch, kẻ đi nhận mặt đã nhận ra Lưu Dĩnh bèn báo cho Lý Dương biết người đi cùng tôi chính là con gái trưởng phòng Lưu, vì thế Lý Dương mới hoàn toàn tin tưởng về thân phận của Tiểu Thuý.

Mà bà Lý lại biết con gái thật sự của Trưởng phòng Lưu nên đã bắt Lưu Dĩnh lại, nếu tôi đoán không nhầm thì người đi nhận mặt hôm đó rất có khả năng là bà Lý, chỉ vì bà ta và chúng tôi đều biết nhau nên không dám tiếp cận chúng tôi mà đứng từ đằng xa nhìn.

Tôi nói với Lưu Dĩnh: “Xem ra chúng ta chỉ còn cách hợp tác, nghĩ cách thoát thân trước rồi tính tiếp.”

Lưu Dĩnh “hú” một tiếng: “Tôi thì không muốn cảnh sát với phi phối hợp.” Tôi bực mình nói: “Ai là phi ở đây chứ?”

Phi phải là những người dùng thể lực để kiếm ăn như Tứ Mao và Chu Tiểu Bạch, chứ tôi là dân trí thức, kiếm cơm bằng cái đầu, chị ta có thể lảng nhục nhân cách của tôi nhưng không được lảng nhục công việc của tôi.

Tôi nói: “Cảnh sát cổ hủ đốt nát mấy người chỉ biết làm những việc giáo điều, cho mình là cao hơn người khác, giờ không phải cũng bị người ta bắt vào đây sao? Chị thông minh tài giỏi hơn tôi bao nhiêu hả?”

Lưu Dĩnh bị tôi mắng té tát bèn im như hèn không còn tranh cãi với tôi nữa.

Nghỉ cho cùng bây giờ vẫn phải hợp tác với Lưu Dĩnh nên tôi đành nuốt giận vào trong. Tôi mở lời hỏi: “Cảnh sát Lưu, chị có biết nhiều về việc mời thầu của bố chị hay không?”

Chị ta đáp trả lời tôi: “Tôi chỉ biết đó là một dự án mời thầu rất lớn, rất nhiều công ty muốn tham gia đấu thầu. Vì Ủy ban thành phố thấy bố tôi là người làm việc rất có phép tắc nên giao cho ông phụ trách toàn bộ hoạt động đấu thầu này.”

Tôi lại hỏi: “Vậy khả năng công ty của Lý Dương trúng thầu có lớn không?”

Lưu Dĩnh ngạc nhiên nói: “Lý Dương? Tôi không biết người này, từ trước đến nay tôi không bao giờ hỏi han công việc của bố tôi.”

Tôi ngồi bên chị ta, thời gian cứ trôi đi từng giây từng phút, trong phòng bắt đầu trở nên im ắng. Tại sao Lý Dương và bà Lý vẫn chưa xuất hiện? Tôi bỗng à lên: “Hong rồi! Hong rồi!”

Lưu Dĩnh ngạc nhiên hỏi tôi: “Sao vậy?” Tôi nói: “Chúng ta bị nhốt ở đây đến tận bây giờ mà không một ai canh chừng, chị không thấy lạ sao?” Lưu Dĩnh trả lời: “Cậu thấy có chuyện gì?”

Tôi nói: “Họ bắt chúng ta vào đây chỉ để ép bố chị dành cho họ cơ hội trúng thầu, ngay sau khi trúng thầu, tuy tôi không biết họ sẽ xử lý tôi ra sao nhưng điều mà tôi có thể khác chắc chắn, đó là họ sẽ không bao giờ để ai biết được chuyện bắt cóc hôm nay.”

Tôi lại nói: “Thế nên cách tốt nhất của bọn chúng là trở mặt, sau đó sẽ nghĩ cách đối phó với bố chị. Đến bây giờ bọn chúng vẫn chưa ra tay là vì còn có thể lợi dụng được chúng ta.”

Mồ hôi tôi bỗng vã ra, tôi bảo Lưu Dĩnh: “Không xong rồi, chúng ta phải tìm cách trốn thoát.”

Lưu Dĩnh nói: “Cậu dựa vào lưng tôi để tôi cời trói cho cậu.”

Tôi dựa vào Lưu Dĩnh, chị ta khó nhọc mở từng nút sợi thừng trói tay tôi, mất rất nhiều thời gian cuối cùng sợi thừng đã lỏng khỏi tay tôi, tôi giãy giụa một tí là dây nói ra luôn, tôi bắt đầu quay lại cời trói cho Lưu Dĩnh.

Vừa tháo được một nút thì cửa phòng đột ngột mở ra, có một người bước vào, mang theo cơm và rau. Hắn thấy động tác của chúng tôi như vậy nên đứng ngây một lúc, sau đó hét toáng lên: “Người đâu! Họ định chạy thoát!” có tới mấy người từ ngoài xông vào, dây trói tôi và Lưu Dĩnh vẫn chưa tháo hẳn ra ngay lập tức bị chúng tóm được, bọn chúng tìm sợi thừng to hơn và trói chúng tôi lại với nhau, buộc lại không khác gì buộc một cặp bánh chưng.

Một gã nói với tôi: “Hai đứa mày đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn, định trốn nữa ông đánh cho què chân.”

Tôi quay đầu lại nhìn hắn, bỗng thấy một bóng người vội lẩn đi, trốn sau lưng bọn họ.

Lưu Dĩnh định chửi um lên nhưng tôi vội dùng tay ra hiệu chị ta đừng manh động. Lưu Dĩnh cố gắng kiềm chế.

Bọn chúng lại khóa trái căn phòng, lần này đến cơm canh cũng không để lại, tôi và Lưu Dĩnh ngồi dựa lưng giữa một cái giường trống trơn.

Tôi vẫn nhìn được ra ngoài, bầu trời dần tối đen như mực, lòng tôi cũng u ám.

Lẽ nào Trương Tiểu Cường tôi thông minh, lanh lợi, hiếu thuận, thấu hiểu lòng người, hề có dịp là lương thiện đến vậy mà phải chết như thế này sao?

Chương 78

Tôi cố gắng đẩy giũa để nói lỏng dây trói, nhưng nhanh chóng nhận ra mình đang làm một việc phí công.

Tôi hỏi Lưu Dĩnh: “Khi nào bắt đầu công bố kết quả mời thầu?”

Lưu Dĩnh trả lời tôi: “Sáng ngày mai.”

Ngày mai? Nhanh vậy sao? Không lẽ đây là đêm cuối của cuộc đời tôi ư? Tôi vẫn còn rất nhiều việc phải làm, tôi còn phải phụng dưỡng mẹ tôi, tôi còn 10.000 tệ chưa tiêu, tôi vẫn là một trai tân... Càng nghĩ tôi càng thấy đau lòng, càng nghĩ càng thấy vô vọng, không tìm chế nổi tôi khóc thút thít.

Khó được một lúc thì Lưu Dĩnh ở phía sau hét lên: “Trương Tiểu Cường, đủ rồi đây! Cậu oan lắm đấy hả, còn khóc cái nổi gì?”

Tôi vừa khóc vừa nói: “Chết đến nơi rồi, sao lại không được khóc?”

Lưu Dĩnh nói: “Nếu khóc mà không phải chết thì cậu cứ việc khóc toáng lên, còn không thì hãy ngậm miệng lại.”

Tôi ngừng bật, trong lòng thầm rửa chị ta, khóc là một cách làm vơi đi nỗi lòng, một kẻ tim lạnh như băng vậy làm sao hiểu được điều này.

Cả ngày hôm nay lúc nào tôi cũng vô cùng lo lắng, lúc này tôi đã thấm mệt, đầu óc lơ lơ dần dần, tôi dần chìm vào giấc ngủ. Không biết được bao lâu thì tôi bị đánh thức bởi một tiếng động, cửa phòng bật mở, mấy gã cao to lại bước vào.

Tôi hãi hùng, không lẽ họ lại ra tay nhanh vậy, tôi hỏi Lưu Dĩnh: “Trời sáng rồi à?”

Đáp lại tôi, Lưu Dĩnh nói: “Không, bây giờ đang là nửa đêm.”

Tôi lại thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mỗi nguy hiểm sắp đến cả mỗi nguy hiểm đã đến là hoàn toàn khác nhau.

Lưu Dĩnh lạnh nhạt nói: “Lúc này rồi mà vẫn còn ngủ được à? Lại còn ngáy nữa chứ, chẳng khác nào lợn.”

Tôi bỗng thấy khoái chí, xem ra tên nha đầu này cũng lo lắng ra phết. sợ đến

nổi không ngủ được, tôi thấy tự hào lắm, ít ra đứng trước nguy cơ mất đầu tôi vẫn cứ bình thản ngủ. Nhưng sự đắc chí lóe lên chẳng được bao lâu liền phụt tắt, bởi vì dù kẻ thân nhiên trước nguy hiểm thì tôi cũng chẳng được lợi lộc gì.

Mấy gã đi đến cạnh chúng tôi, một tên nói với một tên khác: “Bà chủ bảo phải lấy một tín vật trên người con oắt này để gửi cho bố nó, chúng ta lấy cái gì nhỉ?”

Tôi thấy yên tâm hơn, hóa ra chúng vẫn chưa giết chúng tôi, tôi quay sang định nói với bọn chúng: “Cắt lưỡi con oắt này làm tín vật đi!” tiếc là tôi đã không nói ra được.

Chúng giật lấy cái vòng trên cổ Lưu Dĩnh, tôi thở dài thườn thượt. bọn chúng vẫn không dời khỏi phòng mà lôi một cái bàn ra giữa phòng uống rượu và tán phét.

Lúc tối, tôi chẳng được cái gì vào bụng, đáng lẽ vẫn chưa thấy đói nhưng mùi thức ăn của bọn chúng bay đến mũi làm cơn đói dồn đến, tôi nghe được cả tiếng bụng sôi “sùng sục”, nhưng không phải bụng tôi mà là bụng Lưu Dĩnh.

Tôi thì thầm: “Cảnh sát Lưu, chị có đói không?”

Lưu Dĩnh rất bình thản đáp lại tôi: “có, tôi qua chẳng ăn được gì.”

“Chà” tôi thở dài nói: “Cảnh sát Lưu, thực ra giữa chúng ta có nhiều chuyện hiểu lầm quá, tôi vẫn định tìm cơ hội xin lỗi chị, thật lòng tôi không có ác ý gì đâu.”

Lưu Dĩnh trầm ngâm một lát rồi bảo tôi: “Có lẽ tôi cũng có nhiều cái sai, thôi chúng ta không nhắc lại chuyện cũ nữa.”

Tôi vui vẻ nói: “Vậy sau này chúng ta không những không phải là kẻ thù mà còn có thể làm bạn với nhau phải không?”

Lưu Dĩnh lại trầm ngâm một lát rồi nói: “Ừ”.

Con người ta đứng trước cái chết đều bộc lộ những suy nghĩ lương thiện, vào thời khắc này tôi thành khẩn nhận lỗi với Lưu Dĩnh, biến thù thành bạn với chị ta, không biết lát nữa khi đám người kia định chặt đầu tôi liệu chị ta có bật dậy mà nói: “Chuyện này là trách nhiệm của mình tôi, các người hãy thả

người vô can này ra đi!”

Nhưng Lưu Dĩnh lại không phải người có hiểu biết cao, những việc trọng tình trọng nghĩa như vậy khó mà làm được, tôi thử dài, kiểu đầu tư này cũng chỉ là tạm thời lúc sắp chết thôi.

Nhìn mấy tên canh gác rót rượu bung mâm, miệng tôi bắt đầu lẩm bầm.

Lưu Dĩnh tò mò hỏi tôi: “Cậu đang làm gì vậy?”

Tôi trả lời: “Tôi đang nguyên rửa.”

Lưu Dĩnh ngạc nhiên hỏi: “Nguyên rửa?”

Năm nào cô Sáu tôi cũng biểu diễn khả năng đặc biệt trên các đường lớn trong thành phố, tất nhiên là có dùng một vài kỹ năng nho nhỏ kèm theo, cô rất tự tin vào cách nói vốn thuộc về năng khiếu bẩm sinh này của mình.

Tôi bảo Lưu Dĩnh: “Cô Sáu tôi đã từng nói, con người ta khi đứng trước cái chết sẽ có thể làm những việc siêu việt hơn khả năng vốn có, vì vậy tôi quyết tâm tập trung tinh thần vào việc nguyên rửa bọn chúng.”

Lưu Dĩnh dở khóc dở cười nói: “Cậu mê tín quá đấy, mấy lời vớ vẩn đó mà cũng tin à?”

Tôi nhìn đám người kia, mồm làu bàu đọc: “Ngộ độc thức ăn, ngộ độc thức ăn.”

Lưu Dĩnh chỉ còn biết ngoái nhìn tôi một cách vô vị.

Một kẻ uống đã ngấm rượu bèn đến trước mặt Lưu Dĩnh cười khà khà và nói: “cô em trông xinh ra phết.”

Tôi vẫn kiên trì đọc: “Ngã ra, ngã ra.”

Tên gác canh định vuốt má Lưu Dĩnh, chưa kịp chạm vào người Lưu Dĩnh thì bỗng đổ kên ra đất.

Những người khác trong phòng rất kinh ngạc, người kinh ngạc nhất là tôi, không lẽ công năng đặc biệt trong truyền thuyết đã được tôi lĩnh hội? Trời ạ! Tôi vốn là một vĩ nhân ư? Tôi thấy hơi hồi hặn, sớm biết linh nghiệm thế này tôi cứ để cho tên kia vuốt ve Lưu Dĩnh để trừng trị cái tính tình của chị ta.

Mấy tên canh gác khác tò mò vây quanh lại, chỉ vừa đi đến phía chúng tôi là liên tiếp đổ gục.

Hả? Tôi kinh ngạc không thốt nên lời, lẽ nào công năng đặc biệt mà tôi lĩnh hội được ấy còn có thể đối phó được với cả đám kẻ thù sao?

Tôi và Lưu Dĩn thi nhau giằng co nhưng sợi dây thừng trói chặt quá.

Lát sau, cửa phòng hé mở, một người thò đầu vào, tôi nhận ra ngay Chu Tiểu Bạch.

Cậu ta vội chạy đến chỗ chúng tôi nói: “Vừa nãy mình thấy hai người rồi nhưng sợ hai người lại nói là biết mình nên phải tránh mặt. Mình đã bỏ thuốc mê bọn họ, hai người mau chạy đi!”

Chương 79

Lưu Dĩnh ngạc nhiên nhìn Chu Tiểu Bạch: “Là cậu hả?”

Tiểu Bạch nhìn lại chị ta với vẻ hơi ngại ngùng, nó giúp Lưu Dĩnh cởi trói.

Lưu Dĩnh được giải cứu xong bèn quay sang giúp tôi cởi trói rồi nói: “Cậu có bị thương ở đâu không?”

Tôi trả lời: “Không.”

Lưu Dĩnh cởi xong những nút dây trói bèn chạy về phía cửa để xem tình hình bên ngoài thế nào.

Chu Tiểu Bạch nhìn tôi rồi thì thầm hỏi: “Anh Tiểu Cường, xem ra anh và nữ cảnh sát kia thân thiết ghê!” tôi cười trừ đáp: “Thật ra chỉ là hội ngộ trên cùng một vở kịch thôi, như kiểu duyên phận nước chảy bèo trôi ấy mà.”

Chu Tiểu Bạch ngưỡng mộ nói: “Người anh em giỏi thật, đến cảnh sát cũng nắm trong tay.”

Nó còn ghé tai tôi bảo: “Xem ra chị ta cũng xinh xắn đấy chứ, anh quả là có điểm phúc lớn.”

Tôi thở dài đáp: “Thật ra mình cũng không thích đâu, nhưng muốn đá cũng không đá được.”

Lưu Dĩnh trở lại phía chúng tôi nên tôi ngừng ngay chủ đề này, hình như chị ta đang tìm cái gì đó, tôi hỏi: “Đang tìm gì vậy? Chúng ta mau chạy thôi, ngộ nhờ có người đến thì chạy thoát sao được.”

Lưu Dĩnh cuối đầu bảo: “Cậu đợi một lúc, phải làm cho mọi thứ chu toàn rồi hãy đi.”

Tôi không hiểu chị ta định làm cái gì, Chu Tiểu Bạch đã bỏ thuốc mê tất cả bọn chúng rồi, về lý thuyết mà nói thì chúng tôi có nhiều thời gian. Tôi bỗng nhớ ra vài điều nên nói với Chu Tiểu Bạch: “Người anh em, chúng tôi trốn thoát thế này, ngộ nhờ bọn chúng phát hiện ra cậu tự ý thả chúng tôi thì sẽ không tha cho cậu đâu.”

Tôi nhìn thấy cây gậy gần chỗ chân liền cầm lên và nói với Chu Tiểu Bạch: “Người anh em, cậu chịu thiệt thòi chút vậy! Tôi sẽ đánh cho cậu ngất đi,

như vậy bọn chúng sẽ không đổ lỗi cho cậu được.”

Chu Tiểu Bạch sợ hết hồn vội vàng nói: “Đừng, đừng, em đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa rồi, đã tìm được con cươi thể mạng, bọn họ sẽ không phát hiện ra em đâu.” Tôi bỏ gậy xuống bảo cậu ta: “Tiểu Bạch, cậu suy nghĩ thật là thấu đáo!”

Chu Tiểu Bạch cười đáp: “Tất nhiên rồi, đây là lần đầu tiên trong đời em làm một việc tốt, hồi bé có một ông thầy bói đến nhà em phán rằng cả đời em không được làm bất cứ việc tốt nào nếu không sẽ gặp chuyện chẳng lành.”

Nó lại nói tiếp: “Vì thế lần này em quyết định làm một việc tốt nên từng bước trong kế hoạch em đều chuẩn bị không còn kẻ hở nào.”

Tôi cười bảo: “Mấy lời xằng bậy của ông thầy bói mà cậu cũng tin được à!”

Nó cũng cười đáp: “Chính thế đấy, chúng ta tuy chẳng được học hành gì nhiều nhưng không thể không mê tín được.”

Lưu Dĩnh lại quay về phía chúng tôi lần nữa, tôi hỏi: “Chị Lưu Dĩnh, chị đang làm gì vậy? Thời gian của chúng ta bây giờ là vàng bạc, chị lại còn bới móc ra việc gì để làm nữa à?”

Lưu Dĩnh bỗng nhìn thấy cái gậy trên tay tôi vội lao vào giật lấy, tôi còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ kịp nhìn thấy chị ta cho một gậy vào đầu Chu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch bất động nằm trên nền, tôi thất thần hỏi Lưu Dĩnh: “Chị làm gì thế này?”

Lưu Dĩnh hất ánh mắt khinh miệt về phía tôi nói: “Có thể mà cũng không hiểu à? Cậu ta thả chúng ta ra thì bang hội này cũng không bỏ ra cho cậu ta, chỉ có cách đánh ngất mới giúp cậu ta thoát tội, mấy kẻ tiểu khốn các người chỉ biết lừa đảo mấy thứ vật vãnh, vừa làm đến việc lớn một cái là loạn hết cả lên, chẳng hiểu gì đến việc xử lý cho kín kẽ.”

Ai không biết làm mọi việc cho kín kẽ chứ! Đồ nha đầu Lưu Dĩnh này làm việc manh động quá, tôi nhìn Chu Tiểu Bạch đang nằm vật trên sàn mà chỉ còn biết thở dài, xem ra thầy bói cũng có lúc may mắn đúng không.

Tôi trách chị ta: “Dù sao chị cũng nên đánh tiếng cái đã!”

Lưu Dĩnh giải thích: “Đánh tiếng? Có khi cậu ta lại còn bị sức ép tâm lý ấy chứ! Như thế này tốt hơn. Không biết gì thế này là hoàn hảo rồi.” Lưu Dĩnh

đắc ý nhìn kẻ không có đầu óc suy nghĩ như tôi

Tôi lại thở dài nói với Lưu Dĩnh: “Vậy chúng ta không chần chừ nữa, mau chạy thôi!”

Lưu Dĩnh bỗng nói: “Như vậy cũng chưa đúng lắm, chỉ là ngất thôi có khi lại bị đồng bọn của cậu ta phát hiện, có khi làm cho cậu ta bị thương có lẽ thật hơn.” Lưu Dĩnh lại ngó quanh, tự lẩm bầm một mình: “Dao ở đâu nhỉ?”

Tôi vội kéo chị ta đi và bảo: “Đủ rồi, đủ rồi, mau chạy thôi!”

Chị tôi bị tôi lôi ra khỏi căn phòng, miệng vẫn lẩm bầm tỏ ý không hài lòng: “Đúng là, chưa làm xong việc đã bỏ đi rồi!”

Tôi thầm nghĩ đợi Lưu Dĩnh làm cho xong việc chắc Tiểu Bạch chết thật trong tay chị ta mất.

Ra khỏi căn phòng đã thấy trời tờ mờ sáng, nhìn cảnh xung quanh thấy quen quen, hóa ra là thị trấn Thất Bình.

Lần trước tôi cùng bọn Tiểu Thúy đã đến đây, cái kho nhốt chúng tôi cũng chính là cái kho hôm trước tôi ngó vào qua cửa sổ, thế mà tôi không nhận ra.

Chương 80

Lúc này đã là tờ mờ sáng, chúng tôi cứ thế chạy trên đường, tôi cũng khá rành về đường phố thị trấn Thất Bình này, tôi bảo Lưu Dĩnh: “Trong thị trấn có một tuyến xe buýt về thành phố nhưng số chuyến trong ngày không được nhiều lắm, chúng ta chạy nhanh lên chút nữa xem có kịp chuyến xe sáng không.”

Lưu Dĩnh đáp lời tôi: “Ừ, xem ra chúng ta vẫn còn may, một thị trấn nhỏ xíu mà xa xôi thế này vẫn có xe buýt về thành phố quả là hiếm có.”

Chị ta lại hỏi: “Tuyến xe này vé xe bao nhiêu?”

Tôi trả lời: “Một tệ.”

Lưu Dĩnh cười đáp: “Rẻ thật đấy, đường xa như thế mà cũng chỉ có một tệ.”

Rồi chị ta bỗng thốt lên: “Nhưng trên người tôi chẳng có lấy một xu, khi nãy bọn chúng khám lấy hết đó không biết mang đâu mất rồi, vừa nãy tôi tìm mãi mà không thấy.”

Tôi dừng lại lần sờ trong túi quần, cũng không một xu dính túi, mấy tên kia cũng lấy hết mọi thứ của tôi rồi.

Tôi không cầm lòng nổi: “Chúng ta chẳng còn đồng nào, làm sao quay lại thành phố được đây.”

Tôi hỏi Lưu Dĩnh: “Cảnh sát các chị trong trường hợp khẩn cấp có thể mượn xe đúng không?”

Lưu Dĩnh trả lời câu hỏi của tôi: “Nhưng thẻ cảnh sát của tôi cũng bị bọn chúng lấy mất rồi, chẳng có tư cách nào mà mượn xe cả, bây giờ mà mượn thì khác gì cướp xe, đây là một thị trấn xa xôi hẻo lánh, trời lại còn quá sớm nên tìm đâu được xe.”

Tôi ngó quanh tứ phía, lúc này trên đường đến khách bộ hành cũng chẳng có mấy người chứ nói gì đến ô tô, ngay cả xe đạp cũng không thấy chiếc nào.

Tôi bảo Lưu Dĩnh: “Xem ra chỉ còn cách đợi đến giờ có xe buýt, chúng ta cứ chen lên xe rồi chầy bữa không trả tiền cũng không chịu xuống xe.”

Lưu Dĩnh phản đối: “Làm thế sao được chứ? Ai lại có thể vô liêm sỉ đến thế

bao giờ? Mấy việc mắt mặt ấy tôi không làm được đâu.”

Tôi chửi thảm cái sự cổ lỗ của cô ta, nhưng chúng tôi buộc phải trở về hội trường trước khi công bố kết quả, phải ngăn cản việc Lý Dương trúng thầu, sau đó sẽ lột trần âm mưu của bà ta, gô cổ bà ta vào vòng pháp luật. Có như thế tôi và bọn Tứ Mao mới có thể bình an vô sự mà an cư lạc nghiệp ở thành phố này. Nhưng đồ nha đầu Lưu Dĩnh này vừa ngoan cố vừa cứng đầu, nếu chị ta không chịu lên xe thật thì mình tôi trở lại thành phố chẳng có ích gì.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì chuyến xe sáng sắp đến rồi, nếu lỡ mất chuyến này thì không biết phải đợi đến mấy giờ mới có chuyến sau. Từ đằng xa có một thím đang tiến lại chúng tôi, đầu cuốn khăn trắng, tay trái cầm bát, tay phải chống gậy, bộ dạng thế này rất quen thuộc đối với tôi. Hàng năm vào thời kỳ nông nhàn, thị trấn tôi rất nhiều người đi xin ăn. Thị trấn Thất Bình và thị trấn Tam Thủy chúng tôi cạnh nhau nên cách sáng tạo cũng khá giống nhau, tôi nhìn thím với cảm giác thật gần gũi. Thím này quả là người chăm chỉ, sáng sớm tinh mơ đã bắt xe vào thành phố đi làm.

Chuyến xe từ thành phố đang từ đằng xa tiến lại bên xe buýt, thím nọ đã đi đến bên chúng tôi rồi lạ lẫm nhìn hai kẻ ngoại thị, bộ mặt bình thường đột ngột chuyển sang sầm, thím nhìn chúng tôi với ánh mắt thê lương.

Tôi thấy buồn cười quá, thím này yêu nghề ghê, đang đi đường cũng làm việc được, nhưng tiếc là mắt thím nhìn nhầm đối tượng rồi, trông hai chúng tôi ăn mặc bóng bẩy là vậy chứ trong túi chẳng có nổi lấy một xu.

Bà thím giọng lí nhí run run nói với chúng tôi: “Lạy anh, lạy chị, nhà tôi gặp nạn cả.” Bà ta chìa cái bát ra, vừa run rẩy vừa dí cái bát đến trước mặt chúng tôi xin xỏ.

Trong lòng tôi thầm khen thím, xét về khía cạnh học thuật mà nói thì biểu hiện của thím quá xuất sắc!

Đầu tiên là 100 điểm cho sắc thái biểu hiện. Từ lúc thím ta nhìn thấy chúng tôi cho đến khi chìa cái bát ra xin tiền, sắc mặt chuyển từ bình thường sang thê lương, quá trình chuyển đổi vừa nhanh chóng vừa tự nhiên, không có cảm giác gượng gạo hay đóng kịch chút nào. Thím vừa nhào nặn ra một ánh mắt đầy sức thuyết phục thể hiện nội tâm của một người vợ khốn khổ, thím lột tả hết được toàn bộ nội dung mà không cần lời lẽ, thật đúng là cao thủ trong làng cao thủ.

Tiếp theo là 100 điểm cho chủ đề. Thím ta chọn chủ đề là gia đình gặp nạn,

nghe có vẻ như một chuyện hết sức bình thường, nhưng thực ra lại rất kín kẽ. Nếu chọn chủ đề gia đình có người lâm bệnh tuy dễ nhận được sự thông cảm của mọi người nhưng lại dễ bị lăm kẻ đa nghi hỏi han, không những thế nó còn là chuyện xui xẻo trong nhà nữa. Còn chọn chủ đề gia đình gặp nạn, nội dung bao hàm tương đối rộng, thiên tai dịch hại, người gặp nạn đều có cả, bà thím nói một câu tưởng như thuận miệng nhưng không gian mà nó mở ra lại rất lớn, nội dung để triển khai nhiều, thím ơi là thím, thím quả là một nhân tài tổng hợp, một nhân tài có tiềm năng phát triển.

Tiếp theo nữa là 100 điểm cho cách thể hiện. Khả năng biểu hiện bằng lời nói ngoài sức tưởng tượng, mặc dù thím này thực chất khỏe như trâu, nhưng thím lại vớ lấy một cây gậy cong queo làm đạo cụ, thím nhẹ nhàng hiện ra trước mắt chúng tôi bằng hình tượng sinh động của một bà già phát phơ như chiếc lá vàng trước gió. Tay bà lắc lắc cái bát mẻ để người xem thấy được từ hiện tượng tới bản chất, nhận thấy phía sau một bà già đáng thương là một cuộc sống khốn khó. Khóe miệng bà khẽ run, còn đọng bên mép chút nước bọt thều thào khiến người hảo tâm phải lòng trắc ẩn.

Và cuối cùng là 100 điểm tâm lý học. Bà thím đúng là có hiểu biết sâu sắc về tâm lý con người, cái bát mẻ trong tay bà không phải là cái bát không mà có để ít tiền, điều này hết sức quan trọng vì con người cần có sự hưởng ứng, bỏ chút tiền vào đó có tác dụng nhắc nhở thắm: Anh xem đây, người khác đều cho tiền cả, anh còn chờ gì mà không cho? Tiền để trong bát cũng không được quá nhiều, nếu để nhiều quá sẽ tạo cho người ta cảm giác: Anh đủ tiền rồi không cần cho thêm nữa. Bà thím thấm nhuần mấy điểm này vì thế bà chỉ để có hai tệ, mà lại còn là tiền xu, như vậy khi lắc qua đảo lại sẽ gây tiếng động càng tăng tác dụng nhắc nhở.

Tôi nhẹ nhàng giơ tay lên, vẻ mặt bà thím lóe lên nụ cười rạng rỡ rồi ngay lập tức tắt hẳn, đây là thiếu sót duy nhất của thím ta từ đầu tới giờ. Tất nhiên làm việc gì cũng không thể quá cầu toàn, biết người khác chuẩn bị cho tiền thì đương nhiên dễ xúc động, đó chỉ là khuyết điểm nho nhỏ mà thôi.

Tôi thò tay vào cái bát của bà ta cầm lấy hai đồng xu và nói: “Thím à, cháu mượn tạm hai tện của thím, sau này có cơ hội cháu xin trả lại.”

Bà ta há hốc mồm đứng ngây ra một lúc, tôi quay gót lôi cái cô Lưu Dĩnh cũng đang há hốc miệng theo và nói: “Nhanh lên, không nhanh là lỡ mất chuyến xe đây!”

Chúng tôi chạy như bay về phía bến xe buýt, phía sau lưng là tiếng gào thét

thảm thiết: “Có kẻ giết tiền...”

Trong lòng tôi lại một lần nữa cảm thấy thật ngưỡng mộ thím ta, tiếng kêu quá chuẩn, tiếng kêu xé lòng phát ra đúng lúc mới có thể phát tác được. Thím ơi, từ nay thím sẽ tăng thêm được vài trăm điểm nghệ thuật phải không. Tất cả cũng có công lao của tôi đây.

CHƯƠNG 81

Tôi và Lưu Dĩnh lên xe buýt, Lưu Dĩnh thắc mắc với tôi: “Tại sao thím ấy không lên xe nhỉ?”

Lưu Dĩnh thật đúng là ngốc nghếch, bà thím đi ăn xin nên không mang theo tiền trên người, hai đồng tiền xu trong bát là toàn bộ tài sản. Chúng tôi cướp mất quyền đi xe làm ảnh hưởng đến công việc thường ngày của thím, trong lòng tôi cũng áy náy lắm.

Chúng tôi tìm chỗ ngồi, Lưu Dĩnh đột nhiên phá lên cười, chị ta bảo: “Trương Tiểu Cường, cậu thất đức quá, chẳng việc gì là cậu không từ.”

Tôi nhìn Lưu Dĩnh với ánh mắt lạnh te nói: “Chị có nghĩ được cách gì tốt hơn không? Lúc ấy đến người ăn xin còn chẳng có nữa là.”

Chị ta vẫn không nhin nổi cười: “Trông bộ dạng bà thím ấy buồn cười quá.”

Tôi nghiêng đầu ngắm Lưu Dĩnh, thật ra Lưu Dĩnh trông rất xinh, khi cười lại càng dễ thương. Tôi thầm thở dài, tiếc là cái vẻ bề ngoài xinh đẹp trống rỗng ấy thực tế lại chất chứa sự hấp tấp và thô lỗ. Lẽ nào đây là cái mà người ta gọi là vỏ gồi thêu hoa bọc ngoài bụi rơm sao?

Cuối cùng chiếc xe đã vào đến thành phố, chúng tôi lập tức xuống xe ở bên gần ngay Ủy ban thành phố và chạy về phía hội trường.

Thật ra tôi chẳng cần phải đến đây làm gì nữa nhưng nghĩ đến lát nữa sẽ có chiến trường lớn, không khéo còn có động chân động tay, thậm chí còn có kẻ trúng đòn, sao tôi có thể không đi xem chứ?

Việc đánh nhau này chỉ cần không phải là kẻ bị đánh thì mình lúc nào cũng xứng đáng được tham gia.

Lễ công bố được tổ chức tại một khách sạn cách Ủy ban không xa, tôi chạy theo Lưu Dĩnh đến khách sạn đó. Từ xa đã nhìn thấy tám biển chỉ dẫn đến lễ công bố, chúng tôi theo chỉ dẫn của tám biển chạy đến phòng họp báo.

Vừa đến cửa phòng, một người đàn ông trung niên gọi Lưu Dĩnh lại, người này khoảng chừng hơn bốn mươi, tướng mạo nho nhã, chú ấy nhìn chúng tôi cười hỏi: “Lưu Dĩnh, sao lại chạy đến đây thế?”

Lưu Dĩnh nói với người đàn ông: “Chú Cần, bố cháu đâu ạ?”

Người đàn ông trung niên họ Cần nói: “Bố cháu có việc không đến được, nhưng chú vừa nói chuyện điện thoại với ông ấy, ông ấy giao cho chú việc công bố đơn vị trúng thầu.”

Tôi vội vàng hỏi: “Đơn vị nào trúng thầu vậy ạ?”

Chú họ Cần ngạc nhiên nhìn tôi, ông ta cũng không biết tôi là ai nên chắc đang nghĩ xem có cần thiết phải trả lời tôi không. Thật ra không hỏi cũng biết công ty Tam Tân của Lý Dương là đơn vị trúng thầu.

Lưu Dĩnh mượn cái điện thoại trên tay chú họ Cần gọi điện thoại về nhà, nhưng mãi không có ai nhắc máy, Lưu Dĩnh rất sốt ruột, tôi bèn an ủi: “Bố chị chắc chắn không làm sao đâu vì họ còn cần đến ông ấy mà.”

Lưu Dĩnh thở dài, tôi nghĩ chắc chị ấy đang lo lắng lắm.

Lưu Dĩnh lại gọi điện đến sở cảnh sát, việc đến nước này càng nhiều người giúp đỡ càng tốt, nghĩ đến lát nữa một đội cảnh sát xông vào bắt Lý Dương, không khéo tôi còn có thể tranh thủ đá cho bà ta vài cái, nghĩ vậy tôi thấy phấn chấn lắm.

Lưu Dĩnh bảo tôi: “Chúng ta vào trong đi!”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Không đợi các đồng sự của chị sao?”

Lưu Dĩnh đáp: “Cứ vào trước rồi nói sau, bọn chúng chắc sẽ không đem theo quá nhiều người đến lễ công bố đâu.”

Nói cũng phải, mình Lưu Dĩnh cũng đã đủ để đối phó với bà già Lý Dương, đảng này còn có thêm cái đầu mưu trí của tôi chắc chắn không thể thua được.

Lưu Dĩnh tìm cách phối hợp với bảo vệ khách sạn, chúng tôi cùng xông vào hội trường, có rất nhiều người ở trong nhưng nhìn cái là tôi nhận ra ngay Lý Dương.

Nhìn thấy chúng tôi, Lý Dương không tỏ chút hoang mang, con mụ hồ li tinh già này cũng biết nhập vai ra trò.

Lưu Dĩnh xông đến trước mặt bà ta nói: “Lý Dương, bà định dùng thủ đoạn

hèn hạ này để trúng thầu hả?”

Trên mặt bà ta còn nở nụ cười: “Tôi chẳng hiểu cô nói gì cả.”

Tôi bảo bà ta: “Chị ấy mới chính là con gái trưởng phòng Lưu.”

Một nỗi thảng thốt thoát hiện trên mặt Lý Dương rồi lập tức trấn tĩnh trở lại, bà ta nói với chúng tôi: “Tôi vẫn không hiểu hai người đang nói gì.”

Chú họ Cần đi qua Lưu Dĩnh, chị ta bèn hỏi: “Chú Cần, có phải bố cháu bảo chú công bố công ty xây dựng vật liệu Tam Tân trúng thầu không ạ?”

Chú họ Cần do dự một chút rồi nói với Lưu Dĩnh: “Bố cháu ủy thác cho chú công bố công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên trúng thầu.”

Tôi và Lưu Dĩnh ngã ngửa, Lưu Dĩnh lại hỏi: “Công ty TNHH Hữu Nghiên? Vậy công ty Tam Tân không trúng thầu ạ?”

Chú họ Cần giải đáp thắc mắc của chúng tôi: “Chú cũng không hiểu lắm, hôm nay lúc bố cháu gọi cho chú công bố kết quả trúng thầu, chú cũng thấy ngạc nhiên lắm, công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên này cũng không lớn, thời gian thành lập cũng không lâu, về lí mà nói thì họ không thể trúng thầu được.”

Lý Dương cười nhạt nói: “Ôi, vậy là công ty chúng tôi không trúng thầu ư? Vậy tôi còn ngồi đây làm gì?”

Chuẩn bị rời khỏi ghế Lý Dương bèn bị Lưu Dĩnh chặn lại: “Bà đứng lại!”

Lý Dương bật lại ngay: “Không lẽ còn giữ tôi lại dùng cơm?”

Lúc này, Lưu Dĩnh chẳng biết nói sao nên Lý Dương gạt tay Lưu Dĩnh ra và rời khỏi hội trường. Cảnh sát nhanh chóng đến, họ đưa người đại diện của công ty Hữu Nghiên đi, anh ta chỉ là một thanh niên trẻ, lúc bị cảnh sát giải đi còn không ngớt kêu la: “Tôi chẳng biết gì cả, giám đốc của tôi bảo tôi đến.”

Đúng lúc có điện thoại tìm Lưu Dĩnh, đó là điện thoại của Trưởng phòng Lưu. Lưu Dĩnh xúc động nói chuyện với bố, tôi biết cả hai đều rất lo lắng cho nhau. Tôi lững thững bước đi, trong chuyện này còn quá nhiều chỗ tôi chưa nghĩ ra.

Nghe thấy Lưu Dĩnh gọi tên mình, tôi ngoái lại, chị ấy chạy đến bên tôi nói: “Bố chị bảo sáng nay đúng là có một công ty lấy chị làm con tin đòi thỏa hiệp với bố, nhưng đó là công ty Hữu Nghiên chứ không phải là Tam Tân. Bên cảnh sát cũng đã thẩm vấn người tham gia lễ công bố, anh ta có lẽ chẳng biết gì thật, chỉ là một nhân viên quèn của công ty.

Tôi hỏi: “Nếu công ty đó trúng thầu thì bao giờ nhận được tiền?”

Lưu Dĩnh trả lời tôi: “Theo như kế hoạch của dự án do đầu tư vào giai đoạn đầu rất lớn nên công ty trúng thầu sau khi kí hợp đồng một tuần sẽ nhận được một khoản tiền khổng lồ.”

Tôi cười hỏi Lưu Dĩnh: “Sao chị lại nói với em mấy chuyện này?”

Lưu Dĩnh ngây ra rồi nói: “Chỉ là tôi thấy cậu hay có sáng kiến nên mới kể cho cậu nghe.”

Bỗng chị ấy có vẻ giận dữ nói: “Đúng là ý tốt mà không được đáp lại!”

Nói rồi Lưu Dĩnh quay đầu chạy, tôi gọi với theo sau nhưng chị ta chẳng thềm nghe. Con gái toàn người nhỏ nhen.

CHƯƠNG 82

Từ lúc Lưu Dĩnh thông báo tình hình cho tôi biết, những thắc mắc trong đầu tôi đã được tháo gỡ khá nhiều.

Nếu như tôi đoán không nhầm thì công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên này chỉ là bức bình phong, còn bà chủ đứng sau chính là Lý Dương. Bà ta không định gây nguy hiểm cho chỗ đứng của mình chỉ vì dự án này nên bà ta lập ra một công ty mới để tham gia thầu. Chỉ cần công ty này nắm được số vốn đầu tư giai đoạn một là bà ta lập tức cuồn tiền rồi cao chạy xa bay. Nếu sự việc bị bại lộ thì công ty này bề ngoài dường như chẳng can hệ gì đến bà ta, người ta sẽ không thể tóm thóp được Lý Dương.

Lý Dương xem ra gian xảo hơn chúng tôi tưởng, thậm chí trong cả kế hoạch bắt cóc, bà ta và cả bà Lý đều không xuất đầu lộ diện. Duy nhất bị tôi phát hiện một lần, đó là khi tôi bị nhét trong bao tải ném ở cốp đã nghe lỏm được chuyện họ nói với nhau, nhưng điều đó không đủ để làm chứng cứ.

Lưu Dĩnh có thể có hai đầu mối cho chuyện này: đầu tiên là giám đốc công ty lá chắn kia ít nhiều cũng phải có mối quan hệ gì đó với Lý Dương, nhưng nếu bọn chúng lên kế hoạch hoàn hảo rồi thì đã cao chạy xa bay; đầu mối thứ hai là bắt đầu từ những kẻ bắt cóc chúng tôi, thậm chí có thể tìm sự giúp đỡ từ Chu Tiểu Bạch, mấy tín đồ thí mạng này có khả năng là người của hội Tam Hòa.

Tuy vậy, tất cả những chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi, tôi lại không phải là kẻ tiên phong cho chính nghĩa nên không cần thiết phải đảm nhận trọng trách bảo vệ hòa bình cho thành phố, đó là công việc của cảnh sát. Bây giờ tôi có lo thì là lo cho chính mình thôi, sự an toàn của tôi, Tứ Mao, Tiểu Thúy và bố con Tiểu Nguyệt đã bị cuốn vào câu chuyện phiền phức này. Hiện giờ Lý Dương và hội Tam Hòa vẫn chưa bị động đến sợi chân lông. Tuy chúng tôi chỉ là những nhân vật vô danh tiểu tốt nhưng bọn chúng cũng sẽ không tha cho chúng tôi, giờ chúng tôi không thể tiếp tục sống trong thành phố này.

Tôi vội vã về nhà, mẹ, Tứ Mao, Tiểu Thúy và bố con Tiểu Nguyệt đều tập trung cả ở đây, thấy tôi về họ đều ồ lên.

Tiểu Nguyệt nói với tôi: “Anh Tiểu Cường, hôm qua chị Tiểu Thúy nói anh bị người ta bắt đi, anh không biết em và mọi người đã lo lắng cho anh thế nào đâu.”

Mẹ cũng nói: “Tiểu Cường, sau này làm việc gì nguy hiểm, con phải bàn bạc trước với mẹ đây, cả đêm qua mọi người đều không ngủ được.”

Tôi cười ngượng ngịu, hình như người ngủ ngon nhất đêm qua chỉ có mình tôi.

Nhân vật chính trong cuộc sống bị thương mà chúng ta nhìn thấy thật ra không chắc đã tuyệt vọng như bạn tưởng, họ sẽ tự có sức sống mãnh liệt của họ, bạn lo lắng cũng chỉ là thừa thãi, họ vẫn ổn hơn nhiều so với những gì bạn nghĩ.

Tôi thuật lại toàn bộ câu chuyện cho mọi người nghe, ai nấy đều trầm ngâm, những gì tôi có thể làm trong chuyện này giống như việc bầu lãnh đạo, chỉ có duy nhất một phương án lựa chọn, đó là bỏ đi.

Ngô Đại Thành khẽ thở dài nói: “Cũng được, Tiểu Cường đã giúp chúng tôi đòi lại được không ít tiền, chúng ta có thể đến một thành phố mới gây dựng lại.”

Mọi người lặng lẽ dời đi, ai nấy thu dọn đồ đạc của mình. Với thành phố này tôi lại có chút gì đó lưu luyến. Hóa ra có những thứ lúc thật sự phải rời bỏ rồi, lúc đã mất đi rồi mới phát hiện ra nó đáng giá biết bao.

Cả đêm tôi ngồi trong phòng mẹ, chúng tôi thật lạc lõng trong thành phố này.

Mẹ trầm tư không nói gì, tôi biết trong lòng mẹ nhớ thương chị, tôi nhẹ nhàng an ủi mẹ: “Chúng ta chỉ tạm tránh đi một thời gian, khi mọi việc đã qua đi chúng ta lại có thể trở lại. Dù sao chúng ta cũng chẳng phải nhân vật quan trọng gì nên chắc họ không để mắt đến chúng ta lâu đâu.”

Thế lực của hội Tam Hòa trong thành phố này càng ngày càng lớn, lần này chúng tôi ra đi có lẽ rất lâu sau mới có thể quay trở lại.

Mẹ lật dưới gối lôi ra một con búp bê cũ, tôi đã từng nhìn thấy con búp bê ấy, lúc còn bé tôi muốn lấy ra chơi nhưng mẹ không bao giờ cho tôi động vào.

Mẹ kể: “Năm ấy mẹ sinh chị con, trẻ con nhà nào trong thị trấn cũng có đồ chơi, nhà mình nghèo quá không mua nổi. Hồi bé chị con quấy lắm, cứ động cái là khóc ản ả không ai dỗ được. Lúc ấy mẹ nghĩ mình không mua nổi thì tự làm là được chứ sao.”

Mẹ dừng lại rồi tiếp tục kể: “Con có nhiều chú thím, lúc lao động mọi người hay đeo găng tay sợi, đeo lâu ngày găng tay rách không dùng được nữa mẹ bảo mọi người đừng bỏ đi mà để cho mẹ, mấy cái găng tay ấy bẩn lắm, mẹ dùng nước suối ra sức giặt rồi tháo tung những chiếc găng tay rách ra, rút những sợi ở giữa còn lành lặn ra và học thím Bảy khâu con búp bê này.”

Mẹ mỉm cười khe khẽ, tôi biết mẹ đang nhớ đến cảnh chị đang quấy khóc được cầm con búp bê thì ngoan ngoãn nín ngay.

Mẹ lại kể: “Chị con thích con búp bê này lắm, mẹ cứ đưa cho chị là nó không khóc nữa. Sau đó mẹ sinh con, vừa sinh ra đã mắc bệnh nặng, ông chủ Lâm trong thành phố là một người tốt, ông ấy đã đưa tiền cứu mạng con cho mẹ, mẹ không thể không nhận, đó chính là sinh mệnh con.”

Giọt nước mắt lăn dài trên má mẹ, tôi không biết phải nói gì cho phải, chỉ ngồi im lặng lắng nghe.

Mẹ kể: “Mẹ đã đi dò hỏi, vợ ông Lâm không có khả năng sinh đẻ, ông ấy hứa với mẹ sẽ đối xử tốt với chị con. Hôm đó, khi ông Lâm bế chị con đi, nó khóc ghê lắm, mẹ liền đưa cho nó con búp bê này, thế là nó nín ngay. Mẹ nói với chị con rằng: “Chú bế con đi chơi một lúc.” Chị con ngoan lắm, nó không khóc nữa, và ông Lâm đã bế nó đi.”

Mẹ vẫn chìm trong hồi ức: “Hôm đó, mẹ ngồi trong nhà, không biết đã ngồi bao lâu, ngoài trời đổ mưa, mẹ cứ ngồi thế nhìn mưa rơi. Mẹ tự nói với mình rằng con gái mẹ giờ đã trở thành tiểu thư con nhà đài các, có rất nhiều đồ chơi mới, quần áo mới, không còn phải lo bữa tối rồi lại lo ăn bữa sáng nữa. Thế mà mẹ vẫn không ngăn nổi mình, mẹ lao ra trời mưa, cứ thế chạy về con đường vào thành phố. Mẹ không thấy gì cả, ông Lâm đã đi rất xa rồi, mẹ nhìn thấy con búp bê này bên lề đường ngoài thị trấn bèn nhặt về.”

Có người nói, thời gian có thể xóa đi tất cả, nhưng ký ức lại có thể vượt qua thời gian đến một nơi xa xôi, nơi ấy cất giấu những giấc mơ và có những hoài niệm mà thời gian không bao giờ xóa nhòa được.

CHƯƠNG 83

Mẹ bảo tôi: “Tiểu Cường, mẹ muốn đưa con búp bê này cho chị con. Lúc bị cho đi, chị con chưa đầy ba tuổi nên chắc chắn nó không nhớ đâu, như vậy cuộc sống của chị con vẫn sẽ không bị đảo lộn. Ngày mai chúng ta đi rồi, con giúp mẹ đưa cho chị con nhé?”

Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt đầy hy vọng, tôi không có cách nào để từ chối. Tôi cầm con búp bê, phải rồi, tôi cũng phải nói lời tạm biệt chị Tiểu Hân.

Cả đêm tôi lật đi lật lại con búp bê, chỉ có nó làm chứng cho tình mẫu tử cách biệt 20 năm nay.

Sáng sớm hôm sau tôi giấu con búp bê trong người đem đến công ty. Tôi gặp giám đốc Giang ngay dưới tầng 1, bà mắng cho tôi một trận té tát, tôi chỉ im lặng nghe, sắp ra đi rồi, có gì mà không nhẫn nhịn được chứ. Giám đốc mắng tôi chán chê rồi bỏ đi làm việc.

Tôi đến trước cửa phòng làm việc của Tiểu Hân, cửa mở hé, tôi bèn gõ nhẹ, vừa nhìn thấy tôi chị vui vẻ gọi tôi vào.

Tôi nói: “Chị Tiểu Hân đang bận mấy việc bán hàng bên từ thiện à?”

Chị phân khởi gật đầu, khi nãy tôi chỉ định đưa đồ rồi đi luôn nhưng chị ấy cứ say mê giới thiệu cho tôi về những thành quả chị đạt được gần đây.

Tôi ngồi im lặng nghe, tất nhiên tôi cũng muốn nghe chị nói thật nhiều, muốn ngắm nhìn chị, lần này đi có thể sẽ chẳng có ngày trở về.

Tiểu Hân kể: “Lúc đầu bọn chị chỉ định quyên góp tiền thông qua hoạt động bán hàng từ thiện để giúp đỡ những người lang thang ăn xin trong thành phố có thể qua được mùa đông lạnh giá này, nhưng sau khi liên hệ được với một số doanh nghiệp hảo tâm, mọi người đã quyết định đưa ra một phương án hay hơn. Đó là công ty cùng với các doanh nghiệp kia sẽ đóng góp lập thành quỹ từ thiện, hiện đang lập kế hoạch xây dựng một viện dưỡng lão và một cô nhi viện trong tỉnh. Chúng ta sẽ tiếp nhận những người già cả ốm đau, trẻ em tàn tật từ ngoại ô đến các thị trấn nghèo của tỉnh mình. Mấy hoạt động này trước kia đều do nhà nước chịu trách nhiệm, nhưng mấy năm gần đây ngày càng nhiều lực lượng nhân dân đứng ra đảm nhiệm thông qua việc thành lập các cơ quan từ thiện, đây cũng là xu hướng phát triển của sự nghiệp giúp đỡ những người nghèo khó, ốm yếu.”

Tôi nhướn miệng cười, chị gái của Trương Tiểu Cường tôi đúng là một người tốt.

Cùng là hạt của một cây, hạt sống dưới ánh mặt trời sẽ mãi xanh tốt um tùm, còn hạt sống thiếu ánh nắng chỉ có thể cố gắng để sống sót là tốt lắm rồi.

Tôi hỏi: “Chị Tiểu Hân này, để làm được việc lớn như vậy thì quỹ phải vận động nhiều tiền lắm nhỉ? Liệu có nhiều doanh nghiệp sẵn sàng đóng góp đến thế không?” Tôi nghĩ nhà mình giờ có đến 50 tệ để làm ăn cũng chẳng dễ dàng gì, giờ chị lại tìm kiếm những kẻ sẵn sàng bỏ không một khoản tiền khổng lồ thế chẳng phải là quá khó hay sao?

Tiểu Hân nói: “Có rất nhiều công ty, đặc biệt là những thương hiệu nổi tiếng quốc tế hàng năm đều dự trù một khoản ngân sách lớn cho quảng cáo, chỉ cần trích một phần từ ngân sách đó là đủ để duy trì một hoạt động từ thiện rồi. Họ không làm việc tốt không công, các doanh nghiệp sẽ dùng số tiền này để làm các hoạt động công ích có tầm ảnh hưởng của xã hội, những hoạt động này thậm chí còn đem lại hiệu quả tuyên truyền cao hơn nhiều so với quảng cáo, đó là cách gây dựng công danh rất tốt đối với họ. Lần này mục tiêu chính trong phương án của bọn chị là những doanh nghiệp quyên góp hàng đầu, chúng ta sẽ có tiền để làm việc thiện còn họ sẽ được vinh danh tên tuổi công ty mình. Ai cũng đạt được mục đích cả, mỗi viện dưỡng lão và trẻ mồ côi đều do những doanh nghiệp tổ chức làm công tác quyên góp. Lần trước, hội thảo giới thiệu và tuyên truyền việc quyên góp do mấy doanh nghiệp đóng góp ngân sách trong quỹ đứng ra tổ chức đã mời doanh nghiệp đóng góp ngân sách trong quỹ đứng ra tổ chức đã mời những doanh nghiệp lớn trong tỉnh đến tham gia. Hội thảo công bố những dự án sẽ được xây dựng cũng như quy hoạch xây dựng trong thời gian tới, và nó đã thu hút được thêm nhiều những nhà hảo tâm tham gia quyên góp.”

Tôi thốt lên tán thưởng chị: “Đúng là sáng kiến tuyệt vời! Không phải mất tiền túi mà vẫn được cái danh, đúng là biết tính toán!”

Những công ty đầu tư ban đầu gọi là “nhà trẻ”. Trời đất! “nhà trẻ” mà dùng 50 tệ để làm thì đúng là lừa đảo, nhưng nếu dùng 100 nghìn tệ thì đúng là một chính sách thương mại.

Tôi lại hỏi: “Nhưng có dễ dàng tìm được “nhà trẻ” không chị?”

Chị tủm tỉm cười: “Số tiền ban đầu đã có rồi, một chi nhánh của công ty xuyên quốc gia đã đầu tư 6 triệu tệ vào quỹ để khởi động cho ngân sách,

hiện nay một triệu 500 nghìn tệ đã được sử dụng cho các chương trình rồi.”

Tôi kinh ngạc thốt lên: “Nhiều thế cơ ạ? Chúc mừng chị Tiểu Hân!” Chị không làm kẻ lừa đảo quả là phí phạm.

Khuôn mặt Tiểu Hân ửng hồng: “Thực ra, xoay được tiền đầu tư thuận lợi như vậy ngoài phương án hoàn hảo mà bọn chị đưa ra, còn nhờ bạn trai chị là giám đốc marketing của công ty này, anh ấy cũng cố gắng thuyết phục khắp các ban ngành trong công ty cuối cùng mới được phê chuẩn đây ... Tất nhiên may mắn hơn nữa là nhờ một ông Chủ tịch rất quan trọng đến từ một công ty xây dựng đã quyên góp phần lớn vật liệu xây dựng. Hiện nay công ty ông ta đảm nhận cung cấp vật liệu cho các công trình từ thiện với giá thấp hơn giá gốc rất nhiều. Cách đây mấy ngày, họ đã kết thúc công việc thi công cải tạo những căn nhà bỏ không tại mấy thị trấn thành các viện dưỡng lão, những nhân viên quản lý được tuyển ngay trong vùng đó đã bắt đầu đi làm ngày hôm qua rồi đây.”

Hóa ra, chị Tiểu Hân đã dùng mối quan hệ tình cảm này. Tôi nghĩ nó không đáng chút nào, nếu để kiếm tiền cho bản thân mình thì lợi dụng quan hệ này còn được chứ ai lại đi làm lợi cho quảng đại quần chúng thế bao giờ. Không thể nói rằng vì mình hảo tâm làm việc tốt mà đã hoàn hảo, nếu có chút sai sót thế nào cũng có kẻ đay nghiến mình.

Tôi bỗng cảm thấy có chút gì đó bất an nhưng không thể nói ra được nó là cái gì.

Chị Hân quay màn hình máy tính xách tay sang phía tôi: “Tiểu Cường, em xem này, đây là hình ảnh để trình chiếu cho đại biểu các doanh nghiệp trong hội thảo giới thiệu dự án, em xem đủ sức thuyết phục chưa, có gì thì đóng góp ý kiến cho chị nhé!”

Chị lật từng trang một cho tôi xem, mấy vấn đề về chiến lược phát triển, hệ thống vận hành, bản thiết kế quy hoạch tôi chẳng hiểu gì lắm, chỉ có mấy cái tên của những nơi tôi quen thuộc như Tam Thủy, Thất Bình ... cũng được quy hoạch trong các công trình từ thiện của họ. Phía sau là một số hình ảnh chụp được, viện dưỡng lão đầu tiên được xây dựng trên khung cảnh rất dễ chịu. Mấy cụ già không nơi nương tựa và các chiến sỹ tàn phế mới được nhận vào viện dưỡng lão đây ắp những nụ cười rạng rỡ hạnh phúc trên khuôn mặt. Bỗng tôi nhìn thấy một khuôn mặt rất quen, trong tấm ảnh có chụp một người giống hệt chú Bảy tôi, lật tiếp trang sau còn có ảnh phóng to, chính xác là chú Bảy, lật thêm vài trang nữa, tôi thấy rất nhiều những

khuôn mặt thân quen, toàn người ở thị trấn Tam Thủy.

Tay tôi bỗng lạnh cứng lại, tôi hỏi chị: “Chị Tiểu Hân, chị chụp mấy tấm ảnh này ạ?”

Chị ấy bảo tôi: “Không phải chị, đó là những bức ảnh công ty công trình xây dựng đó cung cấp cho chị đấy. Em đừng có chê, ảnh chụp và phương án giới thiệu đều rất chuyên nghiệp, không kém chút nào so với công ty quảng cáo của chúng ta làm đâu.”

Tôi lại hỏi: “Công ty xây dựng đó tên là gì hả chị?”

Chị Tiểu Hân đáp: “Đó là công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên.”

Đầu tôi ong lên, mồ hôi vã ra trên mặt, tôi lắp bắp nói: “Chị Tiểu Hân, em sợ là chị bị bọn họ lừa rồi.”

Tiểu Hân tái mét mặt, chị ấy vội hỏi tôi: “Nghĩa là sao cơ?”

Cửa phòng bị đẩy đổ “uỳnh” một tiếng, mấy cảnh sát xông vào, trong số họ có một người đi đến trước mặt Tiểu Hân và hỏi: “Chị là Lâm Tiểu Hân phải không?”

Tiểu Hân ngơ ngác trả lời anh ta: “Vâng, tôi là Lâm Tiểu Hân đây.”

Viên cảnh sát đó mặt lạnh như tiền thông báo: “Chúng tôi nhận được thông báo rằng chị và công ty TNHH xây dựng Hữu Nghiên đã cấu kết lợi dụng hoạt động từ thiện để mưu lợi, mời chị đi theo chúng tôi.”

Tôi chạy lại chặn trước mặt họ phân bua: “Chắc chắn là có hiểu nhầm ở đây, chị ấy không phải là người xấu, chị ấy cũng chỉ bị lừa thôi.”

Vị cảnh sát đó vẫn lạnh lùng đáp: “Cô ta xấu hay tốt không phải do tôi quyết định, mà là do luật pháp.”

Anh ta liếc xéo Tiểu Hân bằng một con mắt rồi bảo: “Tôi ghét nhất những kẻ núp dưới danh nghĩa làm từ thiện để hành nghề lừa đảo.”

Tôi chạy theo họ ra đến cửa, nhìn chị Tiểu Hân bị họ dẫn lên xe nổ máy rồi xa dần. Tôi cứ một mình cô độc tiến theo hướng con đường nơi họ đã đi. Từ trước đến nay trong mắt tôi chị Tiểu Hân chẳng khác gì một người bạn thân, một người bạn tuy không cùng một thế giới mà lại rất hiểu nhau. Nhưng khi

này lúc chị bị cảnh sát giải đi tôi mới nhận ra rằng tôi lo lắng cho chị biết nhường nào, tôi vẫn luôn đè nén chôn giấu tình cảm của tôi dành cho chị. Tôi đã từng nghĩ rằng mình không cần tình thương yêu ấy, nhưng khi này tôi đã hiểu ra tất cả, có một thứ mà mọi vật trên thế gian này đều không ngăn trở được, ấy là tình cảm máu mủ ruột rà.

Vậy mà lũ khốn ấy, chúng đã có nhiều tiền đến thế rồi nhưng lòng tham vô đáy, đến một người lương thiện như chị chúng cũng không tha sao?

Từ trước tới nay, tôi như con gián sống ẩn dật trong bóng tối, nếu bị người ta đánh đuổi tôi có thể ẩn náu khắp nơi.

Nhưng đến lúc này, tôi đã không thể lẩn trốn nữa, tôi phải lao ra để đấu tranh vì những người thân yêu của mình.

Tôi, Trương Tiểu Cường, mạnh mẽ hơn nhiều so với những gì mọi người tưởng tượng.

CHƯƠNG 84

Tôi ngồi lại trên chiếc ghế đá bên đường, lúc này cần nhất là sự bình tĩnh, không thể để tình cảm làm u mê đầu óc. Muốn điều tra cho ra gốc rễ căn nguyên câu chuyện thì cách tốt nhất là đến hỏi cảnh sát, mà cảnh sát mà tôi quen biết nhất chính là Lưu Dĩnh.

Tôi đến trước cửa đồn cảnh sát, lần trước tôi đến đây là lúc diễn ra hội nghị tuyên dương thành tích của tôi. Lần này tôi chỉ đứng đợi ở cửa vì tôi cảm thấy đi vào đồn cảnh sát là hay xui xẻo, tôi dán mắt vào cánh cổng bỗng có người đứng sau gọi tên tôi: “Trương Tiểu Cường, cậu làm gì ở đây vậy?”

Tôi quay lại và nhận ra chính là Lưu Dĩnh, chị ta có vẻ khá ngạc nhiên về tôi: “Sao mà cứ lăm la lăm lét thế hả? Hay định đến cục cảnh sát hành nghề lừa đảo đây?”

Nếu là lúc khác thì thế nào tôi cũng tìm ra lí do gì đó để chơi xỏ chị ta, nhưng hôm nay đang phải đi cầu cạnh nên tôi đành ngọt nhạt. Tôi nở một nụ cười rạng rỡ thuần khiết trên khuôn mặt rồi nói với Lưu Dĩnh: “Cảnh sát Lưu, lần này em đến là tìm chị đây.” “Tìm tôi?” Lưu Dĩnh thấy hơi kỳ lạ.

Tôi cúi đầu, nheo đôi lông mày và nhỏ giọng nói: “Cảnh sát Lưu, đêm qua em không tài nào ngủ được, chỉ toàn nghĩ đến câu chuyện chị kể với em. Xung quanh chúng ta đầy rẫy những kẻ xấu như Lý Dương và bà Lý, tội ác của chúng ngập trời, trước kia em vẫn nghĩ việc đó chẳng liên quan gì đến em, nhưng chính đêm qua một cảm giác mãnh liệt về trách nhiệm đối với xã hội đã chiếm lĩnh tâm hồn em, em bỗng như được giác ngộ. Chính vì cuộc sống này có quá nhiều người mang tư tưởng bàng quan như em nên kẻ xấu ngày càng lỏng hành, vì thế tuy trước kia em có làm một số việc không hay lắm nhưng lần này em quyết tâm kết hợp chặt chẽ cùng chị để chung sức chống trả lại bọn người gian ác kia, như vậy cũng coi như linh hồn em được cứu rồi.”

Tôi hát mạnh đầu ngẩng cao lên, một Trương Tiểu Cường khí phách oai phong xuất hiện trước mặt Lưu Dĩnh. Chị ta nhìn tôi bằng con mắt hoài nghi nên tôi càng nhìn Lưu Dĩnh chân thành hơn.

Và rồi Lưu Dĩnh đã cảm động, chị ta bảo tôi: “Trương Tiểu Cường, bấy nay tôi luôn có thành kiến với cậu, tôi đã đánh giá sai về cậu, được, vậy chúng ta sẽ cùng nhau đối phó với băng đảng của bọn khốn Lý Dương nhé!” Tôi nhìn Lưu Dĩnh bằng ánh mắt kiên định nhưng trong lòng thầm bảo: “Đất nước

mình toàn sử dụng những cảnh sát ngốc nghếch như chị thì trị an không kém mới lạ.”

Lưu Dĩnh vui vẻ nói với tôi: “Mấy hôm nay tôi đã thu thập được những tài liệu liên quan đến công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên, hay chúng ta cùng đi xem nhé!”

Tuy trong lòng không muốn chút nào nhưng tôi vẫn theo chân Lưu Dĩnh vào cục cảnh sát, chị ta dẫn tôi đến phòng làm việc của chị ta rồi lôi một đồng tài liệu trong ngăn kéo ra bảo tôi: “Thật ra đây không còn là một vụ án nhỏ nữa rồi, nó liên quan đến rất nhiều mặt nên cục cảnh sát đã thành lập một tổ chuyên án phụ trách vấn đề này.”

Lưu Dĩnh thông báo cho tôi một số tình hình mà trước mắt họ đã nắm được. Công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên đã thành lập từ rất lâu nhưng trên thực tế lại không làm gì cả. Lần này tham gia bỏ thầu, bọn chúng đã tạo ra những con số giả để chứng minh tiềm lực kinh tế của mình nên mới đủ tư cách tham gia. Nếu bọn chúng giành được gói thầu bằng con đường phi pháp thì sẽ lập tức cuồn lấy khoản tiền đầu tiên của gói thầu.

Tôi ngồi im lặng lắng nghe Lưu Dĩnh nói, thật ra mấy thứ chị ta kể ra đâu tôi cũng đoán ra gần hết rồi. Lý Dương đã rất thông minh, bà ta đồng thời cho cả hai công ty dưới quyền mình tham gia bỏ thầu, nếu thành công bằng con đường phi pháp thì dùng chính công ty ma kia cuồn tiền, còn nếu gặp sự cố gì thì bà ta sẽ rũ bỏ sạch trách nhiệm. Kỳ thực, bà ta vẫn còn chuẩn bị một hướng đi khác, đó là hối lộ Trưởng phòng Lưu. Nếu mọi việc êm xuôi bà ta sẽ dùng công ty mình đứng tên nhận dự án này thì bà ta vẫn cứ lời lớn. Chẳng qua cuối cùng có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tôi và Tiểu Thuý đã vô tình tham gia vào câu chuyện và cùng với sự cố tiền giả đã làm hỏng âm mưu của bọn chúng đồng thời buộc bà ta dấn thân vào con đường phạm tội.

Tôi không mấy lưu tâm đến những vấn đề đó, cũng may Lưu Dĩnh đã bắt đầu nói đến vấn đề mà tôi quan tâm, chị ta kể: “Thật ra công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên không chỉ có hành động lừa đảo một lần. Thời gian trước họ còn kết hợp với phía công ty các cậu xây dựng một quỹ công ích nhưng họ đã tạo ra rất nhiều tư liệu giả mạo để đi lừa các doanh nghiệp khác quyên góp tiền.”

Tôi vội hỏi Lưu Dĩnh: “Vậy đến nay họ đã lừa tổng cộng bao nhiêu tiền rồi? Còn công ty chúng tôi đã hợp tác với họ liệu có bị liên can không?”

Lưu Dĩnh đáp: “Chỉ có một doanh nghiệp bị bọn chúng lừa một khoản tiền lớn. Lúc đầu bọn chúng định lợi dụng khoản tiền quyên góp lớn này để thu hút càng nhiều sự đóng góp khác, nhưng sự việc vừa mới bắt đầu thì có người phát giác nên chưa tích lũy được gì nhiều, nhưng khoản kinh phí đầu tiên đã bị bọn chúng cuồn rồi. Một giám đốc phụ trách vấn đề này ở công ty các cậu vừa bị triệu tập đến để thẩm vấn. Chúng tôi vẫn chưa có kết quả gì, tạm thời chưa có chứng cứ xác thực nào chứng minh cô ta có tham gia hoạt động lừa đảo này, nhưng xảy ra sự cố lớn đến vậy chắc cô ta cũng phải chịu trách nhiệm. Hình ảnh công ty các cậu cũng bị ảnh hưởng lớn, nghe nói công ty bỏ khoản tiền quyên góp đầu tiên kia còn đòi truy cứu trách nhiệm đối với công ty cậu.”

“Các chị có bắt nốt người giám đốc phụ trách việc đó của công ty em không?” Tôi dò hỏi Lưu Dĩnh.

Chị ta trầm ngâm một lát: “Có lẽ là không, vì không có chứng cứ nên chúng tôi không thể bắt người tùy tiện được.”

Tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, hoá ra chị không bị bắt, vậy thì những chuyện khác chẳng có nghĩa lý gì, tôi chẳng thêm quan tâm công ty có tổn hại tiền hay ảnh hưởng đến hình ảnh không, miễn là chị bình an vô sự là được rồi.

CHƯƠNG 85

Chị không bị làm sao, vậy thì tôi cũng chẳng dùng dằng ở đây làm gì nữa. Tôi nói: “Cảnh sát Lưu, em còn có chút việc, em đi trước đây.”

Lưu Đình chẳng hiểu tôi định giở trò gì nữa, tôi quay ra làm cái mặt hề với chị ta rồi rời khỏi sở cảnh sát. Mụ nha đầu này chắc phải bức mình lắm đây, nhưng đâu có vấn đề gì, tôi còn phải đi xem tình hình chị tôi thế nào đã.

Vừa ra đến cửa tôi nhìn thấy trước có một dáng người trông rất quen, hoá ra là chị. Tôi sung sướng định chạy lên phía trước hỏi chuyện chị thì bỗng thấy một người đàn ông đi bên chị, cả hai đều cúi gằm mặt bước đi, chẳng ai nói với ai lời nào.

Tôi cứ lẻo đẻo đi theo sau họ từ xa, khi hai người rẽ sang ngã tư tôi nhìn thấy mặt người đàn ông đi cạnh chị, trông quen quen, và tôi chợt nhớ ra đó chính là bạn trai chị, tôi đã nhìn thấy anh ấy trên tấm ảnh ở bàn làm việc của chị.

Tôi thấy trong lòng trào dâng một nỗi tủi thân, bọn bằng tuổi tôi trong thị trấn, đứa nào có chị gái chưa lấy chồng thì tự hào lắm vì chốc chốc lại kiếm được một món hời lớn từ anh rể tương lai, còn anh rể tôi thì chẳng biết đến sự tồn tại của ông em vợ tiềm năng này.

Họ vẫn im lặng một cách kỳ lạ, tôi nhớ lại hôm đó chị đã kể với tôi món tiền hỗ trợ đầu tiên trong hoạt động từ thiện của chị là do công ty bạn trai chị ủng hộ. Xảy ra sự việc lớn này chắc anh ấy cũng phải chịu rất nhiều áp lực nhưng chẳng lẽ người đàn ông này lại định đổ trách nhiệm với những sai lầm ấy lên đầu chị tôi sao?

Lại qua một con phố nữa, họ dừng lại, nhìn nhau nhưng vẫn không nói một lời, bỗng người đàn ông quay đầu bỏ đi về phía trái con đường.

Tôi đã đến rất gần phía sau chị, thấy chị tôi như một kẻ mất hồn, tôi thấy lòng mình xót xa, ông anh rể không xứng đáng này lại nỡ đối xử với chị của Trương Tiểu Cường như thế ư?

Và tôi chạy đuổi theo hướng của anh chàng kia, chạy đến gần anh ta tôi lớn tiếng gọi: “Này!” Anh ta vẫn bước tiếp không hề có phản ứng gì.

Tôi đuổi đến tận nơi, vỗ vỗ sau lưng, anh ta giật mình quay lại, đây là lần đầu tiên tôi tiếp cận gần với anh ta thế này. Đó là một khuôn mặt điển trai,

khí chất nho nhã, nếu như lúc bình thường chắc chắn tôi sẽ cảm thấy vô cùng tự hào về ông anh rể này, nhưng hôm nay tôi chỉ cảm thấy một cảm giác đáng ghét không biết diễn tả thế nào. Trông bộ dạng anh ta thật thảm hại, tôi không kìm nén nổi sự phẫn nộ của mình bèn cho anh ta một cú đấm giữa mặt, bị tôi tấn công mạnh quá anh ta suýt ngã ngửa. Tôi lại ra một đòn nữa nhưng anh ta kịp thời né tránh, tôi ra một đòn tiếp theo, anh ta không thêm tránh nữa mà trả lời tôi bằng một cú giáng trời, dường như anh ta muốn trút hết cơn thịnh nộ lên tôi không bằng, dần dần tôi không chống đỡ lại nổi anh ta.

Tôi âm thầm than thở, tôi vốn nghĩ tên tiểu tử trông nho nhã thế này chắc không biết đánh nhau hoặc nếu có biết đánh thì lúc này cũng đang bị nổi dàu vò trong lòng làm cho rã rời nên không thể lấy tôi ra đánh túi bụi như trút đau khổ thế này. Nhưng tôi đã coi nhẹ con người khi thoái trào thường có hai trạng thái, một loại tay đánh miệng chửi, một loại lồng lộn lên như sư tử, mà rõ ràng tôi đã gặp phải loại thứ hai.

Thêm vài chiêu nữa, tôi đã sơ hở bị hấn đánh ngã, tôi lăn trên mặt đất để tránh đòn, hấn vẫn không tha cho tôi. Mặc dù chẳng còn sức lực đâu mà đuổi đánh tôi nữa.

Cuộc sống hiện đại ngày nay thật nhiều áp lực nên cần tìm một số việc khác để xả ra, đánh người chính là một phương pháp giải tỏa hiệu quả, vì bạn có thể chuyển tất tậ những áp lực của mình sang kẻ bị đánh.

Tôi gượng được dậy đang định bỏ chạy thì nhìn thấy Tiểu Hân đã đến chỗ chúng tôi từ lúc nào, anh ta nhìn thấy Tiểu Hân nên không còn ra tay nữa mà cứ đứng như trời trồng ở đó.

Tiểu Hân nói: “Tần Hạo Vĩ, em biết trong lòng anh có nhiều chuyện không hài lòng, đúng vậy, anh đã luôn nhắc nhở em phải cẩn thận với công ty xây dựng đó, nhưng em lại vội vã cuốn vào cuộc. Em biết anh đã phải gánh chịu nhiều áp lực, chuyện xảy ra lần này cũng ảnh hưởng nhiều đến hình ảnh công ty anh, nhưng cái giá em phải trả cũng đâu có nhỏ? Công ty bố em cũng vì thế mà uy tín bị lung lay, còn em thì phải gánh chịu sự hổ thẹn trước anh.”

Tiểu Hân cúi gằm mặt nói trong đau khổ: “Anh chịu nhiều thiệt thòi, nhiều áp lực như thế sao anh không trực tiếp nói với em mà lại đến đây trút giận lên bạn em?”

Chị ngẩng lên nói với Tần Hạo Vĩ: “Chúng ta chia tay đi!”

Tay Tần Hạo Vĩ này vẫn nhất định không hé răng nói một lời, tôi nhìn thấy nỗi đau khổ dày vò trên khuôn mặt anh ta, nhưng nỗi khổ và day dứt trong lòng tôi nào có kém gì. Tôi biết mình đã gây họa, thực ra căng thẳng giữa Tiểu Hân và anh ta không nghiêm trọng như tôi tưởng, có lẽ chỉ cần bình tĩnh lại một chút là mọi việc sẽ ổn cả, vậy mà tôi lại tưởng mình thông thái lắm xông vào đánh người ta, không ngờ làm mọi chuyện rối tung lên thế này.

Tần Hạo Vĩ không hề giải thích, chỉ lặng lẽ bỏ đi, tôi rất muốn kéo anh ta lại và nói: “Anh đúng là một thằng ngốc, chị ấy chỉ muốn anh làm lành thôi, anh không thể bỏ đi như thế được!” nhưng tôi lại không mở mồm ra nói, cứ đứng nhìn anh ta thất thểu bỏ đi như một con gà chọi thua trận.

Nước mắt Tiểu Hân rơi lã chã, chị ấy quay người bỏ đi, chỉ có điều lần rời đi này càng tuyệt vọng hơn.

Tôi cứ lặng lẽ theo gót chị, bỗng chị dừng bước nói: “Trương Tiểu Cường, chị muốn yên tĩnh một mình, em đừng theo chị nữa.”

Ai cũng tưởng rằng mình là một chuyên gia pha rượu, đều muốn đem mọi hương vị ngon ngọt của cuộc sống này lắc thành một ly cốc tai thật ngon, nhưng đến cuối cùng bạn mới phát hiện ra rằng thứ mình lắc nên chỉ là một ly rượu đắng.

CHƯƠNG 86

Lúc tôi rệu rã trở về đến nhà trời đã nhá nhem tối, con đường này mất nhiều thời gian của tôi quá. Tứ Mao, Tiểu Thuý và bố con Ngô Đại Thành đã đợi sẵn tôi ở phòng mẹ.

Tứ Mao nói: “Tiểu Cường, cậu làm mọi người lo lắng, đi mãi không về, bọn mình đều lo cậu xảy ra chuyện gì rồi. Mẹ cậu mấy lần định đi tìm cậu nhưng mọi người đều ngăn lại, may quá cuối cùng cậu cũng đã trở về nếu không bọn mình sắp phát điên lên mất.”

Tôi cố gắng kìm nén nỗi buồn trong lòng và gượng cười nói với mọi người: “Vừa rồi mấy đồng nghiệp ở công ty biết mình đi nên họ mời mình một bữa chia tay, họ khách sáo quá gọi bao nhiêu là món, vì vậy mới mất nhiều thời gian thế.”

Tiểu Nguyệt tò mò hỏi: “Hoá ra Tiểu Cường đã ăn rồi à? Mọi người thấy trời tối rồi chắc hôm nay cũng chưa đi được nên mua rất nhiều đồ ăn đang chuẩn bị cùng nhau ăn bữa tối cuối cùng, mọi người cứ cố đợi anh rốt cuộc anh lại ăn rồi, thật phụ lòng quá.”

Họ cùng vào bàn ăn, lúc này tôi mới phát hiện ra trên bàn bày kín thức ăn, còn có cả một chai rượu. Họ đã ngồi vào chỗ, tôi chỉ còn biết ân hận, nói dối thế nào không nói lại bảo mình ăn rồi, tôi đang chần chừ không biết có nên lại chỗ họ hay không.

Mẹ bảo: “Tiểu Cường, lại đây ngồi!”

Tôi vụt ngẩng đầu lên, xoay 45 độ nhìn lên trần nhà, một chất lỏng âm ẩm chảy qua tim tôi, đó là giọt nước mắt suýt rơi xuống từ khoé mắt tôi. Mẹ, người mẹ duy nhất của con, mẹ yêu quý nhất trên đời của con, chỉ có mẹ là tâm lý nhất, hiểu nỗi lòng con nhất, tôi nhìn mẹ mà lòng rạn vỡ ngời hạnh phúc.

Mẹ nói: “Hôm nay là một ngày buồn bã, chúng ta có thể ngồi bên nhau ăn bữa tối cũng chính là đêm cuối cùng của chúng ta ở thành phố này, mọi người hãy thật vui vẻ ăn uống no say nhé!”

Ánh mắt mẹ chuyển sang tôi: “Tiểu Cường, con đã ăn nhiều thế rồi, ăn nữa sợ lại bị đầy bụng, vậy con ngồi nhìn mọi người ăn nhé.”

Mẹ với tay thu luôn bát đĩa trước mặt tôi, tôi đau lòng nhìn mẹ: Con có đúng là con trai của mẹ không? Có thật là con không phải được nhặt về không? Sao mẹ lại đối xử với con như vậy?

Ngô Đại Thành rót cho mỗi người một chén rượu, tất nhiên là ngoại trừ tôi, họ cùng ly chan chát. Tôi ngồi ngắm những món ăn trên bàn, toàn những món tôi thích nhất, mùi thơm cứ thế xức lên mũi tôi.

Tôi lại một lần nữa ngẩng đầu lên, xoay 45 độ nhìn lên trần nhà, có một thứ chất lỏng âm âm chảy qua tim tôi, ấy chính là nước miếng của tôi.

Cả đêm, chúng tôi cố gắng gạt bỏ mọi chuyện buồn, tìm mấy chủ đề vui vẻ để bàn tán. Ngô Đại Thành, Ngô Tiểu Nguyệt và Tiểu Thuý đều không về nhà, tất cả chen chúc trong hai căn phòng chật chội của chúng tôi.

Tôi ngủ trong trần trọc vì trong lòng là nỗi xấu hổ với chị, nếu muốn mọi khúc mắc giữa chị và Tần Hạo Vĩ được xoá bỏ thì cách tốt nhất là điều tra vạch mặt trắng đen hành vi lừa đảo của công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên. Tôi đoán chắc bên cảnh sát họ cũng sẽ dốc sức điều tra cho ra chuyện này. Tuy lần này chịu trách nhiệm đưa mẹ và mọi người về thị trấn Tam Thuỷ nhưng tôi cũng định tìm ra mấy đầu mối khác, tôi vẫn nhớ mấy người quen trong bức ảnh tuyên truyền, nhờ thế tôi có thể điều tra rốt cuộc ai đã cho họ tiền để diễn vở kịch này.

Ngày hôm sau, chúng tôi bắt chiếc xe khách đường dài về thị trấn Tam Thuỷ, bố con Ngô Đại Thành cũng muốn đến thị trấn tôi ẩn náu một thời gian. Thị trấn tôi tương đối khó khăn về kinh tế nhưng bù lại được đất đai rộng rãi, cũng đã có mấy công ty kinh doanh địa ốc dự định đến thị trấn tôi xây dựng chung cư giá cao, nhưng cuối cùng họ đều từ bỏ cả, vì hầu hết dân ở thị trấn tôi thu nhập cả đời cũng chẳng đủ chi cho họ mua một đồng gạch và vữa để xây nên căn phòng, thế nên họ lại quyết định trở lại thành phố xây căn hộ. Người thành phố có điều kiện kinh tế, tiết kiệm cả đời cũng đủ mua nhà cho họ.

Vừa về đến nhà tôi liền kiểm cơ lĩnh đi luôn, tôi rảo bộ trên con phố của thị trấn, đã rời xa nơi này một thời gian nhưng với tôi những con đường mòn bùn lầy ở thị trấn gần gũi hơn nhiều so với đại lộ rộng rãi trong thành phố. Những cây cỏ dại bên đường cũng có sức sống hơn những khóm hoa trên thành phố được cắt tỉa gọn gàng.

Đến cửa nhà chú Bảy, tôi gọi lớn: “Chú Bảy! Chú Bảy ơi!”

Chú Bảy thò đầu ra khỏi căn phòng nói với tôi: “Tiểu Cường, về bao giờ thế?”

Tôi hồ hởi đáp: “Chú Bảy, cháu vừa về đến nơi là sang thăm chú luôn đây.”

Tôi cố gắng ép giọng xuống thấp, làm cho giọng nói của tôi nghe có chút thương cảm, như thế sẽ có tình cảm hơn. Tôi ngẩng đầu nhìn chú Bảy xúc động, trong ánh mắt như có một giọt lệ long lanh.

Chú Bảy trề môi nói: “Tiểu Cường, chú Bảy của mày chẳng phải một diễn viên chắc, không cần phải cố tình làm ra vẻ thế đâu.”

Tôi khẽ thở dài, đành thu gom đóng tình cảm ấp ủ bấy lâu, xem ra trước mặt giới chuyên nghiệp không nên múa rìu, cho dù chú chỉ là một người đóng vai phụ.

Tôi hỏi chú: “Chú Bảy, bữa trước chú có tham gia diễn trong một bộ phim tuyên truyền hoạt động công ích phải không?”

Chú ngạc nhiên nói: “Tiểu Cường, sao cháu biết vậy?”

Chú bỗng hơi xấu hổ nói: “Khó có cơ hội làm một việc tốt, không ngờ tin tức đã lan nhanh đến thế rồi sao?”

Tôi lại hỏi: “Tìm các chú để bấm máy có phải công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên không ạ?”

Chú không hiểu bèn nói: “Chú không biết công ty xây dựng gì.”

CHƯƠNG 87

Tôi ngạc nhiên nhìn chú Bảy.

Chú bảo tôi: “Mày có nhớ thằng khốn Tiểu Huy ở thị trấn mình không?”

Tôi lắc đầu, thị trấn tôi chỗ nào chẳng có thằng khốn, làm sao tôi nhớ hết được tất cả mọi người.

Chú Bảy nói với tôi: “Nó là con trai nhà Trịnh Đại Bác ở phía Đông thị trấn ấy! Trịnh Đại Bác lại là kẻ thật thà hiếm thấy ở thị trấn.”

Tôi vẫn cứ lắc đầu, người thật thà làm sao có thể để lại ấn tượng gì cho người khác chứ? Tôi chỉ nhớ được con trai nhà ông Chủ tịch thị trấn, nhà ông bí thư, và những nhà giàu có trong thị trấn. Mẹ vẫn nói, nếu gặp được người có tiền có quyền thì phải biết nịnh bợ họ, nếu chúng không thêm đề ý đến mình thì mình mới chửi sau lưng chúng là lũ lợi dụng quyền thế mà ức hiếp người khác hay lũ giàu có mà bất nhân, tất nhiên là khi gặp chúng thì vẫn phải cười tươi để phòng ngừa chúng báo thù lại mình.

Chú Bảy cố tìm xem có sự kiện gì to tát để đánh thức trí nhớ của tôi, chú nghĩ vắt óc nghĩ mãi rồi nói: “Mày chắc chắn đã gặp nó rồi, nhưng lúc đó mày mới bảy tuổi nên dễ có lẽ đã quên mất, hồi đó hình như nó đến vay tiền mày để mua một miếng bánh nướng.”

Tôi à lên: “Hoá ra là thằng oắt đó ạ!” Làm sao tôi có thể quên được nó chứ? Đó chính là món tiền tôi tích góp lại mỗi khi cô Năm làm ăn được cho tôi.

Tôi hỏi chú Bảy: “Thằng đó làm sao hả chú?”

Chú nói: “Hôm đó thằng oắt ấy đến chụp ảnh chú, chú còn giúp nó tìm một đoàn người làm diễn viên quần chúng.”

Chú cười kể: “Cái trường quay ấy lớn thật đấy, chú mày mất mấy ngày mới triệu tập đủ hộ nó dàn diễn viên quần chúng, những người làm công tác nghệ thuật như chúng ta là cứ hay nhiệt tình như vậy.”

Tôi lại hỏi: “Thằng Tiểu Huy đó bây giờ đang ở đâu ạ?”

Chú có vẻ khó xử nói: “Cái này thì chú chịu.”

Tôi cứ cố dò hỏi nhưng chú không chịu nói, tôi đành thở dài.

Chú Bảy an ủi tôi: “Tiểu Cường, mày cũng biết chú Bảy mày là người sống có trước có sau, lại coi trọng nhất là chữ tín, chú đã hứa với Tiểu Huy là không tiết lộ hành tung của nó nên chú không thể nói được.”

Chú lại bảo tôi: “Tiểu Cường, mày nên cảm thấy tự hào vì có một người chú như thế này mới đúng chứ.”

Tôi nhìn chú bằng cái nhìn cảm động: “Chú Bảy, đúng vậy, cháu cảm thấy vô cùng cảm động vì có một người chú biết giữ chữ tín với người khác.”

Tôi ngắt câu và rồi tiếp tục: “Năm nay người không giữ chữ tín nhiều quá, cháu nghe nói còn có người nói là giúp đỡ người khác tìm việc nhưng thực tế vừa lấy tiền phí nhà ở lại còn bớt xén tiền thù lao mà đáng ra người ta được hưởng.”

Tôi vừa nói vừa lắc đầu thở dài: “Thật ra chẳng nên chút nào!” Tôi dùng khoé mắt để quan sát thái độ của chú Bảy, bộ mặt chú như vừa bị người ta cho một đấm, nụ cười đặc chí khi nãy đã ngưng bật.

Tôi biết là tôi đã đoán ra được bảy tám phần, khi nãy nghe chú thuật lại câu chuyện tôi đã chẳng tin rồi, thì trấn tôi những người sẵn lòng nhiệt tình giúp đỡ người khác khi không được lợi lộc gì vẫn chưa được sinh ra đời.

Chú Bảy bảo: “Tiểu Cường, mày đừng có ăn nói hồ đồ, chú còn trông nom mày đến lớn đấy.”

Chú bắt đầu đánh vào tình cảm của tôi, tôi cười thầm, nếu không phải vì quá hiểu chú thì làm sao tôi có thể uy hiếp chú được chứ?

Tôi ghé tai chú nói: “Chú Bảy, lần này chú phải giúp cháu! Cháu cần tìm ra tung tích của Tiểu Huy.”

Chú khó khăn gật gật cái đầu: “Mày không được tiết lộ ra là chú bảo mày đấy!”

Tôi cười đáp: “Chú yên tâm, Tiểu Cường đâu phải là người như vậy.”

Chắc chắn là tôi sẽ không nói, tiết lộ là chú nói thì tôi cũng chẳng được lợi lộc gì, tôi lại hơi do dự, nếu thằng Tiểu Huy đó mua chuộc tôi bằng một số tiền lớn để tôi nói ra ai là kẻ đã tố giác hắn thì lúc đó kẻ cũng khó nói là tôi sẽ thế nào.

Ôi, thôi bỏ qua, làm người cũng nên có trước có sau một chút, đến lúc đó thì tôi sẽ chỉ nhận một chút phí giữ mồm giữ miệng của chú Bảy là tôi sẽ giúp chú giữ bí mật ngay!

Chú Bảy đưa cho tôi một tờ giấy, bên trên có ghi một dòng địa chỉ, chú bảo: “Chính là cái địa chỉ này đây, nhưng chú cũng không biết hiện giờ nó còn ở đây không. Lần trước nhận được tiền xong chú không còn liên lạc gì nữa.”

Tôi lật xem cái địa chỉ, một địa chỉ trong thành phố, tôi biết mình đang gần sự thật hơn một chút, đồng thời cũng tăng thêm một phần nguy hiểm.

Lại phải vào thành phố, vậy là lại phải nói dối một chuyện, tôi về nhà báo với mẹ: “Mẹ ơi, chị Vũ bên thị trấn Thất Bình báo vừa có hàng mới về nên muốn con đến xem, con phải qua xem có thể đưa về cho mẹ một cô con dâu không?”

Mẹ phấn khởi giục tôi: “Thế thì phải nhanh lên, chậm cái là người ta chọn hết mất hàng tốt, cái chuyện đại sự của cả đời thì không thể coi nhẹ được.”

Chợt mẹ bảo: “Không được, không được, phải để mẹ đi cùng con chuyện này! Mẹ phải giúp con chọn lựa.”

Tôi giật bắn mình vội xua tay nói: “Không cần đâu mẹ ạ, đây mới chỉ là vòng loại thôi, đợi đến vòng chung kết mẹ đến làm ban giám khảo là được rồi.”

Mẹ có vẻ hơi thất vọng nhưng cũng không phản đối nữa.

Tôi cáo từ bọn Tứ Mao, Tiểu Thuý và Tiểu Nguyệt nghe tôi bảo là phải đi xem mặt thì nhẩy cẳng lên đòi đi theo xem, tất nhiên tôi không thể đem theo hai con vịt giò này.

Thế là tôi bảo bọn nó: “Anh đồng ý đưa bọn em đi cùng, nhưng anh chỉ cho một đứa đi cùng thôi, hai đứa tự thương lượng với nhau đi!”

Ngay lập tức Tiểu Nguyệt nói: “Tất nhiên là cho em đi cùng rồi, con mắt thâm mý của em tuyệt vời mà em nhìn nhận vấn đề lại sâu sắc, đảm bảo anh có thể chọn được một người có đầy đủ các phẩm chất công dung ngôn hạnh mang về.”

Tiểu Thuý ghé tai tôi nói nhỏ: “Nếu anh đem Tiểu Nguyệt đi cùng đảm bảo anh sẽ bị hoa mắt, vì anh nhìn thấy Tiểu Nguyệt rồi thì nhìn cô nào cũng

thấy xinh.”

Tiểu Nguyệt không chịu lép vế nói: “Tiểu Thuý, cậu lại vừa nói xấu gì mình đây? Anh Tiểu Cường là một người thông thái, thế nào anh ấy cũng đưa tớ đi cùng.”

Hai con vịt giòi lại bắt đầu đôi co, bọn nó cãi nhau khiến tôi nhức đầu rối trí.

Tôi thở dài bảo: “Hai đứa cứ thương lượng trước cho ổn thoả đi rồi chọn ra một đứa đi cùng anh, còn đứa kia ở nhà với Tứ Mao!”

Hai đứa bỗng im bật, sau đó đùn đẩy cho nhau dốc sức khuyên đối phương đi cùng tôi đến thị trấn Thất Bình.

Tôi không nhịn nổi cười bảo bọn nó: “Thôi anh đi một mình vậy, hai đứa ở nhà nhé?”

Hai đứa gật đầu lia lịa.

CHƯƠNG 88

Tôi lại quay về thành phố, nhưng lần này không dám trực tiếp đi tìm Tiểu Huy, vì nó chắc chắn có quan hệ với hội của Lý Dương, mình tôi lao vào hang cọp coi như nộp mạng. Tôi lại nghĩ đến Lưu Dĩnh, tôi buộc phải lôi cảnh sát vào làm quân yểm trợ.

Tuy vậy lòng tôi vẫn còn đôi chút chần chừ, lần trước tôi đã hứa giúp chị ta rằng tôi sẽ dốc toàn tâm toàn lực giúp cảnh sát phá án, thế mà lúc nhìn thấy chị Tiểu Hân bình an vô sự tôi lặn không sủi tăm luôn, xem ra lần này lại đến tìm chị ta có lẽ chị ta sẽ bơ tôi ngay, mà đây lại là chuyện rất mất mặt, nó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến danh tiếng của tôi. Tôi thăm thở dài, vì chị tôi có thể làm bất kỳ việc gì, một chút tên tuổi bị hao hụt có đáng gì chứ? Thêm vào đó, tiếng tăm của tôi vốn đã chẳng hay ho gì, có tổn hại thì cũng chẳng tổn hại là bao nhiêu.

Tôi đến cửa cục cảnh sát, chờ suốt một buổi chiều, cuối cùng cũng thấy Lưu Dĩnh từ trong đi ra, tôi đứng sau lưng chị ta gọi: “Cảnh sát Lưu!”

Lưu Dĩnh quay lại, có đôi chút ngạc nhiên, với một nụ cười tươi rói tôi tiến đến kéo tay chị ta. Lưu Dĩnh hét lên: “Bỏ tay ra! Bỏ tay ra! Cậu làm cái trò gì thế?”

Tôi khẩn cầu chị ta: “Cảnh sát Lưu, lần này chị nhất định phải giúp em!”

Lưu Dĩnh quay ngoắt khắp nơi rồi dồn hết kiên nhẫn nói với tôi: “Cậu tóm lấy tôi thế này người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì?”

Tôi tiếp tục giọng điệu tội nghiệp: “Cảnh sát Lưu, chị mà không giúp em em sẽ không bỏ tay ra, lỡ có bị người khác nhìn thấy đúng là sẽ rất rách việc, nhất là cảnh sát Vương mà nhìn thấy nhĩ, lại thêm chuyện trước kia của chúng ta nữa, chẳng biết giải thích sao đây.”

Chị ta điên tiết mãi mới thốt nên lời: “Trước kia giữa tôi và cậu có chuyện gì? Cậu đừng có mà ăn nói bậy bạ.”

Tôi nói: “Đúng là không có chuyện gì, nhưng chúng ta cứ giằng co mãi sẽ dễ bị hiểu nhầm đấy.”

Chị ta bó tay với tôi đành bảo: “Rốt cuộc cậu có chuyện gì thì nói đi.”

Tôi bảo Lưu Dĩnh: “Em đã phát hiện ra một số tình tiết về công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên lần trước đã tham gia lừa đảo.”

Lưu Dĩnh vừa nghe thấy vậy bộ mặt lập tức nghiêm trang hẳn lên. Xem ra chị ta vẫn rất quan tâm đến chuyện này, vì dù sao bố chị ta cũng bị lôi kéo vào.

Tôi kể cho Lưu Dĩnh nghe về mấy chuyện liên quan đến Tiểu Huy mà tôi nghe ngóng được, Lưu Dĩnh chăm chú lắng nghe.

Chị ta nói: “Cái tên Tiểu Huy này chính là một nhân vật rất quan trọng, dù hẳn chỉ liên quan đến việc làm cầu nối quảng cáo công ích giả mạo, nhưng ít nhất từ hẳn chúng ta cũng có thể khai thác được chút gì đó về manh mối của Lý Dương và bà Lý.”

Tôi lôi cái địa chỉ lấy chỗ chú Bảy ra và đưa cho Lưu Dĩnh, Lưu Dĩnh bảo: “Vậy chúng ta đến đó luôn đi!”

Tôi thấy hơi ái ngại, Lưu Dĩnh vội vàng quá, tôi hỏi: “Cảnh sát Lưu, chị không mang theo súng à?”

Lưu Dĩnh trả lời: “Tôi đã tan ca rồi, không mang theo súng bên mình.”

Mặt tôi méo xệch, vốn dĩ tôi hy vọng chị ta sẽ mang theo mấy chục an hem cùng xông vào chỗ ở của Tiểu Huy. Sau khi đánh đập tra tấn bắt hẳn khai ra mối quan hệ của hẳn với Lý Dương, cuối cùng lôi tiền ra trả thế là xong. Vậy mà lần này chị ta lại định đơn thương độc mã đi điều tra cùng tôi, thế nguy hiểm cũng chẳng kém gì tôi đi một mình.

Nhưng sự việc gấp rút quá rồi nên tôi đành cắn răng mà theo chân chị ta. Cũng còn may là mục nhà đầu này cũng khá hung hãn, lát nữa nhờ có dụng độ chị ta chắc cũng kháng cự được một hiệp, và tôi có đủ thời gian để thừa cơ bỏ chạy rồi.

CHƯƠNG 89

Tiểu Huy sống ở một khu chung cư cũng khá tiện nghi trong thành phố, nhưng tôi và Lưu Dĩnh đến khi hấn không có nhà, chúng tôi hỏi thăm hàng xóm xung quanh nhưng cũng không biết tin tức gì.

Trong xã hội chúng ta, mỗi người sống trong một quỹ đạo riêng của mình, liệu có bao nhiêu người còn quan tâm đến cuộc sống của những người xung quanh? Nhiều nhất thì khi anh phát tài cũng ghen tị một lúc, khi anh gặp rủi ro sẽ cười anh tí chút, lúc anh thực sự sụp đổ thì cảm thông cho anh một chút.

Tôi và Lưu Dĩnh xuống khỏi căn phòng của Tiểu Huy, Lưu Dĩnh bảo: “Hay là ngày mai chúng ta lại đến nhé!”

Tôi suy nghĩ giây lát, cứ mò mẫm đi tìm thế này không phải là cách hay, tôi bảo Lưu Dĩnh: “Chúng ta cứ nhờ người nghe ngóng xem đã!”

Lưu Dĩnh than: “Đến hàng xóm của hấn còn không biết thì người khác biết làm sao được?”

Tôi bật cười, cái đó cũng không chắc. Hồi trước khi ở thị trấn Tam Thủy tôi và Tứ Mao tuy là hàng xóm nhưng có lúc tôi không tìm nổi cậu ta, tôi bèn đi hỏi thím Tám cách nhà chúng tôi rất xa nhưng thím không cho tôi biết chính xác giờ nào phút nào cậu ta đi đâu. Vì vậy để hỏi tung tích của một ai đó cách tốt nhất là hỏi các bà các chị trung niên.

Tôi lôi Lưu Dĩnh đến cạnh khu chung cư xem xét, chúng tôi gặp một đám các bác gái tuổi trung niên đang tập thể dục bài múa quạt trong sân chung cư, tôi và Lưu Dĩnh đến hỏi dò các bác. Chúng tôi hoa chân múa tay tả lại đặc điểm hình dạng Tiểu Huy khi này được truyền đạt lại từ mấy người hàng xóm, sau một hồi miêu tả chán chê ai nấy đều lắc đầu bảo chẳng biết. Chúng tôi đã hơi thất vọng thì chợt có một bác gái lớn tuổi nói: “Tôi nhớ ra cái cậu thanh niên mà các anh chị nhắc đến rồi, có phải anh chàng sống ở nhà 41, tầng 3 cầu thang giữa không?”

Chúng tôi gật đầu lia lịa, bà ta cười rất lại và nói với một bà bên cạnh: “Họ nói đến anh chàng tôi nào cũng được một chiếc xe BMW màu trắng đưa về đây.”

Bác gái bắt đầu nổi hứng lên, cứ thế thao thao bất tuyệt nói. Xem ra trong

cuộc sống này những người có hành động ngấm ngấm lại hay thu hút sự chú ý của mọi người, thảo nào mà mấy mình tinh mần bạc mỗi lần thấy tên tuổi đang chìm ngấm thì lại nghĩ cách tạo ra vài tin đồn gì đó.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã thu thập được khá nhiều thông tin về Tiểu Huy.

Thứ nhất: Hình như Tiểu Huy không có một nghề nghiệp cố định nào nhưng hần tiêu tiền rất hào phóng. Một người phụ nữ có chiếc BMW trắng có quan hệ rất thân thiết với Tiểu Huy.

Thứ hai: Tiểu Huy rất thích đến vũ trường có tên Ánh Nguyệt Dạ Hồ và rất thích tìm cô vũ nữ có tên là Tiểu Hồng.

Thứ ba: Tiểu Huy rất hay uống quá chén và nói năng xằng bậy khắp khu chung cư.

Chúng tôi cảm ơn rồi rút lui khỏi đám các bà các chị, trong lòng mừng lắm vì k hông ngờ mình đã thu hoạch được nhiều đầu mối. Chúng tôi lại chuẩn bị đến vũ trường Ánh Nguyệt Dạ Hồ tìm xem thế nào.

Tôi bảo Lưu Dĩnh: “Cảnh sát Lưu, em nghĩ 10 năm nữa thế nào chị cũng trở thành một cảnh sát điều tra xuất sắc”. Lưu Dĩnh liếc xéo tôi nhưng tôi nhìn thấu được trong lòng chị ta đang thầm cười sung sướng, chị ta hỏi lại tôi: “Không lẽ bây giờ tôi không phải sao?” Lưu Dĩnh bồng thờ dài nói: “Cậu nói kể cũng đúng, giờ tôi còn trẻ quá, tôi thuộc tuýp mộc mạc và dễ thương, chắc tôi cũng cần có thời gian để tích lũy kinh nghiệm nhỉ? Nhưng tôi nghĩ năm năm là đủ rồi!” Lưu Dĩnh không nén được nụ cười vui vẻ.

Tôi nói: “Năm năm chắc không đủ đâu? Em nghĩ 10 năm nữa chắc chắn chị sẽ trở thành một bà ngồi lê đôi mách chính hiệu, chuyện từ đông chí tây đều tỏ như lòng bàn tay, vì thế mọi vụ án không cần đi điều tra mà đều phá được cả.”

Tôi cười khì khì rồi bỏ chạy, Lưu Dĩnh vừa tức vừa buồn cười đuổi theo sau hét lên: “Trương Tiểu Cường, cậu đúng là đồ khôn, suốt ngày chọc ngoáy tôi, cậu không muốn sống nữa hả?”

Chị ta đuổi riết theo, tôi cầm đầu cầm cổ chạy, chạy qua mấy con phố trước mặt đã là vũ trường Ánh Nguyệt Dạ Hồ. Tôi dừng bước còn Lưu Dĩnh đã đuổi đến nơi, đang định ra đòn, tôi vội nói: “Dừng lại! Dừng lại!”

Tôi bảo Lưu Dĩnh: “Cảnh sát Lưu, một cảnh sát coi trọng sự nghiệp như chị chắc không định làm âm ỉ lên với tôi ở những nơi như thế này đây chứ?”

Lưu Dĩnh đáp trả tôi: “Cậu đừng có đánh trống lảng, hôm nay không cho cậu một trận chắc tôi không còn là Lưu Dĩnh nữa.”

Tôi nhìn chị ta cười thân thiện: “Cảnh sát Lưu, chỗ này đã gần ngay Ánh Nguyệt Dạ Hồ rồi, chúng ta đến đây là để điều tra công chuyện, chị hãy kiềm chế một chút đi! Ngộ nhớ làm kinh động đến bọn chúng rất không có lợi cho công việc phá án, chị hãy vì việc lớn đi!”

Lưu Dĩnh nghĩ ngợi dây lát rồi thở dài bảo: “Thôi bỏ qua đi, những lúc thế này đành biết kiềm chế vậy.”

Tôi động viên Lưu Dĩnh: “Cảnh sát Lưu, chị đúng là một cảnh sát xuất sắc, chị có thể kiểm soát được cảm xúc của mình, vĩ đại quá!”

Đắc tội với người ta xong thì cũng phải nhớ tung hứng người ta một chút, như thế mới kín kẽ.

Bỗng Lưu Dĩnh với một tay che lấy miệng tôi, còn tay kia cho tôi một cú đâm giáng trời vào bụng.

Tôi đau quá định gào lên nhưng bị bàn tay cứng như thép của chị ta bịt miệng lại.

Chị ta cười đều bảo tôi: “Muốn nhẹ nhàng thì cũng có cách đánh nhẹ nhàng, thế này vừa không có tiếng ồn lại không bị thương, như vậy đã đủ nhẹ nhàng chưa?”

Chương 90

Tôi bụng quần quai còn bị Lưu Dĩnh tóm cổ lôi vào Ánh Nguyệt Dạ Hồ. Vừa nhìn thấy một phụ nữ trông có vẻ như một quản lý, Lưu Dĩnh liền tiến tới hỏi han: “Tiểu Hồng có ở đây không?”

Người kia dò xét hai chúng tôi một lượt từ trên xuống dưới rồi trả lời: “Tiểu Hồng không có ở đây, cô ta xin nghỉ phép rồi.” Nói xong chị ta bỏ đi ngay.

Lưu Dĩnh thất vọng bảo tôi: “Xem ra lại công cốc rồi, Tiểu Hồng cũng chẳng có ở đây.”

Tôi nhìn chị ta đáp: “Chị hỏi như thế thì Tiểu Hồng không có ở đây là đúng thôi.”

Lưu Dĩnh thắc mắc: “Tôi hỏi thế thì sao chứ? Không lẽ Tiểu Hồng không có mặt lại có liên quan đến câu hỏi của tôi?”

Tôi cười bảo: “Tất nhiên là có liên quan rồi. Chị cứ tóm lấy em thế này rồi lại hỏi tung tích Tiểu Hồng, chắc chắn họ sẽ nghĩ chị là vợ của một ông khách của Tiểu Hồng lôi chồng đến vũ trường để hỏi tội, họ họa có điên mới nói cho chị tung tích Tiểu Hồng.”

Lưu Dĩnh nghĩ có lẽ là như thế thật bèn thả tôi ra, nhưng chị ta vẫn một lòng không phục nói: “Ai là vợ cậu chứ, vô lý đừng đừng.”

Tôi hỏi Lưu Dĩnh: “Thế cần em đi hỏi xem thế nào không?”

Chị ta đáp: “Thích thì cứ đi!”

Tôi đắc chí quay đi tìm người phụ nữ có dáng quản lý khi nãy, tôi hỏi chị ta: “Chị ơi, Tiểu Hồng không có ở đây thật hả chị?”

Chị ta ngó quanh thấy Lưu Dĩnh không còn bám lấy tôi nên cười bảo tôi: “Người anh em, xem ra cậu ăn chả bị vợ cậu bắt quả tang hả? Tiểu Hồng có ở đây, nhưng để cho gặp vợ cậu có mà rắc rối to.”

Bụng tôi vẫn còn đau điếng, tôi nói: “Chị ơi, chị hiểu nhầm rồi, đây chính xác là vợ của em nhưng cô ấy không đến tìm Tiểu Hồng để gây rắc rối đâu ạ. Cô ý định đến đây làm việc nên muốn tìm Tiểu Hồng để giới thiệu cô ấy vào làm.”

Chị quản lý ngạc nhiên hỏi: “Trông cũng không đến nỗi nào nhưng mà đáng về có hơi hung hãn, sợ dễ dặt tội với khách.”

Tôi bảo: “Chị ơi, em nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu. Bây giờ khách hàng ngày càng khó tính, nếu nhân viên cô nào cũng một kiểu giống nhau chưa chắc khách đã vừa ý. Chi bằng chị tuyển đa dạng lên một chút. Tất nhiên cần những người đẹp như hoa thủy tiên giống chị nhưng mình cũng nên cài thêm ít hoa dại vào để tô điểm thêm chứ ạ?”

Chị này sung sướng cười ngoác miệng bảo tôi: “Chú em thông minh thật đấy, sau này nếu thất nghiệp, nếu không chê chỗ chúng tôi thì mời cậu đến đây làm nhân viên phục vụ nhé.”

Tôi vui vẻ nói: “Được vậy thì tốt quá, sau này em nhờ vả chị cả đấy.”

Lưu Dĩnh thấy tôi chuyện trò mãi bèn vào trong tìm tôi, chị quản lý khi này bảo: “Tiểu Hồng ở căn phòng phía sau, hai người qua bên đó mà tìm cô ta.”

Lưu Dĩnh mừng quá hỏi tôi: “Tiểu Cường, cậu làm thế nào mà hỏi được thế? Xem ra cậu cũng lợi hại ghê.”

Tôi khẽ cười, tất nhiên tôi không thể tiết lộ chuyện khi này tôi đã bảo chị ta là hoa dại.

Hai chúng tôi vào căn phòng phía sau tìm Tiểu Hồng, Tiểu Hồng đang ngồi trước bàn trang điểm, xem ra còn rất trẻ, tuy mặt trát bột phấn nhưng vẫn nhìn ra được nét thanh thoát trên khuôn mặt.

Tôi cất tiếng: “Tiểu Hồng, anh là đồng hương của Tiểu Huy, anh vào thành phố tìm anh ấy nhưng vừa lúc anh ấy không có ở nhà. Anh nghe nói là em biết nên anh đến hỏi em.”

Tiểu Hồng ngạc nhiên nhìn chúng tôi: “Thế anh từ thị trấn Tam Thủy đến à?”

Tôi trả lời: “Ừ, anh vừa từ Tam Thủy ra đây.”

Tiểu Hồng bảo: “Sao lại không may thế chứ, sáng nay anh ấy vừa về thị trấn Tam Thủy rồi.”

Tôi và Lưu Dĩnh cảm thấy thật kỳ lạ, chúng ta cứ luôn nghĩ rằng trong cuộc sống thật nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên, hóa ra sự không trùng hợp cũng

nhiều không kém.

Có lẽ hôm nay không được may mắn, chúng tôi đành ra về. Vừa ra đến cửa chúng tôi liền gặp một thanh niên trẻ tuổi bước vào, tôi thấy Tiểu Hồng vui vẻ bảo người này: “Anh Tiểu Huy, mấy người này đến tìm anh đấy, họ nói là đồng hương của anh.”

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, trong đầu tôi bỗng hiện lên một trí nhớ, một tiếng hét âm thầm vang lên trong lòng: “Chính hă, chính là hă, chính là kẻ lừa một hào của tôi mười năm nay chưa trả.”

Tiểu Huy kinh ngạc nhìn tôi, những kẻ nợ tiền trí nhớ luôn kém hơn các chủ nợ.

Tôi nhiệt thành cất tiếng: “Anh Tiểu Huy, cuối cùng bọn em cũng tìm được anh!”

Chương 91

Tiểu Huy lạ lẫm nhìn hai chúng tôi, tôi cứ thân thiện chuyện trò với hắn: “anh Tiểu huy, em là đồng hương của anh mà.”

Hắn vẫn nhìn tôi ngơ ngác, tôi nói: “Anh Tiểu Huy, chắc không biết em đâu, nhưng những kỳ tích về em đã được nghe rất nhiều rồi.”

Tiểu Huy vẫn rất ngờ vực nói: “Kỳ tích gì?”

Tôi ghé đầu qua nịnh nọt: “Cả thị trấn Tam Thủy đều truyền tay nhau rằng anh Tiểu Huy giờ rất phong độ trong thành phố này, nổi tiếng là người trọng nghĩa, lại là người có tiếng nói ra trò!”

Trên mặt Tiểu Huy đã lộ ra một nụ cười, hình như hắn vẫn chưa yên tâm cho lắm bèn hỏi tôi: “Họ còn nói gì nữa không?”

Tôi đáp lời hắn: “Họ còn nói anh Tiểu Huy mặc dù đã phát tài nhưng vẫn rất trọng nghĩa, không yêu đương lăng nhăng.”

Tiểu huy rót cuộc cũng đã hiểu ra vấn đề, bèn cười bảo: “Đấy, cái thành phố bé tí teo mà sao làm gì mọi người cũng biết thế? Tôi vốn là người không thích bàn tán về mấy thứ hư danh ấy, sao lại truyền nhanh đến thế nhỉ?”

Tôi vẫn giọng nịnh nọt: “Vàng thì luôn tỏa sáng mà, huống chi là anh Tiểu Huy đã làm được những thành tựu vĩ đại như vậy.”

Tiểu Huy ngệt ra, có lẽ hắn thấy bản thân mình và những thành tựu vĩ đại chẳng có mối liên hệ nào với nhau, tuy vậy trong hắn vẫn rất phấn chấn.

Lưu Dĩnh này giờ đứng bên cạnh xem tôi nịnh bợ Tiểu Huy, chị ta há hốc mồm hỏi: “Tiểu Huy, cậu và Lý...”

Tôi vội vàng ra hiệu để ngăn lời chị ta, Tiểu Huy nhìn Lưu Dĩnh rồi hỏi tôi: “Vị này là...”

Tôi thân mật kéo Lưu Dĩnh lại và bảo: “Đây là nửa còn lại của em”

Chắc Lưu Dĩnh đang tức nổ đom đóm mắt nhưng chẳng thể nổi khùng lên, chị ta chỉ còn một cách là phối hợp với tôi.

Tiểu Huy gọi đồ uống rồi mời chúng tôi ngồi lại. Nhân lúc cách Tiểu Huy

khá xa, tôi bảo Lưu Dĩnh: “Cảnh sát Lưu, chị đừng có manh động quá, đừng làm hấn sợ bỏ chạy mất, chúng ta cứ bắt lộn hấn đã, nếu không được chị hãy dùng biện pháp tra tấn mạnh để ép cung.”

Lưu Dĩnh bực tức nói: “Cậu đừng có ăn nói hồ đồ, cảnh sát chúng tôi sao có thể dùng tra tấn để ép cung chứ?”

Tôi khẽ bảo: “Chị Lưu, chị nói nhỏ thôi, chị sợ người ta không biết chị là cảnh sát chắc? Em không nói là cảnh sát dùng tra tấn để ép cung mà em nói là chị có thể lạm dụng để tra tấn hấn.”

Lưu Dĩnh sắp nổi đóa lên thì Tiểu Huy đã quay trở lại, chị ta đành cố nuốt cơn giận xuống.

Chúng tôi ngồi trong góc quán, tôi vừa ra sức tung hứng Tiểu Huy vừa tìm cách dò hỏi hấn, tôi cầm cái bình rượu loe miệng mà cô phục vụ mang đến cứ thế mà nâng cốc cùng Tiểu Huy, tôi thừa biết tử lượng của hấn kém nên tôi cố ý cho hấn say, cũng may hấn không để ý.

Thêm vài câu chuyện phiếm nữa bỗng Tiểu Huy trở nên cảnh giác, hấn nghi ngờ nói với tôi: “Tiểu Cường, có phải chú định đến dò la cái gì không hả?”

Tôi vội vàng thanh minh: “Đâu có ạ.”

Lưu Dĩnh ngồi nghe đã ngán ngẩm bỗng đứng phắt dậy chuẩn bị trực tiếp làm rõ nguồn cơn. Tôi cũng không ngăn chị ta lại, việc đã đến nước này mềm mỏng không xong thì cũng đành dùng biện pháp mạnh.

Sau lưng Lưu Dĩnh bỗng có một dáng người quen thuộc lướt nhanh qua, tôi vội đánh mắt ra hiệu cho Lưu Dĩnh.

Tiểu Huy thấy Lưu Dĩnh đứng bật dậy liền hỏi bằng giọng ngà ngà say: “Cô Lưu? Đứng lên làm gì vậy? Định đi tiểu tiện hả?” Hấn cười thô bỉ.

Lưu Dĩnh lại kiểm chế cơn giận ngồi xuống ghế, tôi bảo nhỏ Lưu Dĩnh: “Em nhìn thấy một người của hội Tam Hòa, đó chính là thuộc hạ thân cận của bà Lý, chị cũng biết hấn đấy, lần trước cảnh sát các chị ập vào cũng có mặt hấn ở hiện trường.”

Lưu Dĩnh định quay lại nhìn, tôi vội bảo: “Chị cứ làm như không có chuyện gì nhé! Lát nữa cứ nghe em bố trí rồi chị kết hợp cùng em.”

tôi nhẹ nhàng dịch chuyển dần vị trí, tiến lại gần Tiểu Huy hơn, trông như thể mối quan hệ rất thân thiết. Tôi lôi Tiểu Huy vào mấy chuyện hấp dẫn của thị trấn Tam Thủy, thỉnh thoảng nói đến mấy chủ đề hơi hôi hôi tanh một chút rồi ghé vào tai hắn thăm thì rất bí mật.

Tôi lôi thêm Lưu Dĩnh để chị ta cùng ngồi lại gần chúng tôi. Lưu Dĩnh chợt hiểu ý đồ của tôi thế là cả ba chúng tôi đều phá lên cười thân mật.

Khi tôi ngẩng lên ngó quanh đã không còn nhìn thấy người của hội Tam Hòa đâu.

Tôi khẽ cười hỏi Tiểu Huy: “Anh Tiểu Huy, anh có quan hệ gì với bà Lý Dương giám đốc công ty TNHH vật liệu xây dựng Tam Tân?”

Mặt Tiểu Huy biến sắc, hắn nói: “Sao cậu lại hỏi điều đó?”

Tôi bảo: “Công ty mà anh đảm nhận trách nhiệm giám đốc có phải là công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên không?”

Tiểu Huy ngây ra, hắn hỏi: “Sao cậu biết?”

Tôi lại tiếp lời: “Công ty của anh Tiểu Huy có lẽ là một công ty ma, còn công ty mẹ chính là công ty TNHH vật liệu xây dựng Tam Tân. Tuy vậy nhìn vào tất cả giấy tờ bên ngoài không thể biết là hai công ty có quan hệ gì. Lý Dương đã rất giàu có rồi nhưng bà ta lòng tham vô đáy, bà ta định nuốt dự án cải tạo thành phố, ngay cả dự án từ thiện bà ta cũng không tha. Vậy mà bên ngoài vẫn bọc bằng cái vỏ bọc một người tốt, bên trong đã có anh giúp đỡ đảm nhiệm công ty ma để giúp bà ta rửa tiền.”

Tiểu Huy ngồi lắng nghe tôi phân tích rồi hắn cười ha hả bảo tôi: “Tiểu Cường, chú rất có tài dựng chuyện, tiếc rằng đó chỉ là sự tích thôi.” Hắn cười đắc chí.

Chương 92

Tôi chỉ vào Lưu Dĩnh rồi bảo hắn: “Có biết người đẹp trông bề ngoài đoan trang, thanh tú này là ai không?”

Tiểu Huy lắc đầu.

Tôi nói với hắn: “Người đẹp đây chính là cảnh sát.”

Mặt Tiểu Huy hơi biến sắc, hắn hơi chột dạ nhưng vẫn đành giọng nói: “Bây giờ xã hội pháp quyền, cái gì cũng cần có chứng cứ, cảnh sát cũng không thể bắt người bừa bãi được chứ?”

Tôi nói: “”Bọn em không có ý định đến bắt anh! Em và Lưu Dĩnh đang định đi đây.”

Tiểu Huy có vẻ ngạc nhiên, tôi lại bảo: “Đúng rồi, Tiểu Huy này, em vẫn muốn hỏi anh một chuyện nữa, em nghĩ chắc chắn anh biết người của hội Tam Hòa đúng không?”

Tiểu Huy gục đầu trả lời: “Tôi không biết.”

Tôi bảo: “Đúng rồi, thảo nào khi nãy thuộc hạ của bà Lý bên hội Tam Hòa đi ngang qua lại không vào hỏi han lấy một tiếng!”

Tiểu Huy nhón nhác tứ phía rồi hỏi tôi: “Thế hắn đâu?”

Tôi trả lời: “Đi rồi.”

Tiểu Huy hỏi: “Đi rồi, đi khi nào vậy?”

Tôi đáp: “Chính là lúc mà chúng ta nói chuyện rôm rả nhất, cười vui vẻ nhất. Hắn ta và bọn em đều biết nhau cả, lần trước cũng có đụng đầu với cảnh sát Lưu nên khi nãy không tiện ghé lại!”

Sắc mặt Tiểu Huy ngày càng trở nên khó coi, tôi bỗng gục lên bàn khóc than

Lưu Dĩnh ngồi cạnh nhìn tôi tùm tùm cười, mấy bài này của tôi, chị ta đã không còn thấy lạ nữa rồi.

Tiểu Huy thắc mắc: “Cậu khóc cái gì chứ?”

Tôi cố gắng hết sức nặn ra hai giọt nước mắt, sau đó nhìn hấn với vẻ hết sức đau khổ nói: “Em bỗng nhớ ra một chuyện, có một người anh em tốt bụng ở thị trấn mình, lần trước bán rẻ thông tin băng đảng của mình cho cảnh sát, kết quả là, kết quả là...”

Tiểu Huy sợ sệt hỏi: “Kết quả ra sao?”

Tôi đau đớn trả lời: “Kết quả là, anh ta bị họ quăng ra núi Tiểu Thạch và hồ Thanh Thảo.”

Tiểu Huy bức tức nói: “Hồ đồ! Núi Tiểu Thạch và hồ Thanh Thảo đâu có ở cùng một nơi, làm sao có thể quăng ra hai nơi như thế?”

Tôi quệt nước mắt, trên mặt nở một nụ cười thiên sứ và giải thích với hấn: “Thì họ chặt anh ta làm hai mảnh, đem vứt mỗi nơi một nửa.”

Tiểu Huy dường như không chịu đựng được bèn cầu cứu tôi: “Tiểu Cường, cậu không thể không chu đáo với tôi, tôi có đắc tội cậu chuyện gì đâu.”

Tôi an ủi hấn: “Anh Tiểu Huy, thật ra Lý Dương tội ác đầy trời, chi bằng nhân cơ hội này anh làm nhân chứng cho phía cảnh sát, cảnh sát sẽ bảo vệ anh.”

Tôi tiếp tục dồn hỏi hấn: “Anh Tiểu Huy, anh chắc phải có giữ một ít tài liệu mỗi khi Lý Dương móc nối với anh chứ?”

Tiểu Huy trầm ngâm một lát rồi trả lời tôi: “Có một ít chứng từ chuyển khoản, còn một ít...”

Anh ta bỗng im bặt, tôi nghĩ chắc còn những giấy tờ khác mà anh ta đang nắm đằng chuôi, phàm là những người đất Tam Thủy là gì cũng biết nắm thế thượng phong.

Tiểu Huy đứng dậy bảo: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Tôi nhường đường, tôi nghĩ hấn không có nhiều sự lựa chọn, nên không lo hấn sẽ bỏ chạy.

Hấn đứng lên đi về hướng nhà vệ sinh, nhưng lại đột ngột chuyển hướng ra phía cửa rồi bỏ chạy, chúng tôi vội vàng đuổi theo nhưng trong quá đông người quá, Tiểu Huy đã đẩy được cửa chạy ra mất.

Tôi cảm thấy lạ quá, Tiểu huy gần như đã chui đầu vào thông lưng của chúng tôi, vậy mà trong phút cuối hấn lại bỏ chạy.

Tôi và Lưu Dĩnh đuổi ra đến cửa đã không thấy bóng dáng Tiểu Huy đâu. Chúng tôi nhìn nhau im lặng câu chuyện lẽ ra diễn ra rất thuận lợi thì lại hồng bét thế này.

Cả hai cùng nhìn nhau chờ đợi, Lưu Dĩnh thở dài bảo: “Xem ra chúng ta phải lên kế hoạch cẩn thận, Tiểu Cường, trời tối rồi mà chúng ta cũng chưa có gì vào bụng, cùng đi ăn nhé. Tôi mời!”

Tôi gật lia lịa đáp: “OK! OK!”

Có người mời thì mình phải tham gia thôi, chúng tôi rảo bộ trên phố, không ai nói lời nào, tôi mãi mê hồi tưởng lại tất cả tình hình khi nãy. Mọi chuyện có vẻ khá kỳ quặc, về lí mà nói Tiểu Huy chẳng có lí do bỏ chạy, hấn bỏ chạy sẽ nguy hiểm hơn nhiều so với việc hợp tác với cảnh sát.

Chúng tôi tìm được một nhà hàng sang trọng gần đây, bàn bên cạnh có một người trông rất quen ngồi một mình, tôi đi qua chợt nhận ra đúng là chị Tiểu Hân, tôi và Lưu Dĩnh ngồi cạnh bàn chị.

Nhìn thấy tôi, chị gượng nở nụ cười hỏi: “Tiểu Cường, sao em cũng đến đây?” Khuôn mặt chị tiểu tụy khiến người ta cảm thấy xót xa.

Tôi giới thiệu chị và Lưu Dĩnh với nhau, Lưu Dĩnh nói: “Chuyện về công ty ma đó có liên quan lớn đến cả ba chúng ta, chi bằng chúng ta cùng nhau bắt tay vào tìm hiểu đi.”

Tôi kể cho Tiểu Hân nghe về kết quả của mấy ngày điều tra vừa qua, Tiểu Hân lắng nghe hết sức chăm chú, nghe xong chị bảo: “Xem ra quan hệ giữ Tiểu Huy và Lý Dương không hề đơn giản nên hấn mới không dám nhận sự bảo vệ của cảnh sát.”

Tôi bồng võ ra, bèn nói: “Đúng đấy, chị Tiểu Hân nói không sai chút nào, chắc chắn hấn có mối quan hệ mật thiết với Lý Dương nên Lý Dương mới giao những việc quan trọng như vậy cho hấn làm. Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây?”

Lâm Tiểu Hân cười bảo: “Chị nghĩ bây giờ chúng ta nên ăn một bữa ra trò.” Nói rồi chị cầm đĩa vui vẻ gấp đồ ăn.

Chúng ta thường xuyên gặp phải những chuyện không như ý, sao cứ phải lần mò tìm cách giải quyết vấn đề, chỉ bằng cứ vui vẻ mà sống tiếp, có thể ngày mai, hoặc ngày kia không chừng mọi chuyện tự nó sẽ vỡ ra.

Chương 93

Sau bữa tối, tôi một mình quay lại nhà trọ, hôm đó chúng tôi đi đột ngột quá không kịp chào chị Trần, nhưng thế lại hay, ít ra tôi còn có chỗ mà ở.

Mấy ngày sau đó, hầu như ngày nào tôi cũng đến sở cảnh sát tìm Lưu Dĩnh, nhưng mọi việc chẳng có chút động tĩnh gì, Tiểu Huy thì cứ như bốc hơi khỏi thế gian này rồi.

Chúng tôi nhận được mấy tin xấu, dự án cải tạo thành phố tổ chức đấu thầu lại, công ty của Lý Dương đang tích cực tham gia, cơ hội trúng thầu càng ngày càng lớn. Trưởng phòng Lưu – bố của Lưu Dĩnh là hy vọng lớn nhất để ngăn chặn công ty Tam Tân trúng thầu.

Mấy hôm nay, Lưu Dĩnh lại bận việc khác, một đoàn đại biểu của một tổ chức quốc tế đến thành phố khảo sát mà Trưởng phòng Lưu lại phụ trách đón tiếp họ, việc đảm bảo an ninh cho hoạt động này là hết sức quan trọng. Lưu Dĩnh không thể không hoàn thành công việc của tổ chức. Tôi chẳng có việc gì làm nên xin đi theo cùng. Lưu Dĩnh đồng ý nhưng cấm tôi không được chạy lung tung.

Tôi không thể không nghĩ tới việc nên có một thành viên trong đoàn mang theo con gái nhỏ đi tham quan tôi sẽ tiện tay bắt cóc nó. Đợi đến lúc họ lo lắng loạn lên tôi sẽ đem con bé về, thế nào họ chẳng cảm kích khôn tả, không chừng lại trả công cho tôi bằng một khoản ngoại tệ lớn, tôi từ chối mãi mà không được đành miễn cưỡng nhận tiền. Mà các quan chức lãnh đạo thành phố hôm đó có mặt đông đủ cả, họ hết lòng ca ngợi hành động anh hùng của tôi và lại phát thưởng cho tôi, thậm chí còn bố trí công việc cho tôi, một lần nữa từ chối đưa đẩy mãi không được tôi đành mềm lòng nhận. Càng nghĩ càng thấy sung sướng, bất giác tôi chợt cười hì hì.

Hoạt động đón tiếp được tổ chức tại quảng trường bên ngoài Ủy Ban thành phố. Chủ tịch UBND thành phố đích thân đến đón tiếp. Tôi đứng nhìn từ đằng xa, bình thường chỉ trên tivi tôi mới nhìn thấy Chủ tịch thành phố, trông lùn lùn béo béo khiến người ta hơi thất vọng.

Lưu Dĩnh đưa tôi đến rồi bận túi bụi những việc khác. Tôi chạy khắp nơi bỗng gặp một phụ nữ dẫn một đoàn người ngoại quốc đến, tôi nhìn kỹ nhưng chẳng có đứa trẻ con nào, trong lòng thấy thất vọng nãy nê. Bỗng quanh quảng trường trở nên ồn ào, từ xa kéo đến một đoàn người, xem ra cũng đến vài trăm, họ đem theo những tấm vải lớn, dần dần tiến vào quảng trường.

Những cảnh này tôi đã gặp, chắc là nông dân biểu tình, nhưng hôm nay họ đến thật không đúng lúc. Đón tiếp đại biểu nước ngoài là một việc quan trọng của bộ mặt thành phố, vào những lúc thế này mà gây chuyện thì rắc rối lắm, ít nhất là không có lợi đối với ông Lưu, người tổ chức hoạt động này.

Tôi hồ hởi ngắm nhìn đoàn người, chỉ cần náo nhiệt là được rồi, quan tâm gì đến chuyện ai gặp rắc rối.

Lưu Dĩnh chạy đến cổ tôi bằng bộ mặt khó coi, tôi hỏi chị ta: “Chị sao vậy?”

Lưu Dĩnh đáp: “Có rất nhiều nông dân đến biểu tình.”

Tôi cười bảo: “Mấy chuyện nông dân biểu tình này không phải là gặp suốt rồi sao? Chẳng có gì lạ cả.”

Lưu Dĩnh nói: “Vừa nãy có một đồng nghiệp bảo trên băng rôn họ còn viết cả tên của bố tôi nữa.”

Tôi giật mình, nhưng tôi lại thấy chuyện này có gì đó thật lạ. Bình thường nông dân biểu tình nhiều nhất cũng chỉ kháng nghị mấy tên Chủ tịch, bí thư xã làm việc mờ ám, ức hiếp nhân dân hoặc tham ô khoản nào đó của địa phương, chứ biểu tình đến lãnh đạo thành phố thế này quả là hiếm có, mà thời gian biểu tình lại vừa đúng vào lúc đón tiếp đại biểu nước ngoài đến thăm.

Tôi bảo Lưu Dĩnh: “Chúng ta lại xem thế nào!” Chúng tôi chạy về phía đám đông.

Đoàn người kéo đến rất nhanh, đã gần sát đến đoàn đại biểu nước ngoài, cả quảng trường hơi hỗn loạn, tôi nghĩ lúc này người đang lo lắng nhất chính là ông Chủ tịch thành phố.

Lưu Dĩnh hỏi tôi: “Có nên gọi người đến ngăn họ lại không?”

Tôi vội xua tay: “Tất nhiên là không được, họ đông như thế rất dễ gây nên hỗn loạn.”

Lời khuyên này thật chẳng giống với con người tôi, chính là vì đạo này quan hệ của tôi và Lưu Dĩnh cũng đỡ phần nào, nếu mà là tháng trước chắc chắn tôi sẽ khuyên chị ta: “Đám người này không ra thể thống gì cả, phải dạy cho họ một bài học!”

Nhưng xem ra sân khấu hôm nay cũng không nhỏ, tôi đang định bỏ chạy thì Lưu Dĩnh tóm giật trở lại hỏi: “Cậu định đi đâu đây?”

Tôi trả lời: “Em đi mua hạt dưa rồi chị em mình vừa ngồi xem vừa ăn.”

Khuôn mặt Lưu Dĩnh bỗng hằn lên một vẻ sát nhân, tôi đành bảo: “Thật ra em chỉ có ý kiến vậy thôi!”

Lưu Dĩnh lôi tôi về phía đám đông.

Chúng tôi ngày càng tiến gần đoàn người, sau khi nhìn rõ tôi giật nảy mình, người đi đầu chính là chú Bảy. Theo sau chú là cả một đám đông toàn người quen, tất cả là dân thị trấn Tam Thủy chúng tôi. Bỗng họ căng hàng loạt băng rôn lên rồi hoan hô vang trời, tôi nhìn thấy trên băng rôn viết: Chủ tịch Lý – Lãnh đạo tốt của dân; Trưởng phòng Lưu – người con ngoan của Đảng.

Tôi nhìn Lưu Dĩnh và bảo: “Ủy ban thành phố bỏ tiền ra thuê họ à? Băng rôn viết buồn cười quá, thà tìm các em thiếu nhi đánh mặt hồng hào, tay cầm hoa nháy múa lung tung, tuy có đơn điệu nhưng cũng không đến nỗi buồn nôn thế này.”

Lưu Dĩnh nói: “Huyền thuyên! Bây giờ còn ai làm cái trò ấy nữa chứ?”

tôi nghĩ kể cũng phải, mấy chuyện ỏ tiền ra thuê người bình thường sao đến lượt người thị trấn tôi được rồi lại nghĩ ngợi lung tung.

Chủ tịch thành phố đứng giữa quảng trường, cười tươi như hoa. Người dẫn đầu đoàn đại biểu nước ngoài đang nói chuyện với ông Chủ tịch, cứ sau mỗi câu Chủ tịch lại cười rạng rỡ hơn. Tôi nghĩ chắc hẳn người này đang khen ông Chủ tịch biết cách quản lý thành phố. Xem ra những kiểu bốc phét thế này người Trung Quốc và người nước ngoài không có điểm khác biệt, tuy thế mấy người nước ngoài mặt non choẹt đứng sau người dẫn đầu lại tỏ rõ thái độ khinh miệt.

Chương 94

Tôi đang chú ý đám người nước ngoài thì bị ai đó đánh cho một cái, quay lại hóa ra là mẹ tôi, theo sau mẹ là Tứ Mao, Tiểu Thúy, Ngô Đại Thành và Ngô Tiểu Nguyệt đều có mặt.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao mọi người ở đây cả thế này?”

Mẹ bảo: “Hôm đó con đi rồi mẹ càng nghĩ càng thấy nghi ngờ, mẹ đến hỏi chú Bảy con và chú ấy đã kể hết cho mẹ nghe chuyện con đi tìm Tiểu Huy.”

Chú Bảy lại bán rẽ tôi, thật chẳng giữ chữ tín chút nào.

Mẹ bảo: “Con cũng đừng ngạc nhiên, con là do mẹ đẻ ra, mấy thủ đoạn của con mẹ hiểu hơn ai hết, con làm cách nào để chú Bảy nói với con chuyện Tiểu Huy thì mẹ cũng có thể làm chú ấy nói với mẹ như thế.”

Đánh giá thấp ai thì được, chứ sao dám đánh giá thấp mẹ tôi, mà Tứ Mao, Tiểu Thúy và Tiểu Nguyệt bọn nó cũng biết cả rồi nên tôi chẳng giấu nổi chúng.

Chú Bảy đang thương dụng phải mẹ con tôi cũng coi như không gặp may. Tôi hỏi mẹ: “Thế mọi người đến đây bằng cách nào ạ?”

Mẹ kể: “Hôm đó Tiểu Huy về thị trấn bảo chú Bảy tổ chức một đoàn người vào thành phố tố cáo Trưởng phòng Lưu hủ bại. Cái thằng Tiểu Huy đó cũng không phải tốt đẹp gì, mẹ nghe nói lần trước nó cũng thuê chú Bảy chụp ảnh giả mạo để hãm hại giám đốc Lâm ở công ty con.”

Mẹ nói bằng một giọng hết sức bình tĩnh: “Chúng ta cũng biết tên Tiểu huy này định giở trò gì, nhưng chắc chắn không phải việc tốt nên mọi người bảo chú Bảy không nên đến.”

Tôi hỏi mẹ: “Chú Bảy có đồng ý không ạ?” tuy người ta mời chú Bảy nhưng về lý mà nói là sẽ trả thù lao cho chú Bảy.

Mẹ bảo: “Mẹ đồng ý trả chú ấy 10.000 tệ, chú người ta còn đồng ý trả cho chú ấy 20.000 tệ cơ.”

Tôi thấy buột ruột quá, 10.000 tệ đã ra đi như vậy sao? Tôi muốn khóc, nhưng đây có lẽ là cách giải quyết vấn đề tốt nhất. Người ta đã đồng ý trả

chú Bảy 20.000 tệ, như vậy là chú ấy cũng đã vì chúng tôi chịu tổn thất khá nhiều, tôi không thể trách chú được.

Tôi vẫn thấy kỳ lạ nên hỏi mẹ: “vậy tại sao mọi người còn đến đây? Như thế lại càng tổn kém hơn à?”

Mẹ bảo tôi: “Chú Bảy nói là nhận tiền của chúng ta cũng ngại nên phải vào thành phố giúp chúng ta một tay.”

Tôi hơi ân hận về chuyện hôm trước đã ép cung chú Bảy, thực ra chú Bảy đối xử rất tốt với tôi.

Lưu Dĩnh này giờ đứng bên cạnh nghe, nhưng trên quảng trường vẫn hơi nhốn nháo nên đồng sự gọi chị ta đi. Tôi rời quảng trường cùng mẹ và mọi người quay trở về nhà.

Tứ Mao cứ trách tôi: “Tiểu Cường, sau này có chuyện gì đừng có một mình xoay sở nữa đấy, bọn mình đều là bạn cậu nên chẳng bao giờ muốn cậu gặp phải chuyện gì và cũng không muốn cậu một mình đơn thương độc mã.”

Tôi cười bảo: “Không phải là mình sợ mọi người làm lỡ việc đâu.”

Có thể vì tôi chưa gặp phải nguy hiểm nên tôi nghĩ tôi vẫn cứ chọn cái cách chiến đấu đơn thương độc mã này.

Hóa ra, chúng tôi vẫn còn duyên nợ chưa cắt đứt được với thành phố này mặc dù chúng tôi mãi mãi không thuộc về nơi đây.

Thời gian của chúng tôi cứ thế âm thầm trôi. Bên phía Lưu Dĩnh vẫn chưa có tiến triển gì mới, còn chị Hân vẫn tích cực đi tìm manh mối. Do sai lầm của chị mà tiếng tăm của công ty bị tổn thất rất nhiều, tuy vậy chị đã dần hồi phục trở lại. Mỗi lần tôi gặp chị là lại thấy tinh thần chị chuyển biến theo hướng tốt hơn. Có lần còn gặp chị và Tần Hạo Vĩ bên nhau, tuy hai người đã đi đến bàn chuyện cưới hỏi nhưng tôi vẫn cảm thấy tình cảm của họ không toại nguyện đến thế. Tôi biết sự việc xảy ra lần này đã tạo ra một khoảng cách vô hình giữa họ, chỉ mong thời gian sẽ xóa đi tất cả.

Lúc nào không có việc gì cần thiết là tôi cũng không dám đi lại lung tung ngộ nhỡ bị hội của Lý Dương phát hiện ra thì nguy to. Lúc không có việc gì, tôi chỉ đứng trước cửa sổ ngắm nhìn người qua lại trên phố xem có ai ngã xe, có ai cãi lộn không. Mỗi ngày của tôi trôi qua trong vô vị, đợi thêm một thời gian nữa nếu mọi chuyện yên ả trở lại, tôi sẽ lại có thể ra ngoài đi tìm việc.

Mấy hôm nay, lúc nào tôi cũng cảm thấy có người ở bên dưới theo dõi, nhưng tôi vẫn nghĩ là mình đa nghi quá, nếu là người của bà Lý phát hiện ra chúng tôi chắc chắn chúng sẽ xông lên bắt người ngay.

Tối hôm đó, tôi xuống dưới nhà mua ít đồ bỗng nghe có người gọi tên mình, tôi quay lại và ngạc nhiên vô cùng, người gọi tôi chính là Tiểu Huy. Tôi vội chạy đến túm lấy hắn, hắn không hề có ý phản kháng, chỉ ngượng ngùng cười với tôi.

Tôi hỏi: “Tên khốn, lần này đừng hòng chạy thoát!” Tôi ướm thực lực giữa tôi và hắn, chắc chắn phải nghĩ cách lôi Tứ Mao xuống đây rồi lấy đông áp đảo ít.

Tiểu Huy nói: “Anh cũng hết đường chạy rồi mới tìm đến các chú.”

Tôi yêm tâm hơn, dù sao hắn cũng hết đường chạy rồi chắc sẽ không ra tay với chúng tôi.

Tôi hỏi hắn: “Sao thế?”

Hắn kể: “Lần trước tôi ngồi cùng các cậu bị người của Hội Tam Hòa nhìn thấy, nhưng sau khi tôi giải thích với sếp Lý, bà ấy đã tha thứ cho tôi.”

Tôi hỏi: “Sếp Lý? Có phải là Lý Dương không?”

Hắn khẽ gật đầu.

Tôi cười bảo: “Lý Dương quả là tín nhiệm anh. Nhưng bây giờ anh sao vậy?”

Tiểu Huy lại kể: “Lần trước tôi mời chú Bảy giúp tôi đóng một vở kịch, đến quảng trường biểu tình tố cáo Trưởng phòng Lưu hủ bại. Kết quả là phút cuối thì họ giở quẻ, sếp Lý không bao giờ tin tưởng tôi nữa, bà ta còn cho người xử lý tôi, tôi đành phải chạy đến đây.”

Tôi hỏi Tiểu Huy: “Bọn chúng định xử lý anh thế nào?”

Tiểu Huy thở dài trả lời: “Bọn chúng định giết người diệt khẩu.”

Tôi thất thần vội vàng ngoảnh, cũng may là không có ai. Đã có kẻ sẵn lòng giết Tiểu Huy để diệt khẩu thì hắn cũng nên thật thà một chút, chạy ra xa cho người ta thanh toán, nhưng đằng này tên ăn hại lại chạy đến chỗ

chúng tôi, thế này không phải là hại người ta sao?

Chương 95

Tiểu Huy nói: “Giờ tôi đang cần sự an toàn nên muốn giúp đỡ từ phía cảnh sát, tôi muốn đưa một số chứng cứ cho cảnh sát.”

Tôi bảo: “Vậy anh tự đi đi! Cảnh cửa sổ cảnh sát lúc nào cũng mở đây!”

Tiểu Huy phân bua: “Ngày trước anh có làm mấy chuyện sai trái nên sợ bị cảnh sát phát hiện, nhưng anh vẫn muốn dựa vào phía cảnh sát để thanh toán hội Tam Hòa và Lý Dương nên anh mới đến tìm em.”

Tôi hỏi Tiểu Huy: “Chứng cứ à? Thế có mang đến không?”

Tiểu Huy bảo: “Có một sổ ghi chép việc giao dịch với Lý Dương, anh không mang đến đây. Nếu như chú cần thì năm giờ chiều mai chú đến căn lều nhỏ ở chân núi Thanh Khê để lấy chúng, để anh vẽ đường cho chú.”

Tiểu Huy đưa địa chỉ cho tôi rồi lẩn mất vào trong bóng tối.

Tôi cầm tờ địa chỉ trên tay mà trong lòng thấy lưỡng lự quá. Thực tình tôi cũng không tin hẳn lắm nhưng đây đúng là một cơ hội tốt, nếu thành công thì sẽ diệt trừ được họa. Có lẽ tôi lại phải tìm đến Lưu Dĩnh để bàn chuyện này rồi.

Hôm sau tôi đến tìm Lưu Dĩnh, chị ta mừng lắm bảo sẽ đi cùng tôi.

Tôi bảo: “Cảnh sát Lưu, hay chị tập hợp một đội cảnh sát đến tóm cổ luôn Tiểu Huy cho xong, mình không phải tự đi như thế này nữa!”

Lưu Dĩnh do dự một lát rồi nói: “Thôi không cần đâu! Tôi nghĩ hẳn sẽ cảnh giác, nếu lần này chúng ta lại đánh động hẳn thì sau này chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nào.”

Tôi hỏi: “Bên cục cảnh sát có treo giải thưởng tố cáo Tiểu Huy không chị?”

Lưu Dĩnh đáp: “Không, hẳn ta đâu phải chủ mưu.”

Tôi lại thở dài. Nếu treo giải vài chục nghìn tệ thì dứt khoát phải bắt cho bằng được cái tên Tiểu huy này. Chứng cứ cũng chẳng cần thiết phải lấy nữa, nhưng vì không có giải thưởng nên bắt hay không cũng mặc.

Tôi thấy lòng mình lạnh ngắt lạnh ngơ, sao dạo này toàn gặp phải tình thế

vừa nguy hiểm vừa khó giải quyết? Tuy tôi rất có năng lực nhưng không thể lần nào cũng bị đẩy đến bờ vực của cái chết thế này.

Buổi chiều tôi và Lưu Dĩnh cùng đi đến núi Thanh Khê, chỗ này đã cách khá xa thành phố và rất hoang vu. Mấy hôm trước có một trận tuyết rơi nên cả ngọn núi phủ một màu trắng muốt. Tôi không quen thuộc đường đi lối lại nơi này, may mà có tờ giấy chỉ đường Tiểu Huy vẽ nên chúng tôi cứ dựa vào đó mà lần mò, cuối cùng cũng tìm thấy bên con đường dưới chân núi một ngôi nhà to như cái nhà kho.

Tôi không hiểu nổi tại sao lại có người dựng nên một ngôi nhà ở chốn xa xôi thế này, nhưng giờ không phải lúc để quan tâm đến quá nhiều thứ. Cửa không khóa, chúng tôi cảnh giác khẽ đẩy cửa vào, trong nhà trống tuếch, tôi thấy hơi nghi ngại, đây không giống căn nhà để ở, mọi thứ đều ngổn ngang.

Lưu Dĩnh nói: “Hổng rồi, liệu có phải Tiểu Huy đã bị bọn chúng bắt đi rồi không? Căn nhà này hình như đã bị lục tung.”

Tôi quan sát kỹ căn phòng, nó gần như trống rỗng, chỉ có mấy cái hòm nhưng cũng không nhét vừa người vào được.

Lưu Dĩnh bảo tôi: “Để tôi ra ngoài xem tình hình thế nào.”

Tôi khẽ gật đầu. Chị ta chạy ra ngoài còn tôi tìm kiếm manh mối trong căn phòng. Tuy căn phòng ngổn ngang bừa bộn nhưng không có vết tích của một cuộc đánh lộn nào, chỉ bị đảo tung lên thôi.

Tôi bỗng nhớ ra bọn trẻ con trong thị trấn Tam Thủy chúng tôi luôn có một thói quen viết những câu linh tinh ra giấy rồi lấy một viên gạch đè lên để ở chân tường.

Tôi tìm ở góc tường và đúng là tìm thấy một mảnh giấy bên dưới hòn gạch, trên giấy viết nguệch ngoạc vài chữ: “Trương Tiểu Cường. Tôi bị người của hội Tam Hòa phát hiện rồi, chỗ này rất nguy hiểm, cậu hãy đi khỏi đây ngay, tôi sẽ liên hệ lại sau.”

Tôi giật thót người, phải nhanh chóng báo cho Lưu Dĩnh biết mới được, tôi vừa chạy ra đến cửa thì gặp Lưu Dĩnh đang hốt hoảng chạy vào bảo tôi: “Bên ngoài có rất nhiều người của hội Tam Hòa, chúng ta mau chạy thôi.”

Tôi chợt hiểu ra. Chắc đám người này vào đây lục soát nhưng chưa đi xa, bọn chúng ra ngoài rà soát một lượt giờ lại quay trở lại lục soát lần nữa. Tôi

thò đầu ra quan sát, không kịp nữa rồi, tôi bàn với Lưu Dĩnh: “Có lẽ bây giờ không kịp chạy rồi, chúng ta đành trốn trong phòng này đánh bạc với vận may vậy, cũng có thể bọn chúng sẽ không vào nữa đâu.”

Lưu Dĩnh gật đầu. Chúng tôi nhòm qua khe cửa nhìn ra ngoài, đám người tập trung ngay ở cửa căn phòng. Tôi lo lắng đến nỗi tim đập thành thịch. Cũng may bọn chúng chỉ đứng ngoài nói chuyện chứ không thấy có ý định vào nhà.

Bỗng có một tên đi về phía căn phòng, tôi và Lưu Dĩnh vội vàng núp vào bức tường sau cánh cửa. Nếu bây giờ hấn đi vào nhà thì cách làm đúng đắn nhất mà tôi nên áp dụng là: đẩy ngay Lưu Dĩnh ra khỏi nhà, bọn người kia sẽ dồn sự chú ý vào chị ta và tôi sẽ nhân cơ hội này lẻn ra. Nhưng khi này rõ ràng Lưu Dĩnh có thể một mình thoát thân mà chị ta vẫn quay vào báo cho tôi, tôi làm sao có thể lấy oán báo ân được?

Gã khi này cuối cùng đã không vào phòng, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng động uỳnh uỳnh sau đó im ắng dần, bọn chúng đã bỏ đi.

Chương 96

Chúng tôi lại nhòm qua khe cửa quan sát, không còn một bóng người nào. Tôi và Lưu Dĩnh nhìn nhau cười hỉ hả, tôi đẩy cánh cửa ra nhưng nó không hề nhúc nhích, lấy hết sức đẩy thêm lần nữa, vẫn không có chuyển biến gì. Trời ạ! Mấy tên cướp không có nhân cách này, bọn chúng lại còn rèn luyện được thói quen tốt là ra vào đóng cửa sao?

Chúng tôi chỉ còn biết nhìn nhau, đây là cánh cửa bằng tấm tôn mà lại còn bị người ta chốt ở ngoài, đen đui hơn là cái nơi khi ho cò gáy này chẳng có lấy bóng người.

Tôi chạy ra phía cửa sổ, chỗ này cũng bị hàn bởi một thanh sắt to, tôi đứng đó gào toáng lên: “Này, có ai ở đây không?”

Tôi gào đến khản giọng nhưng bên ngoài vẫn lặng ngắt như tờ. Lưu Dĩnh bảo tôi: “Cậu gào to lên, có gào thế chứ gào nữa cũng chẳng ai đến cứu cậu đâu.”

Câu này nghe quen quá, giống như một cô gái bị thằng con trai nào đó quấy rối rồi nói với cô ta như vậy.

Lưu Dĩnh nói: “Cậu giữ sức đi, đợi thấy có người qua rồi hãy gọi”

Tôi từ bỏ việc gào thét, ngồi bệt xuống nền trong vô vọng. Chợt tôi nhớ ra nên vội bảo Lưu Dĩnh: “Chị có di động ở đây đúng không? Gọi người đến cứu chúng ta đi!”

Lưu Dĩnh đáp: “Vừa nãy thử rồi, ở đây ngoài vùng phủ sóng.”

Tôi thất vọng đến tột cùng, chắc chỉ còn cách ngồi đây và chờ đợi. Tôi uể oải đứng dậy lục lọi khắp căn phòng, nếu trong mấy cái hòm có chứa đồ ăn thì chúng tôi có thể trụ được mấy ngày. Tôi nhìn kĩ đóng hòm, bên trên có chữ còn bên trong toàn pháo hoa. Chẳng hiểu sao có người mang pháo hoa đến đây cất. Tiếc là có ít quá nếu không có thể lấy thuốc pháo ra để nổ cái cửa thử xem.

Trong căn phòng này hình như ngoài thịt người ra không còn gì có thể ăn được, nhưng tiếc quá tôi không có thói quen ăn thịt sống.

Tôi và Lưu Dĩnh ngồi bên nhau trong căn phòng, tôi hỏi: “Nếu vẫn không có

người đi qua đây liệu chúng ta có chết đói trong căn phòng này không?”

Chị ta giải đáp thắc mắc của tôi: “Có đấy!”

Thật ra, chính tôi cũng biết rõ cái đáp án này nhưng tôi hy vọng Lưu Dĩnh trả lời tôi rằng: “Sẽ không có chuyện đó đâu.”

Kết quả là chị ta chẳng đem lại cho tôi chút hy vọng nào. Chẳng bao lâu sau lần bị nhốt thứ nhất, chúng tôi lại bị nhốt với nhau lần thứ hai, nhưng lần trước là sợ hãi hòa cùng hy vọng, còn lần này hoàn toàn tuyệt vọng.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút. Trời tối dần, chúng tôi vừa đói vừa rét. Hai người chúng tôi lui sát lại gần nhau nhưng vẫn có cảm giác ngại ngùng nên vẫn giữ một khoảng cách nhỏ, giống như bọn nhím sát vào đàn để giữ ấm, gần thì sợ bị lông con khác đâm, xa lại thấy lạnh.

Tôi càng ngày càng lạnh hơn, cũng chẳng thèm để ý gì nhiều nữa, khẽ đưa tay ôm Lưu Dĩnh vào lòng, chị ta cũng không chống đối, đêm tối có lẽ là lúc người ta ít cảnh giác nhất!

Tôi bỗng có cảm giác muốn chuyện trò, tôi kể bao nhiêu chuyện buồn cười, dần dần tôi không còn cảm thấy lạnh nữa.

Kí ức chẳng khác nào một bàn ăn đầy các món đủ vị cả chua, ngọt lẫn đắng, cay, nếu bạn muốn sống trong vui vẻ thì hãy hồi tưởng những điều thật ngọt ngào.

Tôi bỗng đứng bật dậy, Lưu Dĩnh ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Cường, cậu làm gì vậy?”

Tôi mở nắp hòm lôi một ít pháo hoa ra bảo Lưu Dĩnh: “Đêm tối thế này chẳng lẽ không đốt pháo hoa à?”

Lưu Dĩnh vỗ tay cười tán thành: “Hay đấy! Hay đấy!” Nói rồi cũng với tay lấy mấy cây pháo hoa.

Chúng tôi lục tìm trên bàn được bao diêm rồi đem châm từng cây pháo, những bông pháo sắc sỡ sắc màu luôn qua cửa sổ bay vào không trung, tự do múa lượn giữa đất trời.

Lưu Dĩnh giành lấy bao diêm tự đốt cho mình một cây pháo hoa, chúng tôi cùng cười khoái chí, hóa ra trong cơn tuyệt vọng vẫn có niềm vui.

Vậy là ước mơ trẻ thơ của tôi đã thành hiện thực, hồi nhỏ chỉ ước một lần được đích thân đốt một cây pháo hoa để tận hưởng cảm giác từng bông pháo vút lên từ tay mình.

Mẹ vẫn thường bảo: “Những người đốt pháo hoa thật ngốc nghếch. Tất cả mọi người cùng có thể ngắm đây thôi? Tội gì mà mình phải tự mua chứ!” Thực ra tôi biết mẹ tiếc tiền nên không mua.

Lưu Dĩnh cài mấy cây pháo hoa lên cửa sổ rồi bảo tôi: “Trương Tiểu Cường, có muốn nhảy một điệu cùng những bông pháo không?”

Tôi cười: “Em không biết nhảy.:

Lưu Dĩnh vẫn nài: “Không sao, để tôi dạy.” Chị ta nhẹ nhàng kéo tay tôi lại, đúng lúc này pháo hoa phụt tắt, chúng tôi đối diện nhau trong bóng tối, tôi nghe rõ cả tiếng cười, Lưu Dĩnh bảo: “Không may rồi, thôi để lần sau dạy nhé.”

Tôi cũng cười đáp: “nói là không được nuốt lời đâu đấy!”

Cơn mệt mỏi của tôi lại dôn lên, tôi và Lưu Dĩnh dựa vào nhau. Có lẽ chỉ vào những lúc đường cùng như thế này hai kẻ vốn trời sinh ra là để đối đầu nhau mới có thể ngồi với nhau. Hoặc có lẽ tôi và Lưu Dĩnh đúng là có duyên với nhau biết bao lần gặp nhau giữa biển người mênh mông đến thế, chúng tôi cùng nhau đấu trí đấu dũng, chúng tôi cùng kề vai chiến đấu, trong bóng tối cùng tâm sự để hiểu nhau hơn.

Mỗi người đều sống trong một cái tổ của riêng mình, có rất ít người thử đón nhận và cảm thông với những người khác. Ai cũng lấy mình làm chuẩn mực để đòi hỏi người khác, ai cũng muốn lấy mình làm chuẩn mực để loại bỏ những người không cùng hoàn cảnh với mình.

Nếu trong mắt bạn chỉ nhìn thấy toàn màu đen, ấy là vì bạn cho rằng bản thân mình màu trắng.

Tôi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người Lưu Dĩnh, trong lòng bỗng hơi xao xuyến, tôi muốn nói với Lưu Dĩnh: “Đằng nào chúng ta cũng sắp chết, chi bằng mình...” Nhưng nghĩ lại đành từ bỏ ý định, lúc này tôi đang đối diện hoa mắt chóng mặt, đúng là lực bất tòng tâm!

Chương 97

Vẫn là một đêm với giấc ngủ ngon. Tôi mơ thấy mình có thể ngẩng cao đầu đi giữa phố phường, mọi người đều nở nụ cười chào tôi. Lúc tỉnh dậy mới phát hiện ra trời sáng tự lúc nào, hóa ra tôi đang nằm mơ giữa ban ngày.

Lưu Dĩnh vẫn ngủ say sưa, tôi ngắm nhìn. Có lẽ tôi sẽ nhớ mãi giây phút này nếu chúng tôi còn có thể ra khỏi đây, Lưu Dĩnh ngủ mơ, môi vẫn cười, tôi bất giác cười theo.

Lưu Dĩnh tỉnh giấc thấy tôi đang nhìn nên có vẻ hơi ngại

Chị ta nói: “Sao thế? Có gì mà cười hi hi thế hả, nếu hôm nay không ra khỏi đây được chúng ta sẽ lê lét vì đói cũng nên.”

Tôi bảo: “Cười chị đây, khi này đang ngủ mà vẫn cười ngọt ngào thế.”

Lưu Dĩnh hỏi lại: “Thật à?”

Tôi ghé tai hỏi nhỏ: “Cảnh sát Lưu, mơ thấy gì mà cười vui vẻ vậy?”

Tôi cảm thấy, trong hoàn cảnh như thế này người mà Lưu Dĩnh gặp trong mơ rất có khả năng là anh chàng nằm ngủ bên cạnh.

Lưu Dĩnh trả lời: “Vừa này tôi mơ thấy cậu.”

Tôi nghệt ra, hóa ra câu trả lời đúng như tôi cảm nhận, nhưng chị ta dám nói thẳng ra thì đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi. Không lẽ vào lúc này, cái thời khắc không còn gì có thể ngăn cản được, Lưu Dĩnh đã vượt qua quan niệm cũ để mạnh dạn tỏ tình với tôi sao? Nhưng tôi có thể đón nhận không? Tôi phải chấp nhận sự thật là khoảng cách giữa tôi và chị ta quá lớn. Tôi gục đầu xuống, trong lòng thấy dần vật, tôi thở dài, không được miếng thì cũng chẳng cần được tiếng, nhưng được làm vợ làm chồng mà không được tiếng thì chắc cũng ổn.

Lưu Dĩnh nói tiếp: “tôi mơ thấy mình xích cổ cậu đưa ra trước pháp luật.”

Tôi thấy chóng mặt, không chỉ vì đói, mà chủ yếu là vì tôi tức không chịu nổi.

Tôi bỗng nghe có tiếng người bên ngoài, một giọng phụ nữ cất lên: “Có ai ở trong phòng không?”

Tôi vội thò đầu qua cửa sổ. Một bà già tay cầm cây pháo hoa tóe qua chúng tôi đã đốt hỏi tôi: “Đây là pháo hoa các cậu đốt à?”

Tôi vội gật đầu xác nhận. Bà ta bỗng điên tiết bảo: “Các cô các cậu không biết UBND thành phố đã ra quyết định ngoài những ngày lễ tết ra không được tùy tiện đốt pháo à?”

Tôi hoảng hồn, nhưng dù sao cuối cùng đã gặp được sao cứu mệnh.

Bà già vẫn không tha cho tôi, bà ta thuyết giáo tiếp: “UBND thành phố đã có quy định những người vi phạm đốt pháo phải nộp phạt 100 tệ, tôi phụ trách việc này, để tóm được cô cậu tôi đã phải lung sục mãi đây.”

Tôi gật đầu lia lịa bảo: “Bác ơi, bác mau nghĩ cách mở cửa đi, ra được ngoài chúng cháu sẽ nộp phạt ngay.”

Bà ta ngạc nhiên lắm, có lẽ không nhiều người tính hợp tác với bà ta trong việc này. Bà già hơi do dự, định đi ra phía cửa rồi lại quay lại.

Tôi hỏi: “Bác ơi, vẫn còn việc gì nữa sao?”

Bà ta cười bảo: “Tôi muốn bảo với cô cậu, nếu cô cậu không lấy biên lai thì chỉ cần nộp phạt 50 tệ thôi.”

Tôi trả lời ngay: “Tất nhiên bác không cần viết biên lai đâu.”

Bà ta phấn khởi quay đi. Một lát sau tôi nghe có tiếng động lớn, có lẽ vì mục tiêu 50 tệ nên bà ta đang lấy đá hì hục đập khóa.

Cửa kêu “xoảng” một cái và được mở ra. Chúng tôi ra khỏi căn phòng, lập tức bà ta bảo: “Mau nộp phạt đi!”

Tôi lôi Lưu Dĩnh ra cười và bảo bác: “Bác à, giới thiệu bác đây là cảnh sát Lưu.”

Bà ta ngây ra trong giây lát rồi bảo: “Cảnh sát cũng phải nộp phạt”

Tôi cười hì hì nói: “Đương nhiên là cảnh sát cũng phải nộp phạt, nhưng cảnh sát cũng có thể bắt những kẻ tư lợi thu tiền phạt mà không viết biên lai.”

Bà già ngớ người, vội lùi lại vài bước, tôi kéo Lưu Dĩnh đi luôn.

Tôi nói lại: “Bác ơi, chúc bác hôm nay phạt được nhiều người mà không cần viết biên lai.”

Dù sao đi chăng nữa thì bà ta cũng đã cứu chúng tôi, tuy không có phần thưởng về vật chất thì cũng cần chút động viên tinh thần.

Lưu Dĩnh vừa đi vừa trầm ngâm. Trong vụ án của Lý Dương chúng tôi nắm trong tay quá ít manh mối, lần này Tiểu Huy lần trốn không biết đến bao giờ mới liên lạc lại với chúng tôi, ngộ nhỡ không còn liên lạc với chúng tôi nữa thì chúng tôi chẳng có cách nào ngăn chặn Lý Dương.

Lưu Dĩnh bảo tôi: “Chỉ mấy ngày nữa sẽ tổ chức mời thầu lần hai dự án cải tạo thành phố, không hiểu vì lý do gì mà mấy đối thủ cạnh tranh của Lý Dương đều rút lui cả, lần này bà ta đang chiếm lợi thế.”

Trong thế giới của chúng ta, nếu tất cả những người xấu đều bị trừng phạt thì sẽ chẳng còn ai làm điều ác nữa. Mấy ngày vừa qua, tôi ở lại thành phố hình như là thừa, chỉ thêm nguy hiểm cho người thân và bạn bè thôi.

Tôi trở về khu trọ, thời gian vẫn vùn vụt trôi mà Tiểu Huy vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Mẹ và mọi người không dám tùy tiện ra ngoài. Chúng tôi dự định nếu mấy ngày nữa vẫn không có tin tức gì chúng tôi sẽ quay về thị trấn Tam Thủy để đỡ sống trong cảnh sợ hãi thế này.

Buổi chiều, nghe có tiếng người gõ cửa, ai nấy đều lo lắng. Trong thành phố này chúng tôi chẳng có người quen, nếu là người của hội Tam Hòa đến thì rắc rối to rồi.

Tôi mở cửa, người đứng ngoài cánh cửa lại là Tiểu Hân. Lúc đó mẹ đứng giữa căn phòng, mẹ căng thẳng không biết phải làm thế nào.

Tiểu Hân nở nụ cười nhìn chúng tôi nói: “Tiểu Cường, chị sắp kết hôn rồi, chị đến để thông báo với em và nhờ em đến giúp chị một tay hôm cưới.”

Tôi và mẹ ngạc nhiên lắm. Suýt nữa quên mất chị đã từng nói đến chuyện sắp lấy chồng, chỉ có điều thời gian trôi nhanh quá, nhìn chị rạng ngời trong hạnh phúc tôi cũng vui thay cho chị.

Mẹ vui vẻ nhìn chị nói: “Dì cũng sẽ đến.”

Tiểu Hân cười đáp: “Dì nhất định phải đến đây!”

Chị bỗng nói nhỏ với tôi: “Tiểu Cường, ra đây một chút.”

Tôi theo chị ra khỏi phòng, chị bảo: “Trình Tiểu Huy giám đốc công ty TNHH công trình xây dựng Hữu Nghiên đã gọi điện cho chị.”

Chương 98

Tôi ngạc nhiên quá, nhưng nhớ lại mọi chuyện thì Tiểu Huy và Tiểu Hân biết nhau không có gì là lạ cả. Trước kia họ đã từng liên hệ, nhưng tại sao hẳn không trực tiếp đến tìm tôi mà lại tìm Tiểu Hân?

Tiểu Hân kể: “Tiểu Huy nói, anh ta lộ diện rất nguy hiểm nên không thể ra ngoài tùy tiện, không liên lạc được với em nên anh ta gọi điện thoại tìm chị nói là ngày mai sẽ đến đây đưa cho em những chứng cứ.”

Tiểu Hân lôi một mẫu giấy ra đưa cho tôi, tôi xem qua rồi kéo Tiểu Hân lại bảo: “Chúng ta cùng đến công ty chị rồi gọi luôn Lưu Dĩnh ra chúng mình cùng bàn bạc nhé!”

Nếu tôi nhớ không lầm thì ngày mai là ngày công bố kết quả mời thầu, tốt nhất là có thể chặn đứng Lý Dương trước khi có kết quả đấu thầu. Tôi đến công ty Tiểu Hân, Lưu Dĩnh đã đợi sẵn rồi, tôi nói sơ qua tình hình với chị ta.

Lưu Dĩnh nói: “Tiểu Huy hẹn chúng ta vào đúng thời gian diễn ra buổi lễ công bố, xem ra nếu chúng ta trở về thì kết quả mời thầu đã được công bố rồi. Nếu chứng cứ không đủ để lật đổ Lý Dương thì lần này chúng ta sẽ thất bại thảm hại. Nếu có trong tay chứng cứ sớm hơn có thể sẽ làm thay đổi được kết quả.”

Tôi đưa ra ý kiến: “Để em nghĩ cách kéo dài thời gian buổi lễ.”

Lưu Dĩnh nói: “Vậy tôi sẽ đi lấy chứng cứ chỗ Tiểu Huy.”

Tôi thắc mắc: “Nhưng chị là cảnh sát, sợ Tiểu Huy sẽ không tin tưởng chị.”

Tiểu Hân xen vào: “Vậy để tôi đi lấy!”

Tôi thấy khó xử quá, Tiểu Hân và Tiểu Huy đã từng có liên hệ, trong trường hợp này Tiểu Hân đi là hợp lý nhất, nhưng tôi lại lo chị sẽ gặp nguy hiểm.

Cửa bỗng bật mở, Tần Hạo Vĩ từ ngoài bước vào nói: “Anh sẽ đi cùng em.”

Anh ta có vẻ hơi ngượng ngùng giải thích: “Tôi đi ngang qua, cửa không khóa, giọng mọi người lại to quá.”

Tôi cười trêu anh: “Thế là anh nghe trộm hả?”

Thấy anh ta hơi xấu hổ tôi bèn chuyển chủ đề: “Vậy thì tốt rồi, có anh đi cùng em cũng đỡ lo.”

Chỉ cần anh ta phát huy trình độ như hôm đánh tôi thì đối phó với hai tên lưu manh cỡ trung bình chắc không thành vấn đề.

Tôi lại gặp khó khăn. Làm thế nào để kéo dài thời gian công bố kết quả mời thầu đây?

Tung tin tại đây có một bà già giàu có đang cần kiếm chồng. Thế nào cũng có nhiều người chen chúc đến, chỉ có điều thời gian gấp quá, có lẽ cũng không thu hút được đông lắm. Hoặc lại tự tạo một vụ tự tử để thu hút sự tò mò của những người tham gia buổi lễ. Nhưng nếu tôi đích thân tham gia diễn xuất thì cũng khá nguy hiểm, còn muốn xúi giục ai đó tự sát thì cũng cần thời gian. Thêm vào đó những nhân vật ở đây toàn người bàn việc đại sự, xem ra chưa chắc họ đã chú ý đến mấy thứ diễn xuất vật vãnh của tôi, cùng lắm thì họ chỉ hỏi xem cuối cùng kẻ tự sát có chết hay không để thể hiện chút quan tâm.

Nghe Lưu Dĩnh nói họ phải chuẩn bị máy tính và các thiết bị trình chiếu để trình bày các tài liệu, tôi nghĩ mãi nhưng chắc phải áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất là làm hỏng máy vi tính, để kéo dài thêm một đến hai tiếng chắc không có vấn đề gì. Nghe nói hội trường để tổ chức buổi lễ công bố là hội trường của một doanh nghiệp quốc doanh. Nếu vậy hệ thống điện đóm của họ cũng kém, chắc còn có thể kéo dài thời gian thêm nửa ngày.

Sáng hôm sau, Tiểu Hân và Tần Hạo Vĩ từ sáng sớm đã đi đến chỗ hẹn với Tiểu Huy. Tôi giục Lưu Dĩnh điều động thêm các đồng nghiệp đến, như vậy nếu tôi không thể xoay sở được nữa thì có thể cảnh sát để kéo dài thêm thời gian.

Lưu Dĩnh bảo tôi: “Nhưng sở cảnh sát chúng tôi sẽ không bao giờ tham gia nếu không thấy lợi! Đảng này đối phương lại là bà Lý Dương đầy quyền thế.”

Tôi bảo: “Chị nói nhiệm vụ hôm nay không thể sơ suất được vì sắp có chứng cứ quan trọng.”

Lưu Dĩnh phân bua: “Họ có tin không? Mà đến lúc này chúng ta cũng chưa biết những chứng cứ của Tiểu Huy có dùng được hay không?”

Tôi bảo: “Chị linh hoạt lên một chút xem nào, hãy tỏ ra là mọi thứ đã đâu

vào đây cả. Hãy ngăm đánh tiếng với họ rằng đây là cơ hội tốt, nếu bắt được Lý Dương thì sẽ có công lớn, rất có lợi cho việc tăng cấp bậc, thậm chí còn ảnh hưởng đến khen thưởng cuối năm. Sau đó chị có thể nói rằng số người có hạn, nếu nhiều người quá sợ chia thành quả cũng không hay, thế nào mọi người cũng tranh nhau đi. Tất nhiên chị chỉ đánh tiếng thôi, vì nhờ có hồng việc thì chị có thể trách khả năng lĩnh hội lời của chị không triệt để mà thôi.”

Lưu Dĩnh lại thở dài: “Cũng chỉ có cách đây.”

Rồi chị ta trề cái môi ra than với tôi: “Trương Tiểu Cường, tôi phát hiện thấy mình gần cậu một thời gian thôi mà bản chất tốt đẹp của mình xuống cấp nhanh chóng. Đúng là gần mực thì đen gần đèn thì rạng!”

Tôi phản công: “Bản chất của em được cải thiện rõ rệt, vì được tiếp xúc với “cái đèn” này.”

CHƯƠNG 99

Tôi dò hỏi mấy tay bảo vệ ngoài cửa và biết được hệ thống cầu dao điện của phòng hội nghị được đặt trong phòng âm thanh ở bên cạnh. Tôi quanh quẩn gần phòng hội nghị, giấu trong người một cái búa nhỏ, không thể ra tay sớm quá được, tất nhiên tôi còn phải tránh mặt Lý Dương nữa. Thấy quan khách đến tham gia buổi lễ đang lần lượt tiến vào, tôi lẻn vào phòng âm thanh, số tôi cũng khá may mắn, trong phòng không có ai. Tôi buộc phải đánh nhanh thắng nhanh, cắt đứt dây điện là lập tức phải tránh đi ngay rồi ở ngoài đợi Tiểu Hân đến.

Tôi tìm quanh trong phòng âm thanh, căn phòng dài và hẹp, trên tường có một cái hộp sắt, nếu tôi đoán không nhầm thì đây chính là hộp chứa cầu dao điện. Tôi với tay mở cái hộp nhưng nó lại bị khóa, tôi không thể dùng sức mà đập cái hộp ở đây được vì phòng hội nghị ngay bên cạnh, mà hệ thống cách âm chắc không được tốt lắm, gây ra tiếng động mạnh lỡ bị họ phát hiện thì đi đời.

Tôi lợ mợ với cái hộp sắt, bên cạnh có một cái nút, tôi ấn bừa một nhát. Hình như chẳng có động tĩnh gì, đành tiếp tục tìm kiếm vậy, bỗng tôi nghe có tiếng loạt xoạt bên tai nhưng tôi không để ý đến. Chợt thấy quanh mình hình như sáng lên, tôi quay lại và đứng sững sờ, cả bức tường bên trái bị kéo lên, căn phòng bên cạnh ngồi chật ních người đang chăm chăm nhìn tôi trong đó có cả Lý Dương.

Hóa ra căn phòng này và phòng hội nghị vốn là một, ở giữa được ngăn cách bằng một tấm bạt, tôi vô tình ấn phải cái nút kéo tấm bạt lên. Đám người ngồi trong căn phòng đối diện nhìn tôi lo lắng. Tôi thấy hơi kỳ lạ, những lúc như này họ chiếm số đông chẳng có lí do gì mà sợ tôi, người lo lắng là tôi mới phải, không lẽ hình tượng chính nghĩa sáng ngời của tôi đã làm họ khiếp sợ. Tôi lấy thềm đắc chí.

Ánh đèn sân khấu soi thẳng vào tôi, tôi phát hiện ra trên tay mình có gì đó đang lóe sáng lên, hóa ra tay tôi vẫn đang cầm cái búa. Họ sợ tôi có lẽ không đơn giản chỉ vì khí chất uy nghiêm tỏa sáng mà còn vì một vài nhân tố bên ngoài khác.

Tôi từ từ thả cái búa ra, đám người thở phào nhẹ nhõm và bỗng một trong số họ hét toáng lên: “Bảo vệ! Bảo vệ!”

Tôi hơi ân hận, tại sao tôi lại thả cái búa ra chứ? Những kẻ làm người khác

khiếp sợ luôn là những kẻ xấu chứ không phải là người tử tế bao giờ. Bỗng nhiên, tôi không biết nên làm gì bây giờ, lúc này còn đang cầm cái búa ít nhất cũng có thể làm họ khiếp sợ, giờ có lẽ chỉ còn hai sự lựa chọn.

Cách thứ nhất là xông vào giữa đám đông uy hiếp Lý Dương rồi đợi cảnh sát và Tiểu Hân đến, nhưng cách này nguy hiểm quá, nếu Tiểu Hân trở về mà không lấy được chứng cứ thì tôi sẽ trở thành tên khùng bỏ bất cóc. Mà không biết chừng chưa kịp đợi đến lúc chị đến thì cảnh sát đã bắn chết tôi ngay tại hiện trường.

Vì vậy tôi đành lựa chọn cách kia. Sự bi thương hiện lên trên khuôn mặt tôi, tôi nhẹ nhàng tiến về phía Lý Dương, đám người khiếp đảm cứ lùi từng bước một, tôi thành khẩn nói với Lý Dương: “Chủ tịch Lý, lần này cháu đến đây là để nhận lỗi với bác.”

Lý Dương hết sức ngạc nhiên, tuy vậy nỗi sợ hãi trên mặt bà ta đã dần lùi đi, sự ngoại mạn đang chờ xem có nên xuất hiện không qua biểu hiện sắp tới của tôi. Tôi lại tiến đến gần bà ta thêm vài bước nữa.

Lý Dương có vẻ hơi hoang mang: “Đến để nhận lỗi sao còn mang theo búa?”

Tôi cầm cái búa trong tay, giọng phân bua đầy đau khổ: “Lần này cháu mang búa đến chính là để nhận lỗi, cố nhân cũng có người vác búa đến nhận tội đúng không ạ?”

Lý Dương lạnh nhạt bảo: “Chưa nghe có ai vác búa đến bao giờ, công riu nhận tội thì có biết.”

Lẽ nào không phải công búa ư? Thế là chuyện cổ tích chú Bảy kẻ sai rồi ư? Chú Bảy văn hóa thấp hại người ta thật. Công riu nghĩa là gì nhỉ?

Tôi cũng không tính được gì nhiều nữa bèn thành khẩn nói: “Chủ tịch Lý, cháu chỉ nghĩ rằng vác búa đến thể hiện thành ý hơn thôi ạ.” Tôi cất tiếng khò rung rúc rồi nhét cái búa vào tay Lý Dương nói: “Chủ tịch Lý nếu bác thấy nhận tội chưa hả giận thì bác cứ bỏ cho cháu vài nhát, cháu sẽ không phản kháng đâu ạ.”

Ở đây có nhiều người thế này chắc bà ta sẽ không dám bỏ tôi thật đâu.

Tôi khẽ nhích nửa bước chân để thay đổi tầm nhìn của Lý Dương một chút, như thế bà ta có thể nhìn thấy một cái biểu ngữ tuyên truyền gắn trên tường: “Biết luật không được phạm luật.”

Tôi và Lý Dương cứ thế giằng co, thời gian trôi đi từng phút, trong lòng tôi thậm đặc chí vì Lý Dương vẫn không nghĩ ra cách gì để đối phó với tôi.

Thời gian vẫn cứ chậm rãi trôi còn tôi đã bắt đầu cảm thấy lo lắng, cũng không thấy bóng dáng Tiểu Hân hay Lưu Dĩnh đến.

Cửa phòng bật mở, một bảo vệ xông vào, tôi thấy hơi hoảng.

Tôi bảo Lý Dương: “Nếu bác thấy không hợp lý để cháu đi đôi một cái rìu về đây.” Tôi quay đi định chuẩn.

Lý Dương hét lên: “Đứng lại!” Rồi bà ta chỉ đạo bảo vệ: “Bắt lấy nó!” Tôi kêu gào thảm thiết, từ ngoài xông vào một đội cảnh sát, tôi đã nhìn thấy Lưu Dĩnh dẫn đầu, một mắt nhìn tôi mắt kia ngó quanh căn phòng, khi không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Hân đâu, sắc mặt Lưu Dĩnh nhợt đi.

Mấy cảnh sát đi theo nhìn Lưu Dĩnh không nói không rằng, Lưu Dĩnh đứng đó trong thế khó xử.

CHƯƠNG 100

Xem ra tình hình đang rất bất lợi cho tôi. Căn phòng trở nên hỗn loạn, tôi định nhân cơ hội này bỏ chạy.

Lý Dương tóm lấy tôi, mặt già ấy trông thế mà khỏe, còn tôi một người khí chất văn chương làm sao thoát ra được.

Lúc tôi đã cảm thấy không còn kế gì có thể áp dụng nữa rồi thì cánh cửa bỗng mở ra, Tiểu Hân và Tần Hạo Vĩ bước vào, tôi mừng quỳnh chạy đến. Trên tay Tiểu Hân là cái đĩa VCD, chị giơ cái đĩa trên tay đồng dục nói: “Lý Dương, bà đừng vội đắc chí, thuộc hạ của bà là Trịnh Tiểu Huy đã quay trộm lại những lần hai người giao dịch với nhau.”

Tôi thở một hơi thật dài. Cuối cùng họ cũng đã đến kịp, và còn mang cả chứng cứ mà chúng tôi chờ đợi đến.

Mặt Lý Dương biến sắc, bà ta cố tỏ ra trấn tĩnh nói: “Chứng cứ gì? Chắc chắn là làm giả.”

Tiểu Hân tiến lên bực trả lời lại: “Làm giả à? Vậy tôi sẽ mở đĩa cho mọi người cùng xem.”

Tiểu Hân nở nụ cười bí hiểm rồi nhìn khắp lượt hội trường nói: “Nhưng Trịnh Tiểu Huy còn quanh co những tình tiết hấp dẫn khác giữa hắn và Lý Dương, những thứ rất buồn nôn, có vị nữ giới nào muốn rời khỏi hội trường không ạ?”

Hội trường bỗng chốc xôn xao, không ít các vị nữ giới bộc lộ thái độ khó chịu, nhưng xem ra chẳng vị nào có ý định bỏ đi.

Tôi mừng quá vì cứ lo là chứng cứ không đủ sức thuyết phục. Cũng may là Tiểu Huy nghĩ đến ngón đòn quay trộm, bây giờ chúng tôi đã hoàn toàn giữ thể thượng phong rồi.

Tiểu Hân đang chuẩn bị đưa đĩa vào máy tính thì bỗng Lý Dương lao đến như kẻ cướp chớp lấy cái đĩa trong tay Tiểu Hân. Tôi và Lưu Dĩnh xông vào túm chặt lấy bà ta. Máy tay bảo vệ khi này đang không biết có nên tiếp tục giúp Lý Dương không nên cứ đứng đó như trời trồng.

Lý Dương rít lên: “Trưởng phòng Tần, còn không mau giúp tôi ngăn cô ta

lại?”

Trưởng phòng Tần đáp: “Tại sao tôi phải ngăn cô ấy? Có liên quan gì đến tôi chứ?”

Lý Dương lại thét lên: “Ông nhận bao nhiêu tiền của tôi, giờ ông định rũ tay hả?”

Trưởng phòng Tần cười nhạt: “Vớ vẩn, tôi nhận tiền của bà khi nào?”

Lý Dương lồng lộn như phát điên: “Chuyện đến nước này rồi ông định thoát thân một mình không can dự ư?”

Những nghi ngờ bấy lâu nay trong lòng tôi vậy là đã được giải đáp. Tôi bước đến bục phát biểu và đồng dục nói với Trưởng phòng Tần: “Trưởng phòng Tần, bấy lâu nay tôi vẫn nghi ngờ ông vì có quá nhiều chuyện liên quan đến ông, hôm nay để tôi lột trần chân tướng của con mụ hồ ly tinh này.”

Tất cả các quan khách phía dưới đều chăm chú hướng về tôi làm tôi thấy khoái chí lắm. Tôi bắt đầu kể cho mọi người nghe tất cả những việc đã xảy ra gần đây, mọi người vừa nghe vừa sững sờ, sắc mặt của Trưởng phòng Tần càng lúc càng trở nên khó coi.

Tôi quay sang ông ta bảo: “Lý Dương đã từng hối lộ một đồng tiền giả cho Trưởng phòng Lưu. Tôi nghĩ mãi không thông, nếu muốn hối lộ, Lý Dương chẳng có lý do gì hối lộ tiền giả. Tuy bà ta có giải thích do hội Tam Hòa đánh tráo nhưng đối với bà Lý đó là một món tiền nhỏ, bà ta chẳng có lý gì bán rẻ mối quan hệ với Lý Dương cả.”

Tôi chỉ thẳng vào mặt Trưởng phòng Tần: “Vì vậy, mục đích thật sự của Lý Dương là tố cáo Trưởng phòng Lưu sau khi ông ấy nhận đồng tiền giả, ép ông phải từ chức. Sau đó đương nhiên có người lên thay thế, mà người đó đã từng hứa với bà ta những điều có lợi, do đó bà ta mới dám làm thế, và người đó chính là ông, tôi nói không sai chứ?”

Trưởng phòng Tần hoảng hốt, ông ta vẫn cố phản kháng: “Hắn nói dối, hắn nói dối!”

Tôi lại tiếp tục: “Việc đó còn được chứng minh bởi một chuyện nữa, đó là ông đã mua chuộc một đám nông dân để họ tố giác Trưởng phòng Lưu vào đúng hôm tiếp đón đoàn đại biểu nước ngoài. Âm mưu là để tạo áp lực cho Chủ tịch thành phố nhằm mục đích hất cẳng Trưởng phòng Lưu, khi đó

người có lợi nhất cũng chính là ông, ông vừa được thể chân Trưởng phòng Lưu lại có thể mở cánh cửa cho công ty Lý Dương, đúng không?”

Bỗng ông Tần chỉ vào mặt Lý Dương quát: “Tất cả là do bà ta, bà ta đã uy hiếp tôi làm như vậy, tôi không hề có liên quan gì.”

Lý Dương phần nộ không kém, hai bên cứ thế bóc mẽ nhau. Tôi, Lưu Dĩnh và Tiểu Hân cười phẩn khởi, cảnh sát đã giải cả hai đi.

Giờ tôi mới thấy hết lo. Nếu Tiểu Hân không đến kịp thì chúng tôi gặp rắc rối to rồi. Tôi nhìn cái đĩa Tiểu Hân đang đặt trên bàn không nén được tò mò, tôi định nhét đĩa vào máy tính.

Tiểu Hân lên tiếng: “Tiểu Cường, không phải xem đâu.”

Mặt chị bỗng đỏ bừng, tôi không nhịn được cười, một cơ hội hiếm có để nhìn rõ bản chất của chị! Mà tôi cũng tò mò muốn biết tại sao Tiểu Huy lại có thể cùng bà già đó.

CHƯƠNG 101

Tôi nhét đĩa vào máy, căng mắt lên xem, tôi thấy một đứa bé đang ngồi dưới đất gặm táo. Tôi thấy nghi ngờ, không lẽ đã có cả con riêng với nhau rồi? Càng xem tôi càng thấy không phải, trẻ con ngày càng đông, chẳng thấy bóng dáng của Tiểu Huy và Lý Dương.

Tôi quay lại, thấy Tiểu Hân ngại ngùng cười bảo: “Đĩa này lần trước chị quay giúp bạn chị tại một vườn trẻ.”

“Hả?” Tôi thắc mắc: “Vậy cái đĩa của Tiểu Huy đâu?”

Tiểu Hân kể: “Lúc chị đến được chỗ Tiểu Huy không biết cậu ta đã bỏ đi đâu, chỉ để lại một bức thư xin lỗi nói cậu ta rất sợ đám xã hội đen này báo thù nên quyết định cao chạy xa bay. Còn nói là Lý Dương luôn quan tâm chăm sóc cậu ta chu đáo nên cậu ta không muốn tuyệt tình.”

Tôi thấy mồ hôi rịn ra khắp lưng.

Tần Hạo Vĩ nói: “Bọn anh vào đây một lần rồi nhưng thấy tình hình chỗ em nguy kịch quá nên Tiểu Hân đã nghĩ ra cách này, cuối cùng đã thành công.”

Tôi có cảm giác như mình đang tê liệt đi. Nếu Lý Dương ngoan cố thêm một phút, để Tiểu Hân mở đĩa ra thì rất có khả năng tôi chỉ cần bước ra khỏi căn phòng này vài bopcs sẽ bị một đám người từ đâu tiến đến đánh chết tươi.

Tôi gần như kiệt sức hỏi lại Tiểu Hân: “Sao chị biết Tiểu Huy và Lý Dương có quan hệ với nhau?”

Tiểu Hân kể: “Lần trước em kể cho chị nghe là Tiểu Huy thường được đưa về nhà trên một chiếc BMW màu trắng, vừa nãy ở cửa chị thấy xe Lý Dương chính là xe BMW trắng, mà trong thư Tiểu Huy có viết Lý Dương chăm sóc cậu ta rất chu đáo.”

Mặt tôi tái xanh lại, tôi hỏi: “Chị dựa vào hai điều đó mà suy luận về mối quan hệ giữa Tiểu Huy và Lý Dương, sau đó dựng nên câu chuyện khi nãy?”

Tiểu Hân gật đầu: “Tình hình nguy cấp quá nên chị cứ liều thử xem.”

Tôi run rẩy: “Chị đóng kịch giống quá, lần sau lúc nói dối nhờ chị nháy mắt một cái cho em nhờ, khi nãy em xông lên định bật đĩa, giờ nghĩ lại mà run.”

Tiểu Hân thành thật: “Vừa rồi chị cũng ngạc nhiên lắm, không hiểu sao lại có thể nói dối trơn tru thế. Từ bé đến giờ chị chưa từng nói dối, mà bố mẹ chị cũng là những người thật thà chưa một lần dối trá.”

Tôi thăm trả lời khúc mắc của chị: Bố mẹ chị và cả em trai chị đều không phải những người thật thà, chị cũng là một thiên tặc.

Xem ra thắng lợi đến bất ngờ quá, Lý Dương và Trưởng phòng Tần cứ thế tố giác nhau trước mặt bao nhiêu người nên đã vạch trần mọi hành vi phi pháp của cả hai. Các đồng nghiệp của Lưu Dĩnh sau khi nắm rõ được chứng cứ bắt đầu phát lệnh truy nã Tiểu Huy và người trong hội Tam Hòa. Tôi đã tìm lại được cảm giác an toàn ở thành phố này.

Tiểu Hân sắp cưới, tôi đã nhiều lần hỏi mẹ có muốn đến dự đám cưới chị cùng tôi không nhưng mẹ luôn lắc đầu. Thật ra khoảng cách giữa chúng tôi có lẽ sẽ không bao giờ có thể xóa được.

Thỉnh thoảng Lưu Dĩnh đến tìm tôi cũng chỉ vì công việc, vì trong vụ án của Lý Dương tôi là người khá tỏ tường.

Mỗi lần Lưu Dĩnh đến, tôi lại định nói với chị ấy điều gì đó, nhưng rồi chưa bao giờ tôi nói ra cả.

Chúng tôi vốn dĩ là những kẻ thù không đội trời chung, giờ lại trở thành những người bạn thân, còn đòi hỏi gì hơn được nữa?

Tôi lại ẩn hiện khắp thành phố. Có lẽ không lâu trong tương lai tôi sẽ đi tìm một công việc mới để sinh tồn ở cái thành phố này.

Ngày mai là đến hôn lễ của Tiểu Hân. Đêm đã khuya lắm rồi, tôi trần trọc không ngủ được, có quá nhiều tâm sự trong lòng. Tôi bước đi lững thững vô định trên phố, đường phố hiếm có lúc tĩnh mịch thế này. Tôi lang thang khắp các con đường, đêm mùa đông khá lạnh, tôi thở nhẹ một hơi, dưới ánh điện mờ nhạt có thể nhìn thấy làn khói trắng rõ rệt. Hình như tôi lại trở thành kẻ không xu dính túi rồi thì phải, tôi bật cười ngốc nghếch. Bất giác tay vỗ vỗ trên người, trong túi hình như có vật gì cứng cứng, thò tay vào lôi ra được đồng xu một tệ, hóa ra tôi vẫn còn tài sản trị giá một tệ cơ đấy!

Trong thành phố phồn hoa này, khách bộ hành trên phố không ít, chỉ có điều ai nạt đêy làm lũi rảo bước. Tôi ngó quanh thấy dưới ánh đèn điện yếu ớt có một người bán khoai lang nướng, anh ta đang xoa xoa tay đứng trước bếp lò, miệng không ngớt mời chào khách qua đường. Trên lò của anh ta gần như

chẳng có gì để bán, thấy tôi đi đến anh ta lại cất tiếng rao khe khẽ: “Khoai nướng đây, khoai nướng đây, một tệ một củ.” Tôi ngó vào bếp lò, hóa ra còn duy nhất một củ khoai nhỏ đang nằm chổng chơ. Người bán khoai nhìn tôi chờ đợi, tôi nghĩ anh ta muốn cố gắng lần cuối để xử lí nốt củ khoai tí teo này để được dọn hàng về nhà.

Tôi móc toàn bộ tài sản của mình đưa cho anh ta. Người bán khoai nhìn tôi rặng rờ nhưng lại có đôi chút ngượng ngùng nói: “Người anh em, đây là củ cuối cùng đấy, tuy có hơi nhỏ một chút.”

Tôi ử củ khoai ấy trong tay, thấy bàn tay mình ấm áp lên nhiều, tôi cười bảo: “Em không đói, củ nhỏ này là vừa rồi.”

Anh bán khoai cười bảo: “Mai nhé, mai cậu rảnh thì đến đây, tớ sẽ phần cậu củ to nhất.”

Chúng tôi nhìn nhau cười. Tôi dùng một tệ mua được một củ khoai lang nhỏ xíu và hai khuôn mặt rặng rờ, ai bảo tôi không biết tính toán nào?

Tôi quay bước, hai tay khẽ bóc vỏ khoai rồi nhai ngấu nghiến, hình như nó đã hơi cháy nhưng vẫn cực kỳ thơm.

CHƯƠNG 102

Tôi về gần đến phòng trọ, nhìn lên thấy phòng mẹ vẫn sáng đèn. Trong phòng là hai bóng người ngồi đối diện, tôi thấy tò mò quá, mẹ quen biết rất ít người trong thành phố này, sao trong phòng mẹ lại có khách? Tôi bước lên gác, trong phòng có một giọng đàn ông vừa căng thẳng vừa giận dữ, giọng nói ấy quen thuộc lắm.

Tôi ghé sát vào cửa phòng, nghe thấy người đàn ông bên trong nói: “Chị Định, năm đó chị đã hứa sau khi bán con gái cho chúng tôi sẽ không bao giờ lại gần nó nữa. Giờ thì sao đây? Chị định nuốt lời à?”

Tôi bỗng hiểu ra, người đàn ông đó chính là Chủ tịch Lâm, bố nuôi của chị.

Mẹ lí nhí phân bua: “Ông chủ Lâm, ông hiểu nhầm rồi, tôi không định tiếp cận con bé.”

Ông chủ tịch Lâm vẫn lớn tiếng gay gắt: “Chị không định tiếp cận ư? Vậy tại sao chị lại tặng con búp bê len đó cho con gái tôi? Con trai chị tại sao cứ quanh quẩn bên con gái tôi? Các người có âm mưu gì?”

Mẹ vẫn kiên nhẫn đáp: “Đó là thứ đồ chơi mà ngày nhỏ Tiểu Hân thích nhất, nó sắp đi lấy chồng, tôi chẳng có gì để tặng nó nên chỉ định đưa nó giữ con búp bê làm kỉ niệm.”

Giọng ông Chủ tịch Lâm càng ngày càng không khách khí, ông ta quát tháo: “Kỉ niệm? Có phải chị muốn Tiểu Hân nhớ ra chị là mẹ con bé, sau đó nhận con gái về? Chị có mục đích gì? Muốn tiền phải không? Tôi có thể trả chị, chị cứ nói giá đi, chỉ cần chị đảm bảo vĩnh viễn không xuất hiện bên cạnh con gái tôi.”

Mẹ vội vàng giải thích: “Không phải, tôi không hề muốn nó nhớ lại điều gì. Khi Tiểu Hân rời xa chúng tôi nó chưa đầy ba tuổi, nó không nhớ gì về chúng tôi cả.”

Tôi nhớ ra con búp bê len mà tôi đưa chị, hóa ra ông Lâm đã nhận ra nguồn gốc của nó nên đã tìm ra chúng tôi. Lòng tôi hừng hực một cơn giận giữ. Trước nay tôi luôn có ấn tượng tốt với ông Chủ tịch, thường ngày vẫn rất lịch thiệp với cấp dưới chứ không như những kẻ lắm tiền khác nhìn người dựa trên thế lực đồng tiền, vậy mà hôm nay ông ta lại ép mẹ tôi như thế.

Tôi đẩy cửa bước vào, trông thấy tôi ông Chủ tịch Lâm hơi sững sờ. Tôi lớn giọng hỏi ông ta: “Mẹ muốn nhìn con gái mình thì có gì sai? Mẹ muốn nhận con gái mình về thì có gì sai? Chị Tiểu Hân đã là con gái bác trong bao nhiêu năm, giờ đã đến lúc được biết mọi chuyện.”

Ông Lâm như rã rời chân tay, ông ta ngồi phịch xuống ghế đau khổ nói: “Phải làm thế nào thì các người mới tha cho chúng tôi?”

“Tha cho?” Tôi cười nhạt, “Tiền của ông đã làm hai mẹ con xa cách bấy lâu, giờ họ không có quyền được đoàn tụ sao? Ông chỉ biết đến chị Tiểu Hân là con gái ông, tại sao ông không nhớ chị ấy cũng là con gái của mẹ tôi? Các người chỉ nghĩ đến bản thân các người thôi, cũng phải thông cảm cho tình cảm của người khác chứ, người khác nghĩ đến bản thân họ thì các người lại tức giận là sao?”

Ông Lâm ướt đầm mồ hôi trên trán, bộ mặt lộ rõ một nét đau khổ: “Sao các người phải làm vậy chứ. Tiểu Hân bây giờ không giống mấy người. Con bé bản tính lương thiện, nó có thể hòa hợp với các người nhưng nếu nó biết về thân thế của chính mình thì nó sẽ gục ngã mất.”

Tôi chỉ còn biết lặng im, ông ta nói không phải là không có lí.

Tôi nghe mẹ nói: “Ông chủ Lâm, ông yên tâm, chúng tôi hứa từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt Tiểu Hân nữa. Tôi biết ông rất yêu thương nó, có ông bên cạnh nó tôi còn lí do gì mà không yên tâm chứ? Chỉ hy vọng ông vẫn sẽ yêu thương nó như trước kia mà thôi.”

Ông Lâm rạng rỡ khuôn mặt hỏi: “Đúng vậy chứ?”

Trong lòng ông ta dường như có chút hồi lỗi: “Chị Định, chị yên tâm, từ lúc tôi bế Tiểu Hân đi hết cuộc đời này tôi luôn là bố con bé, tôi sẽ luôn bao bọc nó. Thật tình tôi không hề ghét hai người, nhưng lúc tôi cảm thấy hai người sẽ mang Tiểu Hân của tôi đi, tôi bỗng như một con nhím xù hết lông của mình lên để bảo vệ con gái.”

Ông ta nói rất chân thành: “Nếu như có thể, tôi rất muốn bù đắp cái gì đó cho hai người.”

Mẹ cô cười trong đau khổ: “Không cần đâu, ngay ngày mai chúng tôi sẽ rời khỏi đây và sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này nữa. Tôi biết ông sẽ giữ lời hứa của mình, như thế là tôi mãn nguyện rồi.”

Cả ba ngồi đó trong yên lặng. Ông Lâm nán lại thêm chút xíu rồi ngần ngại xin phép ra về.

Tôi hỏi mẹ: “Cứ thế này mà đi hả mẹ?”

Mẹ hỏi lại tôi: “Tiểu Cường. Con có về nhà cùng mẹ không?”

Tôi định bảo vì lí do gì mà chúng ta lại phải rời đi? Nhưng tôi biết mỗi lần nhớ chị mẹ đều rất buồn, có thể cách xa mới là liều thuốc tốt, sao chúng tôi cứ phải bám lấy cái nơi không thuộc về chúng tôi?

Đúng là đã đến lúc nên ra đi, con người lúc nào cũng có những nỗi day dứt nhưng thực tình trên thế gian này không có gì là không thể dứt bỏ.

Cuối cùng, tôi cũng quyết định: “Mai hai mẹ con mình cùng về thị trấn Tam Thủy mẹ nhé!”

CHƯƠNG 103

Đêm nay thời gian trôi chậm quá, tôi không chớp mắt chút nào. Có quá nhiều chuyện, quá nhiều hồi ức hiện về trước mắt tôi, khổ đau có, vui vẻ có, buồn bã có và có cả sự ngọt ngào nữa.

Tôi dậy rất sớm định từ biệt Tứ Mao, thấy Tiểu Thúy và Tiểu Nguyệt đang ở trong phòng, tôi bảo chúng nó: “Mình và mẹ định trở về thị trấn. Bao ngày qua với nhiều chuyện xảy ra mình đã phát hiện ra rằng mình thực sự không muốn xa các cậu, nhưng ngày chia xa cuối cùng cũng phải đến, nếu có cơ hội thế nào mình cũng trở lại thăm mọi người.”

Mấy đứa đều sững sờ nhìn tôi, trông bộ dạng của tôi đúng là không giống như tôi đang đùa, li biệt đến đột ngột quá.

Cả cuộc đời dù vấp phải nhiều điều bất ngờ nhưng chúng ta vẫn vững tâm bước tiếp.

Tứ Mao trầm ngâm bảo: “Tiểu Cường, mình tin là bọn mình sẽ có ngày gặp lại, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Nó vỗ vỗ vai tôi, có rất nhiều điều chẳng cần nói ra vì mọi người đều hiểu.

Tứ Mao bảo tôi: “Mình và Tiểu Thúy đã bàn bạ với nhau rồi, bọn mình định cùng nhau mở một quán bán đồ ăn sáng.”

“Ái chà!” Tôi thấy mừng quá, làm cái này cũng kiếm được kha khá đấy.

Tứ Mao hào hứng tiết lộ: “Mình quen nhiều người bán thịt lăm, khi quán ăn khai trương và đi vào hoạt động họ sẽ cung cấp thịt cho mình với giá rẻ nhất. Một số loại thịt như thịt thủ, má lợn và cả thịt lợn sề, chỉ cần xay nhuyễn là người ta ăn cũng không phát hiện ra được.”

Tôi hết lời tán dương: “Thật không hổ danh là bạn của Trương Tiểu Cường, có đầu óc kinh doanh đấy!”

Tứ Mao kể: “Dạo này mình và Tiểu Thúy đang rèn luyện tay nghề, ngày nào cũng tập nặn sủi cảo và bánh bao.”

Được lắm Tứ Mao và Tiểu Thúy ạ, các cậu nỗ lực phấn đấu vì lý tưởng thế này, mình hết sức cảm động, hết sức tự hào về các bạn. Mình tin là hai vợ

chồng cậu kết hợp có thể phát triển được sự nghiệp lớn, mà không phải, hai đứa vẫn chưa cưới nhau, bây giờ mối quan hệ này vẫn chỉ là tăng tịu thôi.

Tứ Mao khoái chí kể: “Tiểu Cường, cậu biết gì không? Bọn mình đã luyện được cách làm nhân bánh càng ngày càng nhỏ lại mà nhìn cứ như càng ngày càng to ra ý.”

Thật vậy sao? Cái này là kỹ xảo có đẳng cấp rồi đấy! Tứ Mao, Tiểu Thúy, cố lên nhé! Mình tự hào về hai cậu quá.

Tôi nói: “Chắc chắn các cậu sẽ thành công”. Tôi chúc phúc cho hai đứa.

Tứ Mao lại thở dài: “Tiếc là bọn mình vẫn chưa đủ vốn, chắc phải tích góp một thời gian nữa.”

Tiểu Nguyệt nãy giờ không nhin được bèn bảo: “Anh Tứ Mao, hay để em đầu tư cho mọi người mở cửa hàng nhé! Coi như em vì anh đi.”

“Hả?” Tứ Mao hí hửng nhìn Tiểu Nguyệt: “Thế thì tốt quá, anh em mình cùng hợp tác mở cửa hàng nhé!”

Tiểu Nguyệt nhìn Tứ Mao then thùng. Tiểu Thúy thấy thế cũng không chịu đứng yên lập tức to tướng với Tiểu Nguyệt: “Ngô Tiểu Nguyệt, cậu định làm cái trò gì đấy hả? Sao cứ quẩn lầy Tứ Mao? Tôi gọi Tứ Mao là anh thế là cậu cũng gọi hả?”

Tiểu Nguyệt cũng không chịu kém cạnh cũng đành giọng: “Anh Tứ Mao cũng chẳng phải của chị, chị dựa vào đâu mà gọi anh ý?”

Tứ Mao ngồi bên tôi khẽ nói: “Lại bắt đầu rồi đấy, đàn bà thật phiền phức!” Bộ mặt nó đặc ý lắm.

Tiểu Nguyệt và Tiểu Thúy tranh cãi chán bồng cùng quay sang hỏi Tứ Mao.

Tiểu Thúy nói: “Tứ Mao, anh nói một câu đi, từ nay về sau không bao giờ nhìn mặt con bé này nữa.”

Tiểu Nguyệt bảo: “Tứ Mao, anh không mau đá đít đứa con gái điêu ngoa này đi à?”

Tiểu Thúy hét lên: “Mày mới là đứa ngoa ngoắt, muốn đá mày đi mà chưa đá được đây!”

Cuối cùng, Tứ Mao không chịu nổi cũng hét toáng lên: “Thật không thể chịu đựng nổi!” Nói rồi nó quay đầu bỏ chạy vào phòng.

Tiểu Thúy và Tiểu Nguyệt lập tức đuổi theo.

Tôi không nhịn được cười. Xem ra cuộc sống tới đây của Tứ Mao cũng chẳng bình lặng gì, trong lòng thấy vui thay cho thằng bạn. Cuộc sống lừa đảo thế nào chẳng có lúc gặp hiểm nguy, sau này chắc nó sẽ không phải cảnh giác với cảnh sát nữa.

Tôi bỗng nhớ đến cô nàng cảnh sát Lưu Dĩnh, thấy tim mình quặn lại. Li biệt rồi, vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nữa, tôi không muốn tìm gặp để nói lời tạm biệt, chút ấn tượng tốt đẹp giữa chúng tôi như bông đỗ quyên nở trên vách đá dựng đứng, dù có đẹp đến đâu bạn cũng không bao giờ có thể chạm tay vào nó, vì cái giá mà bạn phải trả là bạn sẽ tan xương nát thịt.

CHƯƠNG 104

Trời vừa tảng sáng, tôi khẽ bước ra khỏi căn phòng. Bầu trời lung linh những bông tuyết li ti, chẳng hiểu tại sao tôi rất thích những ngày có tuyết rơi, có lẽ vì trong những ngày này nơi nào cũng một màu trắng xóa, kể cả những góc khuất âm u nhất cũng được chiếu sáng.

Tôi lững thững đi trên tuyết. Tôi cúi xuống ngắm nhìn những vết chân mờ nhạt của mình, những gì tôi có thể lưu lại ở thành phố này chỉ là bấy nhiêu thôi ư? Tuyết cứ phủ dần những vết chân và dấu ấn của tôi ở nơi này nhưng chúng vẫn mãi được chon dưới lớp tuyết kia.

Tôi bước đi không mục đích, chợt ngẩng đầu thấy cảnh quen quen, hóa ra là đã ở gần khu nhà Lưu Dĩnh ở. Có một lần tôi đưa Lưu Dĩnh về nhà đã đi qua đây, bước chân vô định của tôi lại đưa tôi đến nơi này. Tôi lắc đầu cười gượng rồi quay đầu trở lại, sau lưng có một giọng nói cất lên.

“Trương Tiểu Cường, sao lại đến đây thế này?” Không cần quay lại tôi cũng biết đó là giọng của Lưu Dĩnh.

Lúc ngoảnh lại thấy Lưu Dĩnh đang cười rạng rỡ trên tuyết trắng, tôi cười đáp: “Em có việc đi qua đây.”

Muốn làm một kẻ lừa đảo thì không bao giờ được nói thật suy nghĩ của mình. Những lúc tôi khóc là tôi đang cười thầm trong bụng, còn lúc cười ấy là tôi đang rơi lệ.

Lưu Dĩnh nghi ngờ nhìn tôi hỏi: “Thật là tiện đường qua đây không đấy?”

Nói rồi chị cười bảo: “Có phải cậu đến đòi nợ không? Đòi tôi dạy nhảy hả?”

Con gái đúng là giàu trí tưởng tượng, tôi gật đầu bảo: “Ừ, nợ gì hôm nay trả hết đi nhé!”

Lưu Dĩnh vui vẻ đáp: “Được thôi, như vậy từ nay sẽ không còn mắc nợ gì cậu!”

Tôi nhìn quanh bốn phía rồi khẽ bảo: “Mình nhảy ở đây nhé!”

Lưu Dĩnh đặt tay lên vai tôi, dạy tôi chuẩn bị tư thế người thế nào.

Tuyết rơi ngày càng nặng hạt, chúng tôi cứ lượn tròn trên tuyết màu trắng

xóa. Miệng Lưu Dĩnh cứ ngâm nga điệu nhạc một cách say sưa để hòa cùng từng bước nhảy của chúng tôi, bước nhảy vụng về của tôi chốc chốc lại dẫm lên chân Lưu Dĩnh.

Người ta cứ kêu “Ái” suốt buổi, tôi ngượng ngùng nhìn. Lưu Dĩnh bảo: “Tiểu Cường, cậu phải chăm chỉ tập luyện đấy! Thế này nhé, cho cậu thời gian một năm, ngày này sang năm đến đây để tôi kiểm tra, nếu đến lúc đó mà vẫn chưa nhảy được thì tôi không khách khí đâu đấy!” Người ta bật cười khúc khích.

Sang năm? Giữa chúng tôi ngày mai còn không có nổi thì lấy đâu ra sang năm?

Người ta mỉm cười nhìn tôi. Tôi ngấm nhìn khuôn mặt xinh xắn, rồi không kìm chế nổi tình cảm kìm nén trong lòng, tôi kéo Lưu Dĩnh vào lòng, nước mắt đã rơi xuống gò má tôi.

Lưu Dĩnh dựa đầu vào vai tôi. Tôi mừng tượng nụ cười của người ta đang thật rạng rỡ, và tôi biết lúc này tôi không được ôm người ta vào lòng nữa, phải cách xa thật xa. Đã không có duyên phận với nhau rồi thì tại sao còn giữ hờn ức trong lòng? Nhưng tôi thực lòng không muốn người ta nhìn thấy nước mắt trên mặt tôi.

Chúng tôi xoay tròn trên tuyết lạnh, tôi khẽ đưa tay lau khô những giọt nước mắt và từ từ bỏ người ta a.

Tôi nói: “Tôi phải về rồi.”

Người ta hỏi: “Thế bao giờ mình sẽ gặp lại nhau?”

Tôi lặng người không đáp. Tôi biết chúng tôi sẽ không còn gặp lại nữa, quay lưng đi đồng nghĩa với vĩnh biệt.

Tôi quay bước, giơ tay ra sau vẫy vẫy với người ta rồi nói lớn: “Đi nhé!”

Trên thế giới này lấy đâu ra sự bình đẳng với tất cả mọi người. Có người được quá nhiều thứ, tại sao lại để cho tôi ít ỏi vậy?

CHƯƠNG 105

Tôi trở về phòng trọ, định thu dọn đồ đạc nhưng tôi chẳng tìm thấy một thứ gì đáng để cho tôi giữ làm kỷ niệm. Tôi ngồi trên giường đợi mẹ về, đã sắp trưa rồi mà vẫn chưa thấy mẹ đâu.

Tôi chợt nghĩ, liệu mẹ có đến chỗ đó không? Tôi vội đứng dậy bước ra cửa. Tuyết vẫn rơi, từng bông hoa tuyết đang bay lượn, tôi đứng trên tuyết ngóng về phía nhà hàng mà chị tổ chức tiệc cưới. Mặc dù mẹ đã nói sẽ không đến đám cưới của chị, nhưng thực lòng tôi nghĩ mẹ có thể đến nơi đó.

Tôi đến cửa nhà hàng, từ xa đã thấy chị Tiểu Hân và Tần Hạo Vĩ đứng trước sảnh lớn. Tôi ngó quanh bốn phía nhà hàng tìm mẹ, trước cửa kính của đại sảnh mẹ đang lén lút bám lên bậc cửa rồi từ khe rèm cửa ngó vào bên trong nhà hàng. Tôi bước đến ngay sau mẹ nhưng bà không hề hay biết, tôi khẽ gọi, quay lại thấy tôi, mẹ hơi giật mình, mắt mẹ đỏ ngầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn vẫn còn vương những giọt nước mắt.

Mẹ kéo vạt áo chùi nước mắt rồi hỏi tôi: “Tiểu Cường, sao con lại đến đây?”

Tôi trả lời mẹ: “Con chẳng có gì phải mang theo nên đến đây tìm mẹ.”

Mẹ lùi sang bên cạnh một chút để chừa ra một chỗ trống. Tôi đứng bên cạnh mẹ và hai mẹ con cùng ngó vào quan sát buổi hôn lễ. Chị Tiểu Hân đứng trên bục, chị mặc chiếc váy cưới màu trắng muốt, quay lưng về phía chúng tôi, nhưng tôi biết khuôn mặt chị đang nở nụ cười rạng ngời hạnh phúc. Mẹ cứ chăm chú theo dõi, nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt mừng tủi, mẹ khoác lấy vai tôi, tôi cũng khẽ nghiêng mình sang phía mẹ. Chúng tôi không nghe thấy gì bên trong cả mà chỉ thấy chị và anh Hạo Vĩ cúi đầu lạy người đối diện. Mẹ sung sướng vỗ vai tôi, miệng lẩm bẩm: “Bái đường rồi! Bái đường rồi!”

Chị Tiểu Hân cúi lạy lần nữa. Mẹ bảo: “Lần này có phải là bái cao đường không nhỉ?” Tôi biết mẹ đang ghen tị với bố mẹ nuôi của chị đang ngồi trong kia. Mẹ nói: “Tiểu Cường, nếu có một ngày con ...” Bỗng mẹ dừng lại không nói tiếp.

Nếu có một ngày, con đứng trên chỗ đó thì người ngồi trong chắc chắn là mẹ.

Họ cúi lạy lần thứ ba, khách tham dự hôn lễ đều đứng dậy vỗ tay. Người ta

vui vẻ cười cười nói nói, căn phòng đã tràn ngập trong những lời chúc phúc. Chị Tiểu Hân hạnh phúc tươi cười, chgij biết không vẫn còn hai lời chúc phúc mà chị không biết sẽ luôn ở bên chị.

Tôi nhảy xuống khỏi bậu cửa, lén vào nhà hàng và cuỗm hai chén rượu. Tôi đưa một chén cho mẹ.

Mẹ cầm chén rượu hỏi tôi: “Để làm gì hả?”

Tôi cười bảo: “Lúc vui vẻ thế này sao có thể không nâng li chứ?”

Mẹ thắc mắc: “Con lấy hai chén không thì nâng thế nào?”

Lúc này vội quá tôi quên không rót rượu, tôi cười trừ bảo mẹ: “Không có rượu thì mình dùng tuyết đi!”

Mẹ bỗng im lặng, bà bỗng ngậy người nhìn vào căn phòng. Tiểu Hân đã thay một chiếc sườn xám đỏ rực ra chúc rượu mọi người, đúng lúc chị hướng về phía cửa sổ, nhưng tôi biết chị không nhìn thấy hai mẹ con tôi.

Mẹ mỉm cười: “Chị con hôm nay xinh quá, con xem anh rể con cũng là đứa diễm đạm, chắc chắn nó sẽ đối xử tốt với chị con nhỉ?”

“Chắc chắn là sẽ đối xử tốt.” Mẹ tự hỏi rồi tự đáp.

Chị lại đi đến bàn khác chúc rượu, mẹ cũng rời cái bậu cửa sổ rồi bảo tôi: “Tiểu Cường, mình đi thôi con!”

Đúng vậy, cái gì nên nhìn đã được nhìn, cái gì nên biết đã được biết, chúng tôi còn gì chưa được thỏa mãn ở thành phố này nữa chứ?

Mẹ bảo tôi: “Chúng ta trở về thị trấn Tam Thủy đi!” Mẹ rảo bước dài tiến về phía trước.

Tôi theo sau mẹ hướng về phía thị trấn, đó mới là mảnh đất vui vẻ dành cho chúng tôi.

Nụ cười nở trên khuôn mặt còn đọng nước mắt của mẹ. Mẹ đi càng lúc càng nhanh, tôi sắp theo không kịp mẹ rồi, mẹ vừa đi vừa lẩm bầm một làn điệu gì đó.

Tôi nhăn nhó cười bảo mẹ: “Mẹ ơi, mẹ hát dở quá!”

Mẹ mặc kệ tôi, rảo bước thậm chí còn nhanh hơn, tôi bị mẹ bỏ cách xa một đoạn.

Tôi gọi toáng lên: “Mẹ ơi, đường trơn lắm, mẹ cẩn thận đấy!”

Mẹ vẫn cứ bước những bước thật dài. Tuyết trên đường bỗng rung lên. Thì hồi trẻ mẹ là thành viên chủ lực trong đội văn nghệ của thị trấn, mỗi lần biểu diễn mẹ toàn được đứng ở hàng đầu tiên, chỉ có điều cái eo bánh mì của mẹ giờ chuyển động trông xấu tệ.

Tôi lại không kìm được nước mắt, mặc kệ chúng rơi xuống khóe miệng, cứ mẩn mẩn nhưng hình như lại có chút ngọt ngào. Tôi rảo bước nhanh bắt kịp nhịp bước của mẹ và cũng lắc lư theo tiết tấu của mẹ. Chúng tôi bật cười giòn giã mặc kệ những người đi đường nhìn chúng tôi như hai kẻ thần kinh.

Trong cuộc sống có quá nhiều lúc khó xử, nếu cười cũng được và khóc cũng được thì hãy chọn cách cười thật lớn!

Chúng tôi nhảy múa cùng hoa tuyết trong cơn gió lạnh, những bông hoa tuyết nhỏ bé liên tục rơi vào tay tôi và lập tức tan ra thành nước, hóa ra trong lòng bàn tay tôi ấm áp đến vậy.

Trong kí ức tôi hình như cũng đã có hình ảnh này. Đó là lúc tôi năm tuổi, sau khi đã lừa được lão lái xe 50 tệ, tôi và mẹ cũng ăn mừng trên tuyết thế này.

Nhưng lưng mẹ đã còng đi vì tôi. Mẹ yếu đi nhiều cũng vì tôi và mặt mẹ đầy nếp nhăn vì lo cho tôi trưởng thành.

Và tôi đã lớn, còn mẹ đã già.

Duy nhất một điều không thay đổi, con vẫn là người tùy tùng bé nhỏ của mẹ.

Suy nghĩ thoát khỏi sự trói buộc của không gian và thời gian. Tôi dường như đã nhìn thấy những mái nhà tranh thấp lè tè trong thị trấn Tam Thủy, những cành cây khô bao bọc bởi băng rơi xuống khỏi ngọn cây, gập chân người dầm lên cứ kêu lách tách.

Ánh mặt trời rọi chiếu cả một biển tuyết trắng mênh mông. Trời đất cùng phát ra ánh sáng, mặt đất đầy tuyết khúc xạ thành những chiếc cầu vòng long lanh bảy sắc, đó chính là màu sắc của cuộc sống. Hai chấm đen nhỏ nhỏi đang nhảy múa hân hoan trên tuyết, đó chính là hai mẹ con tôi.

THE END

